

DEN HEMMELIGE LÆRE

SYNTESEN

AV

VITENSKAP, RELIGION OG FILOSOFI

VED

H. P. BLAVATSKY

”Det er ingen religion høyere enn sannheten.”

VERDENS SKAPELSE

1. del: Kosmisk evolusjon

Oversatt til norsk av John Bruland fra hundreårsutgaven,
utgitt av *Theosophical University Press*, Pasadena, California i 1988.

**Øette arbeid
tilegner jeg alle sanne teosofar
i alle land
og alle raser
for de har fremkalt det
og for dem er det nedskrevet**

FORORD

Forfatterinnen – nedskriveren egentlig - føler det nødvendig å unnskyldes den store forsinkelsen som har forhindret utgivelsen av dette verk. Det skyldes dårlig helse og omfanget av arbeidet. Selv de to bind som nå utgis oppfyller ikke disposisjonen, og de behandler ikke fullstendig de tema som tas opp. Et stort materiale er allerede forberedt, som omhandler okkultismens historie slik den fremtrer i livene for de store innviede av den ariske rase, som viser hvordan okkult filosofi påvirket deres liv, som det er og bør være. Skulle disse bindene bli godt mottatt, vil all kraft bli satt inn for å fullføre verket i dets helhet. Tredje bind er allerede ferdig, og det fjerde er nesten ferdig.

Det må tilføyes at denne disposisjonen ikke ble vurdert da verket første gang ble annonsert. Opprinnelig var tanken at "Den hemmelige lære" skulle være en forbedret og større versjon av *Isis Unveiled*. Det ble imidlertid raskt klart at de forklaringer som kunne tilføyes det som allerede var publisert for verden i sistnevnte og andre arbeider som omhandler den esoteriske vitenskap, var av en slik art at det krevdes en annen arbeidsmetode; og derfor inneholder ikke hele dette verk tyve sider utdrag fra *Isis Unveiled*.

Forfatterinnen synes ikke det er nødvendig å be om sine leseres og kritikeres overbærenhet for alle manglene i den litterære stil og det ufullkomne engelsk, som kan finnes på disse sider. Hun er utlending, og hennes kjennskap til språket ble oppnådd på et sent tidspunkt i livet. Det engelske språk er anvendt, fordi det er det mest utbredte medium for å meddele verden de sannheter, som det er blitt hennes plikt å forelegge for verden.

Disse sannheter er på ingen måte fremstilt som en *åpenbaring*; heller ikke gjør forfatterinnen krav på å være en avslører av mystisk lærdom, som nå blir offentliggjort for første gang i verdenshistorien. For dette verk inneholder, kan finnes spredt omkring i tusener av bind, som skrifter om de store asiatiske og tidlige europeiske religioner, skjult under billedtegn og symboler, og derfor upåaktet på grunn av dette slør. Det som nå forsøkes, er å samle de eldste lærdommer og gjøre det hele til en harmonisk og ubrutt helhet. Den eneste fordel forfatterinnen har fremfor sine forgjengere, er at hun ikke trenger å ty til personlige spekulasjoner og teorier. For dette verk er en ufullstendig beretning av hva hun selv har lært av mer fremskredne studerende, og bare i få detaljer av egne studier og iakttagelser. Fremstillingen av mye av de fakta som er tatt med er en følge av de ville og fantasifulle spekulasjoner mange teosofere og studerende av mystikk har involvert seg i, for å utarbeide et komplett tanke-system av de få fakta som allerede er kommunisert til dem.

Det er unødvendig å påpeke at denne boken ikke er den hemmelige lære i helhet, men en utvalgt samling fragmenter av dens fundamentale teorier. Spesiell vekt er tillagt noen fakta som enkelte forfattere har tatt opp og forvrent ut av enhver sammenheng med sannheten.

Det er kanskje ønskelig utvetydig å konstatere at den lære som dette verk inneholder, hvor fragmentarisk og ufullstendig den enn er, ikke tilhører verken den hinduiske, den zoroastriske, den kaldeiske eller den egyptiske religion, heller ikke buddhismen, islam, judaismen eller kristendommen. Den hemmelige lære er essensen i alle disse religioner. De er opprinnelig utgått fra den og blir nå ført tilbake til deres opprinnelse, hvorfra ethvert mysterium og dogme kommer fra, har utviklet og materialisert seg.

Det er mer enn sannsynlig at boken vil bli betraktet av en stor del av publikum som en roman av villeste slag; for hvem har noensinne hørt om Dzyans bok?

Forfatterinnen er derfor forberedt på å ta hele ansvaret for innholdet i dette verk, ja enda på å konfrontere anklager om at hun har diktet opp det hele. Hun er klar over at det har mange mangler; alt hun ber om, enda så romantisk det kan synes for mange, er at den logiske sammenheng og konsistens berettiger denne nye skapelsehistorie til å rangere på like fot med de "arbeidshypoteser", som den moderne vitenskap åpent aksepterer. Likeledes bør verket komme i betraktning, ikke på grunn av appell om dogmatisk autoritet, men på grunn av dets tette tilknytning til naturen, ensartethetens og analogiens lover.

Hensikten med dette verk kan uttrykkes slik: å vise at naturen ikke er "en tilfeldig samling atomer", å an vise mennesket dets rette plass i universets plan, å redde de eldgamle sannheter som er grunnlaget for alle religioner fra nedverdiggelse og til en viss grad å avsløre den fundamentale enhet, hvorfra alt er utgått, og endelig å vise at den moderne sivilisasjons vitenskap aldri har nærmet seg naturens okkulte sider.

Hvis dette i noen grad lykkes, er forfatterinnen tilfreds. Verket er skrevet for å tjene menneskeheten, og av menneskeheten og kommende slekter skal det bedømmes. Dets forfatter anerkjenner ingen underordnet appellinstans. Skjellsord er hun vant til, bakvaskelser opplever hun daglig, til sladder smiler hun i stille forakt.

De minimis non curat lex.
(Loven omhandler ikke småting.)

H.P.B.

London, oktober 1888.

"Den hemmelige lære" består av 6 deler:

VERDENS SKAPELSE

1. del: Kosmisk evolusjon
2. del: Symbolikkens utvikling
3. del: Vitenskap og den hemmelige lære (1)

MENNESKETS SKAPELSE

4. del: Menneskets skapelse
5. del: Verdensreligionenes symbolisme
6. del: Vitenskap og den hemmelige lære (2)

Innholdet i 1. del: Kosmisk evolusjon

INNLEDNING.....	1
Behovet for en bok som dette.....	2
Antikkens dokumenter og manuskripter	4
Hva boken tar sikte på.....	6
PROLOG.....	16
Verdens eldste manuskripter	16
Det ene liv, aktivt og passivt	17
Den hemmelige lære, panteisme, ateisme	18
"Rommet" i religioner og i okkultismen	20
Syv kosmiske elementer – syv menneskeraser.....	21
Den hemmelige læres tre postulater	22
Beskrivelse av sangene i Dzyans bok.....	25
DE SYV SANGENE FRA DZYANS BOK	27
1. SANG: UNIVERSETS NATT.....	34
Syv evigheter.....	34
"Tiden"	35
Det universelle sinn og Dhyān Chohanene	35
Nidāna og māyā: elendighetenes årsaker	36
Det store åndedrag.....	37
Væren og ikke-væren	38
Dangmas øye	40
Alāya, universets sjel.....	40
2. SANG: DIFFENSIERINGENS IDE.....	43
Det absolutte kjenner ikke seg selv	44
Livets frø var ikke ennå.....	45
Universet var ennå skjult i den guddommelige tanke	47
3. SANG: KOSMOS VÅKNER	48
Den store vibrasjon.....	48
Naturens symboler.....	49
Tallenes makt	50
Logos og dragen	53
Astrallyset	54
Enhetens opprinnelige utstråling	56

Værens nett.....	57
Bevisst elektrisitet: fohat.....	59
4. SANG: DE SYV HIERARKIER.....	60
Ildens sønner.....	60
Universets redskap – dhyan chohanene.....	61
Stemmens hær.....	63
Tale og sinn.....	64
Ogdoad og heptad.....	66
Stjernenes "lyssønner".....	68
5. SANG: FOHAT: DE SYV HIERARKIERS AVKOM.....	70
Ild-hvirvelvinden og de opprinnelige syv.....	70
De frembringer fohat.....	71
Gudenes korrelasjon.....	73
Evolusjon av naturens prinsipper.....	76
Ildens mysterium.....	77
Elementenes hemmelighet.....	78
Tabernaklets firkant.....	79
Planetånder og lipika.....	81
Den begrensende ring.....	82
Stjernenes livsbok.....	82
Sjelens pilegrimsreise og hvile.....	83
6. SANG: VÅR VERDEN, DENS VEKST OG UTVIKLING.....	85
Logos.....	85
Mysteriet med den feminine logos.....	85
De syv layasentre.....	86
De elementære kim.....	86
Elementenes evolusjon.....	86
Bygging av verdener.....	89
Et nøytralt senter.....	90
"Døde" planeter – Månen.....	91
TEOSOFISKE MISFORSTÅELSER.....	92
Planetenes inndeling og de menneskelige prinsipper.....	93
Månen.....	94
Egoets migrasjon.....	96
Den syvfoldige kjede.....	97
Andre planeters relasjon til jorden.....	98
FORKLARINGER OM KLODER OG MONADER.....	101
Månekjeden og jordkjeden.....	102
Jorden, Månens avkom.....	103
Monadenes klassifisering.....	104
Definisjon av monaden.....	105
Månemonadene – pitriene.....	106
Naturens trefoldige evolusjon.....	107
6. SANG – fortsettelse.....	112
Skapelse i fjerde runde.....	112
"Straffen", "synden" og "krigen".....	112
Overlevelse og verdeneres fødsel.....	117
Adepter og den hellige øy.....	120

7. SANG: JORDMENNESKETS FORELDRE	123
Hierarkienes inndeling	123
Veseners avhengighet.....	128
Hva inkarnerer i dyremennesket.....	133
Menneskets skapelse: tenkeren	135
Okkult og kabbalistisk gudelære	138
Akasha og eter	144
De usynlige liv	145
Okkult kjemi og bakteriologi	146
Vokteren og skyggen.....	148
Jorden befolket av gudenes skygger.....	149
OPPSUMMERING	151
Høydepunkter og kjernen i den hemmelige lære.....	152
Hermes i kristne klær	157
Noen okkulte aforismer	160
Naturens syv krefter	162

INNLEDNING

"Gently to hear, kindly to judge."
("Hyggelig å høre, vennlig bedømt.")
SHAKESPEARE.

Siden utgivelsen av teosofisk litteratur i England, er det blitt alminnelig å kalle dens lære "esoterisk buddhisme". Og etter å ha blitt en vane – som et gammelt ordspråk basert på daglige erfaringer uttrykker det – "villfarelser skli lett ned, mens sannheten strever med å klatre opp".

Gamle sannheter er ofte de beste. Menneskets tanker er sjelden fri fordommer, og bestemte oppfatninger festes før en grundig undersøkelse av temaet fra alle dets sider er foretatt. Dette sies med henblikk på den gjeldende dobbelte misforståelse (a) at teosofi er begrenset til buddhisme, og (b) å forveksle læren i den religiøse filosofi som Gautama Buddha forkynte, med den lære som er grovt skissert i *Esoteric Buddhism*¹. Noe mer feilaktig kan vanskelig tenkes. Det har gjort det mulig for våre fiender å finne effektive våpen mot teosofi; fordi, som en eminent pali-forsker så presist uttrykte det, i boken var det verken esoterisme eller buddhisme. De esoteriske sannheter, som ble fremlagt i hr. Sinnetts bok, opphørte å være esoterisk fra det tidspunkt de ble offentliggjort; heller ikke inneholdt de Buddhas religion, men noen få teorier fra en hittil skjult lære som nå suppleres i mer fullstendig form og forklares i dette bind. Men selv dette bind, som inneholder mange av de fundamentale teorier fra *Østens HEMMELIGE LÆRE*, løfter bare et hjørne av det mørke slør. For ingen, selv ikke den mest avanserte, levende adept kunne – selv om han ville – bli tillatt å utgi planløst alt det som så effektivt har vært skjult i så lang tid. for en negativ, skeptisk verden

Esoteric Buddhism var en utmerket bok med en meget uheldig tittel, selv om den ikke betydde mer enn tittelen på dette verk, "DEN HEMMELIGE LÆRE". Den var uheldig, fordi folk alltid har for vane å bedømme tingene etter utseendet og ikke etter deres mening, og fordi feilen nå er blitt universell, slik at til og med medlemmer av Teosofisk Samfunn er blitt offere for misforståelsen. Like fra begynnelsen protesterte brahminer og andre mot tittelen, og til egen rettferdiggjørelse må jeg tilføye, at *Esoteric Buddhism* ble forelagt meg som en fullført bok, og at jeg ikke hadde anelse om hvordan forfatteren aktet å stave ordet "Budh-isme".

Skylden ligger hos de som brakte temaet frem for offentligheten, og som unnlot å påpeke forskjellen mellom "buddhisme" – det religiøst-etiske system som Herren Gautama forkynte, og som fikk dette navn i kraft av hans tittel som Buddha, "den opplyste" – og *budha*, "visdom" eller kunnskap (*vidya*), evnen til å erkjenne, avledet av sanskritrotten "budh", *å vite*. Vi indiske teosofere er de egentlige skyldige, selv om vi den gang gjorde vårt beste for å korrigere feilen. Å unngå denne beklagelige feil var enkelt; stavemåten måtte endres, og gjennom alminnelig praksis uttale og skrive "budhisme" i stedet for "buddhisme". Dette siste begrep er heller ikke korrekt bokstavert eller uttalt. På engelsk burde det kalles buddhaisme, og tilhengerne "buddhaister".

Denne forklaring er absolutt nødvendig ved starten av et verk som dette. Visdomsreligionene er alle nasjoners arv, over hele verden, til tross for den uttalelse som står i *Esoteric Buddhism* (i forordet til den originale utgave) at "for to år siden (i 1883) kjente verken jeg eller noen annen levende europeer alfabetet i den vitenskap, som her for første gang gis vitenskapelig form" osv. Feilen må ha sneket seg inn på grunn av uoppmerksomhet. Denne forfatterinne kjente til alt som ble "avslørt" i *Esoteric Buddhism* – og mye mer – mange år før det ble hennes plikt (i 1880) å meddele en liten del av den hemmelige lære til to europeiske menn, hvor den ene er forfatteren av *Esoteric Buddhism*; og denne forfatterinne har det ubestridelige privilegium, om enn tvilsomt for henne selv, å være europeer av fødsel og utdanning. I tillegg ble en stor del av den filosofi som ble skrevet av hr. Sinnett, selv før *Isis Unveiled* ble offentliggjort, fremlagt i Amerika for to europeere og min kollega, oberst H.S. Olcott.

---

¹ Tittel på en bok forfattet av A.P. Sinnett, o.a.

Sistnevnte har hatt tre lærere, den første var en ungarsk innviet, den andre en egypter og den tredje en hindu. Etter tillatelse har oberst Olcott formidlet noe av denne lære ved forskjellige anledninger; hvis de to andre ikke har meddelt noe, er grunnen at de ikke har fått tillatelse. Tiden er ennå ikke moden for deres meddelelser. Men for andre er tiden moden, og offentliggjørelsen av hr. Sinnetts mange interessante bøker er et synlig bevis på dette. Det er viktig å være klar over at ingen teosofisk bok øker sin verdi ved påtatt autoritet.

Etymologisk er *Adi*, og *Adhi* Budha, den *ene* (eller første) og "høyeste visdom" et uttrykk, som ble benyttet av Aryâsanga i hans hemmelige avhandlinger, og som nå brukes av alle mystikere blant de nordlige buddhister. Det er et sanskrituttrykk og en benevnelse, som de første ariene anvendte om den ukjente Guddom, ettersom ordet "Brahma" ikke finnes i Vedaene og i de eldste verkene. Det betyr den absolutte visdom, og Fitzedward Hall oversatte "Adi-bhuta" til "den første, uskapte årsak til alt". Æo-ner av ukjent lengde må ha passert, før betegnelsen Buddha var blitt så menneskeliggjort, så og si, at den kunne anvendes på dødelige og til sist ble brukt om ham, hvis enestående dyder og kunnskap skaffet ham benevnelsen "den urokkelige visdoms Buddha". *Bodha* betyr medfødt evne for guddommelig intellekt eller "forståelse", "Buddha" ervervelsen av evnen gjennom personlig innsats og fortjeneste, mens *Buddhi* er evnen til å erkjenne den kanal som guddommelig kunnskap strømmer gjennom for å rekke frem til "egoet", evnen til å skjelne mellom godt og ondt, også "guddommelig samvittighet" og "åndelige sjel", som er redskap for *Atma*. "Når *Buddhi* absorberer vår EGO-isme (og tilintetgjør den) sammen med alle dens ytringer, blir Avalokiteshvara manifestert for oss, og vi når nirvana eller *Mukti*, som er det samme som nirvana, dvs. frigjøring fra "Mayas" eller *illusjonens* lenker. "Bodhi" er også navnet på en spesiell transestilstand, som kalles *samadhi*, som tillater utøveren å nå kulminasjonen av åndelig kunnskap.

Ukloke er de, som i deres blinde og i vår tidsalder upassende hat til buddhismen og ved re-aksjon til "Budhismen", forneker dens esoteriske lære (som også er brahminenes), helt enkelt fordi navnet antyder, at dette er skadelig lære for dem som monoteister. *Ukloke* er den riktige betegnelse i dette tilfelle. For esoterisk filosofi er alene om å motstå, i denne krasse og ulogiske materialistiske tidsalder, de gjentatte angrep på alt som mennesket regner som mest hellig og dyrebart for dets indre åndelige liv. Den sannferdige filosof, som studerer esoterisk visdom, taper helt av syne personligheter, dogmatisk tro og spesielle religioner. Dessuten forliker esoteriske filosofi alle religioner, idet den avkler dem alle deres ytre, menneskelige påkledninger og viser at roten er identisk i alle store religioner. Den beviser nødvendigheten av et absolutt guddommelig prinsipp i naturen. Den benekter Guddommen like lite som solen. Esoterisk filosofi har aldri forkastet Gud i naturen og heller ikke Guddommen som den absolutte og abstrakte *Ene*. Den aksepterer bare ikke de såkalte monoteistiske religioners guder, som er skapt av mennesket i dets eget bilde og lignelse, en blasfemisk og sørgelig karikatur av det evig uerkjennelige. Videre, de opptegnelser vi akter å forelegge leseren omfatter hele verdens esoteriske lære siden vår menneskehets begynnelse, og buddhistisk okkultisme inntar her sin rettmessige plass og ikke mer. De hemmelige deler av "dan" eller "Jan-na"¹ ("Dhyan") i Gautamas metafysikk - storslagen som den kan virke for en, som ikke kjenner til lærdommene i oldtidens visdomsreligion – er bare en liten del av helheten. Den hinduistiske reformator innskrenket sin offentlige lære til den rent moralske og fysiologiske side av visdomsreligionen, til etikken og *mennesket* alene. Usynlige og ulegemlige "ting", mysteriet om å være utenfor jordens sfære, berørte den store lærer overhodet ikke i sine offentlige foredrag, men forbeholdt de skjulte sannheter for en utvalgt krets av sine arhat'er. Sistnevnte tok sin innvielse i den kjente Saptaparna-hulen (*Sattapanni* i Mahavansa) nær fjellet Baibhar. Denne hulen var i Rajagriha, Mogadhas gamle hovedstad, og tjente som *Cheta*-hule for Fa-hian, som arkeologene ganske riktig har antatt.

Tiden og den menneskelige innbildning gjorde kort prosess med denne læres renhet og filosofi, da den først var kommet utenfor arhat'enes hemmelige og hellige krets under deres arbeid med å omvende mennesker, i et jordsmonn som var mindre forberedt til å ta imot metafysiske ideer enn India, dvs. når den først hadde bredt seg til Kina, Japan, Siam og Burma. Hvordan det gikk med disse storslagne åpenbaringers opprinnelige renhet, kan sees ved å studere noen av de såkalte "esoteriske" buddhistiske skoler fra oldtiden i deres nåtidige skikkelse, ikke bare i Kina og andre buddhistiske land i alminnelig-

---

¹ *Dan*, som i nåtidig kinesisk og tibetansk fonetikk er blitt til *ch'an*, er den alminnelige betegnelse for de esoteriske skoler og deres litteratur. I de gamle bøker defineres ordet *Janna* som det å "omforme seg selv gjennom meditasjon og kunnskap", en ny, *indre* fødsel. Herav Dzan, fonetisk Djan, "*Dzyans* Bok".

het, men selv i ikke så få skoler i Tibet, hvor de ble overlatt til uinnvidde lamaer og mongolske reformatorer.

Vi ber derfor leseren være klar over den meget viktige forskjell mellom den *ortodokse* buddhisme – Gautama Buddhas offentlige lære – og hans esoteriske *budhisme*. Hans hemmelige lære avvek ikke i noen henseende fra hans tids innvidde brahminer. Buddha var av arisk avstamning; født som hindu, en kshatrya og disippel av ”de to ganger fødte” (de innvidde brahminer) eller dwijaene. Hans lære kunne derfor ikke avvike fra deres, for hele den buddhistiske reform besto i å frigi en del av det, som hadde vært skjult for alle, som sto utenfor de tempelinnviddes og asketenes ”tryllekrets”. Ute av stand til å undervise i alt han hadde lært – på grunn av de løfter han hadde gitt – selv om han lærte en filosofi som var bygget på sann esoterisk viten, ga Buddha verden bare dens *ytre*, materielle legeme og forbedt sine utvalgte dens *sjel*. (Se 2. bind) Mange kinesiske forskere blant orientalistene har hørt om ”sjelelæren”. Ingen av dem har forstått dens egentlige mening og viktighet.

Sjelelæren ble hemmeligholdt – kanskje for mye hemmeligholdt – innen templene. Mysteriet som tilslørte de viktigste dogmene og aspirasjonene – Nirvana – har så plaget og irritert nysgjerrigheten blant de forskere som har studert den. Ute av stand til å løse den gordiske knute logisk og tilfredsstillende, kuttet de den av ved å erklære at Nirvana betydde *absolutt tilintetgjørelse*.

Henimot slutten av den første fjerdedel av dette århundre (1800-tallet), dukket det opp en bestemt type litteratur, hvis tendens ble tydeligere for hvert år. Fordi den bygget på lærde sanskritforskeres og orientalisters undersøkelser i alminnelighet, ble den ansett for å være vitenskapelig. Forskerne fikk alt de ønsket ut av hinduistiske, egyptiske og andre gamle religioner, deres myter og symboler, og presenterte den grove *ytre* form i stedet for den *indre* betydning. I deres arbeider som utmerker seg ved deres oppfinnsomme deduksjoner, spekulasjoner og sirkelslutninger, ble tidligere konklusjoner skiftet ut med premissene i slutningene til mer enn en sanskrit- og paliforsker. Bøkene ble utgitt i rask rekkefølge og oversvømte bibliotekene med avhandlinger mer om fallisk og seksuell tilbedelse enn virkelig symbolforklaringer, og bøkene motsa hverandre gjensidig.

Det er kanskje den virkelige grunn for at et omriss av noen få fundamentale sannheter fra de eldste tiders hemmelige lære nå tillates å se dagens lys etter mange årtuseners dypeste taushet og hemmelighold. Jeg sier med hensikt ”noen få sannheter”, fordi det som må forbli usagt kan ikke fremstilles i hundre slike bind, heller ikke kan det meddeles nålevende generasjon av saddukeere. Men selv det lille som nå blir gitt, er bedre enn fullstendig taushet om disse viktige sannheter. Verden i dag, med sin gale streben mot det ukjente – som den har altfor lett for å rote sammen med det uforståelige straks problemene ikke kan løses av fysikerne, utvikler seg raskt mot det reverse, materielle plan av åndeligheten. Den er nå blitt en stor arena - et arnested for splid og evig strid - en nekropol, hvor vår åndelige sjels høyeste og helligste aspirasjoner ligger begravet. Denne sjel blir for hver ny generasjon stadig mer lammet og atrofiert. De ”elskverdige vantro og gjennomført usedelige” i samfunnet, som Greeley omtaler, bryr seg lite om å hente frem fortidens *døde* vitenskaper; men det er en vakker minoritet av seriøse studenter som nå fortjener å få del i de få sannheter som kan tilføres dem; og *nå* mye mer enn for ti år siden, da ”Isis Unveiled” og senere forsøk på å forklare mysteriene i den esoteriske vitenskap, ble offentliggjort.

En stor og meget alvorlig innvending mot hele dette verks sannferdighet og pålitelighet er de innledende *Sanger*. ”Hvordan kan disse utsagn verifiseres?” Ganske riktig, selv om en stor del av de verker på sanskrit, kinesisk og mongolsk som er sitert i dette verk, er kjent av noen orientalister, er hovedverket – hvorfra Sangene er hentet – ikke i europeiske bibliotekers besittelse. *Dzyans* (eller ”Dzan”s) *Bok* er helt ukjent av våre filologer. De har i alle fall aldri hørt om den under dette navn. Det er selvsagt en stor ulempe for de som følger de forskningsmetoder den offisielle vitenskap anbefaler; men for de som studerer okkultisme og for enhver ekte okkultist har det liten betydning. Størstedelen av den lære den inneholder, kan finnes spredt omkring i hundre og tusener sanskrithåndskrifter, noen er allerede oversatt – som vanlig med forkvaklet resultat - mens andre ennå venter på å bli det. Enhver forsker har derfor mulighet for å verifisere de her fremsatte utsagn og kontrollere de fleste sitatene. Det er noen få nye fakta (*nye* for den ikke innvidde orientalist) og steder fra kommentarene, som det vil bli vanskelig å oppspore. Mye av læren har i tillegg hittil blitt meddelt muntlig; men selv til den hentydes det for hvert enkelt tilfelle i de nesten utallige bind, som utgjør den brahminske, kinesiske og tibetanske temPELLITTERATUR.

Hvordan det enn er, og hvilken ondsinnet kritikk som venter forfatteren, et faktum er sikkert. Medlemmer av flere esoteriske skoler – som har sitt sete hinsides Himalaya; og hvis forgreninger man kan

finne i Kina, Japan, India, Tibet, ja enda i Syria og i Sydamerika – hevder å være i besittelse av *samt-lige* religiøse og filosofiske verk så vel i manuskriptform som trykt, ja i virkeligheten alle de verk, som noensinne er skrevet på et hvilket som helst språk og med hvilke som helst skriftegn, siden skrivekunsten ble oppfunnet, fra de ideografiske hieroglyffer og ned til Kadmos' alfabet og devanagari-alfabetet.

Det er blitt hevdet til alle tider siden ødeleggelsen av det alexandrinske bibliotek (se *Isis Unveiled*, bind 2, side 27), at medlemmer av disse broderskap ved felles anstrengelser iherdig har søkt etter hvert verk, som var av slik art at det kunne føre de uinnvidde til oppdagelse og forståelse av noen av den hemmelige vitenskapers mysterier. Dessuten tilføyes det av de som vet, at når slike verk blir funnet, ble de alle tilintetgjort med unntak av tre eksemplarer av hvert, som ble bevart og gjemt på et sikkert sted. I India ble de siste av disse kostbare håndskrifter funnet og skjult under keiser Akbars regime¹.

Videre påstås det at enhver hellig bok av dette slag, hvor teksten ikke var tilstrekkelig tilslørt i symboler, eller som hadde direkte henvisninger til de gamle mysterier, først ble omhyggelig kopiert ved hemmelig skrift, som utfordret selv den dyktigste paleograf. Deretter ble alle eksemplarer av den ødelagt. Under Akbars regime var det noen fanatiske hofffolk som hjalp braminene med å skjule deres manuskripter, fordi de var misfornøyd med keiserens syndefulle interesse for de vantro religioner. En av dem var Badáonì, som hadde en *utilslørt redsel* for Akbars mani for avgudsdyrkende religioner.²

I alle store og rike lamaklostrene er det dessuten underjordiske krypter og *hulebiblioteker*, hugget ut i fjellet, hvor *gonpa'en*³ og *lhakhang'en*⁴ ligger i fjellene. Hinsides det vestlige Tsaidam, i de ensomme pass i *Kuen-lun*⁵ er det mange slike gjemmesteder. Langs høydedraget Altyn-Tagh, hvis jord ingen europeer ennå har betrådt, er det en liten landsby, gjemt i en dyp kløft. Det er en liten klynge hus, en landsby mer enn et kloster, med et fattigslig utseende tempel, hvor en gammel lama, en eremitt, bor nær ved og vokter det. Pilegrimer sier at de underjordiske galleriene og hallene under dette tempelet rommer en boksamling, hvor antallet ifølge de opplysninger som gis er for stor til å få plass selv i British Museum...⁶

Alt dette vil sannsynligvis fremkalle et skeptisk smil. Men innen leseren forkaster sannheten av disse rapporter, bør han ta seg tid til å reflektere over følgende velkjente fakta. Orientalernes samlede forskning, og særlig de senere års arbeider av studenter i komparativ filologi og religionsvitenskap har kunnet fastslå følgende: et omfattende, talløst antall manuskripter og enda trykte arbeider som *visselig må ha eksistert, er ikke lenger å finne*. De er forsvunnet uten å etterlate seg det minste spor. Var disse arbeider uten viktighet, ville de i tidens løp ha forsvunnet på naturlig måte, og titlene ville ha blitt utsløttet fra menneskenes minne. Men slik er det ikke, for som det nå er fastslått inneholdt mesteparten de faktiske nøklene til arbeider som fremdeles eksisterer, som er *helt uforståelige* for størstedelen av

¹ Professor Max Müller viser at verken bestikkelser eller trusler fra Akbar kunne tvinge brahmanene til å utlevere originalteksten til vedaene, og skryter av at europeiske orientaler har det (*Lecture on the "Science of Religion"*, side 23). Om Europa har den *komplette tekst* er meget tvilsomt, og fremtiden kan gi disse orientaler noen lite hyggelige overraskelser.

² Badáonì skrev i sin *Muntakhab at Tawarikh*: "Hans majestet stilte spørsmål om de vantro sekter (som ikke kan telles, så tallrike er de, og hvor det ikke er noen ende på *skjulte bøker*)... Da de (sramanaene og braminene) er andre utlærte overlegne i deres avhandlinger om moral og fysiske og religiøse vitenskaper, og når langt i *deres kjennskap til fremtiden*, i åndelig kraft og i menneskelig fullkommenhet, brakte de beviser basert på fornuft og vitneutsagn, og innprentet sine doktriner så sterkt at intet menneske kunne vekke tvil hos hans majestet selv om fjellene smuldret til støv, eller himmelen ble revet i stykker." Dette verk "ble hemmeligholdt og ble ikke offentliggjort før under Jahangirs regime". (Ain i Akbare, oversatt av dr. Blockmann, note på side 104.)

³ klosteret, o.a.

⁴ templet, o.a.

⁵ Karakorum-fjellene i det vestlige Tibet, o.a.

⁶ Ifølge samme tradisjon har de ennå øde deler av det vannløse område, som heter Tarim – en sann ørken i hjertet av Turkestan – i gamle dager vært dekket av blomstrende og rike byer. Nå er det bare noen få grønne oaser, som bryter den døde ensomheten. En av disse, som står på restene av en stor by som er oppslukt av og begravet under ørkensanden, tilhører ingen, men blir ofte besøkt av mongoler og buddhister. Samme tradisjon beretter om enorme underjordiske boliger og store korridorer fylt av lærtavler og ruller. Det er kanskje et tomt rykte; men det kan også være riktig.

leserne uten disse tilleggsverker med deres kommentarer og forklaringer. Det gjelder for eksempel verkene til Lao-tse, Confucius' forgjenger.¹

Det sies at han skal ha skrevet 930 bøker om etikk og religion og sytti om magi, i alt et tusen. Hans største verk, *hjertet* i hans lære er "Tao-te-Ching", eller de hellige skrifter som *Taosse* inneholder, som Stanislav Julien viser bare utgjør "omkring 5.000 ord" (*Tao-te-Ching*, side xxvii.), knapt et dusin sider. Likevel finner professor Max Müller at "teksten er uforståelig uten kommentarer, og hr. Julien måtte konsultere mer enn seksti kommentatorer for å få fullført sin oversettelse," hvor den tidligste var fra så langt tilbake som år 163 f.Kr, men etter hva vi forstår ikke tidligere,. I løpet av de fire og et halvt århundre som gikk forut for den tidligste kommentator, var det rikelig tid å tilsløre Lao-tse's virkelige lære for alle unntatt hans initierte prester. Japanerne, hvor vi finner de mest lærde blant prester og tilhengere av Lao-tse, lo av de europeiske Kinaforskeres misforståelser og hypoteser; og tradisjonen viser at de kommentarer som våre vestlige sinologer har tilgang til, ikke er de virkelige okkulte opptegnelser, men tilslørt med hensikt, og at de virkelige kommentarene og det meste av teksten for lenge siden er forsvunnet fra de uinnviddes øyne.

Vender vi oss mot de semittiske religioners gamle litteratur, de kaldeiske skrifter, den eldre søster og instruktør om ikke kilden til Moses' bibel, basis og startpunkt for kristendommen, hva finner forskerne da? For å forevige minnet av Babylons gamle religioner; for å registrere de kaldeiske magikers omfattende serie av astronomiske observasjoner; for å rettferdiggjøre minnet om deres strålende og eminente okkulte litteratur, hva gjenstår? Bare noen fragmenter, som sies å være av Berossus.

Disse er imidlertid nesten verdiløse, selv som et spor av alt som er forsvunnet. Før de passerte hendene til hans hellighet biskopen av Cæsarea – den selvoppnevnte sensor og utgiver av hellige skrifter etter andres religioner – og de bærer til denne dag utvilsomt preg av hans sannhetssøkende og til-litsvekkende håndtering. For hva er historien i denne avhandling om de engang så store babylonske religioner?

Den ble skrevet på gresk av Berossus, en prest i tempelet i Belus, for Alexander den store, på grunnlag av astronomiske og kronologiske opptegnelser av tempelets prester, som dekket en periode på 200.000 år, som nå er tapt. I første århundre f. Kr. laget Alexander Polyhistor en serie utdrag fra den – også tapt. Eusebius anvendte disse utdrag da han skrev sin *Chronicon* (270-340 e.Kr.). Likheden – som er nærmest identisk – mellom de jødiske og de kaldeiske skriftene², gjorde sistnevnte svært farlige for Eusebius i hans rolle som forsvarer og forkjemper for den nye tro, som hadde akseptert de jødiske skriftene, og derved en absurd kronologi. Det er temmelig sikkert at Eusebius ikke sparte Manetho's egyptiske, synkronistiske tabeller – i slik grad at Bunsen³ anklager ham for å maltraktere historien på den mest hensynsløse måte. Og Sokrates, en historiker fra det femte århundre, og Syncellus, som var visepatriark i Konstantinopel (i det åttende århundre) anklager ham begge for å være den mest dristige og desperate forfalsker.

Er det da sannsynlig at han behandlet de kaldeiske opptegnelser vennligere, når de allerede truet den nye religionen, som så raskt ble akseptert?

Med unntak av disse mer tvilsomme fragmenter, har følgelig hele den kaldeiske hellige litteratur forsvunnet fra de uinnviddes øyne like fullstendig som det tapte Atlantis. Noen få fakta finnes i Berossius' historie er gjengitt i 2. del av 2. bind, som kaster lys over den virkelige opprinnelsen til de falne engler, som er personifisert ved Bel og dragen.

Vender vi oss til den eldste ariske litteratur, Rig-Veda, vil den studerende finne - hvis han strengt følger det som er fremlagt av orientalerne selv - at skjønt Rig-Veda inneholder bare "omtrent 10.580 vers, og 1.028 hymner", og til tross for Brahmanabøkene og mengden av villfarelser og kommentarer, at det ikke er korrekt forstått frem til denne dag. Hvorfor er det slik? Åpenbart fordi Brahmanabøkene,

---

¹ "Hvis vi vender oss til Kina, finner vi Confucius' religioner i de fem *Konge-* og de fire *Shu-*bøkene, i seg selv et betraktelig omfang og supplert av bindsterke kommentarer. Uten disse ville selv ikke de mest lærde våge å komme til bunns i deres hellige skrifter." (*Lectures on the "Science of Religion"* side 185, Max Müller.) Men de har ikke maktet å forstå verkene – og dette er anklagen mot tilhengerne av Confucius, som et meget lært medlem blant dem formulerte det i Paris i 1881.

² Avdekket og bevist først nå, ved oppdagelser gjort av George Smith (se hans "Chaldean account of Genesis"), og hvilken, takket være denne armenske forfalsker, har forledes alle siviliserte nasjoner til i mer enn 1.500 år å akseptere jødisk utredning som guddommelig åpenbaring.

³ Bunsen's "Egypt's Place in History," bind 1, side 200.

”de skolastisk eldste avhandlingar om disse primitive hymner”, *selv krever en nøkkel*, som orientalerne ikke har maktet å sikre seg.

Hva sier de lærde om den buddhistiske litteratur? Har de den i sin helhet? Absolutt ikke. Til tross for de 325 bindene fra de nordlige buddhisters *Kanjur* og *Tanjur*, hvor vi blir fortalt at hvert bind ”veier mellom fire og fem pund,” er ingenting virkelig kjent om lamaisme. Likevel sies det i Saddharma alamkara¹ at den sydlige kirkes hellige skrifter inneholder 29.368.000 bokstaver om avhandlingar og kommentarer utelates, ”fem eller seks ganger så mye stoff som Bibelen”, da sistnevnte, ifølge professor Max Müller bare inneholder 3.657.180 bokstaver. Til tross for disse ”325 bindene” (*i realiteten* er det 333, *Kanjur* inneholder 108 og *Tanjur* 225 bind), ”har oversetterne, istedenfor å forsyne oss med korrekte versjoner, tatt inn *sine egne kommentarer*, for å rettferdiggjøre dogmene i deres ulike skoler.”² Videre, ”ifølge den tradisjon som er bevart både av de nordlige og sydlige buddhistskoler, inneholder de hellige buddhistskrifter originalt 80.000 eller 84.000 avhandlingar, *men de fleste er gått tapt*, slik at bare 6.000 er igjen,” forteller professoren sine tilhørere. Som vanlig ”tapt” for europeerne. Men hvem kan være sikre på at de også er tapt for buddhister og brahminar?

I betraktning av den hellighet buddhistene tillegger hver linje som er skrevet om Buddha eller hans ”Gode lov”, synes tapet av nesten 76.000 avhandlingar å være mirakuløst. Hadde det vært *omvendt*, ville enhver som var kjent med begivenhetenes naturlige utvikling kunne akseptere en uttalelse om at av disse 76.000, *kunne* fem eller seks tusen avhandlingar blitt ødelagt i løpet av forfølgelsene eller emigrasjonen fra India. Men det er vel kjent at de buddhistiske arhatene begynte deres religiøse utvandring med den hensikt å forkynne den nye tro utenfor Kashmir og Himalaya så tidlig som 300 år før vår tidsregning³ - og nådde Kina i år 61 e. Kr., da Kashyapa, etter invitasjon av keiser Ming-ti, dro dit for å gjøre ”himmelens sønn” kjent med buddhismens lære. Da synes det merkelig å høre orientalistene snakke om et slikt tap som om det virkelig var mulig. De synes ikke et øyeblikk å stille seg åpne for muligheten av at tekstene ble *tapt* bare for vesten og *for dem selv*; eller at det asiatiske folk skulle vise den enestående dristighet å holde de hellige oppteignelser utenfor utlendingenes rekkevidde, og dermed nekte å utlevere dem for degradering og misbruk til folkeslag som var dem selv ”så overlegne”.

Etter beklagelser og tallrike innrømmelser fra nesten alle orientalistar (se Max Müller’s *Lectures* som eksempel) kan allmennheten være tilstrekkelig sikker på (a) at de som studerer de gamle religionene i virkeligheten har svært få data til å kunne trekke de endelige konklusjoner som de vanligvis gjør om gamle religioner, og (b) at denne datamangel på ingen måte forhindrer dem fra å være dogmatisk. Takket være tallrike kilder om den egyptiske teogoni og mysterier som er bevart i klassiske verker, skulle man tro at de egyptiske riter og dogmer i det minste ble godt forstått; bedre iallfall enn de altfor dunkle filosofier og panteismen i India, hvis religion og språk Europa neppe hadde ide om før ved begynnelsen av dette århundre (1800). Langs Nilen og overalt i landet står godt bevarte minnesmerker, og nye graves frem daglig og årlig, som klart forteller sin egen historie. Likevel er det ikke slik. Den lærde filolog i Oxford tilstår selv sannheten ved å si ”Selv om vi fremdeles ser pyramidene og ruinar av templer og labyrinter, hvor veggene er dekket av hieroglyfer og med merverdige bilder av guder og gudinner.... På papyrusruller som synes å unngå tidens ødeleggelser, har vi enda fragmenter av hva vi kan kalle egypternes hellige bok; og selv om mye av dette mystiske folkeslags gamle oppteignelser er tydet, så er bakgrunnen for de egyptiske religioner og de originale hensikter med deres seremonielle tilbedelser *langt fra helt* forstått av oss.”⁴ Her er de mystiske dokumenter med hieroglyfer bevart, men nøklene som skulle gjøre dem forståelig er forsvunnet.

Likevel, etter å ha funnet at ”det er en naturlig forbindelse mellom språk og religion”; og for det andre at det fantes en *felles* arisk religion før oppsplittingen av den ariske rase; en *felles* semittisk religion før oppsplittingen av den semittiske rase; og en *felles* turansk religion før oppsplittingen av kine-

¹ Spence Hardy, *”The Legends and Theories of the Buddhists”*, side 66.

² *”Buddhism in Tibet”*, side 78.

³ Lassen, (*”Ind Althetsumkunde”*, bind II, side 1072) viser et buddhistisk kloster bygget i Kailas-kjeden 137 f.Kr. - og general Cunningham tidligere enn dette.

⁴ Så lite kjent er våre største egyptologer med egypternes begravelsesskikker og de ytre kjønnsmarkeringer på mumiene at det har ledet til de mest komiske misforståelser. Bare for et år eller to siden, ble en mumie oppdaget ved Boulaq, Kairo. Mumien, som ble antatt å være levningene etter en uviktig faraos kone, viste seg ved hjelp av en inskripsjon på en amulett rundt hans nakke, å tilhøre Sesostris . en av Egypts største konger!

serne og andre turanske stammer; og etter dermed faktisk å ha oppdaget ”tre gamle religionssentre” og ”tre språksentre” – og være helt ukjent med disse primitive religioner og språk så vel som deres opphav, nøler ikke professoren med å erklære ”at en virkelig *historisk basis* for en vitenskapelig behandling av disse viktige verdensreligioner er etablert.”

En ”vitenskapelig behandling” av dette tema er ingen garanti for en ”historisk basis”. Med slike begrensede tilgjengelige data er ingen filolog, selv de mest eminente, berettiget til å presentere sine egne konklusjoner som *historiske fakta*. Den eminente orientalist har uten tvil grundig bevist til verdens tilfredshet at Odin og Buddha ifølge Grimms lov om fonetiske regler, er to ulike personer, helt atskilt fra hverandre, og han har vist det *vitenskapelig*. Når han imidlertid benytter sjansen til i samme åndedrag å si at Odin ”ble tilbedt som øverste guddom *gjennom en periode langt før Vedaenes tid og Homer*” (*Compar. Thel. Side 318*), så har han ikke den minste ”*historiske basis*” for det. Han gjør *historie* og *fakta* underordnet egne konklusjoner, som kan synes meget ”vitenskapelig” for en orientalsk forsker, men som likevel er langt fra sannheten. De eminente filologers og orientalisters motstridende syn på kronologi i tilfelle med vedaene, fra Martin Haug og til Max Müller selv, er tydelige bevis på at uttalelsen ikke har noen *historisk basis*, da ”indre overbevisning” ofte er villedende og ikke en sikker vei å gå. Heller ikke de moderne komparative mytologiske vitenskaper har noe bedre bevis å komme med enn de lærde forfattere, som det siste århundre har insistert på at det må være ”fragmenter av tidligere åpenbaringer, gitt til menneskehetens forfedre...og bevart i greske og italienske templer”, som viste seg å være helt feilaktig. For dette er hva alle de østlige innvidde og andre lærde har meddelt verden fra tid til tid. En fremtredende singalesisk prest forsikret forfatterinnen at det er vel kjent at de viktigste deler av den buddhistiske lære er lagret i *land og på steder som er utilgjengelige for europeiske forskere*, mens nylig avdøde Swami Dayanand Sarasvati, den største sanskritkjenner i sin tid i India, forsikret medlemmene av Teosofisk selskap de samme forhold med henblikk på de gamle brahminske verker. Når han ble fortalt at professor Max Müller hadde erklært til sine tilhengere i sin ”Lectures” teorien ...”om at få i dag var tilhenger av at menneskehetens fedre ble tildelt *en fortidig, usedvanlig åpenbaring*”, lo den hellige og lærde mann. Svaret hans var megetsigende. ”Hvis hr. *Moksh Mooller*, som han uttalte navnet, var brahmin og kom til meg, ville jeg ta ham med til en *gupta hule* (en hemmelig krypt) nær Okhee Math i Himalaya, hvor han raskt ville finne at det som krysset *Kalapani* (havets sorte vann) fra India til Europa bare var *biter av forkastede kopier av noen få deler av våre hellige bøker*. Det var en fortidig åpenbaring, og den eksisterer fremdeles. Den vil heller ikke noensinne tapes for verden, men vil dukke opp igjen; selv om *melechhaene* (de fremmede) selvsagt vil måtte vente.”

På andre spørsmål om saken, ville han ikke si noe mer. Dette skjedde i 1880 i Meerut.

Uten tvil var den mystifisering brahminene gjorde overfor oberst Wilford og William Jones i Calcutta i forrige århundre, ondskapsfull. Men den var velfortjent, og ingen kunne klandres mer for denne affæren enn misjonærene og oberst Wilford selv. Ifølge en uttalelse fra William Jones var misjonærene tåpelige nok til å påstå at ”hinduene var nå nesten kristne, fordi Brahma, Vishnu og Mahesa ikke var annet enn den kristne treenighet.”¹ Det var en god leksjon. Den gjorde de orientalske forskerne dobbelt forsiktige; men kanskje har den også gjort noen av dem for varsomme, og som reaksjon forårsaket pendelen å svinge for langt til den andre siden. For ”dette første tilbud på det brahminske marked”, gitt til oberst Wilford, har åpenbart gjort det nødvendig og ønskelig for orientalisten å erklære nesten ethvert gammelt sanskritmanuskript for nytt og dermed gi misjonærene full anledning til å utnytte muligheten. At de også gjør det så langt deres mentale evner rekker, vises ved de siste absurde forsøk på å bevise at hele den puranske historien om Krishna er *et plagiat fra Bibelen gjort av brahminene!* Med de fakta som er gjengitt av professoren fra Oxford i hans avhandling om ”*Science of Religion*”, om den nå famøse tekstforfalskning til fordel for, og senere til skade for oberst Wilford, er ikke til hinder for noen av de konklusjoner en som studerer den hemmelige lære uunngåelig må komme frem til. Selv om resultatene viser at verken det *Nye* eller det *Gamle* testamente har hentet noe fra brahminenes og buddhistenes religioner, så er ikke konklusjonen at jødene ikke kan ha hentet alt de vet fra kaldeiske kilder, som på et senere tidspunkt ble forkvaklet av Eusebius. Kaldeerne fikk ganske

---

¹ Se Max Müller's ”Introduction to the Science of Religion”, kapitlet *On False Analogies in comparative Theology*, på sidene 288 og 296 og etterfølgende sider. Dette gjelder den dyktige forfalskning (på blader stukket inn i gamle puranske manuskripter), skrevet på korrekt og arkaisk sanskrit, om alt det oberst Wilfords eksperter hadde hørt fra ham om Adam og Abraham, Noah og hans tre sønner, osv,osv.

sikkert deres opprinnelige lære fra brahminene, for Rawlinson viser en unektelig vedisk innflytelse i den tidligste babylonske mytologi; og oberst Vans Kennedy har for lenge siden korrekt erklært at Babylon helt fra begynnelsen av var sete for sanskrit og brahminenes lære. Men alle slike bevis må tape sin verdi overfor professor Max Müllers siste teori. Hva den er vet alle. Et system av fonetiske lover er nå blitt et universalmiddel for alle til å identifisere og etablere forbindelsen mellom alle nasjoners guder. Selv om Merkurs (Budha, Thot-Hermes, osv.) mor var Maia, og (Gautama) Buddha's mor også var Maya, og Jesus' mor likedan var Maya (illusjon, for Maria er *mare*, havet, symbolsk sett den store illusjon), har disse tre personer ingen forbindelse, noe de heller ikke kan ha siden Bopp har "fastsatt sitt system av fonetiske lover".

I deres arbeid for å samle sammen den uskrevne histories mange løse tråder, er det et dristig skritt for orientalistene å nekte, *a priori*, alt som ikke passer med deres spesielle konklusjoner. Selv om det daglig gjøres nye oppdagelser av stor kunst og vitenskaper, som har eksistert fra tidenes morgen, så nektes det for at noen av de eldste nasjoner kjente skrivekunsten, og de regnes for å være preget mer av barbarisme enn kultur. Likevel kan spor av store sivilisasjoner, selv i Sentral-Asia, fremdeles finnes. Denne sivilisasjon er unektelig *førhistorisk*. Hvordan kan det eksistere en sivilisasjon uten litteratur i en eller annen form, uten registreringer og opptegetninger. Alene sunn fornuft kan komplettere de brutte linjene av forsvunne nasjoners historie. Den gigantiske, ubrutte mur av fjell som omslutter hele den tibetanske høyslette, fra Khuan-Khe-elvens øvre løp ned til Karakoumfjellene, var vitne til en tusenårig sivilisasjon, som kunne fortelle menneskeheten mang en hemmelighet. Den østre og sentrale del av dette området – Nan-Schayn og Altyne-taga – var en gang dekket av byer som godt kunne sammenlignes med Babylon. En hel geologisk periode har fart over området siden disse byer utåndet, slik sanddynene og den sterile og døde jorden på de enorme slettene ved Tarimbekkenet viser. Bare grenselandet er overfladisk kjent av de reisende. Innen denne sandfylte høyslette er det vann, og friske oaser kan finnes blomstrende, men verken disse eller den villedende undergrunnen er ennå betrådt av noen europeisk fot. Blant disse grønne oaser er det noen som er helt utilgjengelig, selv for innenlandske, uinnvidde reisende. Sandstormer kan "piske opp sanden og føre et helt slettelandskap bort", men de er maktesløse overfor det som ligger utenfor deres rekkevidde. Bygget dypt under jorden, er de underjordiske arkiver sikre. Inngangen er skjult i oaser, og det er liten fare for at noen skal oppdage dem, selv om flere armeer invaderer disse sandfylte ødemarker hvor:

"Ikke en vanddam, ikke en busk, ikke et hus kan sees,
og bergkjeden lager en kupert bakgrunn
rundt de svidde flater av tørr, tørr ørken.."

Men det er ikke behov for å sende leseren ut i ørkenen, når de samme tegn på en tidligere sivilisasjon kan finnes i de relativt befolkede områder av samme land. Oasen i Tjertjen for eksempel, som ligger omtrent 4.000 fot over Tjertjen-darya-elvens nivå, er omgitt av ruiner etter arkaiske byer på alle sider. Der representerer omtrent 3.000 mennesker restene av omkring et hundre utdødde nasjoner og folkeslag – hvis navn er ukjent for etnologene. En antropolog vil ha problemer med å klassifisere, dele og inndele dem, fordi etterkommerne av alle disse *forhistoriske* raser og stammer selv kjenner like lite til sine forfedre som om de var falt ned fra månen. Spør man dem om deres opphav, svarer de at de ikke vet hvor deres fedre kom fra, men at de har hørt at de *første* (og tidligste) mennesker ble styrt av ørkensens store ånd. Dette kan tilskrives uvitenhet eller overtro, men i lys av den hemmelige lære, kan svaret være basert på gammel tradisjon. Bare Khorassan-stammen hevder å komme fra det vi nå kjenner som Afghanistan, lenge før Alexanders tid, og fremlegger gamle sagn som bekreftelse. Den russiske reisende oberst (nå general) Prjevalsky fant tett ved oasen i Tjertjen ruinene av to store byer, hvor den ene ifølge lokal tradisjon ble ødelagt for 3.000 år siden av en gigantisk helteskikkelse; og den andre av mongolene i det tiende århundre etter vår tidsregning. "På grunn av flygesanden og vinden er beliggenheten av de to byene nå tildekket med merkelige og ulike oldtidsminner; av knust porselen, kjøkenutstyr og menneskeknokler. De innfødte finner ofte kopper og gullmynter, smeltet sølv, barrer, diamanter og turkiser, og det som er mest bemerkelsesverdig – knust glass..." Det er også funnet godt bevarte kister av tre eller et annet materiale, som inneholder utmerket bevarte, balsamerte lik... De mannlige mumiene er alle meget høye og kraftig bygget med langt, bølget hår... I et kammer ble det funnet tolv menn *sittende*. En annen gang fant vi en ung pike i en egen kiste. Øynene hennes var lukket med gylne skiver, og kjevene ble holdt fast med en gyllen hodering fra under kinnene til toppen av

hodet. Hun var kledd i en slank ullkleddning, brystet var dekket av gylne stjerner og føttene var nakne.” (Fra et foredrag av N.M. Prjevalsky.) Til dette tilføyer den kjente reisende at de hele veien langs Tjertjen-elven hørte legender om 23 byer som ble dekket av ørkenens sand for lenge siden. Den samme tradisjon gjelder i Lob-nor og i oasen i Kerya.

Sporene etter slike sivilisasjoner, og denne og lignende tradisjoner, gir oss rett til å tro på andre legender, som godt utdannede og lærde innfødte i India og Mongolia går god for, når de omtaler enorme bibliotek som er gravet frem fra sanden, sammen med ulike relikvier etter gammel *magisk* kunnskap, som alle er lagret på et sikkert sted.

For å oppsummere. Den hemmelige lære var den universelle religion som var utbredt overalt i den gamle og forhistoriske verden. Beviser for dens utbredelse, autentiske registreringer av dens historie, en komplett rekke av dokumenter, som viser dens særpreg og tilstedeværelse i ethvert land sammen med alle dens store adepters lære, finnes fremdeles i hemmelige bibliotekkryster, som tilhører det okkulte brorskap.

Denne påstand blir mer troverdig ved å ta hensyn til følgende fakta: fortellingen om de tusener pergamentruller som ble reddet da biblioteket i Alexandria ble ødelagt; de tusener av sanskritarbeider som forsvant i India under Akbars regime; den utbredte skikk i Kina og Japan om at alle gamle tekster med deres kommentarer, som er nødvendig for å gjøre dem forståelige – til sammen mange tusen bind – for lengst er fjernet fra de uinnviddes hender; tapet av Babylons omfattende hellige og okkulte litteratur, tapet av de nøkler som kreves for å løse tusener av spørsmål om egyptiske hieroglyfer; den indiske tradisjon om at de virkelig hemmelige kommentarer som gjør vedaene forståelige, selv om de ikke er tilgjengelig for de uinnvidde, fremdeles kan finnes av de innvidde i hemmelige huler og krypter; og en identisk tro blant buddhistene om deres hemmelige bøker.

Okkultistene forsikrer at alt dette eksisterer i trygghet fra vestlig, ødeleggende innflytelse, for å bli brakt for dagen igjen i en mer opplyst tidsalder. Ifølge nylig avdøde Swami Dayanand Sarasvati vil ”mlechchhaene (de kasteløse, de ville, de som står utenfor den ariske sivilisasjon) måtte vente på dette.”

Det er ikke de innviddes skyld at alle disse dokumenter nå er ”tapt” for de uinnvidde, heller ikke er denne ordning diktert av egeninteresse eller noe ønske om å monopolisere den livgivende hellige kunnskap. Det var deler av den hemmelige vitenskap som i lange tidsepoker måtte skjules for de uinnviddes innsyn, fordi meddelelser om hemmeligheter av så stor viktighet overfor en uforberedt allmennhet, var det samme som å gi et barn et tent lys og et kruttkammer.

Svaret på et spørsmål som ofte formuleres av studenter, når de konfronteres med påstander som dette, kan gis slik:

”Vi kan forstå”, sier de, ”nødvendigheten av å skjule slike hemmeligheter for massene som vril, oppdaget av J.W. Keely i Philadelphia, som kan sprengre fjell, men vi kan ikke forstå faren ved å avsløre rent filosofisk lære, som for eksempel evolusjonen av planetkjedene.”

Faren er: teorier som planetkjeden, eller de syv raser, gir umiddelbart innblikk i menneskets syvfoldige natur, for hvert prinsipp er tilknyttet et plan, en planet og en rase; og de menneskelige prinsipper er på hvert plan tilknyttet de syvfoldige okkulte krefter. Misbruk av disse ville skape umålelige skader for menneskeheten. Denne forståelse vil kanskje ikke erkjennes av nåværende generasjon – særlig vestens folk – som er beskyttet ved sin blindhet og materialisme, og derfor ikke tror på det okkulte. Men i de første århundrer av kristendommens æra, da tilhengerne var helt overbevist om okkultismens gyldighet, kunne dette innblikk stimulere til misbruk av okkulte krefter og trolldomskunster av verste slag, fordi forfallstiden var startet.

Det er sant at dokumentene ble skjult, men kunnskapen i seg selv og dens eksistens har aldri blitt gjort hemmelig av templenes yppersteprester, hvor MYSTERIENE alltid har krevd disiplin og vært stimulanse for god innsats. Dette er meget gammelt nytt og ble gjentatte ganger gjort kjent av de store innviende, fra Pythagoras og Platon til Neoplatonikerne. Det var nasareerens nye religion, som hundrevis av år siden brakte en forandring til det verre.

Enn videre er det et velkjent og meget merkelig faktum, som forfatterinnen har fått bekreftet av en ærverdig herre som i mange år var tilknyttet den russiske ambassade – at det er flere dokumenter i det keiserlige bibliotek i St. Petersburg - selv så sent som i frimurernes dager ved slutten av forrige og i begynnelsen av dette århundre (1800), da hemmelige, mystiske selskaper blomstret uhindret i Russland – som viser at mer enn en russisk mystiker dro til Tibet *via* Uralfjellene i søken etter kunnskaper og innvielse i *Sentral-Asias ukjente krypter*. Og mer enn en vente tilbake mange år senere med en rik

samling kunnskaper som ikke kunne blitt hentet fra noe sted i Europa. Flere tilfeller kunne nevnes, og velkjente navn bringes frem hvis ikke publisiteten om dette ville plage disse innviedes overlevende slektninger. Enhver kan gjennomgå Frimurerorganisasjonens årbøker i arkivene i de russiske byer og selv forvise seg om ovennevnte.

Dette er en bekreftelse på noe som har vært uttalt mange ganger tidligere og, uheldigvis, for ubetenksomt. Istedenfor å gagne menneskeheten har ondsinnede beskyldninger om bevisst løgn og svindel overfor de som har fremholdt et sannferdig, om enn lite kjent faktum, bare påført bakvaskerne dårlig karma. Nå er udåden gjort, og sannheten bør ikke lenger nektes, uansett konsekvensene. Er det en ny religion, blir vi spurt? Ikke på noen måte er det en *religion*, heller ikke er dens filosofi *ny*, for som allerede uttrykt er den like gammel som det tenkende menneske. Dens lære publiseres ikke nå for første gang, men er forsiktig meddelt og undervist av mer enn en europeisk innviet – særlig den nylig avdøde Ragon.

Mer enn en av de store lærde har uttalt at det aldri har vært en religiøs grunnlegger, verken arisk, semittisk eller turansk, som har *oppfunnet* en ny religion, eller avslørt en ny sannhet. Disse grunnleggerne var alle *formidlere*, ikke originale lærere. De forfattet nye former og fortolkninger, men de underliggende sannheter var like gamle som menneskeheten. Av de mange og store sannheter som muntlig ble fortalt i begynnelsen, og som ble bevart og holdt levende i templenes *aller helligste* ved innvielser, gjennom MYSTERIENE og ved personlige meddelelser – hvis aktualitet bare var synlig for de virkelig vise og seende – valgte de en eller flere av disse sannheter og avslørte dem for massene. På denne måten mottok enhver nasjon til sin tid noen av disse sannheter, med en spesiell symbolikk tilpasset lokale forhold; som etter hvert som tiden gikk utviklet seg til en mer eller mindre filosofisk kultus, en gudeverden i mytisk forkledning. Derfor er Confucius, en tidligere lovgiver etter historisk kronologi, men en meget moderne vismann i verdens historie, fremstilt av dr. Legge¹ som ”en typisk *formidler*, ikke nyskaper” – og sitert ved: ”Jeg bare leverer videre, jeg kan ikke skape nye ting. Jeg tror på gamle vise og derfor elsker jeg dem.”² (Sitert fra ”Science of Religions” av Max Müller.)

Forfatterinnen elsker dem også og tror derfor på de gamle vise og de moderne arvtakere av deres visdom. Fordi hun tror på begge, meddeler hun her det hun har mottatt og lært selv, til alle de som vil motta det. Overfor de som motsetter seg hennes vitnesbyrd – den store majoritet – nærer hun ingen forakt, for de har like rett til å nekte, som hun har til å fastslå, da de betrakter SANNHETEN fra to helt forskjellige synsvinkler. I samsvar med reglene for kritisk forskning, må orientalistene forkaste *a priori* alle forklaringer som de ikke kan etterprøve selv. Og hvordan kan en vestlig forsker akseptere et utsagn som han ikke vet noe om? For det som er skrevet i disse bind er hentet like mye fra *muntlig* som skriftlig lære. Første del av den esoteriske lære er basert på Sangene, som er nedskrevet av et folk som er ukjent for etnologer. Det påstås at de er skrevet i et språk som ikke tilhører noen språkgruppe eller dialekt som kjennes i filologien. Det sies at de stammer fra en kilde (okkultismen) som vitenskapen forkaster, og til sist, de fremføres ved en formidler, som uavlatelig er brakt i vanry for verden av alle de som hater uvelkomne sannheter, eller som forsvarer egne kjepphester. Derfor må avvisning av denne lære forventes og aksepteres på forhånd. Ingen som betrakter seg selv som ”forsker” i et eller annet vitenskapelig fag, vil bli tillatt å ta denne lære alvorlig. De vil i tilfelle bli latterliggjort og forkastet *a priori* i dette århundre (1800); men bare i dette. For i det 20. århundre av vår æra vil vitenskapsmenn begynne å erkjenne at *Den hemmelige lære* verken er oppdiktet eller overdreven, men bare et omriss, og endelig at dens lære er eldre enn *Vedaene*³. Har ikke disse blitt latterliggjort, forkastet og kalt ”en moderne forfalskning” så sent som for femti år siden? Ble ikke sanskrit en gang kalt etterkommer av, og en dialekt som stammet fra gresk ifølge Lemprière og andre forskere. Rundt 1820 fortalte så prof. Max Müller at brahminenes, magienes og buddhistenes hellige bøker ”var helt ukjent, det var tvil om deres eksistens, og det fantes ikke en eneste forsker som kunne oversette en linje vedisk ... av Zend Avesta, eller ... av buddhistenes Tripitaka, og nå viser det seg at vedaene er et av oldtidens viktigste verk hvis ”bevaring nærmest er et mirakel” (”Lectures on the Vedas”).

---

¹ Lun-Yu (§ I a) Schott, ”Chinesische Literatur”, side 7.

² ”Life of Confucius,” side 96.

³ Dette skal ikke være en *profeti*, men simpelthen et utsagn, som hviler på viten om kjensgjerninger. I hvert århundre blir det gjort forsøk på å vise verden, at okkultisme ikke er tom overtro. Når døren først har fått lov til å stå litt på klem, vil den bli åpnet mer og mer for hvert århundre som går. Tiden er moden for grundigere kunnskap enn det som hittil har vært frigitt, men fremdeles er mye tilbakeholdt.

Det samme vil sies om den hemmelige eldgamle lære, når bevisene gis for dens unektelige eksistens og dens nedtegnelser. Men det vil gå århundrer før noe mer av læren gis ut. I omtalen av nøklene til de zodiakale mysterier som nesten ble tapt for verden, ble det bemerket av forfatteren av *Isis Unveiled* for omtrent ti år siden at: "De omtalte nøkler må bli snudd rundt *syv* ganger før hele systemet er avslørt. Vi vil bare levere en omdreining, og dermed tillate den ulærde et glimt inn i mysteriene. Lykkelig den som forstår helheten!"

Det samme kan sies om hele det esoteriske system. En omdreining av nøkkelen, ikke mer, ble gitt i *Isis*. Mye mer er forklart i disse bind. I de dager kjente forfatterinnen knapt språket som denne lære var nedskrevet i, og det var forbudt å avsløre mange ting som det fritt snakkes om i dag. I det tjuende århundre vil visdomsmestrene sende mer informerte og bedre egnede disipler, som vil gi de endelige og ugjendrivelige bevis på at det eksisterer en vitenskap som kalles *Gupta-Vidya*; og at likesom de engang så mystiske Nilens kilder, vil kilden for alle religioner og filosofier som nå kjennes av verden og som i mange tidsaldre var glemt og tapt for menneskene, til sist finnes.

Et verk som dette kan ikke innledes med et enkelt *forord*, heller med et helt bind; som kunne gi *fakta*, mer enn en utredning, for DEN HEMMELIGE LÆRE er ikke en avhandling, eller en samling vage teorier; men inneholder alt det, som kan gis til verden i dette århundre.

Det ville være nytteløst å publisere selv de deler av den esoteriske lære som har unnsloppet fra gjemsel, hvis ikke ektheten og opprinnelsen – eller i ethvert fall *sannsynligheten* – for dens eksistens først ble etablert. I forhold til de opplysninger som gis her må det påvises at de bekreftes av ulike autoriteter: tidligere filosofer, klassikerne og til og med noen kirkefedre, hvorav noen kjente denne lære fordi de hadde studert den, sett og lest arbeider om den; hvorav noen personlig var blitt innviet i de gamle mysterier, hvor den hemmelige lære var blitt allegorisk fremstilt under innvielsesseremonien. Forfatterinnen vil måtte gi historiske og tillitsvekkende navn, sitere velkjente forfattere, både gamle og moderne med anerkjent dyktighet, sannhetssøkende og med god dømmekraft, men også navngi noen av de kjente eksperter i hemmelige kunster og vitenskap, sammen med de vitenskapelige mysterier, etter hvert som de avsløres eller *delvis* presenteres for offentligheten i deres merverdige arkaiske form.

Hvordan skal dette gjøres? Hva er den beste fremgangsmåte for å oppfylle et slikt mål? har vært det stadig tilbakevendende spørsmål. For å gjøre planen klarere, gjøres det her et forsøk på en illustrasjon. Når en turist fra et godt utforsket land, plutselig når frem til grenselandet i et *terra incognita*, innesluttet og utestengt fra utsyn på grunn av en barriere av uoverstigelige fjell, kan han fremdeles nekte å erkjenne for seg selv at han utforskning må avsluttes. Det er forbudt å passere fjellene. Men selv om han ikke kan besøke de mystiske områder personlig, kan han likevel finne måter å utforske fra så kort avstand som mulig. Hjulpet av sitt kjennskap til landskapet bak seg, kan han oppnå et generelt og ganske korrekt inntrykk av området bak fjellveggen, hvis han makter på klatre opp på den høyeste toppen foran seg. Fra dette utkikkspunkt kan han i ro og mak observere og sammenligne det han noe uklart ser med hva han har lagt bak seg, ettersom han nå på grunn av sin innsats er kommet forbi grensen for tåkekleddede klipper.

Slike innledende observasjoner vil ikke bli gitt i disse to bindene til de som ønsker å få en mer korrekt forståelse av de tekster som omhandler mysteriene fra den før-arkaiske perioden. Men hvis leseren er tålmodig og vil titte på status for trosoppfatninger i Europa, sammenligne og kontrollere den med hva som har vært kjent fra historien like før og etter Kristus' tid, vil han finne alt dette i 3. bind av dette arbeide.

I det bindet vil det bli gitt en kort oversikt over alle de viktigste adepter¹ historien kjenner. Mysterienes undergang vil bli beskrevet, hvoretter minnene om eksistensen av innvielser og den hellige vitenskap begynte å forsvinne for til sist å bli helt og systematisk eliminert. Fra denne tid ble dens lære okkult, og magi seilte for ofte under det ærverdige men misledende navnet hermetisk filosofi. Slik virkelig okkultisme var vanlig blant mystikere i perioden forut for vår æra, så etterfulgte magi eller snarere trolldom, sammen med de okkulte kunster, den begynnende kristendom.

Uansett hvor stor og brennende, fanatisk innsats som ble gjort i disse første århundrer for å utviske ethvert spor av mental og intellektuell innsats blant hedningene, lykkes man ikke, men den samme mørke, demoniske ånd av trangsynthet og intoleranse har systematisk pervertert siden da enhver opplyst side som er skrevet i den førkristne tid. Selv på områder hvor opptegnelsene er mangelfulle, har

---

¹ En mester, som etter å ha gjennomgått fem innvielser, er gått over til det femte, åndelige naturrike, *o.a.*

historien bevart tilstrekkelig til å kunne kaste et upartisk lys over det hele. La så leseren forbli en liten stund sammen med forfatterinnen på det valgte utkikkspunkt. Han bes om å vie all sin oppmerksomhet på det årtusen som skilte den før-kristne fra den post-kristne perioden, av år 1 etter fødselen. Denne hendelse – historisk korrekt eller ikke – er ikke desto mindre blitt gjort til det første tegn på opprettelsen av flere festningsverk mot en mulig tilbakegang til, eller bare et glimt av, fortidens forhatte religioner; hatet og fryktet - fordi de kaster et så levende lys på den nye og bevisst tilslørte oppfatning av det som nå er kjent som ”den nye pakt”.

Uansett hvilke overmenneskelige anstrengelser de første kristne fedre gjorde for å fjerne den hemmelige lære fra folks hukommelse, mislyktes de. Sannheten kan aldri drepes, derav fiaskoen med å fjerne ethvert spor av den gamle visdom fra jordens overflate, eller lenke og kneble enhver som vitnet om den. Man kan bare tenke på de tusener, kanskje millioner dokumenter som er brent, på monumenter med indiskret påskrift og billedsymboler som er gjort til støv, på skarer av tidligere eremitter og asketer som streifet omkring i øvre og nedre Egypt, i ørken og fjell, i daler og høyland, på jakt etter å finne og ødelegge enhver obelisk og søyle, papirrull eller pergament de kunne få tak i, bare de viste tegnet *tau*, eller et annet tegn lånt og tilpasset den nye tro - og han vil innse hvor lite som er bevart av fortidens etterlatenskaper. Den fiendtlige, fanatiske ånd som preget den tidligste og middelalderlige kristendom og islam, har fra første stund elsket å oppholde seg i mørke og uvitenhet, og begge har gjort

”..solen til blod, jorden til en kiste,
kisten til et helvete, og helvete selv til et enda mørkere sted!”

Begge disse religioner har vunnet tilhengere ved bruk av sverdet. Begge har bygget sine kirker på *himmelstrebende nedslaktning av menneskeofre*. Over inngangen til det første århundre av vår æra, glødde de illevarslende ordene ”ISRAELS KARMA”. Over vår egen portal vil den fremtidige seer registrere andre ord, som viser karmaen for en snedig forfalsket historie, hendelser som bevisst er pervertert, store personligheter som er bakvasket av ettertiden og maltraktert til det ukjennelige mellom Jagannathas to vogner – bigotteri og materialisme, den ene aksepterer for mye, den andre fornektet alt. Vis er den som holder seg til den gyldne middelvei og som tror på tingenes endelige rettferdighet. Faigi Diwan, ”vitne til de vidunderlige taler av en fritenker som tilhører de tusen sekter” sier: ”I forsamlingen på oppstandelsens dag, da gamle gjerninger skal tilgis, vil Ka’bah-ens synder bli tilgitt på grunn av støvet etter kristendommens kirker.” Til dette repliserer professor Max Müller: ”Islams synder er like verdiløse som kristendommens støv. På oppstandelsens dag vil både muslimer og kristne innse tomheten i sine religiøse doktriner. På jorden strides mennesker med sine religioner; i himmelen vil de finne bare en sann religion – tilbedelse av Guds ÅND.”¹

Med andre ord – ”DET FINNES INGEN RELIGION (ELLER LOV) HØYERE ENN SANNHETEN” – ”SATYAT NASTI PARO DHARMAH” – mottoet for maharajaen i Benares, som er antatt av Det Teosofiske Selskap.

Som allerede nevnt i forordet er ikke Den hemmelige lære en fortsettelse av *Isis Unveiled*, slik som opprinnelig tenkt. Det er snarere en bok som forklarer dette verk, og et uunnværlig tillegg til det, selv om det er helt uavhengig av dette tidligere verket. Mye av det som sto i *Isis* kunne knapt forstås av teosofene den gang. Den hemmelige lære vil nå kaste lys over mange problemer, som ikke ble forklart i det første verket, særlig åpningssidene, som aldri er blitt forstått.

Da de to bind av *Isis* optok seg med vår tids filosofi og de falne nasjoners respektive symboler, kunne det bare kastes et raskt blikk på okkultismens panorama. I dette arbeid er det gitt en detaljert kosmogoni og evolusjonen av de fire raser før vår femte rase, og to store bind forklarer det som ble fremsatt bare på de første sider av *ISIS UNVEILED*, og som det ellers ble hentydet til her og der gjennom bøkene. Heller ikke kan den store samling av arkaiske vitenskaper gjennomgå i dette bind, før vi har avklart slike omfattende problemer som kosmisk og planetarisk evolusjon, og den gradvise utvikling av de mystiske menneskeheter og raser som levde før vår adamske menneskehet. Derfor har det foreliggende forsøk på å avsløre noen mysterier i esoterisk filosofi, i sannhet, ingenting å gjøre med det tidligere verk. Som et eksempel, tillater forfatterinnen seg å illustrere det som er sagt.

Bind 1 av *Isis* innledes med en referanse til ”en gammel bok” –

¹ ”Lectures on the Science of Religion”, av F. Max Müller, side 257.

”Den er så gammel at våre moderne antikvarier kan studere dens sider i uendeligheter og likevel ikke bli enige om hvilket stoff den er skrevet på. Det er det eneste originale eksemplar som ennå eksisterer. Det aller eldste hebraiske dokument om okkult lære – *Siphrah Dzeniouta* – baserte seg på det, og det på et tidspunkt da boken allerede ble vurdert som en litterær relikvie. En av dens illustrasjoner viser hvordan den guddommelige essens stråler ut av ADAM som en lysende, sirkelformet bue. Når den har nådd sitt høyeste punkt på omkretsen, vender den ubeskrivelige utstrålingen ned igjen mot jorden og frembringer dermed et mer avansert menneske i sitt kraftfelt. Etter hvert som den nærmer seg vår planet mer og mer, blir utstrålingen mørkere og mørkere, inntil den når jorden og blir svart som natten.”

Denne ”meget gamle bok” er det originalverk som de mange bind av *Kiu-ti* er utarbeidet etter. Ikke bare sistnevnte og *Siphrah Dzeniouta* men også *Sepher Jezirah*¹, et verk hebraiske kabbalister tilskriver sin patriark Abraham(!), *Shu-king*, Kinas eldste bibel, den egyptiske Toth-Hermes’ hellige bøker, de indiske Puranaer, den kaldeiske *Tallenes bok* og selv *Mosebøkene*, skal alle være basert på denne lille boken. Tradisjonen sier at den ble skrevet i *senzar*, det hemmelige prestespråk, etter guddommelige veseners ord, som dikterte dem til lysets sønner i Sentral-Asia ved begynnelsen av den femte (vår) rase; for det var en tid da dette språk (*sen-zar*) var kjent av innviede i alle nasjoner, og toltekernes forfedre forsto det like lett som det forvunne Atlantis’ innbyggere, som igjen hadde arvet det fra den tredje rases vismenn, *manushiene*, som hadde lært det direkte av første og andre rases devaer². Den ”illustrasjon” som omtales i *Isis* relaterer seg til disse rasenes og med vår fjerde og femte rases menneskehets evolusjon i Vajvasvatas manvantara eller ”runde”, hvor hver runde³ består av yugaene i menneskehetens syv perioder, hvorav vi nå har passert fire i vår livssyklus, og nesten nådd midtpunktet av den femte. Illustrasjonen er symbolsk, som enhver må forstå, og omfatter utviklingen siden begynnelsen. Denne gamle bok beskriver den kosmiske evolusjon og forklarer opphavet til alt på jorden, inklusive det fysiske menneske, etter å ha gitt den sanne historien om rasene fra første og frem til den femte (vår) rase, men går ikke videre. Den stopper kort etter begynnelsen av *kali yuga* bare 4.989 år etter Krishnas død, den lyse ”solguden”, den en gang levende helteskikkelse og reformator.

Men det finnes en annen bok. Ingen som er i besittelse av den, anser den for å være særlig gammel, da den stammer fra begynnelsen av den mørke tidsalder, et tidspunkt som bare ligger ca. 5.000 år tilbake i tid. Om ca. 9 år er den første periode av de første fem årtusener forbi, som begynte med kali yugas store tidsalder. Da vil den siste profeti i denne bok (det første bind av de profetiske opptegetninger om den mørke tidsalder) gå i oppfyllelse. Vi trenger ikke å vente lenge, og mange av oss vil oppleve den nye periodes daggry, og når den er forbi, vil mye uoppgjort mellom rasene være avklart.

Enda et viktig punkt må nevnes, et som står fremst i en serie beviser for eksistensen av en eldgammel, universell visdom – i hvert fall for kristne kabbalister og studerende. Denne lære var i det minste delvis kjent av flere av kirkefedrene. Det hevdes på rent historisk grunnlag at Origines, Synesius og selv Klemens av Alexandria, ble innviet i gnostikernes mysterier før de førte den aleksandrinske skoles nyplatonisme under det kristne slør. Videre ble noen av de hemmelige skolens lærdommer - om enn langt fra alle - bevart i Vatikanet, og er siden blitt en fast bestanddel av mysteriene i form av romerkirkens forvrengte tilføyelser til det opprinnelige kristne system. Et eksempel på dette er det nå materialiserte dogme om den ubesmittede unnfangelse. Det er bakgrunnen for den store forfølgelse som den romerske kirken satte i gang mot okkultismen, frimureriet og generelt *annerledes* mystikk.

Konstantins dager var det siste vendepunkt i historien, den periode da den avgjørende kamp ble avsluttet i den vestlige verden ved at de gamle religionene ble undertrykt av den nye, som var bygget på

¹ Rabbi Jehoshua Ben Chananea, som døde omkring 72 f Kr., erklærte åpent at han hadde utført ”mirakler” ved hjelp av boken *Sepher Jezirah* og utfordret enhver skeptiker. Franck, idet han siterer den Babylonske *Talmud*, navngir to andre mirakelmakere, rabbiene Chanina og Oshoi. (Se ”*Jerusalem Talmud, Sanhedrin*,” c.7 osv.; og ”*Franck*”, side 55, 56). Mange middelalderokkultister, alkymister og kabbalister påsto det samme, og selv den nylig avdøde moderne *magus*, Eliphas Levi, fastslår det på trykk i sin siste bok om magi.

² Disse ”raser” henviser til første, andre, tredje, fjerde og (nåværende) femte rotrase av menneskeheten på jorden, o.a.

³ Jorden er en av syv kloder i en planetkjede, hvor Jorden er den fjerde og mest materialiserte av klodene. Utviklingen av disse kloder skapes ved en livsimpuls, som starter med første klode og beveger seg suksessivt fra klode til klode i kjeden. Et slikt omløp kalles en ”runde”. Når syv slike runder er gjennomløpt, avslutter jordkjeden sitt liv, og livimpulsen passerer ut og skaper en ny planetkjede. I hver runde gjennomløper vår Jords menneskehet syv rotraser. Vi er nå inne i den fjerde av disse syv rundene. Vajvasvata er Manu (leder) for denne runden. o.a.

deres rester. Fra da av ble utsynet til den fjerne fortid hinsides ”syndfloden” og Edens have, maktfullt og ugjenkallelig lukket ved ethvert redelig og uredelig middel for ettertidens indiskrete blikk. Alle tema ble blokkert, enhver opptegnelse man kunne få fatt i, ble ødelagt. Likevel gjenstår det nok, selv blant delvis ødelagte opptegnelser, til at vi med rette kan si, at de inneholder alle mulige bevis for eksistensen av en opprinnelig lære. Fragmenter har overlevd geologiske og politiske katastrofer for å fortelle historien; og alt som er bevart vitner om at den nå *hemmelige* visdom engang var den første opprinnelse, den alltid sprudlende, evige kilde til alle de små bekker – de senere religioner i alle nasjoner – fra den første til den siste. Denne periode, som begynte med Buddha og Pythagoras og slutter med nyplatonikere og gnostikere, er det eneste historiske brennpunkt, hvor de klare lysstråler fra langt passerte tidsaldere løper sammen for siste gang, innen de ble formørket av bigotteri og fanatisme.

Dette forklarer hvorfor det har vært nødvendig for forfatterinnen å bestrebe seg hele tiden på å forklare fakta fra den fjerneste fortid ved bevis innsamlet i historisk tid. Ingen annen metode var tilgjengelig uten risikoen for enda en gang å bli anklaget for mangel på metode og system. Offentligheten må gjøres kjent med innsatsen fra mange verdensadepter, innviede poeter, forfattere og klassikere til enhver tid, for å bevare for menneskeheten kjennskapet til i det minste eksistensen av en slik filosofi, om ikke dens faktiske lære. Eksistensen av innviede i 1888¹ ville forbli en ufattelig og tilsynelatende umulig myte, om det ikke ble påvist at innviede har levet i alle historiens tidsaldre. Dette kunne gjøres ved å navngi kapitler og vers hvor alle disse store personligheter ble nevnt, som kom etter og ble etterfulgt av en ubestemmelig rekke av andre kjente mestere, både før og etter syndfloden. Bare på denne måten kan det påvises, delvis ved tradisjonelle og delvis ved historiske autoriteter, at kjennskapet til det okulte og de krefter det gir mennesker ikke er fantasi, men like gammel som verden selv.

Til mine dommere, tidligere og fremtidige – enten de er seriøse litterære kritikere eller litteraturens hylende derviser, som bedømmer en bok etter populariteten av forfatterens navn, og etter knapt å ha sett på innholdet festet seg som dødelige *basiller* på kroppens svakeste punkt – har jeg intet å si. Jeg skal heller ikke nedverdige meg til å ta hensyn til de dumme bakvaskerne – heldigvis fåtallige – som håper på offentlighetens oppmerksomhet ved å kaste skitt på enhver forfatter som er mer kjent enn de selv, og som fråder og raser bare ved synet av dem. De som i årevis har påstått at de teorier som ble beskrevet i *Theosophist*, og som kulminerte i *Esoteric Buddhism*, alle var oppfunnet av denne forfatterinne, har nå snudd om og anklaget *Isis Unveiled* og resten som et plagiat fra Eliphas Levi (!), Paracelsus (!!), og, merkverdig nok, buddhisme og brahmanisme (!!!) Man kunne like godt anklage Renan for å ha stjålet sin *Vie de Jesus* fra evangeliene, og Max Müller's *Sacred Books of the East* for å være hentet fra brahminenes og Gautama Buddhas filosofier. Men til allmennheten og leserne av ”Den hemmelige lære” gjentar jeg hva jeg har sagt hele tiden, og som jeg nå ikler Montaignes ord: Mine herrer, ”JEG HAR BARE LAGET EN BUKETT BLOMSTER, OG HAR IKKE SELV BIDRATT MED ANNET ENN DEN SNOR SOM HOLDER DEM SAMMEN.”

Kutt ”snoren” i stykker og i biter, om du vil. Hva bukettens av FAKTA angår, vil du aldri klare å fjerne dem. Du kan bare ignorere dem og intet annet.

Vi avslutter med noen bemerkninger om 1. bind. I en INNLEDNING før hovedsakelig kosmogoni kan en del tema som bringes frem synes malplassert, og et hensyn i tillegg til det som allerede er nevnt får meg til å berøre dette. Enhver leser vil uunngåelig vurdere fremsatte påstander på grunnlag av egne kunnskaper og erfaringer og egen bevissthet, basert på hva han allerede har lært. Dette faktum må forfatterinnen stadig tenke på; og av denne grunn også de hyppige henvisninger i denne første boken til tema som egentlig tilhører en senere del av verket, men som ikke kan forbigås i stillhet uten at leseren skal nedvurdere dette arbeid til et eventyr – oppfunnet av en moderne hjerne.

Derfor skat *fortiden* bistå med å forstå NÅTIDEN, og denne for bedre å verdsette FORTIDEN. Tidens feiltagelser må forklares og fjernes, men likevel er det mer enn sannsynlig – og i foreliggende tilfelle nærmer det seg visshet – at enda en gang vil eldgamle og historiske vitnesbyrd ikke kunne imponere noen uten de meget intuitive – som er det samme som å si svært få. Men i dette som i alle lignende tilfeller, kan den *ekte* og *lojale* trøste seg med å presentere den skeptiske, moderne saddukeer for matematiske bevis og et minnesmerke på hans forstokkede stahet og trangsynthet. Et eller annet sted i arkivene i det franske akademi finnes den berømte sannsynlighetsloven, utarbeidet av noen matematikere ved en algebraisk prosess til nytte for skeptikerne. Den lyder: Hvis to personer vitner om en hendelse og deretter tillegger den $\frac{5}{6}$ visshet hver, vil denne hendelsen ha en visshet på $\frac{35}{36}$; det vil si

---

¹ Da *Den hemmelige lære* ble utgitt, o.a.

sannsynligheten for at den er korrekt er 35 til 1. Hvis tre slike bevitnelser sammenkoples, blir vissheten 215/216. Enighet mellom ti personer som hver gir $\frac{1}{2}$ sikkerhet, vil resultere i 1023/1024 osv. osv. Okkultisten kan kjenne seg tilfreds med dette og ikke bry seg mer.

PROLOG

BLADER FRA EN FORHISTORISK PERIODE

Et eldgammelt manuskript - en samling palmeblader bearbeidet med en ukjent prosess for å gjøre dem upåvirket av vann, ild eller luft – ligger foran forfatterinnens øyne. På første side er det en uplettet, hvit skive på en matt, sort bakgrunn. På neste side den samme skiven, men med et punkt i midten. Den første kjenner studenter som kosmos i evigheten, før den slumrende energi atter våkner opp, og ordet strømmer ut i etterfølgende systemer. Punktet i midten på den hittil uplettede skive, rommet og evigheten under pralaya, angir starten på differensieringen. Det er punktet i verdensegget (se 2 del, "Verdsegget"), kimen som blir universet, ALTET, det grenseløse, periodiske kosmos, kimen som periodisk og skiftende er latent og aktiv. Den ene sirkel er guddommelige enhet, hvorfra alt utgår og hvortil alt vender tilbake. Dens omkrets – et påtvunget enkelt symbol med tanke på begrensningene i det menneskelige sinn – indikerer det abstrakte, evig uerkjennelige NÆRVÆR og dets plan, den universelle sjel, selv om de to er ett. Bare skivens hvite flate og den sorte bakgrunn viser klart at dets plan er den eneste kunnskap, hvor uklar og tåket den ennå er, som er mulig for mennesket. Det er på dette plan de manvatariske manifestasjoner begynner; for i denne SJEL slumrer under pralaya den guddommelige tanke¹, hvor planen til enhver fremtidig kosmogoni og teogoni ligger skjult.

Det er det ENE LIV, evig, usynlig, likevel allestedsnærværende, uten begynnelse og slutt, likevel periodisk i sine regelmessige manifestasjoner. Imellom disse er det perioder med det mørke mysterium om ikke-eksistens, ubevisst, likevel absolutt bevissthet; uerkjennelig, likevel den ene selveksisterende virkelighet; i sannhet "et kaos for sansene, et kosmos for fornuften". Dets eneste absolutte egenskap, som er I SEG SELV, evig, uopphørlig bevegelse, kalles i den esoteriske språkdrakt "det store åndedrag"², som er universets stadige bevegelse, i betydningen det grenseløse, allestedsnærværende ROM. Det som er ubevegelig kan ikke være guddommelig. Men i virkeligheten finnes det ikke noe absolutt ubevegelig i den universelle sjel.

Nesten fem århundrer f. Kr. påsto Leukippos, som var Demokrits lærer, at rommet evig var fylt av atomer i uopphørlig bevegelse, som etter hvert som tiden gikk og atomene aggregerte laget roterende bevegelser, som ved gjensidige kollisjoner skapte sidegående bevegelser. Epikur og Lukretius lærte det samme, men tilføyde ideen om affinitet – en okkult lære.

Fra menneskehetens begynnelse, fra den første fremtreden av klodens arkitekter, har den skjulte Guddom vært erkjent og betraktet bare under sitt filosofiske aspekt – universell bevegelse, det skapende åndedragets pulsering i naturen. Okkultismen oppsummerer den "ene eksisterende" slik: "Guddommen er en skjult, levende (eller bevegelig) ILD, og de evige vitnesbyrd om dette usynlige nærvær er

---

¹ Det er neppe nødvendig å minne leseres enda en gang om at begrepet "guddommelig tanke", som "universelt sinn", ikke engang må betraktes som uklart beslektet med en lignende intellektuell prosess i mennesket. Ifølge von Hartmann nådde "ubevisstheten" frem til den store, kreative, eller evolusjonære plan "ved en clairvoyant visdom som overgikk all bevissthet", som i vedisk språk vil si absolutt visdom. Bare de som vet hvor høyt hevet intuisjonen er i forhold til den rasjonelle tankes trege prosess kan få den minste forståelse av den visdom som transcenderer ideene om tid og rom. Sinnet som vi kjenner det, kan bevege seg inn i bevissthetstilstander av vekslende varighet, intensitet, kompleksitet, osv. som basert på sanseopplevelser i siste instans er maya. Sanseopplevelser forutsetter nødvendigvis begrensninger. I tradisjonelle religioner oppfatter, tenker og føler den personlige Gud, han kan angre og fornemme "voldsomt sinne". Forestillingen om slike mentale tilstander inkluderer åpenbart utenkbare forutsetninger om eksterne opphissende stimuli, for ikke å nevne vanskeligheten av å tilskrive uforanderlighet til et vesen hvis emosjoner svinger med hendelsene i den verden han rår over. Forestillingen om en personlig Gud som uforanderlig og evig er følgelig psykologisk og, hva som er verre, ufilosofisk.

² Platon beviste at han var innviet, da han skrev i Kratylus at *teos* er avledet fra verbet *teein*, "å bevege", "å løpe". På samme vis kalte de første astronomer planetene, etter å ha observert disse himmelske legemers bevegelse, for *teoi*, guder. (Se bok II, "Symbolism of the Cross and Circle.") Senere ble et annet begrep avledet av ordet, *eleiteia*, "Guds ånde".

lys, varme og fuktighet”. Denne treenighet inkluderer og er årsak til ethvert fenomen i naturen.¹ Interkosmisk bevegelse er evig og endeløs; kosmisk bevegelse (den synlige, eller den som er gjenstand for sansning) er endelig og periodisk. Som en evig abstraksjon er den ALLTID TIL STEDE. Som en manifestasjon er den endelig både i kommende retning og det motsatte, og de to er alfa og omega i suksessive rekonstruksjoner. Kosmos – NUMENON – har intet å gjøre med de kausale relasjonene i den fenomenale verden. Det er bare med referanse til den interkosmiske sjel, det ideelle kosmos i den tidløse guddommelige tanke, at vi kan si: ”Den har ingen begynnelse og heller ingen slutt.” Med henblikk på dens legeme eller kosmiske organisasjon, skjønt det kan ikke sies at den engang hadde sin første og en gang vil ha sin siste konstruksjon, kan dens organisasjon ved hver ny manvantara betraktes som den første og den siste av sitt slag, da den for hver gang utfolder seg på et høyere plan...

For noen få år siden ble det meddelt:

”Den esoteriske lære sier, som buddhismen og brahmanismen, og som *kabbala*, at den ene, uendelige og ukjente essens eksisterer i all evighet, og i regelmessig og harmonisk rekkefølge er enten passiv eller aktiv. I Manus poetiske uttrykksform kalles disse tilstander Brahmas ”dager” og ”netter”. Sistnevnte er enten ”våken” eller ”sovende”. Svabhavikaene, eller filosofer av den eldste buddhistiske skole (som stadig finnes i Nepal) spekulerer bare på denne essens aktive tilstand, som de kaller Svabhavat, og anser det for tåpelig å teoretisere over den abstrakte og ”uerkjennelige” kraft i dens passive tilstand. Derfor kalles de ateister av både kristne teologer og moderne vitenskapsmenn, for ingen av de to er i stand til å forstå deres filosofis fundamentale logikk. De førstnevnte vil ikke vite av noen annen Gud enn de personifiserte sekundære krefter, som har frembrakt det synlige univers, og som hos dem blir til de kristnes antropomorfe Gud – den mannlige Jehova, brølende under torden og lyn. Den rasjonalistiske vitenskap hilser derimot buddhistene og svabhavikaene som gamle tiders ”positivister”. Hvis man anlegger et ensidig syn på sistnevntes filosofi, kan våre materialister kanskje ha rett på deres vis. Buddhistene hevder at det ikke er noen skaper, men en uendelighet av skapende krefter, som til sammen utgjør den ene, evige substans, hvis vesen er uransakelig. Følgelig vil ingen virkelig filosof gjøre den til gjenstand for spekulasjon. Sokrates avslø alltid å diskutere det universelle vesens mysterium, likevel vil ingen noensinne tenke på å beskyldte ham for ateisme, unntatt de som var oppsatt på hans endelikt. Den hemmelige lære sier at når en aktiv periode skal til å begynne, utvider denne guddommelige essens seg utenfra innad og innenfra utad, og det skjer i kraft av en evig og uforanderlig lov, og det fenomenale eller synlige univers er det endelige resultat av den lange kjede av kosmiske krefter, som således progressivt settes i bevegelse. På samme måte når den passive tilstand igjen inntre, finner det sted en sammentrekning av den guddommelige essens, og det tidligere skaperverket blir litt etter litt progressivt tilintetgjort. Det synlige univers oppløser seg, dets stoff spres, og enda en gang ruger ”mørket” alene over ”avgrunnen”. I de hemmelige bøker er det brukt et bilde, som gir en enda klarere forestilling om denne prosess; en utånding av den ukjente essens skaper verden, en innånding får den til å forsvinne. Prosessen har pågått siden evigheten, og vårt nåværende univers er bare et enkelt i en uendelig rekke, som er uten begynnelse og ende.” – (*Se ”Isis Unveiled” og ”The Days and Nights of Brahma” i 2 del.*)

Dette sitatet vil så vidt mulig bli forklart i dette verket. Selv om det, slik det her står, ikke inneholder noe nytt for orientalistene, kan dets esoteriske fortolkning godt romme en hel del, som hittil har vært helt ukjent for de vestlige studerende.

Den første illustrasjon er en alminnelig sirkel ○. Det andre eldgamle symbol viser en sirkel med et punkt i midten ⊙, den første differensiering av den evige naturs periodiske manifestasjoner, kjønnsløs og uendelig, ”Aditi i DET” (*Rig Veda*), punktet i sirkelen eller det potensielle rom innenfor det abstrak-

¹ Nominalister som sammen med Berkeley påstår at ”det er umulig .. å formulere en abstrakt tanke om bevegelse atskilt fra et bevegelig legeme” (*”Prin. Of Human Knowledge,” Introd., par 10*) kan reise dette spørsmål: ”Hva er dette legeme, som frembringer bevegelse? Er det et stoff? Da tror du på en personlig Gud?” osv. osv. Dette vil bli besvart senere i et tillegg til denne boken. Inntil videre hevder vi vår rett som konseptualister i forhold til Roscelinis materialistiske syn på realisme og nominalisme. ”Har vitenskapen,” sier en av deres dyktigste talsmenn, Edward Clodd, ”avslørt noe som svekker eller motsetter seg de eldgamle ord hvor essensen av alle religioner, fortidig, nålevende og fremtidig kommende, er formulert slik: å være rettferdig, å elske medlidenhet, å være ydmyk foran din Gud?” Forutsatt at vi med Gud ikke forstår *den grove antropomorfe som fremdeles danner ryggraden i gjeldende teologi, men den symbolske forestilling om det som er liv og bevegelse i universet*, å forstå hva i fysisk forstand det betyr å kjenne fortid, nåtid og det som skal komme til å eksistere og rekkefølgen av fenomenene, og forstå dette moralsk er å forstå hva som har vært, er, og vil befinne seg innen den menneskelige bevissthet. (*Se ”Science and the Emotions.” A Discourse delivered at South Place Chapel, Finsbury, London, Dec.27th, 1885.*)

te rom. På det tredje trinn er punktet forvandlet til en diameter $\ominus$. Nå symboliserer det en guddommelig, ubesmittet modernatur innenfor den altomfattende, absolutte uendelighet. Når diameterlinjen krysses av en loddrett linje $\oplus$, blir den verdenskorset. Menneskeheten har nådd sin tredje rotrase; det er tegnet for menneskelivets første begynnelse. Når omkretsen forsvinner og bare korset blir igjen $\oplus$ er det symbol på at menneskets fall ned i materien er fullbyrdet, og FJERDE rase begynner. Korset i sirkelen symboliserer ren panteisme; når korset ikke er omgitt av en sirkel, blir det fallisk.

Det hadde den samme og likevel andre betydninger enn et TAU innskrevet i en sirkel, eller som "Torshammer", det såkalte jaina-kors eller svastika inne i en sirkel.

Ved det tredje symbol – sirkelen som deles i to halvdelar av en vannrett diameter – mentes den første manifestasjon av den skapende natur (ennå passiv, fordi den er kvinnelig). Menneskets første uklare forestilling om formering er kvinnelig, fordi mennesket kjenner sin mor mer enn sin far. Derfor var kvinnelige guddommer helligere enn mannlige. Naturen er derfor feminin og til en viss grad objektiv og håndgripelig, mens det åndelige prinsipp, som befrukter den, er skjult. Ved å føye en loddrett linje til den vannrette i sirkelen ble tau formet **T** - bokstavens eldste form. Det var tegnet for den tredje rotrase inntil dens symbolske syndefall, dvs. inntil den tid, da kjønnetes atskillelse fant sted gjennom

en naturlig utvikling; da ble figuren til en sirkel med loddrett linje, eller kjønnsløst liv, justert eller delt – et dobbelt tegn eller symbol. Hos de første underrasene av vår femte rotrase ble det

symbolsk sacr', og på hebraisk n'cabvah; så ble det forandret til den egyptiske ankh (symbolet for liv) og enda senere til tegnet for Venus, $\pm$. Deretter kommer svastika (Torshammeren, nå det hermetiske kors), helt atskilt fra sin sirkel, og er dermed rent fallisk. Det esoteriske symbol for kali yuga

er den femtakkete stjerne i omvendt stilling, tegnet for menneskelig trolldom, med de to takker (hornene) vendt opp, en posisjon enhver okkultist vil gjenkjenne som "venstrehandsveien", som anvendes i seremoniell magi.¹

Vi håper at de feilaktige forestillinger hos offentligheten i alminnelighet med hensyn til panteisme, vil bli endret under lesningen av dette verk. Det er galt og urettferdig å betrakte buddhistene og advaita-okkultistene som ateister. Om ikke alle er filosofer, er de i hvert fall logikere, da deres innvendinger og argumenter er basert på strenge resonnementer. Hvis hinduenes Parabrahman kan tas som representant for andre nasjoners skjulte og navnløse guder, vil dette absolutte prinsipp bli funnet å være den prototyp som alle andre er kopier av. Parabrahman er ikke "Gud", fordi det ikke er *en* gud. "Det er det høyeste og det ikke-høyeste (*paravara*)", forklarer *Mandukya Upanishad* (2,28). Det er det høyeste som ÅRSÅK, og det ikke-høyeste som virkning. Som en "sekundær virkelighet", er Parabrahman ganske enkelt det altomfattende kosmos – eller, rettere, det uendelige kosmiske rom – selvfølgelig i den høyeste åndelige forstand. Brahma (intetkjønn) er den uforanderlige, rene, frie, uforgjengelige, høyeste rot, "den ENE sanne Tilværelse, Paramarhika", og den absolutte chit og chaitanya (intelligens, bevissthet) og kan derfor ikke erkjenne, "for DET har intet subjekt å erkjenne med". Kan flammen kalles ildens essens? Denne essens er "LIVET og LYSET i universet; den synlige ild og flamme er ødeleggelse, død og det onde." "Ild og flamme tilintetgjør arhat'ens legeme, deres essens gjør ham udødelig." (*Bodhi-mur*, 2. bok.) "Kunnskapen om den absolutte ånd er likesom solens utstråling, eller ildens varme, intet annet enn selve den absolutte essens", sier Sankaracharya. DET – er "ildens ånd", ikke selve ilden; derfor "er dennes egenskaper, varme eller flamme ikke åndens egenskaper, men egenskaper ved

¹ Vestlige matematikere og noen amerikanske kabbalister har fortalt oss at i kabbala er "verdien av Jehovas navn lik diameteren av en sirkel". Tilføy at Jehova er den tredje sephiroth, *Binah*, og du har nøkkelen til mysteriet. Ved visse kabbalistiske transformasjoner blir dette navnet, som er *androgyn* i første kapittel av skapelsesberetningen, helt maskulint, Kainsk og fallisk. Når man blant hedenske guder velger en og gjør denne til en nasjonal Gud og kaller den "Den ene levende Gud", "Gudenes Gud", og gjør dyrkelsen monoteistisk, endres ikke denne til det ENE prinsipp hvis "enhet ikke tillater multiplisering, endring eller form", særlig i tilfellet med en priapisk (overdrevent maskulin) guddom, som Jehova viste seg å være.

det denne ånd er den ubevisste årsak til.” Er ikke denne setning den virkelige grunntone i den senere rosenkreutzerfilosofi? Parabrahman er kort sagt den samlede sum av kosmos i dets uendelighet og evighet, ”DET” og ”DETTE”, som en udelelig helhet.¹ ”I begynnelsen var DETTE selvet, den eneste ene” (*Autareya Upanishad*). Den store Sankaracharya forklarer at ”DETTE” referer til universets (Jagat); med ordene ”i begynnelsen” menes før gjenfrembringelsen av det objektive univers.

Når panteistene gjentar upanishadene, som sier som den hemmelige lære at ”dette” ikke kan skape, nekter de ikke for en skaper, ei heller et *samlet kollektiv* av skapere, men de nekter bare meget logisk å anvende ”skapelse” eller spesielt formgivning, noe endelig, til et uendelig prinsipp. For dem er parabrahman passiv, fordi den er en absolutt årsak, den ubetingede *mukta*. Denne er nektet allviten og allmakt, fordi dette er egenskaper (som reflekteres i menneskets sanser), og parabrahm som er det ”høyeste ALT”, den evig usynlige ånd og naturens sjel, uforanderlig og evig, kan ikke ha egenskaper. Absolutthet utelukker naturlig enhver ide som er eller som er forbundet med endelighet. Hvis vedantistene knytter egenskaper til dens utstrømninger og kaller dem ”Iswara *pluss* maya,” og avidya (agnostisisme og ikke-viten mer enn uvitenhet), er det vanskelig å finne noen ateisme i denne oppfatningen.² Da det ikke kan være to UENDELIGHETER eller to ABSOLUTTER i et univers som antas å være grenseløst, kan denne selveksistens vanskelig oppfattes å skape personlig. Etter endelige ”veseners” sanser og oppfatninger, er DET et ikke-vesen i den forstand at det er det eneste SOM ER, for i dette ALT skjuler det seg dets evige og samtidige utstrømning eller iboende utstråling, som ved periodisk å bli Brahma (den mannlig-kvinnelige kraft) - og blir eller ekspanderer seg selv til det manifesterte univers. Narayama beveger seg på rommets (abstrakte) vann, transformeres av ham til det konkrete vann, som så blir det manifesterte ORD eller Logos.

Hvis Manu har noen slags autoritet i denne saken, må de ortodokse brahminere, som har mest imot panteistene og advaitatilhengerne og kaller dem ateister, akseptere skaperen Brahmas død ved avslutningen av denne (kreative) guddoms ”tidsalder” (100 guddommelige år – en periode som i våre år må skrives med femten siffer). Likevel vil ingen filosof blant dem betrakte denne ”død” på annen måte enn som en midlertidig forsvinning fra det manifesterte eksistensplan, eller som en periodisk hvile.

Okkultistene er derfor enige med de vedantiske advaitafilosofene om ovenstående teori. De påviser på filosofisk grunnlag det umulige ved å godta den forestilling, at det absolutte ALT skaper eller utvikler seg innen det ”gylne egg”, som det sies å tre inn i for å omdanne seg til Brahma - skaperen, som senere utvider seg til guder og hele det synlige univers. De sier at absolutt enhet ikke kan bli uendelig, fordi uendelig forutsetter den grenseløse utstrekning av *noe*, og varighet av dette ”noe”; som er lik rommet – er dets eneste mentale og fysiske bilde her på jorden eller på vårt eksistensplan – og er verken et objekt eller et subjekt etter vår oppfatning. Hvis man kunne forestille seg det evige, uendelige Alt, den allestedsnærværende Enhet, i stedet for å være i evigheten, som periodisk manifesterte seg til et mangfoldig univers eller en flerfoldig personlighet, ville denne enhet opphøre å være én. Lockes ide om at ”det rene rom verken er i stand til motstand eller bevegelse” er ikke korrekt. Rommet er verken en ”ubegrenset tomhet” eller en ”betinget fylde”, men begge deler, fordi det på det absolutte abstraksjonsplan er den evig ukjente Guddom, som er tomhet bare for begrensede sinn³, og plenum på den *mayaviske* oppfattelses plan, den absolutte fylde av alt som er, enten det er manifestert eller umanifestert. Det er derfor det ABSOLUTTE ALT. Det er ingen forskjell mellom den kristne apostels ord: ”I Ham lever, røres og er vi” og den hinduiske rishis: ”Universet lever i, utgår fra og vil vende tilbake til Brahma (Brahmâ)”, for Brahma (intetkjønn), det umanifesterte, er dette ufattbare univers, og Brahmâ, det manifesterte, er Logos, som i de symbolske ortodokse dogmer er gjort mannlig-kvinnelig⁴. Den

¹ Se ”Vedanta Sara” av major G.A. Jacob og ”The Aphorism of S’andilya,” oversatt av Cowell, side 42.

² Likevel ønsker forutinntatte og fanatiske kristne orientaler å bevise denne rene ateisme. Som bevis på dette, se major Jacobs ”Vedanta Sara”. Likevel gjentar hele antikken denne vedantiske tanke:

”Omnis enim per se divom natura necesse est Immortali ævo summa cum pace fratur.”

« Det er gudenes natur å glede seg over udødeligheten og den høyeste fred. »

³ Navnene for de to hovedguder, Brahma og Vishnu, burde for lenge siden ha antydning deres esoteriske mening. For roten av Brahma eller Brahm, er avledet fra ordet Brih, ”å vokse” eller ”å utvide seg” (se *Calcutta Review*, bind lxvi, side 14); og det andre, Vishnu fra roten Vis, ”å gjennomsyre”, å trenge inn i naturens essens. Brahmâ-Vishnu er det uendelige ROM, hvor gudene, risjiene, manueene og alle andre i dette univers bare er krefter, vibhutatayah.

⁴ Se Manus beretning om hvordan Brahmâ deler sitt legeme i en mannlig og en kvinnelig del, den siste kvinnen Vâch, i hvilken han skaper Viraj, og sammenlign dette med esoterismen i 2., 3., og 4. kapittel av 1. Mosebok.

innviede apostels og rishiens Gud er både det usynlige og det synlige ROM. Rommet kalles i den esoteriske symbolikk "den syvhudede evige moder-fader". Fra dets udifferensierte til dets differensierte overflate består det av syv lag.

"Hva er det som var, er og vil være, enten det er et univers eller ikke; enten det er guder eller ikke?" spørres det i den esoteriske senzarkatekismus. Og det svar som gis er – ROMMET.

Det er ikke den ene, ukjente, alltid nærværende Gud i naturen, eller naturen i ufattbar forstand, som forkastes, men de menneskelige dogmers Gud og hans *menneskeliggjorte* "ord". I sin grenseløse innbilskheter og medfødte stolthet og forfengeligheit, har mennesket med sin vanhellige hånd formet denne Gud av det materiale han fant i sin egen lille hjernebilde, og påtvunget menneskeheten ham som en direkte åpenbaring fra det ene, ikke åpenbarte ROM¹. Okkultisten anerkjenner åpenbaring som noe, som kommer fra guddommelige men likevel endelige vesener, de manifesterte liv, aldri fra det umanifesterte ENE LIV; men fra de vesener, som kalles det første menneske, Dhyani-Buddhaer, eller Dhyanchohaner, hinduenes Rishi-Prajapati, Elohim eller "Guds sønner", alle nasjoners planetånder, som er blitt guder for mennesker. Han betrakter også Adi-Sakti – den direkte utstrømning fra mulaprakriti, den evige rot til DET, og det kvinnelige aspekt av den skapende årsak Brahmâ, i sin akasiske form som den universelle sjel – som maya i filosofisk forstand, og årsak til menneskets maya. Men disse synspunkter forhindrer ham ikke fra å tro på dens eksistens så lenge den varer, må vite, nemlig i en mahamanvantara, eller i å anvende akasa, utstrålingen fra mulaprakriti, til praktiske formål, fordi verdenssjelen står i forbindelse med alle naturlige fenomener, kjent eller ukjent for vitenskapen.

De eldste religioner i verden – eksoterisk, for den esoteriske rot eller grunnlag er det samme for alle – er den indiske, den mazdeiske og den egyptiske. Deretter kommer den kaldeiske, resultatet av disse – som nå er helt tapt for verden, unntatt i den forvrengte sabeiske form som arkeologene nå gir den; så, idet vi forbigår en rekke religioner som vil bli omtalt senere, kommer den jødiske, esoterisk som i kabbala, som følger samme retning som babylonsk magisme; eksoterisk som i skapelsesberetningen og mosebøkene, en samling allegoriske legender. Lest i lyset av Zohar er de første fire kapitler av 1. mosebok et fragment av en svært filosofisk side av verdens kosmogoni. (Se 3. bind. *Gupta Vidya og Zohar*). I deres symbolske forklædning er de en barnehistorie, en heslig torn i øyet på vitenskap og logikk, og tydeligvis en virkning av karma. Fra rabbinernes side, som visste bedre hva mosebøkene betydde, var det en grusom hevn å la dem tjene som prolog til kristendommen. Det var en stille protest mot deres ødeleggelse, og jødene har nå avgjort overtaket på sine tradisjonelle forfølgere. Ovennevnte eksoteriske religioner vil senere bli forklart i lys av den universelle lære når vi fortsetter med den.

Den okkulte katekismus inneholder følgende spørsmål og svar:

"Hva er det som alltid er?" "Rommet, den evige anupadaka²." "Hva er det som alltid har vært?" "Kimen i roten." "Hva er det, som alltid kommer og går?" "Det store åndedrag." "Er det da tre ting,

¹ Okkultismen er virkelig i vinden ved slutten av dette århundre (1800-) Blant mange andre arbeider som nylig er publisert, vil vi spesielt anbefale et til de som studerer teoretisk okkultisme, som ikke vil trenge utover vårt spesielle menneskelige plan. Det heter "New Aspects of Life and Religion" av Henry Pratt, M.D. (medlem av teosofisk samfunn). Det er fullt av esoteriske dogmer og filosofi, sistnevnte noe begrenset i de avsluttende kapitler som følge av en holdning av betinget positivisme. Likevel fortjener det som er skrevet om rommet som "den ukjente første årsak" å bli gjengitt. "Dette ukjente noe, som oppfattes som og er identisk med den første legemliggjørelse av ren enhet, er usynlig og uhåndgripelig" – (*abstrakt rom, godkjent*); "og fordi det er usynlig og uhåndgripelig er det derfor ufattbart. Denne ufattbarheten har ledet til den feil å anta at det var et tomrom, med bare en mottakende evne. Men selv om det betraktes som et absolutt tomrom, må rommet tillates enten å være selveksisterende, uendelig og evig, eller at den første årsak er utenfor, bak eller hinsides det.

Kunne en slik årsak bli funnet og definert, ville det bare lede til at den ble tilført de egenskaper som ellers tillegges rommet, og dermed bringe problemet med vår opprinnelse et steg lenger tilbake uten å ha kastet mer lys over den første årsak." (side 5.)

Dette er nøyaktig hva de som tror på en antropomorfisk, ekstrakosmisk skaper istedenfor en interkosmisk Gud, har gjort. Mange – og de fleste av hr. Pratts emner – er gamle kabbalistiske ideer og teorier som han presenterer i en helt ny form: virkelig "nye aspekter" av den okkulte natur. Rommet som den ukjente årsaksløse årsak er – betraktet som en "stofflig enhet" – "livets levende kilde" – det eldste dogme i okkultismen, tusener år eldre enn grekerne og romernes *pater-eter*. Det samme er "kraft og stoff, som rommets krefter, udelelige og de ukjente avslørere av det ukjente." De finnes alle i den ariske filosofi personifisert ved Visvakarman, Indra, Vishnu osv., osv. Fremdeles fremstilles de meget filosofisk og under mange uvanlige aspekter i de arbeider det er henvist til.

² Betyr "foreldreløs" – se senere.

som er evige?” ”Nei, de tre er ett. Det som alltid er, er ett; det som alltid har vært, er ett; det som alltid er og blir, er også ett, og det er rommet.”

”Forklar, o lanoo (disippel).” - ”Det ene er en ubrutt sirkel (ring) uten omkrets, for den er ingen steder og overalt; det ene er sirkelens grenseløse plan, som bare manifesterer en diameter i de manvantariske perioder; det ene er det udelelige punkt som ikke finnes noe sted, men som sees overalt i disse perioder; det er det loddrette og vannrette, faderen og moderen, det høyeste og det laveste av faderen, de to ytterpunkter av moderen, som i virkeligheten ikke utstrekker seg, fordi det ene er ringen og likedan de ringer som er inne i ringen. Lys i mørket og mørke i lys: ’åndedraget er evig’. Det beveger seg utenfra innad når det er overalt, og innenfra utad når det er ingensteds – (dvs. maya,¹ et av sentrene²). Det utvider seg og trekker seg sammen (utånding og innånding). Når det utvider seg, sprer moderen seg; når det trekker seg sammen, samler moderen seg. Dette frembringer evolusjon og oppløsning, manvantara og pralaya. Kimen er usynlig og brennende; roten (sirkelens plan) er kjølig; men under evolusjon og manvantara er hennes kledning kald og strålende. Det hete åndedrag er faderen, som fortærer avkommet av det sammensatte (heterogene) element og lar de usammensatte (homogene) bestå. Det kjølige åndedrag er moderen, som unnfanger, former, føder og får dem tilbake i sitt skjød, for atter å gi dem form ved daggry (ved begynnelsen av en Brahmås dag eller manvantara)....”

For å gi leseren bedre forståelse, kan det fastslås, at den okkulte vitenskap kjenner syv kosmiske elementer – fire helt fysiske, og et femte (eter) halv-materielt, som vil bli synlig i luften mot slutten av vår fjerde runde, og ha overvekt over de andre gjennom hele femte. De gjenværende to er ennå helt utenfor rekkevidde av den menneskelige sansning. De vil imidlertid gi seg til kjenne som anelser i sjette og syvende rase i denne runde og vil bli kjent i henholdsvis sjette og syvende runde. Disse syv elementer med deres utallige underelementer (mer tallrike enn de vitenskapen kjenner) er simpelthen *betingede* varianter og aspekter av det ENE og eneste element. Dette siste er ikke *eter* og ikke en gang *akasha*, men *opprinnelsen* til begge. Det femte element, som vitenskapen nå ganske fritt bruker, er ikke den eter sir Isaac Newton ante eksistensen av - selv om han bruker denne betegnelse, fordi han sannsynligvis i tanken har satt den i forbindelse med eter, oldtidens ”fader-moder”. Som Newton intuitivt sier, ”Naturen arbeider bestandig i sirkler, danner flytende stoffer av faste, faste av flyktige, og flyktige av faste, subtile av grove og grove av subtile.... Kanskje stammer alle ting fra eter.” (Hypoth., 1675.)

Leseren bør ha i minnet at de Sanger som gjengis bare behandler vårt eget planetsystems kosmogoni og det som er synlig omkring det, etter en solar pralaya. Den hemmelige lære med hensyn til hele verdensaltets evolusjon kan ikke meddeles, da selv de største tenkere i vår tidsalder ikke vil kunne forstå den, og det synes å være meget få innvidde, selv blant de største, som er tillatt å gruble over dette emne. Dessuten sier lærerne åpent at ikke engang de høyeste Dhyani-Chohaner har noensinne trengt inn i mysteriene bak de grenser, som skiller mange milliarder solsystemer fra ”Sentralsolen” som den kalles. Det som meddeles, står derfor bare i forbindelse med vårt synlige kosmos, etter en ”Brahmås natt”.

Innen leseren fortsetter med betraktningene av Sangene fra *Dzyans Bok*, som er grunnlaget for dette verk, er det absolutt nødvendig at han blir gjort kjent med noen få fundamentale ideer, som ligger til grunn for og gjennomtrenger hele det tankesystem, som hans oppmerksomhet nå rettes mot. Disse fundamentale ideer er fåtallige; men en klar oppfatning av dem er en forutsetning for forståelsen av alt

¹ Den esoteriske filosofi betrakter alt endelig som maya (eller uvitenhetens illusjon) og må nødvendigvis se alle interkosmiske planeter og andre himmellegemer i samme lys, da de alle er noe organisert og derfor endelige. Uttrykket ”det beveger seg utenfra innad, osv” henviser i første del av setningen til at det manvantariske daggry eller den store gjenoppbyggingen etter en av de fullstendige, periodiske oppløsninger av enhver sammensatt form i naturen (fra planeter til molekyler) til deres endelige essens eller element; og i dens andre del til den delvise eller lokale manvantara, som kan være solar eller enda planetarisk.

² Med ”senter” menes et energisenter eller et kosmisk brennpunkt. Når den såkalte ”skapelse” eller dannelsen av en planet er gjennomført av den kraft, som okkultistene kaller LIV og vitenskapen ”energi”, da finner prosessen innenfra utad sted, idet hvert atom sies å ha det guddommelige åndedragets skapende energi i seg. Derfor, etter en absolutt pralaya, hvor det tidligere eksisterende stoff bare består av ET element, og ÅNDEDRAGET er ”overallt”, begynner dette stoff å utbre seg utad innenfra; etter en mindre pralaya, hvor alt har forblitt i status quo – i nedfrosnen tilstand så å si, som månen – ved første tegn av en manvantara, begynner planeten eller planetenes gjenoppståelse til livet innenfra utad.

som følger siden. Derfor er det ikke nødvendig med noen unnskyldning for å be leseren gjøre seg kjent med dem, før han går i gang med selve verket.

Den hemmelige lære fremsetter tre fundamentale erklæringer:

(a) Et allestedsnærværende, evig, ubegrenset og uforanderlig PRINSIPP, som det ikke er mulig å spekulere over, da det overstiger den menneskelige forestillingsevne og bare vil bli innskrenket ved menneskelige uttrykk og sammenligninger. Det er utenfor tankens område og rekkevidde – med ordene i *Mandukya Upanishad* er det ”utenkelig og uevnelig”.

For å gjøre disse ideer klarere for den alminnelige leser, kan han begynne med å forutsette at det er én absolutt virkelighet, som eksisterer forut for all manifestert, betinget, væren. Denne uendelige og evige årsak – i nåværende europeiske filosofi uklart formulert som ”ubevisst” og ”uerkjennelig” – er den rotløse rot til ”alt som var, er og noensinne vil bli”. Det er naturligvis blottet for alle egenskaper og er essensielt uten forbindelse med manifestert, endelig væren. Det er ”væren-het” snarere enn væren (på sanskrit *sat*) og er hevet over all tanke og spekulasjon.

Denne ”væren-het” er i den hemmelige lære symbolisert under to aspekter. På den ene side, det absolutte, abstrakte rom, som representerer ren subjektivitet, det eneste ingen menneskelig tanke verken kan utelukke fra noen forestilling eller fatte i seg selv. På den andre, absolutt, abstrakt bevegelse som representerer ubetinget bevissthet. Selv våre vestlige tenkere har påvist at bevissthet er ufattbar unntatt i tilknytning til forandring, og bevegelse som best symboliserer forandring, dens vesentligste egenskap. Dette sistnevnte aspekt av den ene virkelighet, symboliseres ved uttrykket ”det store åndedrag”, et symbol som er tilstrekkelig grafisk til ikke å trenge ytterligere forklaring. Den hemmelige læres første fundamentale aksiom er dette metafysiske EN ABSOLUTT – VÆREN-HET – symbolisert for den konkrete intelligens ved den teologiske treenighet.

Parabrahm (den ene virkelighet, det absolutte) er feltet for absolutt bevissthet; dvs. den essens som ikke har noen forbindelse med betinget tilværelse, som bevisst tilværelse er et betinget symbol på. Men straks vi i tanken forlater denne (for oss) absolutte negasjon, inntreer dualiteten i kontrast til ånd (eller bevissthet) og stoff, subjekt og objekt.

Ånd (eller bevissthet) og stoff skal imidlertid ikke betraktes som selvstendige virkeligheter, men som to fasetter eller aspekter av det absolutte (Parabrahm), som er grunnlaget for betinget væren, enten den er subjektiv eller objektiv.

Når vi betrakter denne metafysiske triade som den rot, hvorfra alt manifestert utgår, antar det store åndedrag karakter av førkosmisk ideskapelse. Det er kilden og opprinnelsen til kraft og til all individuell bevissthet, og forsyner den veiledende intelligens i den veldige kosmiske evolusjonsplan. På den andre side er det førkosmiske grunnstoff (mulaprakriti) det aspekt av det absolutte, som ligger til grunn for alle naturens objektive plan.

Liksom førkosmisk ideskapelse er roten til all individuell bevissthet, er det førkosmiske stoff grunnlaget for materien i dens ulike differensieringsgrader.

Derfor er det innlysende at kontrasten mellom disse to aspekter av det absolutte er en nødvendig forutsetning for eksistensen av det ”manifesterte univers”. Uten kosmisk stoff kunne ikke den kosmiske tankevirksomhet manifestere seg som individuell bevissthet, da det bare er gjennom et stofflig redskap bevisstheten veller opp som ”jeg er jeg”, fordi det kreves et fysisk grunnlag for å fokusere en stråle fra det universelle sinn på et visst nivå av kompleksitet. Igjen, uten kosmisk tankevirksomhet ville det kosmiske stoff forbli en tom abstraksjon, og det kunne ikke oppstå noen bevissthet.

Det manifesterte univers er derfor gjennomsyret av dualitet, som så og si er selve essensen av dets EKS-istens som ”manifestasjon”. Men likesom de motsatte polene subjekt og objekt, ånd og materie, bare er aspekter av enheten, som er syntesen av dem, således er det også i det manifesterte univers ”noe”, som forbinder ånd og stoff, subjekt og objekt.

Dette noe, som ennå er ukjent for vestens spekulasjoner, kaller okkultistene fohat. Det er den ”bro”, som overfører de ideer som finnes i den ”guddommelige tanke” til det kosmiske stoff som ”naturlove-
ne”. Fohat er således den kosmiske tankevirksomhets dynamiske energi; eller, sett fra den annen side, det er det intelligente medium, den styrende kraft i all manifestasjon, den guddommelige ”tanke” overført og manifestert gjennom Dhyan-Chohanene¹, den synlige verdens byggmestere. Derfor kommer vår bevissthet fra ånden, eller kosmisk tankevirksomhet. Fra kosmisk stoff kommer de ulike redskaper

---

¹ I den kristne teologi kalt erkeengler, serafim, osv.

hvor bevissthet blir individualisert og oppnår selv- eller reflekterende bevissthet, mens fohat i sine forskjellige manifestasjoner er det mystiske ledd mellom bevissthet og materie, det livgivende prinsipp, som elektrifiserer ethvert atom til livet.

Følgende oppsummering vil gi leseren klarere forståelse:

1. Det ABSOLUTTE, vedantistenes *Parabrahm* eller den ene virkelighet, SAT, som er, ifølge Hegel, både absolutt væren og ikke-væren.
2. Den første manifestasjon, den upersonlige, og, i filosofien, *umanifesterte Logos*, forløper for det "manifesterte". Det er den "første årsak", de europeiske panteisters "ubevisste".
3. Ånd-materie, LIV; "universets ånd", purusha og prakriti, eller den *andre Logos*.
4. Kosmisk tankevirksomhet, MAHAT eller intelligens, den universelle verdenssjel, stoffets kosmiske numenon, grunnlaget for de intelligente handlinger i og av naturen, også kalt MAHA-BUDDHI.

Den ENE VIRKELIGHET; dens *duale* aspekter i det betingede univers.

Videre hevder den hemmelige lære:

(b) Det samlede verdensalts evighet er som et grenseløst plan, som periodisk er "skueplass for utallige universer, som uopphørlig manifesterer seg og forsvinner", som kalles "de manifesterte stjerner" og "evighetens gnister". "Pilegrimmens evighet"¹ er som et øyeblikk for det selveksisterende. (*Dzyans bok*.) "De enkelte verdener tilsynekomst og forsvinnen er som en regelmessig tidevannsbevegelse av ebbe og flod." (Se 2. del, "Brahmås dager og netter".)

Dette annet punkt, som hevdes av den hemmelige lære, er periodisitetens lov og absolutte allmenngyldighet, ut- og innstrømming, ebbe og flod, som den fysiske vitenskap har observert og registrert overalt i naturen. En veksling mellom dag og natt, liv og død, søvn og våken tilstand, er så vanlige fakta, så perfekt universelle og uten unntak, at det er lett å forstå at vi her ser en av de absolutte grunnleggende lover i universet.

Den hemmelige lære hevder videre:

(c) Alle sjelers fundamentale identitet med den universelle oversjel, da den i seg selv er et aspekt av den ukjente rot; og hver sjels – gnister av førstnevnte – tvungne pilegrimsferd gjennom en syklus av inkarnasjoner (eller "nødvendigheter") i overensstemmelse med den sykliske og karmiske lov. Med andre ord, ingen rent åndelig buddhi (guddommelig sjel) kan oppnå selvstendig (bevisst) eksistens før den gnist som er utgått fra det universelle sjette prinsippets rene essens – eller *oversjelen* – har (a) passert igjennom alle elementalformer i fenomenenes verden i den aktuelle manvantara, og (b) har oppnådd individualitet, først ved naturlig impuls, og deretter ved selvpålagt anstrengelse (kontrollert av dens karma), idet den derved stiger opp gjennom alle intelligensgrader, fra den laveste til den høyeste manas, fra mineral til plante, opp til den helligste erkeengel (Dhyani-Buddha). Kjernen i esoterisk filosofi anerkjenner ikke andre privilegier eller særlige evner hos mennesket, enn de som er ervervet av eget ego gjennom personlig innsats og fortjeneste gjennom en lang rekke sjelevandringer og reinkarnasjoner. Derfor sier hinduene at universet er Brahma og Brahmâ, for Brahma er i hvert atom i universet, de seks prinsipper i naturen er resultatet – de forskjellige differensierte aspekter – av det SYVENDE og ENE, den eneste realitet i universet, kosmisk eller mikrokosmisk; også hvorfor forandringer (psykiske, åndelige og fysiske) på planet for manifestasjon eller form, av det *sjette* prinsipp (Brahmâ, som redskap for Brahma) betraktes ved en metafysisk antifrase som illusoriske og mayaaktige. For selv om roten av hvert individuelle atom eller hver form kollektivt er dette syvende prinsipp eller den ene virkelighet, er den i dens manifesterte fenomenale og midlertidige tilsynekomst likevel intet annet enn en flyktig illusjon for våre sanser. (For en klarere definisjon se tillegget "Guder. Monader og atomer" og "Theofania", "Bodhisatvas og reinkarnasjon", osv., osv.)

I sin absolutthet, er det ene prinsipp i sine to aspekter (som parabrahman og mulaprakriti) kjønnsløst, ubetinget og evig. Dets periodiske (manvantariske) utstrømninger – eller første utstråling –

¹ "Pilegrim" er betegnelsen for vår *monade* (de to i én) gjennom dens inkarnasjonssyklus. Det er det eneste udødelige og evige prinsipp i oss, da den er en uatskillelig del av det integrerte hele - den universelle ånd, hvorfra den strømmer ut, og som den absorberes av ved slutten av syklusen. Når den sies å strømme ut fra den ene ånd, må det anvendes et klosset og ukorrekt uttrykk, av mangel på mer passende engelske ord. Vedantistene kaller den sutratma (trådsjelen), men deres forklaring avviker også noe fra okkultistenes. Å forklare forskjellen overlates til vedantistene selv.

er også en, androgyn og fenomenalt endelig. Når utstrålingen på sin side stråler, er alle dens utstrålinger også androgyne, men blir i sitt lavere aspekt mannlige og kvinnelige prinsipper. Den første, som etter en pralaya, enten det er en stor eller en mindre pralaya (den siste etterlater verden i *status quo*¹), våkner opp til aktivt liv, er den plastiske akasha, fader-moder, ånden og eterens sjel, eller planet for sirkelens overflate. Rommet kalles "moder" før dets kosmiske aktivitet, og fader-moder ved første stadium av gjenoppvåkning... (Se kommentaren til 2. Sang.) I kabbala er det fader-moder-sønn, mens de i den østlige lære er det manifesterte univers' syvende prinsipp eller dets "atma-buddhi-manas" (ånd, sjel, intelligens), idet triaden forgrener og deler seg i syv kosmiske og syv menneskelige prinsipper. I kristne mystikers vestlige kabbala er det triaden eller treenighet, og hos deres okkultister, den mannlig-kvinnelige Jehova, Jah-Havah. I dette ligger hele forskjellen mellom esoterisk og kristen treenighet. Mystikerne og filosofene, de østlige og vestlige panteister, lar den rene guddommelige abstraksjon bli syntesen av deres pregenetiske treenighet. De ortodokse menneskeliggjør den. *Hiranyagarbha*, *Hari* og *Sankara* – de tre hypostaser (vesener) av den manifesterte "ånd av den høyeste ånd" (den tittel som Prithivi – jorden – hilser Vishnu som første avatar) – er de rent metafysiske abstrakte egenskaper tilknyttet formering, bevaring og ødeleggelse. De er de tre guddommelige Avasthas (hypostaser) som "ikke forsvinner sammen med de skapte ting" (eller Achyuta, Vishnus navn), mens ortodokse kristne oppdeler sin personlige skapende guddom i treenighetens tre personer og tillater ingen høyere guddom. Sistnevnte er i okkultismen det abstrakte triangel og for de ortodokse den fullkomne kube. Den skapende gud eller de samlede guder vurderes av østlige filosofer som *Bhrantidarsanatah* – "feilaktig forståelse", noe som oppfattes som en materiell form på grunn av sitt villedende utseende" og forklares som en konsekvens av den selviske personlige og menneskelige sjels (lavere femte prinsipp) illusjonsfylte sansning. Det er nydelig uttrykt i den nye oversettelsen av Vishnu Purana. "I sin totalitet inneholder Brahmâ aspektet prakriti, både utviklet og ikke-utviklet (mulaprakriti), og i tillegg aspektene ånd og tid. Ånden, o du dobbeltfødte, er den høyeste Brahmâs førende aspekt.² Den neste er et tofoldig aspekt, - prakriti, både utviklet og ikke-utviklet, og tiden som det siste aspekt." I den orfiske teogoni er Kronos (tiden) både en skapt og en skapende gud.

På dette stadium av universets gjenoppvåkning, viser den hellige symbolikk det som en uplettet skive med et punkt (roten) i senteret. Dette symbol er universelt, derfor finnes det også i kabbala. Den vestlige kabbala, som nå skjøttes av de kristne mystikere, ignorerer det fullstendig, men det vises klart i Zohar. Disse sekterikere begynner med slutten og bruker tegnet $\oplus$ som symbol på det pregenetiske kosmos og kaller det "foreningen av rosen og korset", den okkulte generasjons store mysterium, som har gitt opphav til navnet – rosenkreutzer (rosekors)!

Blant de mest kjente og viktigste rosenkreutzersymboler er det ett som hittil aldri er forstått, selv av moderne mystikere. Det er det med "pelikanen", som river opp sitt bryst for å ernære sine syv små – en viktig tro for rosenkreutzerbrødrene, som er hentet direkte fra Østens hemmelige lære. Brahma (intetkjønn) kalles Kalahansa, som vestlige orientaler har forklart betyr den evige svane eller gås (se 3. Sang, 8. kommentar), det samme kalles Brahmâ, skaperen. Derved avsløres en alvorlig feil. Det er Brahma (intetkjønn) som burde kalles Hansa-vahana (han som bruker svanen som redskap) og ikke Brahmâ skaperen, som er den virkelige Kalahansa, mens Brahma (intetkjønn) er hamsa og a-hamsa, som vil bli forklart i kommentarene. La det bli forstått at uttrykkene Brahmâ og Parabrahmam ikke brukes her fordi de tilhører vår esoteriske terminologi, men fordi de er bedre kjent for vestlige studerende.

Disse ideer er grunnlag for den hemmelige lære.

¹ Gjennom den store kosmiske eller solare pralaya, er det ikke de fysiske organismer som forblir i *status quo*, minst av alt deres fysiske prinsipper, men bare deres akasiske eller astrale "fotografier". Gjennom de mindre pralayaer, da "natten" har overtatt, forblir planetene intakte, om enn døde, som et stort dyr, fanget og innkapslet i polarisen, hvor den kan bevares i tidsaldre.

² Spencer, som på samme måte som Schopenhauer og von Hartmann, bare avspeiler et aspekt av de gamle esoteriske filosofer og derfor etterlater sine lesere i den agnostiske fortvilelses triste tilstand – formulerer beundringsverdige det gamle mysterium: "det som bevarer sin kvantitet men stadig forandrer form, slik det synlige univers presenteres for våre sanser, er en ukjent og ukjennelig kraft, som vi er tvunget til å oppfatte som uten grenser i rommet og uten begynnelse og slutt i tiden." Det er bare dristig teologi – aldri vitenskap eller filosofi – som søker å måle uendeligheten og avsløre det ubegripelige og uerkjennelige.

Det vil ikke her være på sin plass å komme inn på noe forsvar eller bevis for det fornuftige i dem; heller ikke kan jeg avse tid til å påvise, hvordan de faktisk finnes – skjønt for ofte i en villedende forklaring - i ethvert tanke-system eller enhver filosofi, som fortjener denne betegnelse.

Når leseren først har fått en klar forståelse av dem og innsett det lys de kaster over alle livsproblemer, trenger de ikke ytterligere rettferdiggjørelse i hans øyne, fordi deres sannhet vil bli like opplagt for ham som solen på himmelen. Jeg fortsetter derfor til hovedemnet om Sangene i dette bind, tilføyer et omriss av dem, i håp om derfor å gjøre leserens arbeid lettere, ved i få ord å forklare de alminnelige begreper i dem.

1. Sang. Den kosmiske evolusjonshistorie, som kan spores i Sangene, er så og si evolusjonens abstrakte algebraiske formel. Derfor kan ikke den studerende forvente å finne en beretning om alle trinn og forandringer fra den første begynnelse av "universell" evolusjon og frem til vår nåværende tilstand. Å gi en slik beretning ville være like umulig som ufattbar for mennesker som ikke engang kan fatte tilstanden på det eksistensplan som ligger over det deres bevissthet for tiden er begrenset av.

Sangene gir derfor en abstrakt formel som kan anvendes, *mutatis mutandis* (med nødvendige tilpasninger), på all evolusjon, for vår lille jord, som for en planetkjede hvor vår jord inngår, til solsystemet som denne kjeden tilhører, og slik videre i tiltagende skala, inntil sinnet vakler og utmattes av anstrengelsen.

De syv Sanger i dette bind representerer syv ledd i denne abstrakte formel. De henviser til og beskriver de syv store stadier av en evolusjonær prosess, som er omtalt i Puranaene som de "syv skaperverk", og i Bibelen som "dager" av skapelsen.

Den første Sangen beskriver tilstanden for det ENE ALT under pralaya, før det første tegn på gjenoppvåkne manifestasjon.

Et øyeblikks ettertanke viser at en slik tilstand bare kan symboliseres. Å beskrive den er umulig. Heller ikke kan den symboliseres unntatt med negative uttrykk; for da den er i en tilstand av absolutthet *per se*, kan den ikke inneha noen av de særlige egenskaper vi anvender for å beskrive ting med positive uttrykk. Derfor kan tilstanden bare antydes ved negative former for de mest abstrakte egenskaper, som mennesker snarere føler enn fatter er den ytterste grense for hva de er i stand til å begripe.

2. Sang beskriver et stadium som for et vestlig sinn nesten er så identisk med det som omtales i 1. Sang, at det ville kreve en egen avhandling å forklare forskjellen. Det må derfor overlates til leserens intuisjon og høyere evner så vidt mulig å fatte betydningen av de allegoriske vendinger som er brukt. Det bør erindres at alle disse Sangene mer henvender seg til de indre evner enn til den fysiske hjernes alminnelige forståelse.

3. Sang beskriver universets gjenoppvåkning til liv etter pralaya. Den skildrer "monadenes" tilsynkomst fra deres tilstand som absorbert innen den ENE, det første og høyeste stadium i skapelse av "verdener". Uttrykket monade kan anvendes så vel på det største solsystem som det minste atom.

4. Sang skildrer hvordan universets "kim" differensieres og blir til det syvfoldige hierarki av bevisste, guddommelige krefter, som er de aktive manifestasjoner av den ene, høyeste energi. Det er de som former, danner og til sist skaper hele det manifesterte univers, i den eneste forstand hvor ordet "skaper" er forståelig. De informerer og leder, de er de intelligente vesener som tilpasser og styrer evolusjonen, da de med seg selv legemliggjør manifestasjonen av den ENE LOV, som vi kjenner som "naturlovene".

Generelt er de kjent som Dhyana-Chohaner, selv om hver enkelt at de forskjellige grupper har sin egen betegnelse i den hemmelige lære.

I den hinduiske mytologi kalles dette stadium av evolusjonen gudenes "skapelse".

I 5. Sang er den verdensskapende prosess beskrevet. Først utspredd kosmisk stoff, så den glødende "virvelvind", det første stadium i dannelsen av en stjerne-tåke. Denne tåke fortettes og danner etter å ha gjennomgått forskjellige forvandlinger et solunivers, en planetkjede, eller en enkelt planet, som tilfellet måtte være.

De etterfølgende stadier i dannelsen av en "verden" er indikert i 6. Sang, som bringer en slik verdens evolusjon frem til dens fjerde store periode, som svarer til den vi nå lever.

7. Sang fortsetter beretningen, følger livets nedstigning inntil mennesket trer frem; og hermed slutter første del av Den hemmelige lære.

Utviklingen av "mennesket" fra dets første tilsynekomst på denne jord i denne runde og inntil det trinn hvor vi nå finner ham, er tema for andre bind.

NOTE

De Sanger som er emnet for hver sesjon er gjengitt i deres moderne, oversatte versjon, da det ville være helt unyttig og gjøre det enda vanskeligere å introdusere originalens eldgamle språkform, med dens forvirrende stil og uttrykk. Det er gitt utdrag av oversettelsene til kinesisk-tibetansk og sanskrit av de opprinnelige senzarkommentarer og forklaringer til *Dzyans bok*. Disse gjengis for første gang på et europeisk språk. Det burde være overflødig å tilføye at bare deler av de syv Sangene er meddelt. Var de gjengitt i helhet, ville de forbli uforståelig for andre enn noen få høytstående okkultister. Det er heller ikke nødvendig å forsikre leseren om at forfatterinnen eller rettere den som i all beskjedenhet har nedskrevet dem, ikke forstår mer av disse forbudte vers enn de fleste uinnvidde. For å lette lesningen og unngå alt for hyppige henvisninger til fotnoter, ble det funnet best å blande tekster og forklaringer, og bruke de tibetanske og sanskritegennavnene i alle de tilfeller, hvor det ikke er mulig å unngå dem, fremfor å bruke de opprinnelige uttrykk. Så meget mer da de anvendte navn alle er aksepterte synonymmer, mens de førstnevnte bare benyttes mellom en mester og hans chelaer (disipler).

Hvis dette skulle oversettes til engelsk, da bare substantiver og tekniske uttrykk anvendes i en av versjonen på tibetansk og Senzar, ville 1. vers lyde slik: - "Tho-ag i Zhi-gyu sov i syv Khorlo. Zodmanas Zhibā. Hele Nyug's skjød. Konch-hog ikke. Thyan-Kan ikke. Lha-Choan ikke. Tenbrel Chugnyi ikke. Dharmakaya opphørte. Tgenchang ble ikke. Barnang og Ssa i Ngovonyidj. Alene Tho-og Yinsin i natten for Sun-shan og Yong-grub (Parunish-panna), etc. etc., som vil lyde som det rene *abracadabra*.

Da dette verk er skrevet som belæring for de som studerer okkultisme og ikke til fordel for filologer, kan vi godt unngå slike fremmedord overalt hvor det er mulig. Bare de uoversettelige uttrykk, som er uforståelige med mindre deres betydning forklares, er blitt stående; men alle disse er gjengitt i deres sanskritform. Det er unødvendig å minne leseren om at de i nesten alle tilfeller er yngre former av dette språk og knyttes til femte rotrase. Sanskrit som vi nå kjenner, ble ikke brukt av beboerne på Atlantis, og de fleste av de filosofiske uttrykk som brukes i de indiske systemer fra perioden etter mahabharata, finnes ikke i vedaene, heller ikke finnes de i de originale Sangene, men bare deres tilsvarende uttrykk. Lesere som ikke er teosofere inviteres enda en gang til, om han ønsker, å betrakte alt det følgende som et eventyr, eller i beste fall som *drømmeres* enda ubeviste spekulasjoner; og i verste fall, som enda en hypotese blant fortidens, nåtidige og fremtidige vitenskapelige hypoteser, hvor noen er oppgitt, mens andre ennå finnes. Den er ikke i noen henseende dårligere enn mange av de såkalt vitenskapelige teorier; og den er i hvert fall mer filosofisk og sannsynlig.

I lys av de rikholdige kommentarer og forklaringer som kreves, er henvisninger til fotnoter gitt på vanlig måte, mens setninger som blir kommentert er merket med tall. Tilleggsstoff kan finnes i kapitlene om symbolisme i 1. og 2. bind, og disse vil ofte inneholde mer informasjon enn tekst.

Del 1

KOSMISK EVOLUSJON

SYV SANGER OVERSATT MED KOMMENTARER

FRA

DZYANS HEMMELIGE BOK

”Verken noe eller intet eksisterte; den klare velving
var ikke, heller ikke himmelens brede tak utstrakt over.
Hva dekket alt? Hva ga ly? Hva skjulte?
Var det vannets bunnløse avgrunn?
Det var ingen død – og ingen udødelige.
Det var intet skille mellom dag og natt.
Den eneste ene pustet åndeløst for seg selv.
Annet enn det har ikke vært siden.
Mørke var der, og i begynnelsen var alt skjult
i det dype mørke – et hav uten lys.
Kimen var ennå dekket av sitt skall.
Da sprang en natur ut av den brennende heten.

Hvem kjenner hemmeligheten? Hvem forkynner den her?
Hvorfra, hvorfra kommer denne mangfoldige skapelse?
Gudene selv kom senere –
Hvem vet, hvorfra denne store skapelse utgikk?
Det, hvorfra all denne store skapelse kom.
Om Det skapte med viljen eller var stum.
Den høyeste seer, som er i den høyeste himmel.
Han vet det – eller kanskje ikke engang han vet det.

Stirrende inn i evigheten . . .
før jordens grunnvoll ble lagt,
. . .
var du. Og når den underjordiske flamme
skal bryte ut av sitt fengsel og fortære begrensningen,
skal du stadig være, som du var før
og ikke merke noen forandring, når tiden ikke er mer.
O, endeløse tanke, guddommelige EVIGHET.”

Rig Veda X, 129 (Colebrooke)

KOSMISK EVOLUSJON

ifølge syv sanger fra Dzyans bok

1. SANG

1. DET EVIGE OPPHAV, IKLEDD SINE EVIG USYNLIGE KLÆR, HADDE ENDA EN GANG SLUMRET I SYV EVIGHETER.
2. TIDEN VAR IKKE, FOR DEN LÅ SOVENDE I EVIGHETENS EVIGE SKJØD.
- 3...DET UNIVERSELLE SINN VAR IKKE, FOR DET VAR INGEN AH-HI TIL Å ROMME DET.
4. DE SYV VEIER TIL SALIGHET VAR IKKE. DE STORE ÅRSAKER TIL LIDELSE VAR IKKE, FOR DET VAR INGEN TIL Å FREMBRINGE OG BLI UTSATT FOR DEM.
5. MØRKET FYLTE ALENE DET GRENSELØSE ALT, FOR FADEREN, MODEREN OG SØNNEN VAR ENDA EN GANG ETT, OG SØNNEN VAR ENNÅ IKKE VÅKNET TIL DET NYE HJUL OG TIL SIN PILEGRIMSFERD PÅ DET.
6. DE SYV OPPHØYEDE HERRER OG DE SYV SANNHETER HADDE OPPHØRT Å VÆRE, OG UNIVERSET, NØDVENDIGHETENS SØNN, VAR NEDSUNKET I PARANISHPANNA FOR Å BLI UTÅNDET AV DET SOM ER OG LIKEVEL IKKE ER. INTET VAR TIL.
7. TILVÆRELSENS ÅRSAKER VAR FJERNET. DET SYNLIGE SOM VAR, OG DET USYNLIGE SOM ER, HVILTE I EVIG IKKE-VÆREN – DEN ENE VÆREN.
8. ALENE STRAKTE DEN ENE EKSISTENSFORM SEG UBEGRENSET, UENDELIG, ÅRSAKSLØS, I DRØMMELØS SØVN, OG LIVET PULSERTE UBEVISST I DET UNIVERSELLE ROM GJENNOM DENNE ALLESTEDSNÆRVÆRELSE, SOM SANSES AV DANGMAS ”ÅPNE ØYE”.
9. MEN HVOR VAR DANGMA NÅR UNIVERSETS ALAYA VAR I PARAMARTHA OG DET STORE HJUL VAR ANUPADAKA?

2. SANG

1. . . . HVOR VAR BYGGMESTRENE, DET MANVANTARISKE DAGGRYS LYSENDE SØNNER? . . . FREMBRINGERNE AV FORM AV IKKE-FORM, VERDENS ROT - DEVAMATRI OG SVABHAVAT, HVILTE I IKKE-EKSISTENSENS SALIGHET, I DET UKJENTE MØRKE I DERES AH-HI PARANISHPANNA.
2. HVOR VAR STILLHETEN? HVOR VAR DE ØRER SOM SKULLE SANSE DEN? NEI! DET VAR VERKEN STILLHET, ELLER LYD, INTET UTEN UOPPHØRLIG, EVIG ÅNDEDRAG, SOM IKKE KJENNER SEG SELV.
3. TIMEN VAR ENNÅ IKKE INNE; STRÅLEN VAR ENNÅ IKKE TRENGT INN I KIMEN. MATRIPADMA HADDE ENNÅ IKKE SVULMET OPP.
4. HENNES HJERTE HADDE ENNÅ IKKE ÅPNET SEG FOR DEN ENE STRÅLES INNTRENGNING, FOR DERETER SOM TRE I FIRE Å FALLE I MAYAS SKJØD.
5. DE SYV (sønner) VAR ENNÅ IKKE FØDT AV LYSVEVET MØRKET ALENE VAR FADER-MODER, SVABHAVAT, OG SVABHAVAT VAR I MØRKET.

6. DISSE TO ER KIMEN, OG KIMEN ER - ETT. UNIVERSSET VAR ENNÅ SKJULT I DEN GUDDOMMELIGE TANKE OG I DET GUDDOMMELIGE SKJØD.

3. SANG

1. DEN SYVENDE EVIGHETS SISTE VIBRASJON DIRRER GJENNOM UENDELIGHETEN. MODEREN SVULMER OG UTVIDER SEG INNENFRA UTAD SOM LOTUSPLANTENS KNOPP.

2. VIBRASJONEN FARER AV STED OG BERØRER MED SIN HURTIGE VINGE HELE UNIVERSSET, OG KIMEN SOM DVELER I MØRKET: DET MØRKE SOM ÅNDER OVER LIVETS SLUMRENDE VANN.

3. "MØRKET" UTSTRÅLER LYS, OG LYSET SLIPPER EN ENKELT STRÅLE NED I VANNENE, NED I MODERDYPET. STRÅLEN SKYTER SEG GJENNOM DET JOMFRUELIGE EGG; STRÅLEN FÅR DET EVIGE EGG TIL Å VIBRERE OG SLIPPER DET EVIGE KIM, SOM FORTETTER SEG TIL VERDENSEGGET.

4. DE TRE FALLER I DE FIRE. DEN STRÅLENDE ESSENS BLIR TIL SYV INNOVER OG SYV UTOVER. DET LYSENDE EGG, SOM I SEG SELV ER TRE SPLITTES OPP OG SPRES I MELKEHVITE MASSER OVERALT I MODERENS DYBDER, ROTEN SOM VOKSER I LIVETS HAV.

5. ROTEN BESTÅR, LYSET BESTÅR, MELKEMASSENE BESTÅR, OG STADIG ER OEAHOO ETT.

6. LIVSROTEN VAR I HVER DRÅPE AV UDØDELIGHETENS HAV, OG HAVET VAR STRÅLENDE LYS, SOM ILD OG VARME OG BEVEGELSE. MØRKET FORSVANT OG VAR IKKE MER. DET FORSVANT I SITT EGET VESEN, I MASSEN AV ILD OG VANN, AV FADER OG MODER.

7. SE, O LANOO!. DET STRÅLENDE BARN AV DE TO, DEN UFORLIGNELIGE, SKINNENDE HERLIGHET, DET LYSENDE ROM, SØNN AV DET MØRKE ROM, SOM FREMSTÅR AV DE STORE, MØRKE VANNS DYBDER. DET ER OEAHOO, DEN YNGRE, DEN * * *. HAN SKINNER SOM SOLEN. HAN ER DEN FLAMMENDE, GUDDOMMELIGE VISDOMS DRAGE. EKA ER CHATUR, OG CHATUR TAR TRE TIL SEG OG FORENINGEN FREMBRINGER SAPTA, I HVEM DET ER SYV SOM BLIR TRIDASHA, HÆRSKARENE OG MASSENE. SE, HAN LØFTER SLØRET OG UTFOLDER DET FRA ØST TIL VEST. HAN UTELUKKER DET ØVRE OG LAR DET NEDRE BLI SETT SOM DEN STORE ILLUSJON. HAN ANVISER PLESS FOR DE SKINNENDE ENHETER OG FORVANDLER DET ØVRE TIL ET GRENSELØST ILDHAV, OG DET ENE MANIFESTERTE TIL DE STORE VANN.

8. HVOR VAR KIMEN, OG HVOR VAR NÅ MØRKET? HVOR ER ÅNDEN I DEN FLAMME SOM BRENNER I DIN LAMPE, O LANOO? KIMEN ER DET, OG DET ER LYSET; DEN HVITE, STRÅLENDE SØNN AV DEN MØRKE, SKJULTE FADER.

9. LYS ER KALD FLAMME, OG FLAMME ER ILD, OG ILD FREMBRINGER HETE, SOM DANNER VANN – LIVETS VANN I DEN STORE MODER.

10. FADER-MODER SPINNER ET VEV, HVIS ØVERSTE ENDE ER FESTET TIL ÅNDEN, LYSET FRA DET ENE MØRKE, OG DEN LAVERE ENDE TIL MATERIE, DENS MØRKE ENDE; OG DETTE VEV ER UNIVERSSET SPUNNET AV TO SUBSTANSER SOM ER GJORT TIL EN, SOM ER SVABHAVAT.

11. DET EKSPANDERER NÅR ILDEN ÅNDER PÅ DET. DET TREKKER SEG SAMMEN NÅR MODERENS ÅNDE BERØRER DET. SÅ SKILLES SØNNENE OG SPRES, FOR Å VENDE TILBAKE TIL DERES MODERS SKJØD VED AVSLUTNINGEN AV "DEN STORE DAG" OG IGJEN BLI ETT MED HENNE. NÅR DET AVKJØLES, BLIR DET STRÅLENDE, DETS SØNNER UTVIDER SEG OG TREKKER SEG SAMMEN GJENNOM DERES EGNE SELV OG HJERTER; DE FAVNER UENDELIGHETEN.

12. DA SENDER SVABHAVAT FOHAT FOR Å HERDE ATOMENE. ENHVER ER EN DEL AV VEVET. SOM REFLEKS AV DEN "SELVEKSISTERENDE HERRE", BLIR ENHVER PÅ SIN MÅTE TIL EN VERDEN.

4. SANG

1. LYTT, DERE JORDENS SØNNER, TIL DERES LÆRERE - ILDENS SØNNER. LÆR AT INGEN ER FØRST ELLER SIST, FOR ALT ER ET TALL, UTGÅTT FRA ET IKKE-TALL.
2. LÆR HVA VI SOM NEDSTAMMER FRA DE OPPRINNELIGE SYV, VI SOM ER FØDT AV URFLAMMEN, HAR LÆRT AV VÅRE FEDRE.
3. FRA LYSETS STRÅLEGLANS – STRÅLEN FRA DET EVIGE MØRKE – SPRANG UT I ROMMET DE GJENOPP-VÅKNEDE ENERGIER, DEN ENE FRA EGGET, DE SEKS OG DE FEM. DERETTER DE TRE, DEN ENE, DE FIRE, DEN ENE, DE FEM – DE TO GANGER SYV, DEN SAMLEDE SUM. OG DISSE ER: ESSENSENE, FLAMMENE, ELEMENTENE, BYGGMESTRENE, TALLENE, ARUPAENE RUPAENE, OG KRAFTEN ELLER DET GUDDOMMELIGE MENNESKE - DEN SAMLEDE SUM. OG FRA DET GUDDOMMELIGE MENNESKE UTGIKK FORMENE, GNISTENE, DE HELLIGE DYR OG DE HELLIGE FEDRES BUDBRINGERE INNENFOR DE HELLIGE FIRE.
4. DETTE VAR RØSTENS HÆRSKARE – DEN GUDDOMMELIGE SYVFOLDIGHET. DE SYVS GNISTER ER AVHENGIG AV OG TJENER FOR DEN FØRSTE, ANDRE, TREDJE, FJERDE, FEMTE, SJETTE OG DEN SYVENDE AV DE SYV. DISSE KALLES SFÆRER, TRIANGLER, KUBER, LINJER OG FORMDANNERE; FOR SLIK STÅR DEN EVIGE NIDANA – OEAOHOO, SOM ER:
  5. "MØRKE", DET GRENSELØSE ELLER IKKE-TALLET, ADI-NIDANA SVABHAVAT:
    - I. ADI-SANAT, TALLET, FOR HAN ER EN.
    - II. ORDETS RØST, SVABHAVAT, TALLENE, FOR HAN ER EN OG NI.
    - III. DET "FORMLØSE KVADRAT".

OG DISSE TRE INNESLUTTET I ○, ER DE HELLIGE FIRE, OG DE TI ER ARUPA-UNIVERSET. SÅ KOMMER "SØNNENE", DE SYV STRIDSMENN, DEN ENE, DEN ÅTTENDE ER UTELATT, OG HANS ÅNDEDRAG ER LYSKAPEREN.
6. SÅ DE ANDRE SYV, SOM ER LIPIKAENE, FREMBRAKT AV DE TRE. DEN FORSTØTTE SØNN ER EN. "SOL-SØNNENE" ER TALLØSE.

5. SANG

1. DE OPPRINNELIGE SYV, VISDOMMENS DRAGES SYV FØRSTE ÅNDEDRAG, FREMBRINGER VED DERES HELLIGE, ROTERENDE ÅNDEDRAG IGJEN DEN ILDFULLE VIRVELVIND.
2. DE GJØR HAM TIL BUDBRINGER FOR SIN VILJE DZYU BLIR FOHAT; DEN RASKE SØNN AV DE GUDDOMMELIGE SØNNER, HVIS SØNNER ER LIPIKAENE, SOM LØPER ÆREND I SIRKULÆRE BANER. HAN ER HESTEN, OG TANKEN ER RYTTEREN. HAN FARER SOM ET LYN GJENNOM DE GLØDENDE SKYER; OG TAR TRE, OG FEM, OG SYV SKRITT GJENNOM DE SYV REGIONER OVENFOR OG DE SYV NEDENFOR. HAN OPP-LØFTER SIN RØST, OG PÅKALLER DE UTALLIGE GNISTER OG SAMLER DEM SAMMEN.
3. HAN ER DERES FØRENDE ÅND OG LEDER. NÅR HAN STARTER ARBEIDET, ATSKILLER HAN DET LAVERE RIKES GNISTER, SOM FLYTER OM OG SITRER AV GLEDE I DERES STRÅLENDE BOLIGER, OG DANNER DERAV KIMENE TIL HJULENE. HAN PASSERER DEM I ROMMETS SEKS RETNINGER OG ET I MIDTEN – SENTRALHJULET.
4. FOHAT TEGNER SPIRALLINJER FOR Å FORENE DET SJETTE MED DET SYVENDE – KRONEN. EN HÆRSKARE AV LYSETS SØNNER STÅR I HVERT HjørNE LIPIKAENE - I DET MIDTERSTE HJUL. DE SIER: "DETTE ER GODT." DEN FØRSTE GUDDOMMELIGE VERDEN ER FERDIG; DEN FØRSTE, DEN ANDRE DERETTER REFLEKTERER DET "GUDDOMMELIGE ARUPA" SEG I CHHAYALOKA, ANUPADAKAS FØRSTE KLESDRAKT.
5. FOHAT TAR FEM SKRITT OG BYGGER ET VINGET HJUL I HVERT HjørNE AV FIRKANTEN TIL DE FIRE HELLIGE OG DERES HÆRSKARER.
6. LIPIKAENE INNESLUTTER TREKANTEN, DEN FØRSTE, KUBUSEN, DEN ANDRE, OG PENTAGRAMMET I EGGET. DET ER DEN RING SOM IKKE KAN OVERSKRIDES AV DE SOM STIGER NED OG OPP OG SOM I LØ-

PET AV KALPAEN SKRIDER FREM MOT DEN STORE DAG "VÆR MED OSS". SLIK BLE ARUPA OG RUPA DANNET AV ET LYS SYV LYS, FRA HVERT AV DE SYV SYV GANGER SYV LYS. "HJULENE" VOKTER RINGEN.

6. SANG

1. VED MAKTEN TIL BARMHJERTIGHETENS OG KUNNSKAPENS MODER KWAN-YIN, KWAN-SHAI-YINS "TREENIGHET", SOM BOR I KWAN-YIN-TIEN, HAR DERES AVKOMS ÅNDEDRAG, FOHAT, SØNNENES SØNN, FREMKALT FRA AVGRUNNENS DYP SIEN-TCHANS ILLUSORISKE FORM OG DE SYV ELEMENTER.

2. DEN RASKE OG STRÅLENDE ENE FREMBRINGER DE SYV SENTRE, SOM INGEN SKAL DOMINERE INNTIL DEN STORE DAG "VÆR MED OSS" - OG Plasserer universet på disse evige grunnsteiner, og omgir sien-tchan med de elementære frø.

3. AV DE SYV ER FØRST ET MANIFESTERT OG SEKS SKJULT, SÅ TO MANIFESTERT OG FEM SKJULT, SÅ TRE MANIFESTERT OG FIRE SKJULT, SÅ FIRE FREMBRAKT OG TRE SKJULT, SÅ FIRE OG EN TSAN ÅPENBART OG TO OG ET HALVT SKJULT, SÅ BLIR SEKS MANIFESTERT OG ET LAGT TIL SIDE. TIL SIST SNURRER SYV SMÅ HJUL, HVOR DET ENE FREMBRINGER DET ANDRE.

4. HAN BYGGER DEM SOM ELDRE HJUL OG ANBRINGER DEM PÅ DE UFORGJENGELIGE SENTRE.

HVORDAN BYGGER FOHAT DEM? HAN SAMLER DET GLØDENDE STØV. HAN LAGER ILDKULER, LØPER GJENNOM DEM OG OMKRING DEM, BLÅSER LIV I DEM. SÅ SETTER HAN DEM I BEVEGELSE, NOEN I DEN ENE, ANDRE I EN ANNEN RETNING. DE ER KALDE - HAN GJØR DEM VARME. DE ER TØRRE - HAN GJØR DEM FUKTIGE. DE SKINNER - HAN VIFTER OG AVKJØLER DEM.

SLIK ARBEIDER FOHAT FRA DEN ENE TIL DEN NESTE I SYV EVIGHETER.

5. I DEN FJERDE BLIR SØNNENE BEFALT Å SKAPE SINE AVBILDER. EN TREDEL NEKTER. TO ADLYDER.

FORBANNELSEN UTTALES: DE VIL BLI FØDT I DEN FJERDE, LIDE OG SKAPE LIDELSER. DETTE ER DEN FØRSTE KRIGEN.

6. DE ELDRE HJUL DREIET SEG NED OG OPP ...MODERENS YNGEL FYLTE DET HELE. DET BLE UTKJEMPET KAMPER MELLOM SKAPERNE OG ØDELEGGERNE, OG KAMPER OM ROMMET. FRØENE STRØMMET FREM KONTINUERLIG.

7. GJØR DINE BEREGNINGER, O LANOO, HVIS DU VIL KJENNE DEN KORREKTE ALDER AV DITT LILLE HJUL. DETS FJERDE EIKE ER VÅR MODER. NÅR DU OPPNÅR DEN FJERDE "FRUKTEN" PÅ DEN FJERDE KUNNSKAPENS VEI, SOM LEDER TIL NIRVANA, SKAL DU FORSTÅ, FORDI DU SKAL SE.

7. SANG

1. OBSERVER DET SANSENDE, FORMLØSE LIVS BEGYNNELSE. FØRST DET GUDDOMMELIGE, DEN ENE FRA MODERÅNDEN. DERNEST DET ÅNDELIGE, DE TRE FRA DEN ENE, DE FIRE FRA DEN ENE, OG DE FEM, OG FRA DISSE DE TRE DE FEM OG DE SYV. DET ER DE TREFOLDIGE OG DE FIRFOLDIGE NEDOVER, DE "TANKEFØDTE" SØNNER AV DEN FØRSTE HERRE, DE SKINNENDE SYV. DET ER DE SOM ER DEG, MEG, HAM, O LANOO; DE SOM VÅKER OVER DEG OG DIN MODER, BHUMI.

2. DEN ENE STRÅLE MANGFOLDIGGJØR DE MINDRE STRÅLER. LIVET KOMMER FØR FORMEN, OG LIVET OVERLEVER DET SISTE ATOMET. GJENNOM DE UTALLIGE STRÅLER GÅR LIVSSTRÅLEN, DEN ENE, SOM EN TRÅD GJENNOM MANGE PERLER.

3. NÅR DEN ENE BLIR TO, FREMKOMMER DEN TREFOLDIGE. DE TRE ER EN, OG DET ER VÅR TRÅD, O LANOO, HJERTET I MENNESKEPLANTEN, SOM KALLES SAPTAPARNA.

4. DET ER ROTEN SOM ALDRI DØR, DE FIRE VEKERS TRETUNGEDE FLAMME. VEKENE ER GNISTENE SOM TREKKER NÆRING FRA DEN TRETUNGEDE FLAMME, UTSENDT AV DE SYV, DERES FLAMME, STRÅLENE OG GNISTENE FRA EN MÅNE, SOM GJENSPEILES I DE BØLGENDE VANN I ALLE JORDENS FLODER.

5. GNISTEN HENGER FRA FLAMMEN VED FOHATS FINESTE TRÅD. DEN REISER GJENNOM MAYAS SYV VERDENER. DEN STANSER I DET FØRSTE OG ER ET METALL OG EN STEIN; DEN OVERGÅR TIL DET ANDRE OG SE – EN PLANTE. PLANTEN VIRVLER GJENNOM SYV FORMER OG BLIR ET HELLIG DYR.

AV DISSE SAMLEDE EGENSKAPER BLIR MANU, TENKEREN, SKAPT.

HVEM SKAPER HAM? DE SYV LIV OG DET ENE LIV. HVEM GJØR HAM FULLKOMMEN? DE FEMFOLDIGE LHA. OG HVEM PERFEKSJONERER DET SISTE LEGEMET? FISK, SIN OG SOMA.

6. FRA DEN FØRSTEFØDTE BLIR TRÅDEN MELLOM DEN TAUSE VOKTER OG HANS SKYGGE STERKERE OG MER STRÅLENDE FOR HVER FORANDRING. MORGENENS SOLLYS ER FORVANDLET TIL STRÅLENE MIDT PÅ DAGEN...

7. DETTE ER DITT NÅVÆRENDE HJUL - SA FLAMMEN TIL GNISTEN. DU ER MEG SELV, MITT BILDE OG MIN SKYGGE. JEG HAR KLEDD MEG I DEG, OG DU ER MITT VAHAN TIL DAGEN "VÆR MED OSS", DA DU IGJEN SKAL BLI MEG SELV OG ANDRE, DEG SELV OG MEG. ETTER Å HA SKAPT SIN FØRSTE KLEDNING STIGER DA BYGGMESTRENE NED PÅ DEN STRÅLENDE JORD OG HERSKER OVER MENNESKENE – SOM ER DEM SELV.

Slik slutter denne del av den arkaiske beretning, dunkel, innviklet, nesten ufattelig. Et forsøk vil nå bli gjort for å kaste lys over dette dunkle, og få forstand av dette tilsynelatende NONSENS.

KOMMENTARER

TIL DE SYV SANGENE OG VERSENE DERES I NUMMERREKKEFØLGE

1. sang: UNIVERSETS NATT

1. DET EVIGE OPPHAV (rommet), IKLEDD SINE EVIG USYNLIGE KLÆR, HADDE ENDA EN GANG SLUMRET I SYV EVIGHETER (a).

”Det opphavelige rom” er den evige, alltid nærværende årsak til alt – den ufattelige GUDDOM, hvis ”usynlige klesdrakt” er den mystiske rot til alt stoff og til universet. Rommet er den *eneste evige ting* vi lettest kan forestille oss, ubevegelig i sin abstraksjon og upåvirket både av nærværet og fraværet av det objektive univers. Det er uten dimensjoner og i enhver henseende selv-eksisterende. Ånd er den første differensiering av DET, den årsaksløse årsak til både ånd og stoff. Det er, som den esoteriske katekismus lærer, verken ubegrenset tomhet eller betinget fylde, men begge deler. Det var og vil alltid være.

Derfor er ”klesdrakten” ideen for udifferensiert kosmisk stoff. Det er ikke stoff som vi kjenner det, men stoffets åndelige essens. Det er evig og til og med ett med rommet i dets abstrakte forstand. Rotnaturen er også kilden til de uhåndgripelige, usynlige egenskaper ved synlig stoff. Det er så og si den ENE, uendelige ånds sjel. Hinduene kaller det mulaprakriti og sier at det er den ursubstans, som er basis for ethvert legeme, enten det er fysisk, mentalt eller psykisk. Det er den kilde hvor ifra akasha utstråler.

(a) Ved syv ”evigheter” menes syv æoner eller perioder. Ordet ”evighet” slik det forstås i kristen teologi, har ingen mening for et asiatisk øre, unntatt i betydningen den ENE eksistens. Også uttrykket evigvarende, som er evig bare i fremtiden, er en misvisende betegnelse.¹ Slike ord eksisterer ikke eller kan ikke eksistere i filosofisk metafysikk og var ukjent før den kirkelige kristendom. Men syv evigheter menes syv perioder, eller en periode som svarer til en manvantaras syv perioder, som strekker seg over en mahakalpa eller en ”stor tidsalder” - 100 Brahmås år - som i alt blir 311 040 000 000 000 år. Hvert Brahmås år består av 360 ”dager” og det samme antall Brahmås ”netter” (regnet etter chandrayana eller måneåret), og en ”Brahmås dag” omfatter 4 320 000 000 av våre år. Disse ”evigheter” hører til de mest hemmelige kalkulasjoner. For å komme frem til den riktige totalsum må hvert tall være 7^x (7 opphøyet med x); hvor x varierer med arten av den subjektive eller reelle verdens syklus, og hvert tall som relaterer seg til eller representerer de ulike sykler fra den største til den minste – i den objektive og uvirkelige verden – nødvendigvis må være multipler av syv. Nøkkelen til dette kan ikke gis, for her skjuler seg mysteriet om esoteriske kalkulasjoner, og med henblikk på vanlige kalkulasjoner har det ingen hensikt. ”Tallet syv”, sier kabbala, ”er det store tall i guddommelige mysterier”. Tallet ti gjelder all menneskelige kunnskap (Pythagorisk dekade), 1.000 er tallet ti opphøyd i tredje potens. Derfor er tallet 7 000 også symbolsk. I den hemmelige lære er tallet og formen av 4 det mannlige symbol bare på det høyeste abstraksjonsnivå. På det materielle plan er 3 maskulint og 4 feminint, det loddrette og det horisontale i symbolismens fjerde stadium, når symbolene blir tegn for formeringsevnene på det fysiske plan.

2. TIDEN VAR IKKE, FOR DEN LÅ SOVENDE I EVIGHETENS EVIGE SKJØD (a).

¹ Det heter i Bok II, kap. viii om Vishnu Purana: ”Med udødelighet menes eksistens inntil slutten av en kalpa”, og Wilson, oversetteren, tilføyer i en fotnote: ”Dette er ifølge vedaene alt som kan forstås ved gudenes udødelighet (eller evighet). De dør ved slutten av universets opphør (eller Pralaya)”. Og esoterisk filosofi sier: De ”dør” ikke, de *gjen-absorberes*.

(a) Tid er bare en illusjon frembrakt ved rekkefølgen av våre bevissthetstilstander når vi reiser gjennom evigheten, og den eksisterer ikke når bevisstheten ikke finnes og illusjon ikke skapes, men "sover". Nåtiden er bare en matematisk linje, som skiller den del av evigheten vi kaller fremtiden fra den del vi kaller fortiden. Intet på jorden varer evig, for ingenting forblir uendret – eller det samme - i en billiontedel av et sekund; og den opplevelsen vi har av det tids skillet vi kjenner som nåtiden, skyldes utvisking av det øyeblikkelige glimt av ting våre sanser viser oss, eller rekkefølgen av slike glimt, idet tingene passerer over fra det ide-område vi kaller fremtiden, til det område vi kaller fortiden. På samme måte erfarer vi opplevelsen av noe varig, når vi plutselig ser en elektrisk gnist på grunn av det uklare og varige inntrykket på netthinnen. Den virkelige person eller gjenstand består ikke bare av det vi ser i et gitt øyeblikk, men er sammensatt av summen av alle de ulike og stadig skiftende tilstander, fra dens tilsynskomst i materiell form til sin forsvinning fra jorden. Det er disse "totalsummer" som fra evighet eksisterer i "fremtiden", og som gradvis passerer gjennom materien for deretter å eksistere i "fortiden" i all evighet. Ingen vil si at en metallstang som senkes i havet, begynte sin tilværelse i det øyeblikk den forlot luftens verden, og opphørte å være til når den kom ned i vannet; og at selve stangen bare består av det tverrsnitt av den som i et gitt øyeblikk faller sammen med det matematiske plan, som atskiller og på samme tid forener luften og havet. På samme måte med personer og ting, som idet de passerer fra det som skal komme til det som har vært, ut av fremtiden og inn i fortiden - i et kort øyeblikk viser våre sanser et tverrsnitt så og si av deres totale vesen, når de beveger seg gjennom tid og rom (som stoff) på vei fra en evighet til en annen; og disse to utgjør den "evighet", hvor alt har sin sanne eksistens, kunne bare våre sanser å erkjenne det.

3...DET UNIVERSELLE SINN VAR IKKE, FOR DET VAR INGEN AH-HI (himmelske vesener) TIL Å ROMME (og dermed til å manifestere) DET (a).

(a) "Sinn" er betegnelsen for summen av bevissthetstilstander som gjelder tanke, vilje og følelse. Under dyp søvn opphører tankevirksomheten på det fysiske plan, og erindringen slumrer. Derfor, inntil videre "finnes ikke sinnet", fordi det organ som egoet bruker til å manifestere tankevirksomhet og erindring på det materielle plan, midlertidig har opphørt å fungere. En ide kan bare bli et fenomen på et hvilket som helst tilværelsesplan ved å manifestere seg på dette plan gjennom et passende objekt eller legeme; og i den lange hvileperiode som kalles pralaya, når all eksistens er oppløst, består det "UNIVERSELLE SINN" som en permanent mulig mental virksomhet, eller som den abstrakte, absolutte tanke, som sinnet er den konkrete, relative manifestasjon for. AH-HI (Dhyan-Chohanerne) er de samlede herskarene av åndelige vesener – kristendommens engleskarene, jødernes Elohim og "budbringere" – de redskaper den guddommelige eller universelle tanke og vilje uttrykker seg ved. De er de intelligente krefter som gir og utløser i naturen dens "lover", mens de selv handler i samsvar med lover, som på lignende måte er pålagt dem av enda høyere makter; men de er ikke "personifikasjoner" av naturkreftene, som noen feilaktig tror. Hierarkiet av åndelige vesener, som det universelle sinn anvender for sine aktiviteter, er som en hær – egentlig en hærske – som de stridende krefter en nasjon anvender for å markere seg selv, og som er sammensatt av armékorps, divisjoner, brigader, regimenter og slik videre, hver med sin egen individualitet eller liv, og med begrenset handlefrihet og begrenset ansvar, hver inkludert i en høyere individualitet, som den må underordne seg, og hvor hver rommer mindre individualiteter enn den selv.

4. DE SYV VEIER TIL SALIGHET (moksha¹ eller nirvana) VAR IKKE (a). DE STORE ÅRSAKER TIL LIDELSE (nidana² og maya) VAR IKKE, FOR DET VAR INGEN TIL Å FREMBRINGE OG BLI UTSATT FOR DEM (b).

(a) Det er syv "stier" eller "veier" til ikke-tilværelsens salighet, som er absolutt væren, tilværelse og bevissthet. De var ikke, fordi universet ennå var tomt og bare eksisterte i den guddommelige tanke. For det er ...

¹ Nippang i Kina, Neibban i Burma, eller Moksha i India.

² De "12" nidana'er er tilværelsens viktigste årsaker, hvor virkningene genereres gjennom en opphopning av frembrakte årsaker.

(b) De tolv nidanaer eller tilværelsens årsaker. Hver enkelt er virkningen av en forutgående årsak og i seg selv en årsak til det som følger etter den. Summen av disse nidanaer er basert på de fire sannheter, en lære som er karakteristisk for Hinayana-systemet¹. De hører inn under teorien om en strøm av sammenhengende lover, som frembringer gode og dårlige egenskaper, som til sist bringer karma i full virksomhet. Det bygger på den store sannhet at reinkarnasjon er noe man bør frykte, fordi livet i denne verden bare bringer mennesket lidelse, elendighet og smerte. Døden kan heller ikke befri mennesket for dette, fordi døden bare er en dør som han passerer til et nytt liv på jorden etter en kortvarig hvile på dets terskel – devachan. Hinayana-systemet, eller det ”lille redskaps” skole, har en meget gammel opprinnelse, mens Mahayana-systemet er fra en senere periode og oppsto etter Buddhas død. Likevel er læresetningene i sistnevnte system likeså gamle som de skråninger, hvor det i uminnelige tider har ligget slike skoler, og Hinayana- og Mahayana-skolene (Mahayana betyr det ”store redskap”) underviser i realiteten den samme lære. *Yana*, redskap eller befordringsmiddel (vahan på sanskrit), er et mystisk uttrykk, idet begge ”redskaper” innprenter at mennesket kan unnsnippe gjenfødelsens lidelser og den falske salighet i devachan ved å skaffe seg visdom og kunnskaper, det eneste som kan fjerne konsekvensene av illusjon og uvitenhet.

Maya eller illusjon er et element som inngår i alle endelige ting, for alt som eksisterer har bare en relativ og ingen absolutt realitet. Det utseende den skjulte ide antar bestemmes av iakttaerens oppfatelsesevne. For villmannens utrente øyne vil et maleri være en broket blanding av streker og fargeklatter, mens det øvede øye umiddelbart ser et ansikt eller et landskap. Ingenting varer unntatt den ene, skjulte, absolutte eksistens, som i seg rommer spirene til alt objektivt. Vesener på alle tilværelsesplan opp til de høyeste Dhyana-Chohaner, er relative, som de skygger en *laterna magica* kaster på en fargeløs skjerm; men alle ting er relativt virkelige, for betrakteren er også en refleks, og det som oppfattes er derfor like virkelig for ham som han selv. Hva slags realitet tingene har, må søkes i dem før og etter de har passert som et lynglimt gjennom den materielle verden; men vi kan ikke oppfatte slike eksistenser direkte, så lenge våre sanseredskaper bare bringer materielle eksistenser innenfor vårt bevissthetsfelt. Uansett hvilket bevissthetsplan vi fungerer på, så er både vi og de ting som tilhører planet, for tiden vår eneste realitet. Når vår utviklingsgrad tiltar, forstår vi at vi gjennom de tilbakelagte stadier har forvekslet skygger med virkelighet, og at egoets fremskritt er en rekke progressive oppvekkelser, hvor hvert fremskritt fører med seg den tanke at vi nå endelig har nådd ”realiteten”. Bare når vi har nådd den absolutte bevissthet og latt vår egen smelte sammen med den, blir vi fri de illusjoner maya skaper.

5. MØRKET FYLTE ALENE DET GRENSELØSE ALT (a), FOR FADEREN, MODEREN OG SØNNEN VAR ENDA EN GANG ETT, OG SØNNEN VAR ENNÅ IKKE VÅKNET TIL DET NYE HJUL² OG TIL SIN PILEGRIMSFERD PÅ DET (b).

(a) ”Mørket” er fader-moder, lyset deres ”sønn”, sier et gammelt østerlandsk ordspråk. Lys er ufattbart, med mindre det kommer fra en kilde som er årsak til det. I forhold til urlyset er denne kilde ukjent. Etter krav fra vår fornøft og logikk kaller vi den fra et intellektuelt synspunkt ”mørke”. Med hensyn til gjenskinn eller sekundært lys, uansett kilde, så kan det bare være av forbigående, mayavisk karakter. Mørket er derfor det evige opphav, hvor lyskildene oppstår og forsvinner. Ingenting er tilføyet mørket for å gjøre det til lys, eller å gjøre lys til mørke på vårt plan. De er ombyttbare, og vitenskapelig er lys bare en form for mørke og *vice versa*. Likevel er begge deler fenomener av samme opphav – som for det vitenskapelige sinn er absolutt mørke, og for den gjennomsnittlige mystiker en grå skumring, mens det for den innviedes åndelige blick er absolutt lys. Hvor klart vi ser lyset som skinner i mørket beror på våre synsevner. Det som er lys for oss er mørke for visse insekter, og den clairvoyantes øyne ser lys hvor det normale øye bare ser mørke. Da hele universet var i dyp søvn - og hadde vendt tilbake til sitt ene ur-element - var det intet lyssenter, heller intet øye til å oppfatte lyset, og mørket fylte nødvendigvis det grenseløse alt.

¹ Se Wassilief om buddhisme, sidene 97-950.

² Ordet ”hjul” er det symbolske uttrykk for en verden eller klode, som viser at de gamle visste at vår jord er en roterende klode, og ikke en ubevegelig firkant som noen kristne fedre lærte. Det ”store hjul” er hele vår tilværelsesperiode eller maha-kalpa’en, dvs. et helt omløp av vår særlige kjede med syv planeter eller kloder fra begynnelse til slutt. Med de ”små hjul” tenkes på rundene, hvorav det også er syv.

(b) Fader-moder er det mannlige og kvinnelige prinsipp i urnaturen, de motsatte poler som manifesterer seg i alt på ethvert plan i kosmos, eller i et mindre allegorisk aspekt ånd og stoff, hvor resultatet er universet, eller sønnen. De er "enda en gang ett", når alt i det objektive univers i løpet av Brahmâs natt under en pralaya er vent tilbake til sin ene, opprinnelige og evige årsak, for å gjenoppstå ved det etterfølgende daggry – som det gjør periodisk. "Karana" – den evige årsak – var alene. For å si det tydeligere; karana er alene under "Brahmâs netter". Det tidligere objektive univers har oppløst seg i sin ene, opprinnelige og evige årsak, og er så og si i sin oppløste tilstand i rommet, for atter å differensiere og utkrystallisere seg ved det neste manvantariske daggry, som er begynnelsen på en ny "dag" eller ny aktivitet for Brahmâ, universets symbol. I esoterisk terminologi er Brahmâ fader-moder-sønn, eller samtidig ånd, sjel og legeme, idet hver del symboliserer en egenskap, og hver egenskap eller kvalitet er en gradert utstrømming av det guddommelige åndedrag i dets sykliske differensiering under involusjon og evolusjon. I kosmisk-fysisk forstand er det universet, planetkjeden og jorden. I rent åndelig forstand den ukjente Guddom, planetånden og mennesket, sønn av de to, åndens og stoffets skapning, og en manifestasjon av dem i hans periodiske tilsynekomster på jorden i løpet av "hjulene" eller manvantaraene. (Se del II, VII: "*Brahmâs dager og netter*".)

6. DE SYV OPPHØYEDE HERRER OG DE SYV SANNHETER HADDE OPPHØRT Å VÆRE (a), OG UNIVERSET, NØDVENDIGHETENS SØNN, VAR NEDSUNKET I PARANISHPANNA (b) (absolutt fullkommenhet, paranirvana, som er yong-grüb) FOR Å BLI UTÅNDET AV DET SOM ER OG LIKEVEL IKKE ER. INTET VAR TIL (c).

(a) De syv opphøyede herrer er de syv skapende ånder, Dhyani-Chohanene, som svarer til de hebraiske Elohim. Det er det samme hierarki av erkeengler som St. Michael, St. Gabriel og andre fra den kristne teogoni tilhører. I det esoteriske system våker Dhyaniene suksessivt over en av rundene og de store rotrasene i vår planetkjede. I hver runde og rase sies de å sende deres Bodhisattvaer, som på det menneskelige trinn svarer til Dhyani-Buddhaene (som vil bli omtalt senere). Av de syv sannheter og avsløringer, eller avslørte hemmeligheter, er bare fire hittil overbrakt oss, fordi vi fremdeles er i fjerde runde, og verden har hittil bare hatt fire Buddhaer. Dette er et meget komplisert spørsmål, som vil bli mer utførlig behandlet senere.

Hittil "er det bare fire sannheter og fire vedaer", sier hinduene og buddhistene. Av en lignende grunn insisterer Irenæus på nødvendigheten av fire evangelier. Men da hver ny rotrase ved begynnelsen av en runde må ha sin åpenbaring og åpenbarere, vil neste runde bringe den femte, den etterfølgende den sjette, osv.

(b) "Paranishpanna" er den absolutte fullkommenhet, som alle vesener oppnår ved slutten av en stor virksomhetsperiode eller mahamanvantara, som de oppholder seg i gjennom etterfølgende hvileperiode. På tibetansk kalles den young-grüb. Frem til tiden omkring Yogâchâta-skolen ble Paranirvanas virkelige natur lært offentlig, men siden da er den blitt helt esoterisk. Derfor er det så mange motsetningsfylte fortolkninger av den. Den kan bare forstås av en sann idealist. Han som vil fatte denne tilstanden, må betrakte alt som et ideal, med unntak av Paranirvana, og skaffe seg kunnskap om hvordan ikke-egoet, tomhet og mørke er tre i ett og den eneste selveksisterende og perfekte tilstand. Den er imidlertid absolutt bare i en relativ grad, for den må gi rom for ytterligere absolutt perfektjonering, i samsvar med en høyere grad av fullkommenhet i etterfølgende aktivitetsperioder – akkurat som en perfekt blomst må opphøre å være en perfekt blomst og dø for å vokse frem til en perfekt frukt – hvis en slik uttrykksmåte kan tillates.

Den hemmelige lære forklarer den progressive utvikling av alt, verdener så vel som atomer, og at denne fantastiske utvikling verken har en fattbar begynnelse eller forståelig slutt. Vårt "univers" er bare ett i en uendelig rekke av universer, som alle er "nødvendighetens sønner", fordi de er ledd i den store kosmiske kjede av universer, hvor hvert enkelt er en virkning av det foregående, og en årsak til det etterfølgende.

Universets tilsynekomst og opphør illustreres som en utånding og en innånding av "det store åndedrag", som er evig, og som, når den er bevegelse, er et av de tre aspekter av det absolutte - de to andre er abstrakt rom og varighet. Når "det store åndedrag" strømmer ut, kalles det guddommelige utånding, og betraktes som den ukjente Guddoms åndedrag – den ene eksistens - som utånder en tanke så og si, som blir til kosmos. (Se "Isis Unveiled".) Slik er det også når det guddommelige åndedrag innånder og universet forsvinner i "den store moders" skjød, som da sover "innhyllet i sin usynlige klesdrakt".

(c) Med ”det som er og likevel ikke er”, menes selve det store åndedrag, som vi bare kan tale om som absolutt eksistens, men ikke billedgjøre for vår forestilling som en form for eksistens som vi kan atskille fra ikke-tilværelse. De tre periodene – nåtid, fortid og fremtid – er i esoterisk filosofi en kombinert tid; for de tre er bare et sammensatt tall i relasjon til fenomenenes plan, for opphavelig har de ingen abstrakt gyldighet. Som det sies i skriftene: ”Fortid er nåtid, og likeledes fremtid, som er, selv om den ennå ikke eksisterer” - ifølge en formaning i Prasanga Madhyamika-læren, hvis dogmer har vært kjent helt siden den brøt ut av den rene, esoteriske skole.¹ Våre forestillinger om varighet og tid stammer kort sagt alle fra våre sanser i overensstemmelse med assosiasjonenes lover. De er uatskillelig forbundet med den menneskelige kunnskaps relativitet, og kan ikke ha noen eksistens unntatt i det individuelle egos erfaringer, og forsvinner når dets evolusjon fjerner maya fra fenomenenes eksistens. Hva er for eksempel tiden, annet enn den panoramiske rekkefølge av våre bevissthetstilstander? Med en mesters ord, ”Jeg blir irritert når jeg må bruke disse klossete ordene – fortid, nåtid og fremtid – elendige uttrykk på objektive faser av et subjektivt hele. De er like dårlig tilpasset sitt formål som en øks for treskjærerarbeid.” Man bør oppnå *Paramârtha* for å unngå å bli bytte for *Samvriti* – lyder et filosofisk aksiom.²

7. TILVÆRELSENS ÅRSAKER VAR FJERNET.(a) DET SYNLIGE SOM VAR, OG DET USYNLIGE SOM ER, HVILTE I EVIG IKKE-VÆREN – DEN ENE VÆREN. (b)

(a) Med ”tilværelsens årsaker” menes ikke bare de fysiske årsaker som vitenskapen kjenner, men også de metafysiske årsaker, hvor den viktigste er begjæret etter å eksistere, et resultat av *nidana* og *maya*. Dette begjær etter sansetilværelse viser seg i alt, fra et atom til en sol, og er en refleks av den guddommelige tanke drevet inn i objektiv eksistens, inn i en lov om at universet skal eksistere. Ifølge den esoteriske lære er den virkelige årsak til dette antatte begjær og til all eksistens skjult for alltid, og dens første utstrømninger er den mest komplette abstraksjon vårt sinn kan forestille seg. Disse abstraksjoner må nødvendigvis fremsettes som årsaken til det materielle univers som presenterer seg for sansene og intellektet; og de ligger til grunn for de sekundære og underordnede naturkrefter, som allmennheten til alle tider har menneskeliggjort og tilbedt som Gud og guder. Det er umulig å forestille seg noe uten årsak, og et forsøk på det skaper tomhet i sinnet. Det er faktisk den tilstand sinnet omsider når frem til, når vi prøver å finne tilbake i rekken av årsaker og virkninger. Både vitenskap og religion kommer til denne tomhetstilstand langt hurtigere enn nødvendig; for de overser de metafysiske abstraksjoner som er de eneste tenkelige årsaker til fysiske objekter. Disse abstraksjoner blir mer og mer konkrete når de nærmer seg vårt eksistensplan, inntil de til sist fremstår i form av det materielle univers, gjennom en prosess hvor det metafysiske konverteres til det fysiske, analogt med at damp fortettes til vann, og vann fryser til is.

(b) Forestillingen om evig ikke-væren, som er den ene væren, vil synes paradoksal for enhver som ikke husker at vi begrenser våre ideer om å eksistere til bevisstheten om vår nåværende eksistens, som gjør uttrykket spesifikt i stedet for å være en fellesbetegnelse. Hvis et ufødt barn kunne tenke på tilsvarende måte, ville dets forestilling om væren naturligvis på lignende måte være innskrenket til dets tilværelse i livmoren, som er den eneste det kjenner. Hvis det skulle forsøke å danne seg en forestilling om livet etter fødselen (som for det ville være død), ville det i mangel av data om dette liv og av manglende evne til å fatte slike data sannsynligvis si at dette liv var ikke-væren, selv om det er den virkelige væren. For vårt vedkommende er den ene væren ideen for alle de ideer, som vi vet må ligge til grunn for fenomenene, og som gir dem den skygge av virkelighet de besitter, men som vi verken har sanser eller intellekt til å erkjenne nå. De uåndgripelige gullatomer, som finnes spredt i et tonn gullførende kvarts, kan være usynlig for gruvearbeiderens blotte øye. Likevel vet han de ikke bare er der, men at det er de som gjør kvartsen verdifull. Dette forhold mellom gullet og kvartsen kan gi en svak forestilling om forholdet mellom ide og fenomen. Men gruvearbeideren vet hvordan gullet ser ut

¹ Se Dzungarian ”Mani Kumbum”, the ”Book of the 10,000 Precepts.” Konsulter også Wassilief’s ”Der Buddhismus.” Sidene 327 og 358, osv.

² I klartekst: ”Man må utvikle ekte selvbevissthet for å forstå *Samvriti*, eller ’illusjonenes opphav’ ”. *Paramârtha* er synonymt med sanskritordet *Svasam-vedana*, eller ”refleksjonen som analyserer seg selv”. Det er en fortolkningsforskjell om betydningen av *Paramârtha* mellom Yoga-châryas og madhyamikas, men ingen av dem kan forklare det virkelige og sanne esoteriske innhold av uttrykket. Se eller vers nr. 9.

når det er utvunnet av kvartsen, mens den alminnelig dødelige ikke kan danne seg noen forestilling om tingenes realitet atskilt fra den maya som tilslører dem, og hvor de er skjult. Bare den innviede, som innehar viten ervervet av hans forgjengere gjennom utallige generasjoner, retter "dangmas øye" mot tingenes innerste vesen, som maya ikke kan ha noen innflytelse på. Det er her den esoteriske filosofis lære med hensyn til nidanaene og de fire sannheter blir av største betydning, men den er hemmelig.

8. ALENE STRAKTE DEN ENE EKSISTENSFORM (a) SEG UBEGRENSET, UENDELIG, ÅRSAKSLØS, I DRØMMELØS SØVN, (b) OG LIVET PULSERTE UBEVISST I DET UNIVERSELLE ROM GJENNOM DENNE ALLESTEDSNÆRVÆRELSE, SOM SANSES AV DANGMAS "ÅPNE ØYE".¹

(a) Tendensen i nåtidens tenkning er å søke tilbake til arkaiske ideer etter en homogen basis for vidt forskjellige ting – hvor uensartethet har utviklet seg av ensartethet. Biologer søker nå etter deres homogene protoplasma og kjemikere etter deres protyl, mens vitenskapen søker etter den kraft som tar form av elektrisitet, magnetisme, varme osv. Den hemmelige lære bringer denne tanke inn på det metafysiske område og postulerer "en eksistensform" som basis og kilde for alle ting. Men kanskje er ikke uttrykket "en eksistensform" helt korrekt. Sanskritordet er Prabhavapyana, "stedet eller det plan hvor alt stammer fra og hvor alle ting ender". Det er ikke "verdens mor" som Wilson har oversatt det med (se 1. bind, Vishnu Purana); for jagad yoni (som vist av FitzEdward Hall) er neppe så mye "verdens mor" eller "verdens skjød" men heller "universets materielle årsak". *Puranaenes* kommentatorer forklarer det ved karana - "årsak" - mens den esoteriske filosofi bruker *årsakens ideelle ånd*. Den er på sitt annet trinn den buddhistiske filosofis svabhavat, den evige årsak og virkning, allestedsværende og likevel abstrakt, den selveksisterende, plastiske essens og roten til alt, sett i det samme duale lys som vedantisten ser parabrahm og mulaprakriti, den ene under to aspekter. Det synes virkelig uvanlig å finne store forskere som spekulerer på muligheten av at vedanta og især uttara-mimansa skal være "fremkalt av buddhistenes lære", mens det tvert imot er (Gautama Buddhas) buddhisme som er "fremkalt" av og komplett hviler på innholdet av den hemmelige lære, som vi her forsøker å gi en delvis skisse av, og som også upanishadene bygger på.² Ifølge Sri Sankaracharyas³ lære er ovennevnte ubestridelig.

(b) Drømmeløs søvn er en av de syv bevissthetstilstander orientalsk esoterisme kjenner. I hver av disse tilstander aktiveres ulike deler av bevisstheten; eller som en vedantist ville uttrykke det, individet er bevisst på forskjellige plan av sitt vesen. Uttrykket "drømmeløs søvn" anvendes i dette tilfelle allegorisk om universet for å betegne en tilstand som noenlunde svarer til den bevissthetstilstand hos mennesket som, fordi den ikke erindres i våken tilstand, synes som tomhet, akkurat som den hypnotisertes søvn når han vender tilbake til sin normale tilstand, selv om han har snakket og utfoldet seg som et bevisst menneske.

¹ I India kalles det "Shivas øye", men bak den store fjellkjeden (Himalaya) er det kjent som "Dangmas åpne øye" i esoterisk språk. Dangma betyr en lutret sjel, et menneske som er blitt en jivanmukta, den høyeste adept, eller rettere en såkalt mahatma. Hans "åpne øye" er seerens indre, åndelige øye, og den evne som manifesterer seg gjennom det er ikke clairvoyance i alminnelig forstand, dvs. evnen til å se på avstand, men snarere den åndelige intuisjons evne, som muliggjør direkte og sikker viten. Denne evne er intimt tilknyttet det "tredje øye", som mytologisk tradisjon tillegger visse menneskeraser. Mer fullstendig forklaring gis i bind II.

² Og likevel har en som *gjør krav på autoritet*, sir Monier Williams, Boden-professor i sanskrit ved Oxford, nettopp benektet dette faktum. Dette er hva han belærte sine tilhørere 4. juni 1888, i sin årlige tale i Victoria Institute of Great Britain: "Opprinnelig var buddhismen imot alle former for ensom askese.. for å oppnå den høyeste form for kunnskap. Den *hadde ingen okkult, ingen esoterisk læresetninger...* som vanlige mennesker ikke hadde del i" (!!). Og videre: "...Da Gautama Buddha begynte sin gjerning, synes den *senere og lavere* form for yoga å ha vært lite kjent." Og så motsier den lærde foreleser seg selv ved å informere sine tilhørere om at "vi erfarte fra *Lalita-Vistara* at ulike former for kroppslig tortur, spekelse og askese var vanlig på Gautamas tid". (!!). Foreleseren synes å være helt uvitende om at denne form for tortur og spekelse nettopp er den *lavere* form for yoga, *hatha* yoga, som var "lite kjent" og likevel så "*vanlig*" på Gautamas tid.

³ Det er til og med hevdet at alle de seks darsanas (filosofiskoler) viser spor av Buddhas innflytelse, hentet enten fra Buddhisme eller takket være gresk påvirkning. (Se Weber, Max Müller, osv.) Vi arbeider under inntrykk av at Colebrooke, "den største autoritet" i slike spørsmål, for lenge siden hadde avgjort saken ved å påvise at "hinduene var i dette tilfelle lærere og ikke elever."

9. MEN HVOR VAR DANGMA NÅR UNIVERSETS ALAYA (sjel, som grunnlag for alt, Anima Mundi) VAR I PARAMARTHA (a), (absolutt væren og bevissthet, som er absolutt ikke-væren og ubevissthet) OG DET STORE HJUL VAR ANUPADAKA (b)?

(a) Her står vi overfor et tema for århundrers skolastiske disputer. De to uttrykk "alaya" og "paramartha" har vært årsak til at skoler er oppdelt og sannheten splittet i flere foreskjellige aspekter enn andre mystiske uttrykk. Alaya er bokstavelig "verdenssjelen" eller Anima Mundi, Emersons "oversjel", som ifølge esoterisk lære periodisk skifter natur. Skjønt alaya er evig og uforanderlig i sin indre essens på de plan som verken mennesker eller kosmiske guder (Dhyani-Buddhier) kan nå, endrer den seg likevel i den aktive livsperiode med hensyn til de lavere plan, også vårt eget. I denne periode er ikke bare Dhyani-Buddhaene ett med Alaya i sjel og essens, men selv mennesker som er sterke i yoga (mystisk meditasjon) "er i stand til å forene sin sjel med den" (aryasanga). Dette er ikke nirvana, men en tilstand nær den. Derfor uenigheten. Mens yogachariene (av Mahayana-skolen) mener at alaya er personifikasjonen av tomhet, er alaya likevel grunnlaget for alle synlige og usynlige ting, og selv om den i sin innerste essens er evig og uforanderlig, avspeiler den seg i alt i universet, "som månen i det klare, stille vann". Andre skoler bestrider dette synspunktet. Det samme gjelder paramartha. Yogasharyaene fortolker uttrykket som om det også er avhengig av andre ting (*paratantral*), og madhyamikae- ne sier at paramartha er begrenset til paranishpanna eller absolutt fullkommenhet; det vil si, i fremstillingen av disse "to sannheter" (av fire), tror og hevder de første at det (i hvert fall på dette plan) bare finnes samvritisatya eller relativ sannhet, mens de siste lærer eksistensen av paramarthasatya, den "absolutte sannhet".¹ "Ingen arhat, dere tiggermunker, kan nå absolutt kunnskap før han blir ett med paranirvana. *Parikapita* og *paratantra* er hans to store fiender." (Aphorism of the Bodhisattvas). *Parikalpita* (på tibetansk *Kun-ttag*) er feil, gjort av de som ikke er i stand til å innse tomheten og illusjonens vesen i alt, som tror noe eksisterer, som ikke gjør det – nemlig ikke-egoet. Og *paratantra* er det, hva det enn er, som eksisterer bare gjennom en avhengig og kausal forbindelse, og som må forsvinne straks grunnen for dens fremtreden er borte, for eksempel vekens lys. Ødelegg eller blås det ut, og lyset forsvinner.

Esoterisk filosofi lærer at alt lever og er bevisst, men ikke at alt liv og all bevissthet likner menneskenes eller dyrenes. Livet ser vi som "den ene tilværelsesform", manifestert i det som kalles stoff, eller som i mennesket, når vi ukorrekt atskiller begrepene vi kaller ånd, sjel og stoff. Stoff er redskap for sjelens manifestasjon på dette eksistensplan, og sjelen er redskap på et høyere eksistensplan for åndens manifestasjon, og disse er en treenighet, brakt i syntese av livet, som gjennomtrenger dem alle. Tanken om det universelle liv er en av de eldgamle ideer som igjen dukker opp hos mennesker i dette århundre, som følge av deres frigjørelse fra den antropomorfe teologi. Vitenskapen nøyer seg ganske visst med å spore eller postulere tegnene på universelt liv, og har ennå ikke engang vært dristig nok til engang å hviske ordene "Anima Mundi"! Tanken om "krystallinsk liv", som vitenskapen nå er kjent med, ville blitt hånlige avvist for et halvt århundre siden. Botanikere leter nå etter plantenes nerver; ikke fordi de antar at planter kan føle og tenke som dyrene gjør, men fordi de tror at en eller annen struktur, som oppfyller samme funksjon i plantenes liv som nervene i dyrenes er nødvendig for å forklare plantenes vekst og ernæring. Det er neppe mulig for vitenskapen svært mye lenger å skjule for seg selv, ved å bruke uttrykk som "kraft" og "energi", det faktum at ting som har liv er levende ting, enten de er atomer eller planeter.

Men hva er oppfatningen i de indre esoteriske skoler kan leseren spørre. Hvilke doktriner læres om dette tema av de esoteriske "buddhistene"? For dem har "alaya" en dobbelt og til og med en tredobbelt betydning. I den kontemplative mahayana-skolens yogasharya-system er alaya både den universelle sjel (anima mundi) og den avanserte adepts sjel. "Den som mestrer yoga, kan under meditasjon og med sin vilje presentere sin alaya for tilværelsens sanne natur." "Alaya har en absolutt ekstern eksistens", sier Aryasanga – Nagarhunas rival.² På en måte er det *Pradhana*, som forklares i Vishnu Purana

¹ "Paramartha" er på sanskrit selvbevissthet, svasamvedane eller "selvanalyserende ettertanke" – fra de to ordene *parama* (over alt) og *artha* (forståelse). *Satya* betyr absolutt sann væren eller *esse*. Det motsatte av denne absolute realitet, eller virkelighet, er samvritisatya - bare relativ sannhet. "Samvriti" betyr "falsk oppfatning" og er opprinnelsen til illusjon, maya.

² Aryasanga var en førkristen adept og grunnlegger av den buddhistiske esoteriske skole, skjønt Csoma di Köros plasserer ham av egne grunner i det syvende århundre e.Kr. Det fantes en annen Aryasanga som levde i det første århundre av vår æra og den ungarske forskeren forveksler sannsynligvis disse to.

som ”det som er den ikke-utviklede årsak, kalles uttrykkelig av en av de største vismenn Pradhana, den originale basis, som er subtil prakriti, nemlig det som er evig og som på samme tid er (eller omfatter) det som er og ikke er, eller bare er en prosess.” ”Prakriti” er imidlertid et ukorrekt ord, og Alya ville være en bedre betegnelse, for prakriti er ikke den ”uerkjennelige Brahmâ”.¹ Det er en feiltakelse hos de som ikke vet noe om den okkulte læres utbredelse fra menneskehetens begynnelse, og særlig av de forskere som avviser selve tanken om en ”opprinnelig åpenbaring” - og lærer at ideen om anima mundi, det ene liv eller ”verdenssjelen”, bare ble gjort kjent av Anaxagoras eller på hans tid. Denne filosof lanserte denne lære som en motvekt mot Demokrits alt for materialistiske ideer om verdens tilblivelse, basert på hans eksoteriske teori om *blindt* drevne atomer. Anaxagoras fra Klazomenai var ikke dens opphavsmann men dens forkynner, slik Platon var. Det han kalte verdensintelligensen, nus, det prinsipp som ifølge hans synspunkter er helt atskilt fra og uavhengig av stoffet og handler etter en plan,² ble i India i uminnelige tider før år 500 f.Kr. kalt bevegelse, det ene liv eller *Jivatma*. De ariske filosofene hadde bare aldri tillagt dette prinsipp, som hos dem er uendelig, en endelig ”egenskap” som ”tenkning”.

Dette leder leseren naturlig til Hegel og de tyske transcendentalisters ”høyeste ånd”, som en kontrast det kan være nyttig å påpeke. Schellings og Fichtes skoler har avveket mye fra den opprinnelige, eldgamle forestilling om et ABSOLUTT prinsipp og har bare avspeilet et aspekt av vedantafilosofiens grunntanke. Selv von Hartmanns ”absoluter Geist”, som anes i hans pessimistiske filosofi om det ubevisste, er likeledes langt fra virkeligheten, selv om det kanskje er det som i europeisk tenkning kommer den hinduiske advaitalære nærmest.

Ifølge Hegel ville det ”ubevisste” aldri ha påtatt seg det veldige og besværlige arbeid med å utvikle universet, uten et håp om å oppnå klar selvbevissthet. I denne forbindelse gjøres det oppmerksom på at de europeiske panteistene bruker ordet ånd som betegnelse for det ubevisste, og de bruker ordet tilsvarende Parabrahman, men de anvender ikke ordet i dets vanlige betydning. De bruker det i mangel av et bedre for å symboliserer et stort mysterium.

Den ”absolutte bevissthet bak fenomenene” de taler om, som bare kalles ubevisst fordi den ikke rommer noe element av personlighet, er hevet over menneskelig fatteevne. Mennesket, som ikke kan danne seg forestillinger uten empiriske fenomener, er maktesløs på grunn av sitt vesens konstitusjon til å løfte det slør, som skjuler det Absoluttes storhet. Bare en frigjort ånd kan svakt ane egenskapene av den kilde, hvorfra den er utgått, og hvortil den en gang skal vende tilbake.... Da selv den høyeste Dhyan-Chohan bare kan bøye seg i uvitenhet overfor det imponerende mysterium ved absolutt væren, og selv i den kulminasjon av bevisst eksistens Fichte kaller ”individets oppgåen i den universelle bevissthet” kan ikke det endelige forstå det uendelige, heller ikke kan det anvende sin egen mentale erfaringsstandard, hvordan kan det da sies at det ”ubevisste” og det absolutte kan ha selv en instinktiv impuls eller håp om å oppnå klar selvbevissthet?³ En vedantist ville aldri akseptere denne hegelske ide, og okkultisten ville si at den passer perfekt på den oppvåkne MAHAT, hvor det universelle sinn allerede er projisert ut i fenomenenes verden som det første aspekt av det uforanderlige absolutte, men aldri til dette siste. Vi lærer at ”ånd og stoff, eller purusha og prakriti bare er de to allerførste aspekter av den ene uten bistand fra noen annen.”

Nus, som setter stoffet i bevegelse, den belivende sjel, som er immanent i hvert eneste atom og som manifesterer seg i mennesket og er latent til stede i steinen, har forskjellige grader av kraft, og denne panteistiske tanke om en alminnelig ånd-sjel, som gjennomtrenger hele naturen, er den eldste av alle filosofiske ideer. Heller ikke ble Archæus oppdaget av Paracelsus eller hans elev van Helmont, for det er den samme Archæus som ”Fader-eter”, den manifesterte basis og kilden for utallige livsfenomener – i lokalisert betydning. Alle de mangfoldige spekulasjoner av denne art er bare variasjoner av dette tema, hvis grunntone ble anslått i denne ”opprinnelige åpenbaring”. (Se del II, ”Ursubstans”).

¹”Den udelte årsak, som er uforanderlig og både årsak og virkning, og som de som kjenner grunnprinsippene kaller pradhana og prakriti, er den uerkjennelige Brahmâ, som var til før alt annet” (Vayu Purana). Det vil si at Brahmâ ikke selv frembringer evolusjonen eller skaper, men bare viser forskjellige aspekter av seg selv, hvorav et er prakriti, et aspekt av pradhana.

² Endelig selvbevissthet mener jeg. For hvordan kan det *absolutte* oppnå dette på annen måte enn simpelthen som et *aspekt*, hvor det høyeste vi kjenner til er menneskelig bevissthet.

³ Se Schweglers “Handbook of the History of Philosophy” i Sterlings oversettelse, side 28.

(b) Uttrykket anupadaka, som betyr "foreldreløs" eller uten forfedre, er en mystisk betegnelse som har flere meninger i filosofien. Med navnet himmelske vesener menes vanligvis Dhyani-Chohaner eller Dhyani-Buddhaer. Men da de i mystisk forstand svarer til de menneskelige Buddhaer og Bodhi-sattvaer, kjent som "Manushi (eller menneskelige) Buddhaer", blir de siste også betegnet som "anupadaka", straks deres personlighet er smeltet sammen med deres samlede sjette og syvende prinsipp - eller atma-buddhi, og de er blitt "diamantsjeler" (vajrasattvaer)¹, fullt utviklede mahatmaer. Den "skjulte herre" (Sangbai Dag-po), "den, som er smeltet sammen med det absolutte", kan ikke ha noen foreldre, da han er selveksisterende og ett med den universelle ånd (svayambhu)², svabhavat i sitt høyeste aspekt. Anupadaka-hierarkiet er et stort mysterium, dets toppunkt er den universelle ånd-sjel, og det nederste trinn Manushi-Buddhaen. Selv ethvert sjelsutstyrt menneske er latent en anupadaka. Når vi derfor taler om universet i dets formløse, evige eller absolutte tilstand, før det ble dannet av "byggmestrene", brukes uttrykket "universet var anupadaka". (Se del II, "Ursubstans".)

---

¹ Vajra – diamanteieren. På tibetansk *Dorjesempa*, hvor *sempa* betyr sjelen, og dens diamantaktige egenskap viser at den ikke kan ødelegges i livet deretter. Forklaringen på "Anupadaka" i Kala Chakra, den første i Gyudelingen av Kasjmir, er halvt esoterisk. Den har forført orientalistene inn på feilaktige spekulasjoner om Dhyani-Buddhaene og deres jordiske motsvarigheter, Manushi-Buddhaene. Det er hentydet til den virkelige forklaring i et etterfølgende bind (se "The Mystery of Buddha"), og dette vil bli fullt forklart på sitt rette sted.

² For å sitere Hegel på ny, som sammen med Schelling i praksis aksepterte den panteistiske oppfatning om periodiske avatarer (særlige inkarnasjoner av verdensånden i mennesket, som kan sees i tilfellet med alle de store religiøse reformatorene).. "menneskets essens er ånd ...og bare ved å avkle seg sin endelighet og overgi seg til den rene selvbevissthet kan mennesket oppnå sannheten. Kristusmennesket, som et menneske i hvilket gudemennesket (individuell identifisering med den universelle bevissthet slik vedantinene og noen adwaitiner lærer) viser seg, har ved sin død og generelle historie og ved seg selv presentert åndens evige historie – en historie ethvert menneske må gjennomføre for å kunne eksistere som ånd." *Philosophy of History*. Sibrees engelske oversettelse, side 340.

2. sang: DIFFERENSIERINGENS IDE

1. . . . HVOR VAR BYGGMESTRENE, DET MANVANTARISKE DAGGRYS LYSENDE SØNNER (a)? . . . FREMBRINGERNE AV FORM (rupa) AV IKKE-FORM (arupa), VERDENS ROT - DEVAMATRI¹ OG SVABHAVAT, HVILTE I IKKE-EKSISTENSENS SALIGHET, I DET UKJENTE MØRKE I DERES AH-HI (chohanske dhya-ni-buddhiske) PARANISHPANNA. (b)

(a) "Byggmestrene", det manvantariske daggrys sønner," er universets egentlige skapere. I denne lære som bare handler om vårt planetsystem, kalles disse arkitekter også "vokterne" av de syv sfærer, som eksoterisk er de syv planeter og esoterisk de syv jordkloder eller sfærer (planeter) i vår kjede. Åpningssetningen av 1. sang om de "syv evigheter", kan anvendes så vel på *mahakalpaen* eller "Brahmås (store) tidsalder", som på den solare *pralaya* og etterfølgende gjenoppstandelse av vårt planetsystem på et høyere plan. Det er mange slags *pralayaer* (oppløsning av synlige ting), som vil bli forklart etter hvert.

(b) Paranishpanna er som vi husker, *summum bonum*, det absolutte, og derfor det samme som paranirvana. Foruten å være den endelige tilstand er det den tilstand av subjektivitet som ikke har relasjon til noe annet enn den ene, absolutte sannhet (para-marthasatya) på dens plan. Det er den tilstand som leder til den korrekte forståelse av hele meningen med ikke-væren, som er forklart som *absolutt væren*. Før eller senere vil alt som nå *tilsynelatende* eksisterer, i virkeligheten være i paranishpanna-tilstanden. Men det er stor forskjell på *bevisst* og *ubevisst* "væren". Tilstanden av Paranishpanna, uten paramartha, den selvanalyserende bevissthet, er ikke salighet, men simpelthen utradering (i syv evigheter). Derfor vil en jernkule som utsettes for solens brennende stråler bli gjennomvarmet, med den vil ikke føle eller verdsette varmen slik et menneske vil. Det er bare "med et sinn klart og uplettet av personligheten, og med det samlede utbytte av mangfoldige eksistenser viet det kollektive (hele det levende og følende univers)" at man blir fri den personlige eksistens og smelter sammen med og blir ett med det absolutte² og fortsetter med komplett paramartha.

2. HVOR VAR STILLHETEN? HVOR VAR DE ØRER SOM SKULLE SANSE DEN? NEI! DET VAR VERKEN STILLHET, ELLER LYD (a), INTET UTEN UOPPHØRLIG, EVIG ÅNDEDRAG (bevegelse), SOM IKKE KJENNER SEG SELV (b).

(a) Ideen om at ting kan opphøre å eksistere og likevel VÆRE, er fundamental i asiatisk psykologi. Under denne tilsynelatende begrepskonflikt skjuler det seg et faktum i naturen, som det er viktigere å forstå enn å strides om ord. Et kjent tilfelle av et tilsvarende paradoks finnes i kjemiske kombinasjoner. Spørsmålet om hydrogen og oksygen opphører å eksistere, når de sammen danner vann, er fremdeles omstridt. Noen hevder at siden de kan finnes igjen når vannet blir dekomponert, må de ha vært der hele tiden, mens andre mener at siden de virkelig forvandles til noe helt annet, må de inntil videre opphøre å eksistere. Ingen av de to sider er i stand til å formulere den svakeste oppfatning av de reelle forhold om en ting, som har blitt noe annet og likevel ikke har opphørt å være seg selv. Tilværelse som vann kan for oksygen og hydrogen sies å være en tilstand av ikke-væren, som er en "mer virkelig væren" enn deres eksistens som gasstarter. Dette kan svakt symbolisere universets tilstand, når det i "Brahmås netter" faller i søvn eller opphører å være til – for atter å våkne og komme til syne, når den nye manvantaras daggry gjenoppvekker det til det vi kaller eksistens.

¹ "Gudenes moder", Aditi eller det kosmiske rom. I *Zohar* kalles hun Sefira, Sefiroths mor, og Shekinah i sin skjulte utform.

² Derfor er *ikke-væren* det samme som ABSOLUTT VÆREN i esoterisk filosofi. I dens læresetninger er til og med Adi-Budha (den første ur-visdom) på en måte en illusjon når den er manifestert, da alle gudene, inkludert Brahmå, må dø ved slutten av "Brahmås tidsalder". Bare abstraksjonen parabrahm – enten vi kaller den Ensoph eller Herbert Spencers ukjente – er den "ene absolutte" realitet. Den eneste unike eksistens er ADWAITA, "uten en annen". Alt annet er *maya*, lærer advaita-filosofien.

(b) Uttrykket den ene tilværelses "åndedrag" anvendes i den eldgamle esoterisme bare om det åndelige aspekt av kosmogonien, mens det ellers erstattes av det tilsvarende på det materielle plan – bevegelse. Det eneste evige element, eller elementrommende redskap, er *rommet*, som i enhver henseende er dimensjonsløst og samvirkende med – i endeløs *varighet* (og dermed uforgjengelig) - *urstoffet* og *bevegelse* – absolutt "evig bevegelse", som er det "ene" elements "åndedrag". Dette åndedrag kan, som vi har sett, aldri opphøre, ikke engang i de pralayiske evigheter. (Se "*Kaos, Theos, Kosmos*," i del II.)

Uttrykket "den ene tilværelses åndedrag" anvendes likevel ikke om den *ene årsaksløse årsak* eller "all-væren-het" (i motsetning til den all-væren, som er Brahmâ eller universet). Brahmâ (eller Hari), guden med de fire ansikter, som etter å ha løftet jorden opp av vannene, "fullbyrdet skapelsen", betraktes bare, som det antydes klart, som redskapet og ikke som den ideale årsak. Ingen orientalist synes så langt, å ha forstått den egentlige mening med de vers i puranaene, som omhandler "skapelsen".

I disse vers er Brahmâ årsak til de krefter som iverksetter "skapelsen". Når en oversetter sier: "Og fra ham utgår de krefter, som skal skapes, etter at de er blitt den virkelige årsak", ville kanskje: ".og fra DET utgår de krefter, som *vil skape*, idet de *blir* den virkelige årsak (på det materielle plan)" - være mer korrekt. Med unntak av den ene (årsaksløse) ideale årsak er det ingen annen universet kan henføres til. "Du verdigste blant asketer! ved dens krefter – dvs. ved denne årsakens kraft - har alle skapte ting ervervet sin iboende eller egentlige natur." Hvis i vedanta og nyana, *nimitta* er den virkende årsak i motsetning til *upadana*, den materielle årsak (og i sankhya impliserer *pradhana* begges funksjoner), mens det i den esoterisk filosofi, som sammenfatter alle disse systemer, hvor den nærmeste eksponent er advaita-vedantistenes teorier, er det bare *upadana* det kan spekuleres over. Det vaishavaene (*vashishta-dvaitaene*) forestiller som det ideale i motsetning til det reelle – Parabrahman og Ishvara – har ingen plass i offentliggjorte spekulasjoner, da selv dette ideal er en uheldig benevnelse, når det anvendes om det som ingen menneskelig forstand, ikke engang en adept, kan fatte.

Å kjenne og erkjenne seg selv, krever bevissthet og evne til å oppfatte (som begge er begrensede evner i forhold til ethvert subjekt unntatt Parabrahm). Derfor heter det "evig åndedrag som ikke kjenner seg selv". Det uendelige kan ikke fatte det endelige. Det grenseløse kan ikke ha noen relasjon til det begrensede og betingede. I den okkulte lære er den ukjente og uerkjennelige BEVEGER - eller det selveksisterende - den absolutte, guddommelige essens. Og da den er *absolutt* bevissthet og *absolutt* bevegelse, er den ubevissthet og ubevegelse - for de begrensede sanser for de som beskriver dette ubeskrivelige. Konkret bevissthet kan ikke tillegges abstrakt bevissthet, mer enn den kvalitet vi kan tillegge vann – fuktighet, som er dens særlige egenskap og årsak til at andre ting er fuktige. Bevissthet innebærer begrensninger og innskrenkninger; noe å være seg bevisst om, og noen som er bevisst i det. Men absolutt bevissthet omfatter erkjenneren, det som erkjennes og selve erkjennelsen, alle tre i seg selv og alle tre i *ett*. Intet menneske er bevisst i mer enn den del av sin viten, som det erindrings på ethvert bestemt tidspunkt, for språket er så fattig at vi ikke har uttrykk som skjelner mellom den viten vi ikke aktivt tenker på, og den vi ikke makter å gjenkalle. Å glemme er ensbetydende med ikke å huske. Hvor mye større må ikke vanskeligheten være å finne uttrykk til å beskrive og atskille abstrakte metafysiske foretelser eller forskjeller. Det bør heller ikke glemmes at vi benevner tingene etter det utseende de har for oss. Vi kaller absolutt bevissthet "ubevissthet", fordi det synes oss at det må den nødvendigvis være, likesom vi kaller det absolutte for "mørke", fordi det for vår begrensede fatteevne synes helt ugjennomtrengelig. Likevel erkjenner vi fullt ut at vår oppfatning av disse begreper ikke yter dem rettferdighet. Ufrivillig skjelner vi for eksempel mellom ubevisst absolutt bevissthet, og ubevissthet, ved i vårt stille sinn å tillegge førstnevnte en ubestemt egenskap på et høyere plan enn våre tanker kan nå, noe som tilsvarer det vi kjenner som bevissthet hos oss selv. Men dette er ikke en type bevissthet vi makter å skjelve fra det som for oss synes å være ubevissthet.

3. TIMEN VAR ENNÅ IKKE INNE; STRÅLEN VAR ENNÅ IKKE TRENGT INN I KIMEN (a). MATRI-PADMA (moder Lotus) HADDE ENNÅ IKKE SVULMET OPP (b).

(a) Strålen fra det "evige mørke" blir, når den utsendes, til en stråle av skinnende lys eller liv, og den stråler inn i "kimen" – punktet i verdensegget, symbolet på materien i abstrakt forstand. Men begrepet "punkt" må ikke oppfattes som en henvisning til et bestemt punkt i rommet, for det eksisterer et kim i sentrum av ethvert atom, og disse kim utgjør til sammen "kimen", eller: da intet atom kan gjøres syn-

lig for våre fysiske øyne, utgjør den kollektive samling av disse (hvis denne uttrykksmåte kan anvendes om noe som er ubegrenset og uendelig) det evige og uforgjengelige stoffs numenon¹.

(b) Et av de symbolske bilder på den duale, skapende kraft i naturen (stoff og kraft på det fysiske plan) er *padma*, den indiske vannlilje. Lotusplanten er et produkt av varme (ild) og vann (damp eller eter). I alle filosofiske og religiøse systemer² er ilden symbol for Guddommens ånd, det aktive, mannlige, skapende prinsipp, mens eteren eller stoffets sjel, ildens lys, symboliserer det passive, kvinnelige prinsipp, hvorfra alt i dette univers er utgått. Eteren eller vannet er derfor moderen, og ilden er faderen. Sir W. Jones (og før ham de gamle botanikere) har påvist at lotusplantens frø - selv før spiring - inneholder perfekt utformede blad, en miniatyrmodell av det som en dag skal bli en fullt utviklet plante. Naturen gir oss således et eksempel på en forutgående dannelselse av det den vil frembringe...idet frøene fra alle fanerogame planter, som er blomsterbærende, inneholder en allerede dannet embryo plante.³ (Se del II, "Lotusplanten som universelt symbol.") Det forklarer setningen "Moderen hadde ennå ikke svulmet opp." I den eldgamle symbolikk blir formen normalt ofret til fordel for den indre eller grunnleggende ide.

Lotusplanten, eller *padma*, er også et eldgammelt og yndet symbol for kosmos selv og for mennesket. De alminnelig kjente forklaringer for dette er for det første ovennevnte forhold, at lotusfrøet rommer en fullkommen miniatyrmodell av den fremtidige plante, som symboliserer at alle tings åndelige prototyper eksisterer i den immaterielle verden, før de blir materialisert på jorden. For det andre, at lotusplanten, som har sine røtter i mudderet, vokser opp gjennom vannet og utfolder sin blomst i luften ovenfor. Lotusen symboliserer dermed livet for mennesket og kosmos, for den hemmelige lære forklarer at elementene i begge er de samme, og at begge utvikler seg i samme retning. Lotusplantens røtter dypt nede i mudderet representerer den materielle tilværelse, stengelen som vokser opp gjennom vannet symboliserer livet i den astrale verden, og blomsten som flyter på vannet og åpner seg mot himmelen er et bilde på det åndelige liv.

4. HENNES HJERTE HADDE ENNÅ IKKE ÅPNET SEG FOR DEN ENE STRÅLES INNTRENGNING, FOR DERETTER SOM TRE I FIRE Å FALLE I MAYAS SKJØD (a).

(a) Urstoffet befant seg ennå i sin førkosmiske, latente tilstand og var ennå ikke gått over i differensiert objektivitet eller blitt til vitenskapens usynlige protyl. Men når timen slår og det blir mottakelig for fohat-virkningen av den guddommelige tanke (Logos eller det mannlige aspekt av Anima Mundi, *Âlaya*), åpner dets hjerte seg. Det differensieres, og de tre (fader, moder, sønn) forvandles til de fire. Her ligger opprinnelsen til det dobbelte mysterium om treenigheten og den ubesmittede unnfangelse. Okkultismens første grunnsetning er læren om universets enhet (eller homogenitet) under tre aspekter. Den leder til en mulig forestilling av Guddommen, som for et begrenset intellekt vil være umulig å oppfatte som en absolutt enhet. "Hvis du vil tro på den kraft, som virker i roten av en plante, eller forestille deg roten skjult i jorden, må du tenke på dens stilk eller stamme og på dens blader og blomster. Du kan ikke forestille deg denne kraft uavhengig av disse ting. Livet kan bare kjennes gjennom livets tre ..." (Precepts for Yuga). Hvis vi ikke har noe konkret for våre øyne som viser denne enhet, vil vi ikke kunne danne oss forestillinger om en *absolutt* enhet. Og da Guddommen er absolutt, må den være allestedsnærværende. Det finnes derfor ikke et atom, som ikke har DET i seg. Røtter, stammer og greiner er tre forskjellige ting, men de er ett tre. Kabbalistene sier: "Guddommen er en, fordi den er uendelig. Den er trefoldig, fordi den bestandig manifesterer seg." Denne manifestasjon er trefoldig i sine aspekter, for som Aristoteles forstår det, kreves det tre prinsipper for at enhver ting i naturen kan bli objektiv, nemlig privasjon, form og stoff⁴. Med privasjon mente den store filosof det, som okkultistene

¹ Numenon: det som bare kan oppfattes av fornuften, en ren tanketing, *o.a.*

² Til og med i kristendommen. (Se del II, "Urstoffet og den guddommelige tanke.")

³ Gross, "The Heathen Religion", side 195.

⁴ En vedantist fra vishishtadvaita-filosofiens skole, ville si at selv om Parabrahman er den eneste selvstendige virkelighet, kan han ikke skiller fra sin treenighet. At han er tre, "Parabrahman, chit og achit", hvorav de to siste ikke er selvstendige virkeligheter og derfor ikke kan eksistere særskilt, eller for å si det tydeligere: Parabrahman er SUBSTANSEN – uforanderlig, evig og uerkjennelig – og chit (atma) og achit (anatma) er dens egenskaper, like som form og farge er egenskaper ved en gjenstand. Disse to er Parabrahmans kledning, legeme, eller retttere

kaller prototyper innpreget i astrallyset – Anima Mundis laveste plan og verden. Foreningen av disse tre prinsipper avhenger av et fjerde - det LIV, som utstråler fra utilgjengeliges tinder for å bli en universelt utstrålende essens på eksistensens manifesterte plan. Denne FIRFOLDIGHET (fader, moder, sønn som en ENHET og firfoldig som en levende manifestasjon) er opprinnelsen til den urgamle forestilling om den ubesmittede unnfangelse, som nå til sist er blitt et av dogmene i den kristne kirke, som har nedverdiget og materialisert denne metafysiske ide hinsides all sunn fornuft. Man behøver bare å lese Kabbalaen og studere dens numeriske fortolkningsmetoder for å finne opprinnelsen til dogmet. Den er rent astronomisk, matematisk og fremfor alt metafysisk. Det mannlige element i naturen (personifisert ved de mannlige guddommer og Logoi – Viraj eller Brahma, Horus eller Osiris, osv., osv.) fødes ikke av men gjennom en ubesmittet kilde, personifisert ved ”moderen”, fordi dette mannlige som har en ”moder” ikke kan ha en ”fader”, da den abstrakte Guddom er kjønnsløs og ikke engang et vesen, men væren-het eller livet selv. La oss uttrykke det i matematiske språk med forfatteren av ”The Source of Measures”. Under omtalen av ”et menneskes mål” og dets numeriske (kabbalistiske) verdi, skriver han at i 1. Mosebok, IV, 1 – ”kalles det målet for ”mennesket, som er som Jehova”, og det oppnås på denne måte: $113 \times 5 = 565$. Verdien 565 kan uttrykkes som: $56,5 \times 10 = 565$. Her blir menneskets tall 113 en faktor av $56,5 \times 10$, og den (kabbalistiske) utlegning av dette siste talluttrykk er jod, he, vau, he eller Jehova. . . Hensikten med omskrivningen av 565 til $56,5 \times 10$ er å vise at det mannlige prinsipp (jod) er utgått fra det kvinnelige (Eva), eller at et mannlige element så og si er født av en ubesmittet kilde, med andre ord en ubesmittet unnfangelse.”

Det mysterium som ifølge seerne utspilles på det guddommelige plan, blir således gjentatt på jorden. ”Sønnen”, den ubesmittede, himmelske jomfru (eller det udifferensierte, kosmiske protyl, materien i dens uendelighet), fødes igjen på jorden som sønn av den jordiske Eva - vår moder jord, og blir til menneskeheten som helhet – fortidens, nåtidens og fremtiden – for Jehova eller Jod-He-Vau-He er androgyn eller både mannlige og kvinnelige. Ovenfor er sønnen hele kosmos; her nede er han MENNESKEHETEN. Triaden eller triangelen blir til tetraktys, det hellige, pytagoreiske tall, det fullkomne kvadrat og en 6-sidet kubus på jorden. Makroprosopus (det store ansikt) er nå mikroprosopus (det lille ansikt), eller som kabbalistene uttrykker det: ”den gamle av dage”, som er steget ned gjennom Adam Kadmon, som han bruker som sitt redskap for å manifestere seg, og blir transformert til Tetragrammaton. Den er nå i ”mayas skjød”, den store illusjon, og har mellom seg selv og virkeligheten astrallyset, den store bedrager i forhold til menneskets begrensede sanser, hvis ikke kunnskap gjennom paramarthasatya kommer til assistanse.

5. DE SYV (sønner) VAR ENNÅ IKKE FØDT AV LYSVEVET MØRKET ALENE VAR FADER-MODER, SVABHAVAT, OG SVABHAVAT VAR I MØRKET (a).

(a) I disse stanser beskjeftiger den hemmelige lære seg hovedsakelig, om ikke helt, med vårt solsystem og især med vår planetkjede. De ”syv sønner” er derfor dennes skapere. Denne lære vil bli forklart mer fullstendig senere. (Se annen del, avsnitt 12 ”De skapende guders teogoni.”)

Svabhavat, den ”plastiske essens” som fyller universet, er roten til alt. Svabhavat er så å si det buddhistiske konkrete aspekt av det abstrakte begrep, som i hinduenes filosofi kalles mulaprakriti. Det er sjelens legeme og det, som eteren ville være for akasha, da denne er den førstnevntes besjelende prinsipp. Kinesiske mystikere har gjort begrepet ensbetydende med ”væren”. I den kinesiske oversettelse av *Nagarjunas Ekashloka-Shastri* (*Lung-shu* i China), som kineserne kaller *Yi-shu-lu-kia-lun*, sies det at originalordet yeu er ”væren” eller ”subhava”, hvor subhava betyr ”den substans, som gir seg selv substans”. Han forklarer det også med ”uten den handling og med handling”, ”den natur, som ikke har noen egen natur”. *Subhava*, fra *Svabhavat*, er sammensatt av to ord: *su*, som betyr lys, vakker, god; *sva*, selv, og *bhava*, som betyr væren eller tilværelsestilstander.

6. DISSE TO ER KIMEN, OG KIMEN ER - ETT. UNIVERSET VAR ENNÅ SKJULT I DEN GUDDOMMELIGE TANKE OG I DET GUDDOMMELIGE SKJØD.

---

kjennetegn (sarira). En okkultist ville imidlertid ha mye å innvende mot denne påstand, og det samme ville advaita-vedantisten.

Uttrykket ”*den guddommelige tanke*” innebærer ikke forestillingen om en guddommelig tenker. Universet (ikke bare fortidens, nåtidens og fremtidens – som er en menneskelig og begrenset ide uttrykt ved begrenset tenkning) i sin helhet, *sat* (et uoversettelig ord), absolutt varen, med fortid og fremtid krystallisert i en evig nåtid, er selve denne tanke, gjenspeilet i en sekundær eller manifestert årsak. Brahma (intetkjønn) er likesom Paracelsus’ mysterium magnum et absolutt mysterium for det menneskelige sinn. Den blinde tro kan forestille seg Brahmâ, det mannlig-kvinnelige aspekt og den antropomorfe gjenspeiling, selv om denne oppfatning blir forkastet av det menneskelige intellekt, når det oppnår modenhet. (Se bind 2, ”Urstoffet og den guddommelige tanke”.)

Derfor anvendes uttrykket under skapelsesdramaets prolog eller i begynnelsen av den kosmiske utvikling at universet eller ”sønnen” ennå er skjult ”i den guddommelige tanke”, som ennå ikke er trengt inn i det ”guddommelige skjød”. Man bør merke seg at denne ide ligger til grunn for og er opprinnelsen til alle allegorier om ”gudesønner”, født av ubesmittede jomfruer.

3. sang: KOSMOS VÅKNER

1. DEN SYVENDE EVIGHETS SISTE VIBRASJON DIRRER GJENNOM UENDELIGHETEN (a). MODEREN SVULMER OG UTVIDER SEG INNENFRA UTAD SOM LOTUSPLANTENS KNOPP (b).

(a) Den tilsynelatende paradoksale bruk av uttrykket ”den syvende evighet”, hvor det udelelige deles, har hevd i esoteriske filosofi, som deler den grenseløse evighet i ubetinget evig og universell tid og betinget tid (khandakala). Den ene er den uendelige tids abstraksjon eller numenon (kala); den andre dens fenomen, som viser seg periodisk som virkninger av *mahat* (den universelle intelligens begrenset av den manvantariske periode). I noen skoler er mahat pradhana ”førstefødte”; hvor pradhana er den udifferensierte substans, eller det periodiske aspekt av mulaprakriti, naturens rot, som kalles maya, illusjonen. I denne henseende tror jeg den esoteriske lære avviker både fra advaita- og vishishtadvaita-skolenes vedantiske lære, da de hevder at mens mulaprakriti, numenon, er selveksisterende og uten opprinnelse – og i korthet, foreldreløs, anupadaka (fordi den er ett med Brahma) – er dens fenomen prakriti periodisk og ikke bedre enn et skyggebilde av den første. For okkultistene er derfor mahat, jnanas (eller gnosis), kunnskapens førstefødte, visdommen eller Logos - et skyggebilde, reflektert fra den absolutte NIRGUNA (parabrahman), den ene virkelighet, ”som er uten attributter og egenskaper”, (se Upanishadene), mens mahat for noen vedantister er en manifestasjon av prakriti eller stoffet.

(b) ”Den syvende evighets siste vibrasjon” var derfor ”forutbestemt” – ikke av noen spesiell Gud, men den inntraff i kraft av den evige og uforanderlige LOV, som forårsaker de store aktivitets- og hvileperioder, som så malende og samtidig så poetisk kalles Brahmås dager og netter. Moderen, som ellers kalles ”rommets vann”, ”det universelle moderskjød”, osv., utvider seg ”innenfra utad”. Hermed mener ikke en utvidelse fra et lite midtpunkt eller fokus, men en utvikling av ubegrenset subjektivitet til en ubegrenset objektivitet, uten henvisning til størrelse, begrensning eller område. ”Den evige og (for oss) alltid usynlige og immaterielle substans, kastet fra sitt eget plan sin periodiske skygge i mayas skjød.” Det innebærer at denne utvidelse, som ikke var en forøkelse i størrelse – for uendelig størrelse tillater ingen økning – var en tilstandsendring. Den ”utvidet seg som lotusplantens knopp”, for lotusplanten eksisterer ikke bare i et miniatyrformat i sine frø (et fysisk karakteristikum), men dens prototyp finnes i ideal form i astrallyset fra ”daggrø” til ”aften” gjennom den manvantariske periode, som faktisk alt annet i dette objektive univers; fra mennesket til midten, og fra veldige trær til det minste gresstrå.

Alt dette, lærer den hemmelige vitenskap, er en forbigående refleksjon, en skygge av den evige, ideale prototyp i den guddommelige tanke. Bemerk igjen, at ordet ”evighet” her bare betyr en ”æon”, som svarer til den tilsynelatende uendelige men likevel begrensede aktivitetsperiode vi kaller en manvantara. For hva er den esoteriske betydning av uttrykket manvantara eller rettere manu-antara? Det betyr esoterisk ”mellom to manuer”, som det er fjorten av i hver av Brahmås dager, hvor en slik ”dag” består av 1000 perioder på fire tidsaldere eller 1000 ”store tidsaldere”, mahayugaer. La oss nå analysere ordet eller betegnelsen manu. Orientalistene og deres ordbøker viser oss at uttrykket ”manu” kommer fra roten *man*, ”å tenke”, derfor ”det tenkende menneske”. Men i esoterisk forstand er enhver manu, som en menneskeliggjort beskytter av sin egen særlige tidsperiode (eller runde), bare den ”guddommelige tanks” personifiserte ide (likesom den hermetiske ”Pyramide”). Hver enkelt manu er derfor den spesielle gud, som skaper og danner alt som fremkommer i hans egen tilværelsesperiode eller manvantara. Fohat er budbringer for manuene (eller Dhyan-chohanene) og får de ideale prototyper til å utvide seg innenfra utad – dvs. til gradvis i nedgående skala å krysse alle plan fra det numenale til det laveste fenomenale, hvor de til slutt blomstrer i full objektivitet – som illusjonens høydepunkt i det tetteste stoff.

2. VIBRASJONEN FARER AV STED OG BERØRER MED SIN HURTIGE VINGE (*samtidig*) HELE UNIVERSET, OG KIMEN SOM DVELER I MØRKET: DET MØRKE SOM ÅNDER (*svever*) OVER LIVETS SLUMRENDE VANN (a).

(a) Den pythagoreiske monade sies også å dvele i ensomhet og mørke likesom "kimen". Tanken om mørkets "åndedrag" over "livets slumrende vann", som er urstoffet, åndelig latent, minner om første kapittel av Mosebøkene. Opprinnelsen er brahminenes Narayana (som svever over vannene), som for de asiatiske okkultistene er personifikasjonen av det ubevisste altets (eller Parabrahmans) evige åndedrag. Livets vann eller kaos – det kvinnelige prinsipp i symbolikken – er (for vårt mentale syn) vakuum, hvor ånd og stoff latent er til stede. Det var dette som fikk Demokrit til å hevde etter sin lærer Leukippus, at alle tings urprinsipper var atomer og et vakuum i forhold til rommet, men ikke et tomt rom, for ifølge peripatetikerne og alle oldtidsfilosofer "avskyr naturen tomrom".

I alle kosmogonier spiller "vannet" en viktig rolle. Det er grunnlaget for og kilden til materiell tilværelse. Vitenskapsmenn som forveksler ordet med tingen, forstår hermed den bestemte kjemiske forbindelse av oksygen og hydrogen og tillegger det dermed en spesiell betydning, mens det for okkultistene er en fellesbetegnelse, som i kosmogonien har en metafysisk og mystisk mening. Is er ikke vann og heller ikke damp, men den kjemiske sammensetning er nøyaktig den samme i alle tre tilfeller.

3. "MØRKET" UTSTRÅLER LYS, OG LYSET SLIPPER EN ENKELT STRÅLE NED I VANNENE, NED I MODERDYPET. STRÅLEN SKYTER SEG GJENNOM DET JOMFRUELIGE EGG; STRÅLEN FÅR DET EVIGE EGG TIL Å VIBRERE OG SLIPPER DET EVIGE (*periodiske*) KIM, SOM FORTETTER SEG TIL VERDENSEGGET.

Den enkelte stråle som faller ned i moderdypet, kan oppfattes som den guddommelige tanke eller intelligens, som befrukter kaos. Dette skjer imidlertid på det metafysiske abstrakte plan eller rettere på det plan, hvor det vi kaller en metafysisk abstraksjon er en realitet. Jomfruegget, som i en forstand er et abstrakt egg som har evne til å bli utviklet gjennom befruktning, er evig og alltid det samme. På samme måte som et egg befruktes før det legges, rommer også den ikke-evige, periodiske kim, som senere blir symbolet for verdensegget, "forjettelsen og kraften" av hele universet, når den utvikler seg fra nevnte symbol. Selv om ideen i seg selv naturligvis er en abstraksjon, en symbolsk uttrykksform, er den et godt symbol, da den gir forestillingen om uendeligheten som en endeløs sirkel. Foran tankens øye bringer den bildet av kosmos, som oppstår fra og i det grenseløse rom, et univers av ubegrenset utstrekning, om enn ikke uendelig i sin objektive manifestasjon. Bildet av egget uttrykker det faktum som læres i okkultismen, at alle manifesterte tings urformer, fra atom til klode, fra mennesket til engel, er kuleformet, og kulen har for alle nasjoner vært symbol for evigheten og uendeligheten – eller en slange som biter seg selv i halen. For å forstå betydningen må man imidlertid forestille seg kulen sett fra dens sentrum. Syns- eller tankefeltet er som en kule, hvis radier utgår fra en selv i alle retninger og strekker seg ut i rommet og åpner grenseløse perspektiver til alle sider. Det er Pascals og kabbalistenes symbolske sirkel, "hvis sentrum er overalt og hvis omkrets er ingensteder", en forestilling som inngår i dette symbols sammensatte ide.

"Verdensegget" er kanskje et av de mest allment anvendte symboler, fordi det er så tankevekkende i åndelig, fysiologisk og kosmologisk henseende. Derfor finnes det i enhver verdensteogoni, hvor det ofte assosieres med slangesymbolet, som overalt i filosofi og religiøs symbolikk er et embleme for evighet, uendelighet, gjenfødelse, foryngelse og visdom. (Se andre del, "Tre, slange- og krokodilledyrkelse".) Mysteriet med den tilsynelatende selvfødsel og utvikling ved egen skaperkraft likner i miniatyr på den kosmiske evolusjonsprosessen i egget, som i begge tilfelle skyldes varme og fuktighet tilført av en usynlig, skapende ånd, og rettferdiggjør til fulle valget av dette grafiske symbol. "Jomfruegget" er det mikrokosmiske symbol på den makrokosmiske prototyp - "jomfrumoderen" – kaos eller urdypet. Den mannlige skaper (uansett navn) springer ut av den kvinnelige jomfru, den uplettede rot som er befruktet av strålen. Hvordan kan noen, som er velbevandret i astronomi og naturvitenskap, unngå å se hvor tankevekkende symbolet er? Som den reseptive natur er kosmos et befruktet egg, - men når det ikke er befruktet og betraktes som ubegrenset, kan det ikke symboliseres ved annet enn en kule. Det gylne egg var omgitt av syv naturelementer (eter, ild, luft, vann) "fire er rede, tre er skjult". Dette utsagn kan finnes i Vishnu Purana, hvor elementene er oversatt med "hylstre", og et *hemmelig* ord er tilføyet: "aham-kâra" (se Wilson's Vishnu Purana, I, side 40). Originalteksten inneholder ikke "aham-kâra". Den nevner syv elementer uten å spesifisere de tre siste (se del II om "Verdensegget").

4. DE TRE (triangelen) FALLER (så) I DE FIRE (*firfoldigheten*). DEN STRÅLENDE ESSENS BLIR TIL SYV INNOVER OG SYV UTOVER (a). DET LYSENDE EGG (*hiranyagarbha*), SOM I SEG SELV ER TRE (*den tre-foldige Brahmâ eller Vishnu, de tre avasthâer*) SPLITTES OPP OG SPRES I MELKEHVITE MASSER OVERALT I MODERENS DYBDER, ROTEN SOM VOKSER I LIVETS HAV (b).

(a) Bruken av geometriske figurer og de hyppige henvisninger til tall i alle fortidens hellige skrifter (se Puranaene, den egyptiske dødebok og enda Bibelen) må forklares. I ”Dzyans bok” som i Kabbalaen er det to slags tall å studere – tall som ofte skjuler meningen og de hellige tall, hvis verdier okkultistene ble gjort bekjent med ved innvielsen. De første er bare konvensjonelle tegn, mens de siste er de fundamentale symboler for alt. Det vil si at de første er rent fysiske og de andre rent metafysiske, idet de forholder seg til hverandre som stoff til ånd – de to motsatte poler av den ENE substans.

Som den franske litteraturs ubevisste okkultist Balzac sier et sted, er tallet det samme for tanken, som det er for stoffet, ”en uforståelig faktor;” (kanskje for det uinnvidde, men aldri for et innviet sinn). Som den store forfatter tenkte, er tallet en enhet og samtidig et åndedrag, som utgår fra det han kalte Gud og som vi kaller ALTET, det åndedrag som alene kan organisere det fysiske verdensalt, ”hvor ingenting får form uten gjennom Guddommen, som er en virkning av tall.” Det er lærerikt å sitere Balzacs ord om dette tema:

”Skilles ikke de minste som de største skapelser fra hverandre ved deres mengde, egenskaper, dimensjoner, krefter og attributter, som alle angis ved TALL? Tallenes uendelighet er et faktum bevisst for vår tanke, som ikke kan bevises fysisk. Matematikeren vil si at tallenes uendelighet eksisterer uten å kunne demonstreres. Gud er et tall utstyrt med bevegelse, som kan føles men ikke bevises. *Som enhet, begynner det med tallene, som det ikke har noe til felles med...* Tallenes eksistens bygger på en enhet, som uten et eneste tall er opprinnelsen til dem alle.... Håper dere, som verken kan måle den første abstraksjon Guddommen gir dere, eller forstå den, stadig å kunne underlegge de hemmelige vitenskapers mysterium, som utgår fra denne Guddom, deres målinger?... Og hva ville dere føle, hvis jeg styrtet dere ut i BEVEGELSENS avgrunn, den kraft som organiserer tallene? Hva ville dere tenke, hvis jeg tilføyde at *bevegelse* og *tall*¹ er resultater av ORDET, seernes og profetenes høyeste fornuft, de som i gamle dager ante Guds veldige åndedrag, som Apokalypsen vitner om?”

(b) ”Den strålende essens splittes opp og spres overalt i rommets dybder.” Fra et astronomisk synspunkt er dette enkelt å forklare: det er ”melkeveien”, verdensstoffet eller urmaterien i sin første form. Det er imidlertid vanskeligere i noen få ord eller enda linjer å forklare det fra den okkulte vitenskaps og symbolikkens standpunkt, da det er en av de mest kompliserte allegorier. Den inneholder mer enn et dusin symboler. For det første omfatter den et helt panteon av mystiske gjenstander², hvor hver av dem har en bestemt okkult betydning, hentet fra hinduenes allegoriske fortelling om gudenes ”kverning av havet”. *Surabhi*, ”overflødighetens ku”, som kalles ”kilden til melk og melkemasse” var hentet fra dette ”melkehav”. Derav den allmenne dyrkelsen av kuen og tyren, den produktive og den avlende kraft i naturen, symboler forbundet med de solare og kosmiske guddommer. De ”fjorten kostelige tings” særlige egenskaper med henblikk på okkulte formål forklares først ved fjerde innvielse, så vi kan ikke opplyse noe om dem her, men følgende kan sies: Det står i ”Shatapata Brahmana” at kverningen av ”melkehavet” fant sted i satya yuga, den tidsalder som fulgte umiddelbart etter ”syndfloden”. Da imidlertid verken Rig Veda eller Manu – som begge er fra tiden før Vaivasvatas ”syndflod”, som rammet størstedelen av den fjerde rase - omtaler denne syndflod, er det åpenbart at det verken er den ”store” syndflod, eller den som fjernet Atlantis, og ikke engang Noahs synflod, som menes her. Denne ”kverning” gjelder en periode forut for jordens dannelse og er direkte forbundet med en annen allmenn legende, hvis forskjellige og innbyrdes motstridende versjoner kulminerte i det kristne dogme om ”striden i himmelen” og englenes fall (Se bind 2 og Johannes Åpenbaring, XII.) Brahmanaene, motsagt av orientalistene ved deres versjoner av de samme emner, er først og fremst okkulte verker og derfor forsettlig brukt for å skjule sannheten. De ble tillatt overlevert til offentlig bruk og eiendom bare fordi de var og er absolutt uforståelig for massene. Hvis ikke det hadde vært tilfelle, ville de blitt inndratt på Akbars tid.

¹ Ja, tall men aldri BEVEGELSE. I okkultismen er det *bevegelsen*, som avler Logos, Ordet.

² De ”fjorten kostelige ting”. Beretningen eller allegorien finnes i Satapatha Brahmana og i andre av Brahmanaene. I de japanske buddhistiske mystikers hemmelige vitenskap, *yamabooshi*, er det ”syv kostelige ting”. De vil senere bli omtalt.

5. ROTEN BESTÅR, LYSET BESTÅR, MELKEMASSENE BESTÅR, OG STADIG ER OEAOHOO (a) ETT (b).

(a) I kommentarene er OEAOHOO gjengitt som ”gudenes fader-moder” eller de SEKS I ETT, eller den syvfoldige rot hvorfra alt utgår. Alt avhenger av den betoning som gis disse syv vokaler, som kan uttales som *en*, *tre*, eller enda syv stavelser ved å tilføye en ”e” etter det siste ”o”. Dette mystiske navn meddeles her, for uten å kunne mestre den tredobbelte uttalelse vil det alltid forbli virkningsløst.

(b) Dette henviser til den ikke-atskilthet, som forener alt som lever og er til, enten det er i aktiv eller passiv tilstand. I en forstand er oeaohoo den ”rotløse rot til alt” og altså ett med Parabrahman. I en annen forstand er det en betegnelse for det manifesterte ENE liv, den evige, levende enhet. Med ”roten” menes, som allerede forklart, ren kunnskap (*sattva*)¹, evig (*nitya*), ubetinget virkelighet eller SAT (*satya*), enten vi kaller den Parabrahman eller mulaprakriti, for de er bare to aspekter av det ENE. ”Lyset” er den samme allestedsnærværende åndelige stråle, som har trengt inn i og befruktet det guddommelige egg, som får det kosmiske stoff til å innlede sin lange rekke av differensieringer. Melkemassene er den første differensiering og hentyder sannsynligvis også til det kosmiske stoff, som antas å være opprinnelsen til ”melkeveien” – det stoff vi kjenner. Ifølge åpenbaringene mottatt fra de første Dhyani-Buddhaene, blir dette grunnleggende og kjølige ”stoff”, som under universets periodiske søvn er av så stor finhet at det bare kan sees av den fullkomne Boddhisattvas øye, spredd gjennom rommet ved den kosmiske bevegelses første gjenoppvåkning; og sees fra jorden som klumper og klatter, om trent som klumper i tynn melk. Dette er frøene til fremtidige verdener, ”stjernestoffet”.

6. LIVSROTEN VAR I HVER DRÅPE AV UDØDELIGHETENS HAV (*amrita*²), OG HAVET VAR STRÅLENDE LYS, SOM ILD OG VARME OG BEVEGELSE. MØRKET FORSVANT OG VAR IKKE MER. DET FORSVANT I SITT EGET VESEN, I MASSEN AV ILD OG VANN, AV FADER OG MODER (a).

(a) Da mørkets essens er absolutt lys, blir mørket vurdert som en passende allegorisk fremstilling av den tilstand som universet befinner seg i under pralaya, perioden av absolutt hvile, eller ikke-tilværelse, som den fremtrer for vårt begrensede sinn. Den ”ild”, ”varme” og ”bevegelse” som omtales, er selvsagt ikke den fysiske ild, varme og bevegelse, men de underliggende abstraksjoner eller numena, eller essensens sjel av disse materielle manifestasjoner – ”tingene i seg selv”, som – innrømmer den moderne vitenskap - helt unndrar seg laboratoriets instrumenter, og som selv tanken ikke kan fatte, skjønt den ikke kan unngå den konklusjon at disse underliggende essenser må eksistere. Ild og vann, eller fader³ og moder, kan her oppfattes å bety den guddommelige stråle og kaos. ”Kaos, som gjennom denne forening med ånden oppnår sanseevne, skinte av glede, og frembrakte dermed proto-gonos (det første-fødte lys)”, står det i et fragment av Hermas. Damaskios kaller det dis - ”arrangøren av alle ting” – i ”Theogony”. (Cory, Ancient Fragments, side 314.)

Ifølge rosenkrenzernes lære, som uinnvidde for en gangs skyld har oppfattet og forklart korrekt, om enn bare delvis, er ”lys og mørke identisk i seg selv, men atskilles i det menneskelige sinn”. Ifølge Robert Fludd ”ikledde mørket seg lys for å gjøre seg synlig” (*On Rosenkranz*). Etter de østerlandske okkultisters lære er MØRKET den eneste sanne virkelighet, grunnlaget for og opprinnelsen til lyset, som det trengte for å kunne manifestere seg eller overhodet eksistere. Lys er stoff, og MØRKE er ren ånd. I sitt opprinnelige, metafysiske grunnlag er mørke subjektivt og absolutt lys; mens lys med all sin tilsynelatende glans og herlighet bare er en samling skygger, da det aldri kan være evig og simpelthen er en illusjon eller maya.

Selv i den forvirrende og vitenskapelig kompliserte 1. Mosebok, blir lys skapt av mørket ”og det var mørke over avgrunnen” (kap. 1, 5, 2) – og ikke omvendt. ”I ham (i mørket) var liv, og livet var

¹ ”Det opprinnelige ord for forståelse er *sattva*, som Sankara gjengir ved *antahkarana*. Forfinet ved ofre og andre helliggjørende handlinger’, sier han. I *Katha* er *sattva* på side 148 gjengitt av Sankara som *buddhi* – en vanlig bruk av ordet.” (Bhagavad Gita, med Sanatsugatiya og Anugita, oversatt av Kashinath Trimbak Telang, M.A., utgitt av Max Müller.) Hvilken betydning de forskjellige skoler enn tillegger uttrykket, er *sattva* den betegnelse, som blant okkult studerende av Aryasanga-skolen anvendes om den duale monade eller atma-buddhi, og atma-buddhi på dette plan svarer til Parabrahman og mulaprakriti på det høyere plan.

² Amrita er ”udødelighet”.

³ Se ”Kwan-Shai-Yin”. Det virkelig navn i teksten kan ikke gis.

menneskenes lys” (Johannes I, 4). Det kommer kanskje en dag da menneskene får åpnet øynene, og da kan det være de får en bedre forståelse enn nå av det vers i Johannesevangeliet som lyder: ”Og lyset skinner i mørket, og mørket begriper det ikke.” Da vil de innse at ordet ”mørke” ikke henspiller på menneskets åndelige syn, men på ”mørket”, det absolutte, som ikke begriper (ikke kan oppfatte) det forgjengelige lys, hvor transcendent det enn er for menneskelige øyne. *Demon est Deus inversum*. (Djevelen er Guds vrangside). Djevelen kalles nå mørke av kirken, mens han i Bibelen kalles ”Guds sønn” (se Job), og den lysende morgenstjerne Lucifer (se Esaia). Det finnes en hel filosofi av dogmatisk arbeid for å begrunne hvorfor den første erkeengel, som oppsto fra kaos dybder, ble kalt Lux (Lucifer), ”morgenrødens (eller det manvantariske daggrys) lysende sønn”. Han ble transformert av kirken til Lucifer eller Satan, fordi han er eldre og mer høyerestående enn Jehova og måtte ofres for det nye dogme. (Se bind 2.)

7. SE, O LANOO!¹. DET STRÅLENDE BARN AV DE TO, DEN UFORLIGNELIGE, SKINNENDE HERLIGHET, DET LYSENDE ROM, SØNN AV DET MØRKE ROM, SOM FREMSTÅR AV DE STORE, MØRKE VANNS DYBDER. DET ER OEAHOO, DEN YNGRE, DEN * * * (”som du nå kjenner som Kwan-Shai-Yin.”) (a). HAN SKINNER SOM SOLEN. HAN ER DEN FLAMMENDE, GUDDOMMELIGE VISDOMS DRAGE. EKA ER CHATUR (*fire*), OG CHATUR TAR TRE TIL SEG OG FORENINGEN FREMBRINGER SAPTA (*syv*), I HVEM DET ER SYV SOM BLIR TRIDASHA² (*tre ganger ti*), HÆRSKARENE OG MASSENE (b). SE, HAN LØFTER SLØRET OG UTFOLDER DET FRA ØST TIL VEST. HAN UTELUKKER DET ØVRE OG LAR DET NEDRE BLI SETT SOM DEN STORE ILLUSJON. HAN ANVISER PLESS FOR DE SKINNENDE ENHETER (*stjernene*) OG FORVANDLER DET ØVRE (*rommet*) TIL ET GRENSELØST ILDHAV, OG DET ENE MANIFESTERTE (*element*) TIL DE STORE VANN (c).

(a) ”Det lyse rom, sønn av det mørke rom” svarer til strålen, som i det nye daggrys første begynnelse trenger ned i de store, kosmiske dybder, hvorfra den atter fremtrer, differensiert som ”Oeahoo, den yngre” (det ”nye LIV”), for å bli, ved slutten av livssyklusen, kimen til alt. Han er ”det ulegemlige menneske, som i seg selv rommer den guddommelige ide” - lysets og livets frembringer, for å bruke et uttrykk fra Philon Judæus. Han kalles ”den flammende visdommens drage”, for det første fordi han er det de greske filosofer kalte Logos, den guddommelige tankes Ord; og for det andre fordi i esoterisk filosofi var denne første manifestasjon syntesen av eller den samlede universelle visdom, Oeahoo, ”sønnens sønn”, som rommer de syv skapende herskarene (Sephilot) og dermed er den manifesterte visdoms essens. ”Den som bader i Oeahoos lys, vil aldri bli bedratt av mayas slør.”

”Kwan-Shai-Yin” er identisk med og den samme som sanskritbegrepet *Avalokiteshvara*, og er dermed en androgyn guddom likesom Tetragrammaton og alle antikkens Logoi³. Bare i noen av Kinas sekter blir han menneskeliggjort og fremstilt med kvinnelige attributter⁴; i sitt kvinnelige aspekt blir

¹ En lanoo er en disippel, som studerer praktisk esoterisme.

² ”Tridasha” eller tre ganger ti (30), hentyder til de vediske guddommer i runde tall eller mer nøyaktig 33 – et hellig tall. Det er de 12 aditya’er, de 8 vasu’er, de 11 rudra’er og de 2 ashvin’er – solens og himmelens tvilling-sønner. Det er rottallet i det hinduiske panteon, som regner med 33 crorer eller 330 millioner guder og gudinner. (1 crore = 10 millioner).

³ Derfor er alle antikkens guder ”moder-sønner” før de blir ”faderens”. Logoi, som Jupiter eller Zevs, sønn av Kronos-Saturn, ”uendelige tid” (eller Kala), ble opprinnelig fremstilt som mannlig-kvinnelig. Zevs sies å være den ”skjønne jomfru”, og Venus er utstyrt med skjegg. Apollo var opprinnelig tvekjønnet, og det samme er Brahmâ-Vâch i Manu og i Puranaene. Osiris kan ombyttes med Isis, og Horus er tvekjønnet. I St. Johannes visjon i Åpenbaringen er Logos, som nå er forbundet med Jesus, hermafroditisk, for han er beskrevet å ha kvinnelige bryster. Det samme er Tetragrammaton = Jehova. Men det er to Avalokiteshvaraer i esoterismen, den første og annen *Logos*.

⁴ Intet religiøst symbol kan unngå å bli profanert eller likefrem bespottet i vår politiske og vitenskapelige tidsalder. I Sydindia har forfatterinnen sett en omvendt innfødt, som gjorde puja med ofringene foran en statue av Jesus, kledd i kvinneklær og med en ring i nesen. Da vi spurte ham hva denne maskerade skulle bety, svarte han at det var Jesus og Maria, sammensmeltet til en, og at det var skjedd med paterens tillatelse, da den nidkjære konvertitt ikke hadde råd til å kjøpe to statuer eller ”idoler”, som de meget betegnede ble kalt av et vitne – en annen ikke-omvendt hindu. En dogmatisk kristen vil finne dette blasfemisk, men teosofer og okkultister vil tildele den omvendte hindu logikkens palmer. I *gnosis* er den esoteriske Christos selvsagt kjønnsløs; men i den esoteriske *teologi* er han mannlig og kvinnelig.

han til Kwan-Yin, barmhjertighetens gudinne, som kalles den guddommelige røst”.¹ Sistnevnte er skytsgudinne for Tibet og for den kinesiske øy Puto, hvor begge guddommer har en del klostre.² (Se del 2. Kwan-Shai-Yin og Kwan-yin.)

(b) ”Visdommens drage” er den Ene, ”Eka” (sanskrit) eller Saka. Det er eiendommelig at Jehovas navn på hebraisk også er En, Echod. ”Hans navn er Echod”, sier rabbinerne. Filologene burde avgjøre hvilket av de to ord som språklig og symbolsk er avledet av det annet; neppe sanskritordet? Den ”Ene” og dragen er uttrykk de gamle brukte i forbindelse med deres respektive Logoi. Jehova – esoterisk (som Elohim) – er også slangen eller dragen, som fristet Eva, og ”dragen” er et gammelt symbol for ”astrallyset” (urprinsippet), ”som er visdommen i kaos”. Arkaisk filosofi kjente verken godt eller ondt som fundamentale eller selvstendige krefter. De startet med det absolutte ALT (evig universell fullkommenhet), fant frem til begge gjennom den naturlige evolusjons forløp fra det rene lys, som gradvis fortetter seg til form, og dermed blir stofflig eller det onde. Det var de første uvitende, kristne kirkefedre som nedverdiget dette symbols (dragen) filosofiske og høyest vitenskapelige ide til den tåpelige overtro, som kalles ”djevlen”. De hentet uttrykket fra de senere Zoroaster-tilhengerne, som så djevler (devils) og ondskap (evil) blant de hinduistiske devaer, og ordet ”evil” er blitt til ”d’evil” i ethvert språk (diabolos, diable, diavolo, Teufel). Men hedningene har alltid vist en filosofisk skjelneevne i sine symboler. Det primitive slangesymbolet viste guddommelige visdom og fullkommenhet og har alltid stått for sjelelig gjenfødelse og udødelighet. Derfor kaller Hermes slangen det mest åndelige av alle vesener. Moses, som var innviet i Hermes’ visdom, gjentok dette i 1. Mosebok, og den gnostiske slange med syv vokaler over sitt hode er symbolet på de planetariske skaperes syv hierarkier. Herav også den hinduistiske slange Sessa eller Ananta, ”den uendelige”, et av Vishnus navn, hvis første vahan eller fremkomstmiddel på urdypets vann er slangen³. De skjelnet imidlertid mellom den gode og den onde slange (kabbalistenes astrallys) – mellom den første, som var legemliggjørelsen av den guddommelige visdom i det åndeliges region, og den siste, som var det onde på det materielle plan⁴. Jesus anerkjente slangen som symbol for visdom, og det var en del av hans lære ”Vær vise som slanger” sier han. ”I begynnelsen, før moderen ble fader-moder, beveget den flammende drage seg alene i uendeligheten” (*Sarparajnis bok*). I ”Altareya Brahmana” kalles jorden sarparajni, ”slangedronningen”, og ”moder til alt som rører seg.” Før vår klode ble eggformet (og universet likedan), ”var det en lang stripe kosmisk støv (eller ildtåke), som beveget og buktet seg som en slange i rommet.” I alle folkeslag ble ”Guds ånd, som svevet over vannene” symbolisert i skikkelse av en glødende slange, som spyr ild og lys ut over urdypets vann, inntil den har utviklet det kosmiske stoff og fått det til å anta den sirkelrunde form av en slange, som biter seg selv i halen – som ikke bare er bilde på evigheten og uendeligheten, men også på den kuleform, som alle kloder som dannes i universet av denne ildtåke, antar. Likesom jorden og mennesket avkaster også universet som en slange periodisk sitt gamle skinn for etter en hvileperiode å anlegge et nytt. Slangen er på ingen måte et mindre yndefullt eller mer poetisk bilde enn den larve eller puppe, hvor sommerfuglen, det greske symbol for Psyche, menneskesjelen, utvikler seg. Blant egypterne var ”dragen” som hos gnostikerne, også symbolet på Logos. I ”Hermes Bok” viser Pymander, den eldste og mest spirituelle av det vestlige kontinents Logoi, seg for Hermes i skikkelse av en glødende drage av ”lys, ild og flamme”. Pymander, den personifiserte ”guddommelige tanke”, sier: Lyset er jeg, jeg er nus (tanken eller manu), jeg er din Gud, og jeg er langt eldre enn det menneskelige prinsipp, som utgår fra skyggen (*mørket* eller den skjulte Guddom). Jeg er tankens kim,

¹ Den gnostiske Sophia, ”visdommen”, som er ”moder” til oktoaden (i en viss forstand Aditi med hennes åtte sønner) er som i de gamle systemer helligånden og alle tings skaper. ”Faderen” er en langt senere fremstilling. Den første manifesterte Logos var overalt kvinnelig og moder til de syv planetmakter.

² Se ”Chinese Buddhism” av pastor J.C. Eddins, som alltid gir korrekte opplysninger, selv om hans slutninger ofte er feilaktige.

³ Likesom de forskjellige *logoi* og hierarkier av makter må disse ”slanger” holdes fra hverandre. Shessa eller Ananta, ”Vishnus vogn”, er en allegorisk abstraksjon, som symboliserer uendelige tid i rommet, som inneholder kimen og periodisk avkaster denne kimens frukt, som er det *manifesterte* univers, mens den gnostiske *ophis* i sine syv vokaler rommer den samme tredobbelte symbolikk som den eldgamle læres Oeaoohoo med den ene, de tre og de syv stavelser, dvs. den ene, umanifesterte Logos, den andre manifesterte, triangelen som konkret blir firfoldigheten eller Tetragrammaton, og dennes stråler på det materielle plan.

⁴ De gamle hedningers astrallys eller eteren (for uttrykket astrallys er av ny dato) – er ånd-stoff. Det begynner med det rene, åndelige plan og blir grovere etter hvert som det stiger ned, inntil det på vårt plan blir til *maya* eller den svikeyfulle slange.

det strålende *Ord*, Guds *sønn*. Alt som således ser og hører i deg, er mesterens *ord*; det er tanken (*Mahat*) som er Gud, faderen.¹ Det himmelske osean, eteren ... er faderens *åndedrag*, det livgivende prinsipp, *moderen*, den hellige ånd ... da disse ikke er atskilt, og deres forening er LIVET.²

Her finner vi det umiskjennelige ekko av den eldgamle, hemmelige lære, som her utlegges. Men den plasserer ikke "faderen", som kommer som den tredje og er "moderens sønn", ved begynnelsen av livets evolusjon, men "ALTETS evige og uopphørlige åndedrag". Før *Mahat* (forståelse, universell bevissthet, tanke, osv.) manifesterer seg som Brahmag eller Shiva, fremtrer den som Vishnu, sies det i *Sankhya Sara* (side 16). *Mahat* har derfor likesom *Logos* flere aspekter. *Mahat* kalles herre (lord) i den primære skapelse, og er i denne forstand den universelle erkjennelse eller *guddommelige tanke*; men "den Mahat som først ble frembrakt kalles (senere) *ego-isme*, når den er født som JEG, som sies å være den andre skapelse. (*Anugita*, kap. XXVI.) Oversetteren (en dyktig og lærd brahmin, ikke en europeisk orientalist) forklarer i en fotnote (6): "Dvs. når Mahat utvikler seg til en følelse av selvbevissthet – JEG – antar den navn av egoisme", som uttrykt i vårt esoteriske språk, betyr: når *Mahat* blir omdannet til den menneskelige (eller de endelige guders) *manas* og blir til *aham*-skap. Hvorfor det kalles den annen skapelses *Mahat* (eller den niende for kumaraen i Vishnu Purana) vil bli forklart i bind 2. "Ildhavet" er derfor det super-astrale (dvs. numenale) lys, den første utstråling fra roten, mulaprakriti, den udifferensierte, kosmiske substans, som blir *astralt* stoff. Som beskrevet ovenfor kalles den også den "glødende slange". Hvis leseren husker at det finnes bare et universelt element, som er uendelig, ufødt og udødelig, og at alt det øvrige – likesom i fenomenenes verden – bare er ulike differensierte aspekter og omdannelser (forbindelser, som de nå kalles) av dette ene element, fra kosmiske ned til mikrokosmiske virkninger, fra overmenneskelige ned til menneskelige og undermenneskelige vesener, kort sagt hele den objektive tilværelse - da vil den første og viktigste vanskelighet forsvinne og okkult kosmologi vil mestres³. Alle kabbalister og okkultister, østlige som vestlige, anerkjenner (a) at "fader-moder" er det samme som ur-eteren eller *akasha* (astrallyset)⁴, og (b) dens homogenitet før utviklingen av "sønnen", i kosmisk forstand *Fohat*, som er kosmisk elektrisitet. "Fohat herder og sprer de syv brødre" (Dzyans Bok III), som betyr at det opprinnelige elektriske vesen – for de østlige okkultister insisterer at elektrisitet er et vesen - elektrisifiserer til liv, og oppsplitter ursubstansen eller før genetisk stoff i atomer, som selv er kilden til alt liv og bevissthet. "Det finnes en universell, *unik kraft* bak alle former og alt liv, og som kalles od,⁵ ob og aour, aktiv og passiv, positiv og negativ, som dag og natt; det er skapelsens første lys" (Eliphas Levi: Kabbalah) – de opprinnelige Elohim's første lys - Adam, "mannlig og kvinnelig" - eller (vitenskapelig) ELEKTRISITET OG LIV.

(c) De gamle fremstilte det som en slange, for "Fohat veser, når han glir hit og dit" (i sikksakk). Kabbalaen betegner det med det hebraiske bokstav tet, ט, hvis symbol er slangen, som spilte så stor rolle i mysteriene. Dets universelle verdi er ni, da den er niende bokstav i alfabetet og den niende dør blant de femti portaler eller porter, som fører til tilværelsens skjulte mysterier. Det er den magiske faktor *par excellence* og betegner i hermetiske filosofi "urstoffet tilført liv", essensen som danner alt, og ånden som bestemmer deres form. Men det finnes to hemmelige, hermetiske handlinger, en åndelig, den andre korrelert med det materielle, som alltid er forent. "Du skal skille jorden fra ilden, det subtile fra det faste...det, som stiger fra jorden opp til himmelen og igjen nedstiger fra himmelen og til jorden. Det (subtile lys) er den sterke kraft i all kraft, fordi den overvinner alt subtilt og trenger inn i alt fast. Slik ble verden skapt" (*Hermes*).

¹ Med "Gud.faderen" menes her utvilsomt det syvende prinsipp i mennesket og i kosmos, da dette prinsipp i sitt vesen og sin natur er uatskillelig fra det syvende kosmiske prinsipp. I en forstand er det grekerens Logos og de esoteriske buddhisters Avalokiteshvara.

² Se "The Divine Pymander", oversatt av dr. Everard (1650), atter utgitt av Hargrave Jennings (1884).

³ I den egyptiske som i den indiske teogoni var det en *skjult* guddom, den ENE, og en skapende, androgyn gud. Shu er den skapende gud, og Osiris er i sin første, opprinnelige form "guden hvis navn er ukjent". (Se Mariette Abydos, II, side 63 og bind III, sidene 413, 414, nr. 1122.)

⁴ Se neste fotnote.

⁵ Od er det rene, livgivende lys eller det magnetiske fludium, ob er for de sorte magikere dødens budbringer, det forbryterske, onde fludium; aour er syntesen av de to, det egentlige astrallys. Kan filologene forklare hvorfor od – et uttrykk Heichenbach anvender som betegnelse for det vitale fludium – også er et tibetansk ord, som betyr lys, klarhet, stråleglans? I okkult forstand betyr det også "himmel". Hvorfra kommer roten til ordet? Som vi skal vise, er *akasha* ikke *eter* i egentlig forstand, men noe langt høyere.

Det var ikke bare Zenon, stoisismens grunnlegger, som lærte at universet evolverer, og at dets ursubstans omdannes fra ild til luft og derifra til vann, osv. Heraklit fra Efesos hevdet at det ene prinsipp, som ligger til grunn for alle fenomener i naturen, er ild. Den intelligens, som beveger universet er ild, og ild er intelligens. Mens Anaximenes sa det samme om luft, og Thales fra Milos (600 f.Kr.) om vann, forener den esoteriske lære alle disse filosofer ved å vise at selv om de alle hadde rett, så hadde ingen av dem et komplett system.

8. HVOR VAR KIMEN, OG HVOR VAR NÅ MØRKET? HVOR ER ÅNDEN I DEN FLAMME SOM BRENNER I DIN LAMPE, O LANOO? KIMEN ER DET, OG DET ER LYSET; DEN HVITE, STRÅLENDE SØNN AV DEN MØRKE, SKJULTE FADER (a).

(a) Svaret på det første spørsmål, som antydes av det andre, som er lærernes svar til eleven, rommer i en enkelt setning en av den okkulte filosofis viktigste sannheter. Det indikerer eksistensen av ting som ikke kan oppfattes av våre fysiske sanser, og som er av langt større betydning og langt mer virkelige og varige enn de, som henvender seg til disse sanser. Før lanooen kan gjøre seg håp om å forstå det transcendentale metafysiske problem, som det første spørsmål rommer, må han kunne besvare det andre, og det svar han gir på det, vil gi ham nøkkelen til det riktige svar på det første.

I sanskritkommentaren til dette vers brukes mange forskjellige betegnelser for det skjulte, uåpenbarte prinsipp. I den indiske litteraturs eldste håndskrifter har denne uåpenbarte, abstrakte guddom intet navn. Den kalles i regelen "Det" (på sanskrit *Tad*) og betyr alt som er, var og vil bli, eller som det menneskelige sinn kan oppfatte som sådan.

Blant slike betegnelser som "det bunnløse mørke", "virvelvinden" osv. som naturligvis bare finnes i den esoteriske filosofi, kalles det også "Det med Kalahansa, Kala-ham-sa", til og med "Kali Hamsa" (den sorte svane). Her er *m* og *n* konvertible, og de uttales begge som det nasale franske *an* eller *am*, eller, igjen, *en* eller *em* (*Ennui, Embarras, osv.*). Som i den hebraiske Bibel er det også på sanskrit mange hemmelighetsfulle og hellige navn, som for det profane øre ikke er annet enn et ganske alminnelig og ofte vulgært ord, fordi det er skjult ved bokstavombytning eller på annen måte. Ordet Hamsa eller esoterisk "hamsa" er nettopp et slikt ord. Hamsa svarer til a-ham-sa – tre ord som betyr "jeg er ham"; men hvis det deles på en annen måte, leses det "So-ham", "han (er) jeg", da Soham er lik Sah, "han", og aham, "jeg", eller "jeg er ham". For den som forstår visdommens språk, rommer dette ene ord det universelle mysterium, læren om at mennesket og Guddommen i deres innerste vesen er ett. Herfra kommer symbolet på og allegorien om Kalahansa (eller hamsa), og benevnelsen Hamsa-vahana, som ble anvendt om Brahma intetkjønn (og senere om den mannlige Brahmâ), og som betyr "den som bruker hamsa som sitt legeme". Det samme ord kan leses "Kalaham-sa" eller "jeg er jeg" i all evighet, som svarer til det bibelske eller rettere zoroastriske "Jeg er den jeg er". I Kabbalaen finner man den samme lære, som følgende utdrag av et ikke utgitt manuskript av den lærde kabbalist, hr. D. Lidell McGregor Mathers, vitner om: De tre pronomer אהו, אתה, אני, hua, ateh, ani – han, du, jeg; brukes i den hebraiske Kabbala for å symbolisere ideenes Makroprosopus og Mikroprosopus. Hua, "han", anvendes om den skjulte Makroprosopus; ateh, "du", om Mikroprosopus og ani, "jeg", om den siste, når han fremstilles som talende. (Se *Lesser Holy Assembly*, side 204 og etterfølgende.) Det bør registreres at hvert av disse ord består av tre bokstaver, hvor bokstaven alef א, a, er det siste i det første ordet hoa og det første i ordene ateh og ani, som om det var forbindelsesleddet mellom dem. א er imidlertid symbolet på enheten og altså på den uforanderlige ide om det guddommelige, som virker gjennom dem alle. Men etter א i ordet hoa står bokstavene ו og פ, som er symboler for tallene seks og fem, det mannlige og det kvinnelige, heksagrammet og pentagrammet. Og tallene for disse tre ord, hoa, ateh og ani er 12, 406 og 61, hvis tverrsummer er 3, 10 og 7, nøkkeltallene i De ni kamrenes Kabbala, som er en form for temuras eksegetiske regel.

Det er nytteløst å forsøke å forklare mysteriet fullt ut. Materialister og moderne vitenskapsmenn vil aldri kunne fatte det. For å få en klar forståelse av det, må man for det første godta påstanden om en evig, allestedsnærværende Gud i naturen; og for det andre ha fanget mysteriet om elektrisiteten i dens innerste essens; og for det tredje erkjenne at mennesket på det jordiske plan er det syvfoldige symbol på den ene, store ENHET, Logos, som selv er tegnet for de syv vokaler, åndedraget krystallisert i OR-

DET.¹ Den som tror på alt dette, må også tro på de mangfoldige kombinasjoner av okkultismens og Kabbalaens syv planeter, med de tolv zodiaktegn; og tilegne, som vi gjør, til enhver planet og til hvert stjernebilde en innflytelse, som Ely Star (en fransk okkultist) formulerer som er "særegen, god eller dårlig, alt etter den planetånd som hersker over den, som igjen er i stand til å påvirke mennesker og ting som er i harmoni med ham, og som han er beslektet med." Av disse grunner og fordi få tror på dette er alt som kan sies nå er at Hansa (enten det er jeg, han, gåsen eller svanen) er et viktig symbol, som representerer for eksempel guddommelige visdom, en visdom i mørket som er utenfor menneskers rekkevidde. I eksoterisk henseende er Hansa, som enhver hindu vet, en fabelfugl, som da den (i allegorien) ble foret med melk blandet med vann, skilte dem, drakk melken og lot vannet bli igjen, og viste dermed sin indre visdom – da melk symboliserer ånd, mens vann representerer stoff.

At denne allegori er meget gammel og stammer fra de første arkaiske tider, vises ved at det (i Bhagavata Purana) nevnes en bestemt kaste kalt "Hamsa" eller "Hansa", som var den "ene kaste" *par excellence*, den gang det i en forlengst glemt fortid blant hinduene bare var "en veda, en Gud og en kaste". I Himalaya er det også en fjellkjede som ifølge de gamle bøker ligger nord for Merufjellet som kalles "Hamsa"; som settes i forbindelse med historier om religiøse mysterier og innvielser. Det er en komplett misforståelse, når Kala-Hansa i orientalistenes eksoteriske tekster og oversettelser antas å være redskap for Brahmâ-Prajapati. De kaller Brahma, intetkjønn, Kala-hansa og den mannlige Brahmâ Hansa-vahana, fordi "hans legeme er en svane eller en gås". (kf. Dowson "Dictionary of Hindu Mythology" side 57.) Dette er en rent eksoterisk forklaring. Hvis Brahma, det uendelige, er alt det orientalistene forklarer – og i samsvar med vedantatekstene er en abstrakt guddom, som ikke karakteriseres ved noen menneskelig egenskap, og det samtidig hevdes at han eller det kaltes Kala-hansa, hvordan kan det da esoterisk og logisk bli legeme for Brahmâ, den manifesterte, endelige gud? Det er akkurat omvendt. "Svanen eller gåsen" (hansa) er symbol på den mannlige eller midlertidige guddom, da han, urstrålens utstrømning, tjener som legeme eller redskap for den guddommelige stråle, som ellers ikke kunne manifestert seg i universet, da den nemlig selv er en utstrømning fra mørket – i hvert fall for vårt menneskelige intellekt. Det er altså Brahmâ, som er Kala-hansa, og strålen som er Hansa-varana.

Det merkelige symbol som er valgt, er likevel tankevekkende, for dets virkelige mystiske betydning er forestillingen om et universelt moderskjød, illustrert ved urdypets vann, som åpner seg for å motta og deretter utsende den ene stråle (Logos), som rommer syv andre avlende stråler eller krefter (Logoi eller byggmestrene). Derfor valgte rosenkruzterne en vannfugl som symbol – en svane eller en pelikan² - med syv unger, et symbol som er blitt modifisert og tilpasset forskjellige religioner i alle land. I "Tallenes bok" kalles Ain Soph "pelikanenes ildsjel"³. Den viser seg i begynnelsen av hver manvantara som Narayana eller Svayambhuva (det selveksisterende), og trenger inn i verdenssegget, og utgår fra det ved slutten av den guddommelige inkubasjonstid som Brahmâ eller Prajapati, faderen til det fremtidige univers, som han utvider seg til. Han er purusha (ånd); men han er også prakriti (stoff). Det er først etter å ha delt seg i to halvdelar – Brahmâ-Vach (den kvinnelige) og Brahmâ-Viraj (den mannlige), at Prajapati blir den mannlige Brahmâ.

¹ Det er igjen det samme som Fichte og de tyske panteister lærer. Den første ærer Jesus som den store lærer, som forkynte menneskeåndens enhet med Guds ånd eller det universelle prinsipp (advaita-læren). I vesterlandsk metafysikk er det vanskelig å finne en eneste ide, som ikke allerede fantes i den gamle, østerlandske filosofi. Fra Kant til Herbert Spencer er det alt sammen en mer eller mindre forvrengt gjenklang av dvaita, advaita- og vedanta-doktrinene i alminnelighet.

² Om fuglen er en svane, en gås eller en pelikan har ingen betydning, da de alle er vannfugler, som likesom ånden flyter eller beveger seg på vannet og deretter stiger opp fra vannet for å gi liv til andre vesener. Betydningen av rosenkorsets attende grad er akkurat dette, selv om det senere er poetisk beskrevet som en morsfølelse, hvor pelikanen sønderriver sitt bryst for å ernære sine syv unger med sitt eget blod.

³ Grunnen til at Moses forbyr sitt folk å spise pelikaner og svaner (5. Mosebok, XIV, 16, 17), idet han regner dem som urene fugler mens han tillater spising av "gresshopper og biller" (3. Mosebok, XI, 22), er rent fysiologisk og har bare noe med mystisk symbolikk å gjøre for så vidt som ordet "urene" i likhet med alt det øvrige er esoterisk og ikke skal forstås bokstavelig, men likeså godt kan bety "hellige" som det motsatte. Det er et meget tankevekkende forsøk på å skjule den virkelige mening, når man ser det i forbindelse med visse former for overtro som for eksempel den man finner hos det russiske folk, som ikke vil anvende duer til føde, ikke fordi de er "urene", men fordi "helligånden" sies å ha vist seg i skikkelse av en due. Se bind 2, annen del, avsnitt 5, "Om den skjulte Guddom, dens symboler og tegn".

9. LYS ER KALD FLAMME, OG FLAMME ER ILD, OG ILD FREMBRINGER HETE, SOM DANNER VANN – LIVETS VANN I DEN STORE MODER (kaos) (a).

(a) Man må huske at oversetterne har tatt ordene "lys", "flamme" og "ild" fra de gamle "ild-filosofers"¹ ordforråd for å tydeliggjøre meningen med de eldgamle uttrykk og symboler som er brukt i originalen. Ellers ville de ha vært helt uforståelig for en europeisk leser. For en som studerer okkultisme, vil disse uttrykk være tydelige nok.

"Lys", "flamme", "hete", "kulde", "ild", "vann", og "livets vann" er på vårt plan alle sammen resultater av, eller som en moderne fysiker vil si, korrelasjoner av ELEKTRISITET. Mektige ord og et enda mektigere symbol! Det hellige opphav til et ikke mindre hellig avkom, ilden – skaperen, opprettholderen og ødeleggeren, og lyset – våre guddommelige forfedres innerste vesen, og flammen – tingenes sjel. Elektrisiteten, på tilværelsens høyeste plan det ENE liv og på det laveste det astrale fluidum, alkymistenes athanor, GUD og DJEVEL, GODT og ONDT...

Hvorfor kalles lyset "kald flamme" i sangene? Fordi den energi som i den kosmiske evolusjons rekkefølge (som okkultistene lærer den) setter stoffet i bevegelse, etter først å ha omdannet det til atomer, på vårt plan frembringes av kosmisk hete, og fordi kosmos i betydningen atskilt stoff ikke eksisterte før denne periode. Det første urstoff som er evig og samtidig med rommet, "som verken har begynnelse eller ende, "er" verken varmt eller kaldt, men er av en egen, særlig natur" sies det i kommentaren. Varme og kulde er relative egenskaper, som hører til de manifesterte verdener, som alle utgår fra det manifesterte urstoff, som i sitt absolutt latente aspekt kalles den "kalde jomfru", som vekkes til live som "moderen". I gamle vesterlandske myter om verdens tilblivelse sier det at i begynnelsen var det bare kald tåke som var faderen, og det fruktbare slim (moderen eller urstoffet), hvorfra verdensslangen (materien) krøp frem. (Isis Unveiled, I, side 146.) Før urstoffet utgår fra det aldri manifesterte plan og våkner opp til virksomhet under Fohats impuls, er det altså bare "en kjølig stråleglans, som er uten farge, form og smak, blottet for alle egenskaper og aspekter." Til og med hennes førstefødte, de "fire sønner", som "er en og blir syv" vesener, hvis egenskaper og navn de gamle, østerlandske okkultister brukte som benevnelser for fire av de opprinnelige syv "kraftsentre" eller atomer, som senere utvikler seg til de store, kosmiske "elementer", som nå er delt i de noen og sytti underelementer vitenskapen kjenner. De første Dhyana-Chohaners fire "urnaturer" er (av mangel på bedre benevnelser) henholdsvis akashisk, eterisk, vannaktig og ildaktig, som i praktisk okkult terminologi tilsvarer de vitenskapelige definisjoner av gasser, som – for å gi både okkultister og andre en klar forestilling om dem – kan betegnes som parahydrogeniske ("para" betyr "hinsides", "utenfor"), paraoxygeniske, oxyhydrogeniske og ozoniske eller kanskje nitro-ozoniske, da disse sistnevnte krefter eller gasser (som i okkultismen er oversanselige, men likevel atomiske stoffer) er de mest effektive og aktive, når de virker på den grove, differensierte materie.² Disse elementer er både elektropositive og elektronegative.

10. FADER-MODER SPINNER ET VEV, HVIS ØVERSTE ENDE ER FESTET TIL ÅNDEN (purusha), LYSET FRA DET ENE MØRKE, OG DEN LAVERE ENDE TIL MATERIE (prakriti), DENS (åndens) MØRKE ENDE; OG DETTE VEV ER UNIVERSET SPUNNET AV TO SUBSTANSER SOM ER GJORT TIL EN, SOM ER SVABHAVAT (a).

(a) I "Manduku Upanishad" (I, I, 7) står det: "Som edderkoppen spinner sitt vev og drar det inn igjen, som urter vokser opp av jorden...slik utgår universet fra den uforgjengelige ene", Brahmâ, da "det ukjente mørkes kim" er den materie som alt stammer og utvikler seg fra, "som spindelvevet fra edderkoppen og skum fra vann", osv. Dette er bare malende og riktig hvis betegnelsen for "skaperen" Brahmâ er avledet av roten *brih*, å øke eller utvide. Brahmâ "ekspanderer" og blir universet, spunnet av hans eget stoff.

Den samme ide er nydelig uttrykt av Goethe, som sier:

¹ Ikke de middelalderlige alkymister, men magerne og ild-dyrkerne, fra hvem rosenkretzerner eller ild-filosofene, teurgernes etterfølgere, har fått alle sine ideer om ilden som et mystisk og guddommelig element.

² Hver av disse og mange flere er sannsynligvis de manglende mellomledd i kjemien. De kjennes ved andre navn i alkymien og for okkultistene som frembringer fenomener. Det er ved å kombinere og igjen kombinere (eller atskille) "elementene" på en bestemt måte ved hjelp av astral ild at de største fenomener frembringes.

På tidens bråkende vev spinner jeg
 Og vever for Gud den kledning du ser ham som.

11. DET (vevet) EKSPANDERER NÅR ILDEN (faderen) ÅNDER PÅ DET. DET TREKKER SEG SAMMEN NÅR MODERENS (materiens rot) ÅNDE BERØRER DET. SÅ SKILLES SØNNENE (elementene med deres respektive krefter eller intelligenser) OG SPRES, FOR Å VENDE TILBAKE TIL DERES MODERS SKJØD VED AVSLUTNINGEN AV "DEN STORE DAG" OG IGJEN BLI ETT MED HENNE. (a) NÅR DET (vevet) AVKJØLES, BLIR DET STRÅLENDE, DETS SØNNER UTVIDER SEG OG TREKKER SEG SAMMEN GJENNOM DERES EGNE SELV OG HJERTER; DE FAVNER UENDELIGHETEN. (b)

Universets ekspansjon under "ildens ånde" er meget tankevekkende i lys av perioden med "ildtåke", som den moderne vitenskap taler så mye om, og i virkeligheten vet så lite om.

Sterk hete nedbryter de sammensatte elementer og oppløser himmellegemene i det opprinnelige ene element, forklarer kommentaren. "Når et legeme, levende eller dødt, er oppløst i sitt opprinnelige element ved å komme innenfor rekkevidde av og inn i tiltrekningskraften av et brennpunkt eller varme- (eller energi-)senter, hvor mange beveger seg frem og tilbake i rommet, vil det bli oppløst i damp og havne i "moderens skjød", inntil Fohat samler noen klynger av kosmisk stoff (nebulæ), og setter det på ny i bevegelse og utvikler den nødvendige varme ved å gi det en impuls, og så lar det fortsette sin nye utvikling på egen hånd."

(b) Ekspansjonen og sammentrekningen av vevet - dvs. verdensstoffets eller atomene – uttrykker her den pulserende bevegelsen; for det er den regelmessige sammentrekning og utvidelse av det uendelige og grenseløse hav av det, vi kaller stoffets numenon utgått fra svabhavat, som er årsak til atomenes universelle vibrasjonsbevegelse. Men det antyder også noe annet. Det viser at de gamle hadde kjennskap til det som nå er en gåte for mange vitenskapsmenn og især for astronomer: årsaken til den første antennelse av materien eller verdensstoffet, paradokset med at det frembringes varme ved nedkjølende sammentrekning og andre kosmiske gåter. For det viser tydelig at de gamle kjente disse fenomener. "Det er en indre og en ytre varme i hvert atom", sies det i kommentarmanuskriptet som forfatterinnen har hatt adgang til; "faderen (åndens) ånde og moderens (stoffets) ånde (eller varme)"; og det gis forklaringer som viser at den moderne teori om at solvarmen dør ut på grunn av varmetap gjennom utstråling, er feilaktig. Antagelsen er feilaktig også etter vitenskapens egne innrømmelser. Som professor Newcomb fremhever (*Popular Astronomy*, sidene 507-508), "ved å tape varme, trekker et luftformig legeme seg sammen, og den varme som utvikles ved sammentrekningen er større enn det, som tapes for å fremkalle sammentrekningen." Det paradoks at et legeme blir varmere som følge av sammentrekning, førte til lange disputer. Man argumenterte med at varmeoverskuddet ble tapt ved utstråling, og at det var i strid med Charles' lov (Winchell, *Nebular Theory*) å anta at temperaturen ikke faller i takt med forminskelsen i omfang under konstant trykk. Sammentrekning utvikler ganske visst varme; men sammentrekning (på grunn av avkjøling) kan ikke utvikle all den varme som på et gitt tidspunkt finnes i massen, eller bare opprettholde en konstant temperatur i et legeme, osv. Professor Winchell søker å unngå paradokset – som J. Homer Lane (*American Journal of Science*, juli 1870) har bevist bare er tilsynelatende – ved å antyde at det må være "noe i tillegg til varme". "Kan det ikke simpelthen være," spør han, "en frastøtning mellom molekylene, som varierer i overensstemmelse med en eller annen avstandslov?" (*World-Life of Comparative Geology*, av Alexander Winchell, LL.D, side 85 (1883)). Men også dette vil bli funnet uforenlig med mindre dette "noe i tillegg til varme" benevnes "åsaksløs varme", "ildens ånde", den skapende kraft pluss ABSOLUTT INTELLIGENS, som naturvitenskapen neppe er innstilt på å akseptere.

Uansett vil lesningen av dette vers vise, til tross dens arkaiske terminologi, at den er mer vitenskapelig enn selv den moderne vitenskap.

12. DA SENDER SVABHAVAT FOHAT FOR Å HERDE ATOMENE. ENHVER (av disse) ER EN DEL AV VEVET (universet). SOM REFLEKS AV DEN "SELVEKSISTERENDE HERRE" (urlyset), BLIR ENHVER PÅ SIN MÅTE TIL EN VERDEN.¹

Fohat herder atomene - ved å injisere energi i dem - og sprer derved atomene eller urstoffet. "Han sprer seg selv, idet han sprer materien i atomer." (De håndskrevne kommentarer.)

Det er gjennom Fohat at den universelle tankes ideer påtrykkes stoffet. En svak forestilling om Fohats natur kan hentes fra uttrykket "kosmisk elektrisitet", som denne kraft noen ganger kalles, men i dette tilfelle må det til elektrisitetens alminnelige kjente egenskaper føyes andre, deriblant intelligens. Det er interessant å registrere at den moderne vitenskap har funnet at all hjernevirksomhet ledsages av elektriske fenomener. (Se 5. sang og kommentarene for flere detaljer om Fohat.)

---

¹ Det skal forstås slik at flammen fra en ild er endeløs, og at alle lys i hele universet kunne tennes ved et alminnelig talglys, uten å forminske dets flamme.

4. sang: DE SYV HIERARKIER

1. LYTT, DERE JORDENS SØNNER, TIL DERES LÆRERE - ILDENS SØNNER (a). LÆR AT INGEN ER FØRST ELLER SIST, FOR ALT ER ET TALL, UTGÅTT FRA ET IKKE-TALL (b).

(a) Utrykkene "ildens sønner" og lignende krever forklaring. De er forbundet med et stort urgammelt og universelt mysterium, som det ikke er lett å klarlegge. Det finnes et sted i *Bhagavad Gita* (kap. viii), hvor Krishna taler symbolsk og *esoterisk* og sier: "Jeg vil forklare deg de tider (betingelser).. hvor yogier som forlater (dette liv) ikke vender tilbake (gjenfødes), og de hvor de vender tilbake (reinkarnerer). Ilden, flammen, dagen, de lyse (lykkebringende) to uker, det nordlige solvervs seks måneder; de mennesker som da går bort (dør) og som kjenner Brahman (yogier), går til Brahman. Røk, natt, de mørke (uheldige) to uker, det sydlige solvervs seks måneder; (å dø) i disse fører yogien til månelysset (eller månehuset, også astrallyset) og returnerer (blir gjenfødt). Disse to veier, den lyse og den mørke, sies å være evige i denne verden (eller store kalpa, tidsalder). Ved den ene vei går mennesket som aldri vender tilbake, ved den andre vender han tilbake." Utrykkene "ild", "flamme", "dag", de "lyse fjorten dager", osv., og "røk", "natt", osv. som bare fører til avslutningen av måneveien er uforståelig uten kjennskap til esoterisme. De er *alle navn på forskjellige guder*, som hersker over de kosmisk-psykiske krefter. Vi taler ofte om "flammenes" hierarki, om "ildens sønner" osv. Shankaracharya, den største av Indias esoteriske mestere, sier at *ild* er en gud, som hersker over tiden (kala). Den dyktige oversetter av *Bhagavad Gita*, Kashinat Trimbak Telang, M.A., fra Bombay, innrømmer at han "ikke har noen klar forestilling om meningen med disse vers" (fotnote, side 81). Meningen er derimot ganske tydelig for den som kjenner den okkulte lære. Disse vers er forbundet med den mystiske betydning av sol- og månesymbolene: Pitriene er *måneguder* og våre forfedre, fordi de *skapte det fysiske menneske*. Agnisvattaene, kumaraene (de syv mystiske vismenn), er solguder, selv om de førstnevnte også er pitrier, som "danner det *indre menneske*". De er:

"ildens sønner" - fordi de er de første vesener (i den hemmelige lære kalles de "intelligenser") utviklet av urilden. "Herren er en fortærende ild." (5. mosebok, IV, 24); "Herren (Christos) skal åpenbares med sine mektige engler i flammende ild." (Paulus annet brev til thessalonikerne, I, 7-8.). Helligånden kom over apostlene som "kløftede tunger av ild" (Apostlenes gjerninger, II, 3); Vishnu vil vende tilbake på Kalki, den hvite hesten, som den siste avatar i ild og flammer; og *Soshios* vil også bli brakt ned på en hvit hest i en "ildtornado". "Og jeg så himmelen åpnet, og se en hvit hest, og han som satt på den... kalles Guds ord" (Johannes åpenbaring, XIX, 11 og 13) blant flammende ild. Ild er eter i sin reneste form og blir derfor ikke betraktet som stoff, men er enheten i eteren – den annen manifesterte guddom – i dens universalitet. Men det er to slags "ild", som atskilles i den okkulte lære. Den første eller den rent *formløse* og *usynlige* ild, skjult i den *åndelige sentralsol*, og omtales som trefoldig (metafysisk); mens ilden i det manifesterte kosmos er syvfoldig, både i universet og i vårt solsystem. "Kunnskapens ild brenner opp alle handlinger på illusjonens plan", sies det i kommentarene. "Derfor kalles de som har ervervet den og er frigjort for 'ild' (*Fires*)." Når Brahmana i *Anugita* taler om de *syv sanser* symbolisert som *hotrier* eller prester, sier han: "Disse syv (sanser, lukt og smak, farge og lyd, osv.) er således årsaker til frigjørelse" og oversetteren tilføyer: "Det er fra disse syv selvet skal frigjøres. 'Jeg' (er her blottet for egenskaper) må bety selvet, ikke Brahmana, som taler." ("*Sacred Books of the East*", av Max Müller, Bind VIII, 278.)

(b) Utrykket "for alt er et tall, utgått fra noe som ikke er et tall", relaterer seg til den universelle og filosofiske lære som akkurat er forklart i kommentarene til vers 4 av 3. sang. Det som er absolutt er naturligvis ikke et tall; men i sin senere betydning har det en anvendelse i rom og tid. Det betyr ikke bare at enhver tidsperiode er del av en større periode, opp til det mest uendelige det menneskelige intellekt kan forestille seg, men også at ingen manifestasjon kan oppfattes på annen måte enn som en del av et større hele: hvor den aggregerte væren er det ene, manifesterte univers som utgår fra det umanifesterte eller det absolutte - som kalles ikke-væren eller "ikke-tall", for å atskille det fra VÆREN eller det "ene tall".

2. LÆR HVA VI SOM NEDSTAMMER FRA DE OPPRINNELIGE SYV, VI SOM ER FØDT AV URFLAMMEN, HAR LÆRT AV VÅRE FEDRE (a).

(a) Dette er forklart i bind II, og uttrykket "urflammen" bekrefter det som sagt i første avsnitt av forestående kommentar til 4. sang.

Forskjellen mellom de "opprinnelige" og de etterfølgende syv byggmestere er: De første er strålen og den direkte utstrømning fra de første "hellige fire", *tetraktys*, dvs. den evig selveksisterende ene (evig *i essens* vel å merke, ikke i manifestasjon, og atskilt fra den universelle ENE). De opprinnelige, som er latente under pralaya og aktive i den manvantariske periode, utgår fra "fader-moder" (åndstoff); mens den andre manifesterte firfoldighet og de syv utgår fra moderen alene. Det er henne som er den ubesmittede jomfrumoder, som er overskygget men ikke befruktet av det universelle MYSTERIUM – når hun fremtrer fra sin laya- eller udifferensierte tilstand. I virkeligheten er de naturligvis alle sammen ett, men deres aspekter på de forskjellige tilværelsesplan er forskjellige. (Se del II, "De skapende guders teogoni".)

De første "opprinnelige" er de høyeste vesener som eksisterer. De er kristendommens erkeengler, de som vegrer seg for å skape eller rettere mangfoldiggjøre seg, som Michael gjorde i sistnevnte system, og som de eldste "tankefødte sønner" av Brahma (Veddhas) gjorde.

3. FRA LYSETS STRÅLEGLANS – STRÅLEN FRA DET EVIGE MØRKE – SPRANG UT I ROMMET DE GJENOPP-VÅKNEDE ENERGIER (Dhyan-Chohan'ene), DEN ENE FRA EGGET, DE SEKS OG DE FEM (a). DERETTER DE TRE, DEN ENE, DE FIRE, DEN ENE, DE FEM – DE TO GANGER SYV, DEN SAMLEDE SUM (b). OG DISSE ER: ESSENSENE, FLAMMENE, ELEMENTENE, BYGGMESTRENE, TALLENE, ARUPAENE (formløse) RUPAENE (med legemer), OG KRAFTEN ELLER DET GUDDOMMELIGE MENNESKE - DEN SAMLEDE SUM. OG FRA DET GUDDOMMELIGE MENNESKE UTGIKK FORMENE, GNISTENE, DE HELLIGE DYR OG DE HELLIGE FEDRES (pitrienes) BUDBRINGERE INNENFOR DE HELLIGE FIRE.¹

(a) Dette relaterer seg til den hellige vitenskap om tallene, faktisk så hellig og så viktig for det okkulte studium at emnet vanskelig kan dekkes selv i et så stort verk som dette. Det er ved hierarkiene og det korrekte tall for disse (for oss) usynlige vesener unntatt ved meget sjeldne anledninger, at mysteriet ved hele universet hviler. *Kumaraene* kalles for eksempel de "fire" selv om de i virkeligheten er syv, fordi Sanaka, Sananda, Sanatana og Sanat-Kumara er de viktigste Vaidhatra (deres familienavn), da de utgår fra det "firfoldige mysterium". For å gjøre det hele klarere må vi belyse emnet gjennom en lære, som noen av våre lesere er bedre kjent med, nemlig den brahminske.

Ifølge Manu, er Hiranyagarbha Brahma *det første mannlige* skapt av den usynlige, årsaksløse ÅRSÅK i et "gyllent egg strålende som solen", som det står i *Hindu Classical Dictionary*. "Hiranyagarbha" - betyr gyllen eller rettere "strålende moderskjød" eller egg. Denne betydning passer dårlig til betegnelsen "mannlig". Men setningens esoteriske betydning er klar nok. I Rig Veda sies det: "DET, herren over alle vesener... det ene, belivende prinsipp i guder og mennesker" oppsto i begynnelsen i det gyllne moderskjød, Hiranyagarbha – som er verdensegget eller vårt univers' sfære. Dette vesen er avgjort androgynt, og allegorien om Brahmâ, som deler seg i to og gjenskapes i en av disse (den kvinnelige Vach) som Viraj, er et bevis på det.

"Den ene fra egget, de seks og de fem" gir tallet 1065, verdien av de førstefødte (senere den mannlige og kvinnelige Brahmâ-Prajapati), som svarer henholdsvis til tallene 7, 14 og 21. Prajapati er i likhet med Sephirot bare syv, inkludert den samlede Sephira i triaden, hvorfra de utgår. Fra Hiranyagarbha eller den *trefoldige* Prajapati (den opprinnelige vediske trimurti, Agni, Vayu og Surya) utgår de andre syv, eller igjen ti, hvis vi atskiller de første tre, som er tre i en og en i tre. Alle omfattes de av den ene "høyeste" Parama, som kalles guhya eller "hemmelig" og Sarvatman, "Oversjelen". "De syv tilværelsens herrer ligger skjult i Sarvatman som tanker i en hjerne." Det samme gjelder Sephirot. Den

¹ 4-tallet, som okkult representerer tetraktus, den hellige eller perfekte firkant, er et hellig tall for alle mystikere i alle nasjoner og raser. Det har en og samme betydning i bramanismen, buddhismen, kabbalaen og i det egyptiske, kaldeiske og andre numeriske systemer.

er syv når det telles fra den høyeste triade, med Kether øverst, eller ti – eksoterisk. I Mahabharata er det 21 Prajapati eller ti, seks og fem (1065), tre ganger syv.¹

(b) "De tre, den ene, de fire, den ene, de fem" (til sammen to ganger syv) blir 31415 – Dhyan-Chohanenes numeriske hierarki av ulike klasser eller av den indre, avgrensede verden.² Når dette tall, uten å være forstørret ved permutasjoner eller utvidelser, plasseres på grensen av storsirkelen "Pass not" (se 5. sang) også kalt dhyanipasha, "englenes rep", det "rep" som skiller det fenomenale fra det numenale kosmos, (som ikke faller innenfor rammene av vår nåværende, objektive bevissthet), er det alltid i anagrammatisk og kabbalistisk forstand 31415, og er både tallet for sirkelen og den mystiske svastikas tall, "to ganger syv" enda en gang. Uansett hvordan de to tallsettene telles, enten atskilt og summert, på kryss, fra høyre eller fra venstre, blir resultatet alltid fjorten. Matematisk representerer de en velkjent beregning, nemlig at forholdet mellom diameteren til omkretsen i en sirkel er 3,1415, eller verdien π (pi), som dette forholdstallet kalles – hvor symbolet π alltid brukes i matematiske formler som uttrykk for det. Dette tallsett må ha samme betydning, da forholdene 1 : 314.159 og igjen 1 : 3 : 1.415.927 er utregnet i hemmelige beregninger for å uttrykke de ulike sykler og tidsaldre for den "førstefødte", eller 311.040.000.000.000 med desimaltall, som gir det samme 13.415 ved en prosess som vi ikke skal oppta oss med her. Det kan vises at hr. Ralston Skinner, forfatteren av *The Source of Measures*, gir det hebraiske ord Alhim samme tallverdi 13.415, ved å utelate nullene og ved permutasjon; da א (a) er 1 : ל (l) er 3 (eller 30); ה (h) er 5 ; י (i) 1 for 10; og מ (m) er 4 (40), og anagrammatisk - 31.415, som han forklarer.

Når i den metafysiske verden sirkelen med det ene sentrale midtpunkt ikke er noe tall og kalles anupadaka (foreldre- og tall-løs) – og ikke kan inngå i noen kalkulasjon, er verdensegget eller sirkelen i den manifesterte verden avgrenset innen de grupper som kalles linjen, trekanten, pentagrammet, den andre linjen og kvadratet (eller 13514). Når punktet har laget en linje og blitt en diameter, som symboliserer den androgyne Logos, blir tallene 31415, eller en trekant, en linje, et kvadrat, en annen linje og et pentagram. "Når sønnen skilles fra moderen, blir han til faderen", da diameteren symboliserer naturen eller det kvinnelige prinsipp. Derfor sies det: "I tilværelsens verden befrukter det ene punkt linjen, verdensaltets moderskjød (det eggformede null), og den ubesmittede moder føder den form, som forener alle former." Prajapati kalles det første avlende, mannlige vesen og "sin moders ektefelle"³. Det gir nøkkelen til alle senere guddommelige sønner av ubesmittede mødre. Dette bekreftes i høy grad av det viktige faktum at Anna (navnet på jomfru Marias mor), som den katolske kirke nå hevder fødte sin datter på ubesmittet vis ("Maria, unnfanget uten synd"), er avledet fra det kaldeiske ana, himmelen, eller astrallyset, Anima Mundi. Derfor kalles Anaitia, Devi-Durga, Shivas hustru, også Annapurna og Kanya, jomfruen. Hennes esoteriske navn er Uma-Kanya, som betyr "Lysets jomfru", astrallyset i et av dets mange aspekter.

(c) Devaene, pitriene, rishiene, suraene og asuraene, daityene og adityaene, danavaene og gandharvaene, osv., osv. har alle sammen deres synonymer i vår hemmelige lære, så vel som i Kabbala og i den hebraiske englelære; men det er nytteløst å gi deres gamle navn, fordi det bare ville skape forvirring. Mange av disse kan også finnes nå selv i det kristne hierarki av guddommelige og himmelske makter. Alle disse troner og herredømmer, dyder og fyrstedømmer, kjeruber, serafer og demoner, stjerneverdenens forskjellige beboere, er moderne kopier av eldgamle prototyper. Selv symbolikken i deres navn, når de blir oversatt og arrangert til gresk og latin, er nok til å vise det, hva vi skal vise ved flere tilfelle senere.

¹ I Kabbalaen er det samme tall, 1065, en verdi for Jehova, da den numeriske verdi av de tre bokstavene i hans navn – Jod, Vau og to ganger He – er respektive 10, 6 og 5; eller igjen tre ganger syv, 21. "Ti er sjelens mor, for liv og lys er forent i den," sier Hermes. "For nummer en er født av ånden og nummer ti av stoff (kaos, feminint); enheten har skapt ti, og ti enheten. (*Book of the Keys*). Ved hjelp av temura, Kabbalaens anagrammatisk metode og kunnskapen om 1065 (21), kan en universell vitenskap om kosmos og dets mysterier bli oppnådd" (Rabbi Yogel). Rabbien betraktet tallene 10, 6 og 5 som de mest hellige av alle.

² Leseren bør meddeles at en amerikansk kabbalist nå har kommet frem til det samme tall for Elohim. Det kom til jødene fra Kaldea. Se "Hebrew Metrology" i *Masonic Review* for juli 1885, McMillan Lodge, nr. 141.

³ Vi finner det samme uttrykk i Egypt. Mout angir for det første "mor" og viser de egenskaper hun ble tillagt i dette lands triade. "Ikke desto mindre var hun Ammons kone, og en av gudens viktigste titler var "sin mors mann". Gudinnen Mout eller Mut tiltales som "vår frue", "himmelens og jordens dronning" og "deler dermed disse titler med andre kvinnelige gudinner, som Isis, Hathor osv. (Maspero).

De "hellige dyr" finnes både i Bibelen og i Kabbalaen, og de har deres (meget dype) betydning i forbindelse med livets opprinnelse. I Sepher Jezirah står det at "Gud innpreget sin herlighets trone i de hellige fire, auphanim (hjulene eller verdensklodene), seraphim,¹ de hellige dyr, og de tjenende engler, og fra disse tre (luft, vann og ild eller eter) dannet han sin bolig." Verden ble således dannet "ved de tre serafer – Sepher, Sephar og Sipur" eller "gjennom et tall, flere tall og det opptalte". Ved den astronomiske nøkkel blir disse "hellige dyr" zodiaktegnene.

4. DETTE VAR RØSTENS HÆRSKARE – DEN GUDDOMMELIGE SYVOLDIGHET. DE SYVS GNISTER ER AVHENGIG AV OG TJENER FOR DEN FØRSTE, ANDRE, TREDJE, FJERDE, FEMTE, SJETTE OG DEN SYVENDE AV DE SYV (a). DISSE ("gnister") KALLES SFÆRER, TRIANGLER, KUBER, LINJER OG FORMDANNERE; FOR SLIK STÅR DEN EVIGE NIDANA – OI-HA-HOU (en permutasjon av oeaohoo) (b).²

(a) Dette vers gir igjen en kort analyse av Dhyan-Chohanenes hierarkier; som i India kalles devaer (guder) eller de bevisste, intelligente krefter i naturen. Til dette hierarki svarer de faktiske typer som menneskeheten kan inndeles i; for menneskeheten som et hele, er i virkeligheten et materialisert men ennå et ufullkomment uttrykk for dette. "Røstens hærskere" er et uttrykk tett forbundet med mysteriet om lyd og tale, som en virkning og konsekvens av årsaken – den guddommelige tanke. Som nydelig uttrykt av P. Christian, den lærde forfatter av *Histoire de la Magie* og *L'Homme Rouge des Tuileries*, "de uttalte ord, så vel som navnet for ethvert individ bestemmer i stor grad hans fremtidige skjebne. Hvorfor? Fordi:

"Når vår sjel (sinn) skaper eller fremkaller en tanke, blir et representativt symbol av denne tanke innprentet i det astrale fludium, som er oppbevaringsstedet og så å si, speil for alle tilværelsens manifestasjoner.

"Symbolet uttrykker tingen, og tingen er symbolets (skjulte eller okkulte) kraft.

"Å uttale et ord er å fremkalle en tanke og gjøre den nærværende. Den magnetiske kraft av den menneskelige tale er begynnelsen til enhver manifestasjon i den okkulte verden. Å si et navn er ikke bare å definere et vesen, men ved å ytre ordet underordnes det en eller flere okkulte krefter. Tingene er for hver av oss, det som det (ordet) gjør det til når det uttales. Ordet eller hvert menneskes tale er, helt ubevisst for ham selv, en VELSIGNELSE eller en FORBANNELSE. Derfor er vår nåværende uvitenhet om så vel IDEENES som STOFFETS egenskaper, ofte skjebnesvanger for oss.

"Ja, navn (og ord) er enten VELGJØRENDE eller SKADELIGE, de er i en viss forstand enten giftige eller helsebringende, etter den skjulte innflytelse som den høyeste visdom har knyttet til deres elementer, dvs. til de BOKSTAVER de er sammensatt av, og de TALL som svarer til disse bokstaver.

Dette er absolutt korrekt som esoterisk lære og anerkjennes av alle de østlige okkulte skoler. På sanskrit som på hebraisk og alle andre alfabeter har hver bokstav sin okkulte betydning og forklaring. Det er en årsak og en virkning av en forutgående årsak og en kombinasjon av disse frembringer ofte en høyst magisk virkning. I sær vokalene rommer de mest okkulte og sterkeste krefter. Mantraene (som i esoterisk forstand er magiske mer enn religiøse påkallelser) blir messet av brahminene, og det samme er tilfelle med vedaene og andre hellige skrifter.

"Røstens hærskere" er prototypen for "Logos hærskerer", eller ORDET ifølge *Sepher Jezirah*, og kalles i den hemmelige lære "det ene tall utgått fra et ikke-tall" – det ene, evige prinsipp. Den esoteris-

¹ Dette er en ordrett oversettelse av avsnitt IX og X: "Ti tall uten hva? En: den levende Guds ånd. . . som lever i evigheter! Røst og ånd og ord, og dette er den hellige ånd. To: ånd av ånd. Han planla og tilhugget dermed to og tjue grunnbokstaver, tre mødre og syv doble og tolv enkle, og en ånd av dem. Tre: vann av ånd, han planla og tilhugget dem med det golde og tomme, mudder og jord. Han planla dem som et blomsterbed, tilhugget dem som en mur, dekket dem som en brolegning. Fire: ild av vann. Han planla og tilhugget dermed herlighetens trone og hjulene, og serafene og de hellige dyr og tjenende engler, og av de tre grunnla sin bolig. Som det sies, han gjør sine engler til ånder og sine tjenere til ildsluer!" Ordene "grunnla sin bolig" viser klart at i kabbalaen, som i India, ble gud betraktet som universet, og var ikke, etter sitt opphav, en utenomkosmisk gud som han er nå.

² Blant de nordlige, østlige okkultister betyr ordet bokstavelig en sirkulær vind, en virvelvind, men i dette tilfelle angir uttrykket den uopphørlige og evig kosmiske bevegelse; eller rettere den kraft som er årsak til denne bevegelse, en kraft som stilltiende aksepteres som gud, men aldri er navngitt. Det er den evige *karana*, den evige årsak.

ke teogoni begynner med den ene, manifesterte og er derfor ikke evig i sin tilstedeværelse og væren, men evig i sin essens; tall av tallene og de opptalte – sistnevnte utgår fra røsten, den kvinnelige Vach, Satarupa ”med de hundre former” eller naturen. Det er fra dette tall 10, eller skapende natur, moderen (det okkulte siffer eller ”ingenting”, evig fødende og formerende i forening med enheten ”1”, en, eller livets ånd), at hele universet utvikles.

I *Anugita* finnes det en samtale (kap. vi, 15) mellom en brahmin og hans hustru om opphavet til talen og dens okkulte egenskaper.¹ Hustruen spør hvordan talen oppsto og hva som kom først, talen eller tanken. Brahminen forteller henne at når apana (*innånding*) blir ledende, forvandler den intelligensen, som ikke forstår tale eller ord, til apana-tilstanden og dermed åpnes tankesinnet. Deretter forteller han henne en historie, en dialog mellom talen og tanken. ”Begge gikk til tilværelsens selv (ifølge Nilakantha til det individuelle, høyere selv, og ifølge kommentaren Arjuna Mishra til Prajapati) og ba ham om å fjerne deres tvil og avgjøre hvem av dem som var den første, og som sto høyere enn den andre. Til dette sa Herren: ”Tanken er høyest.” Men talen svarte tilværelsens Selv ved å si: ”Jeg imøttekommer visselig dine ønsker”, i betydningen at ved talen oppnådde han hva han ønsket. Deretter fortalte selvet henne at det er to slags tanker, de ”bevegelige” og de ”ubevegelige”. ”De ubevegelige er hos meg”, sa han, ”de bevegelige er i ditt (dvs. talens) rike” på materiens plan. De er du hevet over.” Men, o du skjønne, fordi du personlig kom for å tale med meg (som du gjorde, dvs. på en stolt måte), skal du, o Sarasvati, aldri tale etter (sterke) utåndinger.” ”Talens gudinne (Sarasvati, en senere form eller aspekt av Vach, også den hemmelige læres eller den esoteriske visdoms gudinne) dvelte visselig alltid mellom prana og apana. Men o du edle! tvunget til å følge apana-vinden (livsluften) uten prana (utånding), løp hun til Prajapati (Brahma) og sa: ”Vær tilfreds, o ærverdige herre!” Da viste prana seg igjen og ga næring til talen. Og derfor uttaler talen aldri noe etter en (sterk) utånding. Den er alltid støyende eller lydløs. Av disse to er den lydløse (tale) overlegen den støyende . . . Den (tale) som frembringes i legemet ved hjelp av prana, og som deretter fortsetter (forvandles) til apana, og så assimileres med udana (de fysiske taleorganer) . . . og til sist dveler i samana (”i navlen i form av lyd, som den materielle årsak til alle ord”, sier Arjuna Mishra). Dette uttalte talen engang. Derfor utmerker tanken seg ved å være ubevegelig og gudinnen (talen) seg ved å være bevegelig.”

Denne allegori er grunnlaget for den okkulte lov, som pålegger taushet om kjennskap til visse hemmelige og usynlige ting, som bare kan oppfattes av det åndelige sinn (den sjette sans), som ikke kan uttrykkes gjennom ”støyende” eller uttalte ord. Dette kapittel av *Anugita* forklarer, sier Arjuna Mishra, Pranayama eller åndedrettets regulering i yoga. Denne metode hører nærmest til den lavere yoga, med mindre man tidligere har ervervet, eller i det minste har full forståelse av de to høyere sanser, syv i alt, som vil bli vist. Den såkalte hatha yoga har vært og blir fremdeles mislikt av arhatene. Den er skadelig for helsen og kan alene aldri utvikles til raja yoga. Denne historie er gjengitt for å vise hvor uatskillelig intelligente vesener eller rettere ”intelligenser” i den gamle metafysikk er forbundet med enhver fysisk eller mental sans eller funksjon. Den okkulte påstand at det er syv sanser i mennesket som i naturen, likesom det er syv bevissthetstilstander, bekreftes i samme verk, kap. vii, om pratyahara (dvs. kontroll og regulering av sansene, da pranayama er regulering av ”livsluften” eller åndedrettet). Brahminen taler i verket om de syv offerprestere (hotriers) institusjon og sier: ”Ved nesen og øyet, og tungen, og huden og øret som den femte (eller luktesansen, synet, smaken, følesansen og hørselen), tanke og forståelse er de syv offerprester plassert atskilt” og ”bor sammen på et ørlite sted og (likevel) ikke registrerer hverandre” på dette sansenes plan, med unntak av tanken. For tanken sier: ”Nesen kan ikke lukte uten meg, øyet oppfatter ikke farger osv., osv. Jeg er den evige herre blant alle elementer (dvs. sanser). Uten meg skinner sansene aldri; som en tom bolig eller som et bål hvor flammene er slukket. Uten meg er alle vesener som halvtørt brensel og kan ikke oppfatte egenskaper eller gjenstander selv om sansene anstrenger seg.”²

Dette gjelder selvsagt bare på *sansenes tankeplan*. Det åndelige plan (øvre del eller aspekt av *uperpersonlig* MANAS) tar ikke del i det fysiske menneskes sanser. Hvor godt våre forfedre kjente kreftenes korrelasjon og alle de siste oppdagelser om mentale og fysiske evner og funksjoner, og enda flere

¹ *Anugita* utgjør en del av Asvamedha Parvan i "Mahabharata". Oversetteren av Max Müllers utgave av Bhagavatgita betrakter den som en fortsettelse av Bhagavatgita. Originalen er en av de eldste *upanishader*.

² Dette viser at moderne metafysikere i tillegg til fortidige og nålevende Hegels, Berkeleys, Schopenhauers, Hartmanns, Herbert Spencers, og selv de moderne Hylo-idealister, ikke er annet enn bleke etterlignere av antikk lære.

mysterier – kan avdekkes ved å lese kapittel vii og viii i dette (med hensyn til filosofi og mystisk lære) uvurderlige verk. Les om sansenes krangel og om deres relative overlegenhet, og når de går til Brahman, alle skapningers herre, for at han skal dømme mellom dem. "Dere er alle størst og ikke størst" og overlegen tingene, som A. Mishra sier, ingen er uavhengig av de andre. Dere besitter alle hverandres egenskaper. Alle er størst på sitt eget område og alle støtter hverandre. Det er en ubevegelig (livsluft eller ånde, den såkalte *yoga-innånding*, som er det *enes* eller det høyere SELVS åndedrag). Det er det egne (eller mitt) selv, sammensatt i tallrike (former)."

Dette åndedrag, røst, selv eller denne luft (*pneuma*?) er syntesen av de syv sanser, *numenalt* alle mindre guddommer og esoterisk *de syv* og "røstens herskare".

(b) Deretter ser vi at det kosmiske stoff spres og dannes i elementer, gruppert i de mystiske fire innenfor det femte element – eter, akashas hylster, Anima Mundi eller verdensmoderen. "Punkter, linjer, triangler, kubuser, sirkler" og til slutt "sfærer" – hvorfor eller hvordan? Fordi, sier kommentaren, slik er naturens første lov, og fordi naturen geometriserer overalt i sine manifestasjoner. Det er en iboende lov - ikke bare i urstoffet, men også i det manifesterte stoff på vårt objektive plan – som gjør at naturen korrelerer sine geometriske former, og senere også sine sammensatte elementer; hvor det ikke er plass for tilfeldigheter eller sjansespill. Det er en fundamental lov i okkultismen at det ikke er noen hvile eller noe opphør av bevegelsen i naturen.¹ Det som synes å være i ro er bare overgang fra en form til en annen; endringene i stoffet skjer hånd i hånd med formen – som vi har lært i okkult fysikk, som derved synes å ha forutsett oppdagelsen av "materiens konservering" med et betydelig tidsrom. Som den gamle kommentar til 4. sang sier:

Moderen er livets glødende fisk. Hun sprer sitt yngel og åndedraget (bevegelsen) varmer og beliver det. Eggene (i ynglet) blir hurtig knyttet til hverandre og danner de melkehvite masser i rommet. De store masser smelter sammen og mottar nytt yngel – i glødende punkter, triangler og kubuser som modnes, og når tiden er inne skiller noen av disse masser seg ut og antar sfærisk form, en prosess som bare skjer når andre ikke griper inn i den. Deretter trer lov nr. * * * i funksjon. Bevegelsen (åndedraget) blir til virvelvinden og får den til å rotere.²

5. . . . . SOM ER: -

"MØRKE", DET GRENSELØSE ELLER IKKE-TALLET, ADI-NIDANA SVABHAVAT: ○ (for x, ukjent mengde):

- I. ADI-SANAT, TALLET, FOR HAN ER EN (a)
- II. ORDETS RØST, SVABHAVAT, TALLENE, FOR HAN ER EN OG NI.³
- III. DET "FORMLØSE KVADRAT" (Arupa) (b)

OG DISSE TRE INNESLUTTET I ○ (den grenseløse sirkel), ER DE HELLIGE FIRE, OG DE TI ER ARUPA-UNIVERSET (subjektivt, formløst) (c). SÅ KOMMER "SØNNENE", DE SYV STRIDSMENN, DEN ENE, DEN ÅTTENDE ER UTELATT, OG HANS ÅNDEDRAG ER LYS-SKAPEREN (bhaskara) (d)

¹ Det er kjennskapet til denne lov som tillater og hjelper arhaten til å gjennomføre sine *sidhis* eller forskjellige fenomener, som oppløsning av stoffet og transport av gjenstander fra et sted til et annet.

² I et polemisk, vitenskapelig arbeid, *"The Modern Genesis"*, kritiserer forfatteren, pastor W.B. Slaughter, den holdning astronomene har inntatt og spør: - "Det må beklages at forkynneren av denne (tåke-)teori ikke har deltatt mer i diskusjonen av den (rotasjonens begynnelse). Ingen nedverdiger seg til å gi oss dens *rasjonale*. Hvordan kan en prosess som nedkjøler og trekker sammen kombineres med en roterende bevegelse?" Spørsmålet blir utførlig behandlet i vedlegget. Den materialistiske vitenskap kan aldri besvare det. "Bevegelse er evig i det umanifesterte og periodisk i det manifesterte, sier den okkulte lære. Det er "når varme forårsakes av den nedstigende FLAMME i urstoffet at partiklene beveger seg, og bevegelsen blir en virvelvind." En dråpe væske antar en sfærisk form fordi dens atomer beveger seg rundt seg selv i deres ultimate, uløselige og numenale essens; uløselig i alle fall for den fysiske vitenskap.

³ Som gir ti eller det perfekte tall i forhold til "skaperen"; navnet for den samling skapere som monoteistene har slått sammen til en, som "Elohim", Adam Kadmon eller Sefhira – kronen – er den androgyne syntese av de 10 sephiro, som står som symbol for det manifesterte univers i den populariserte kabbala. De esoteriske kabbalister, som følger de østlige okkultister, deler det øverste Sephirottriangelet fra resten (eller Sefhira, Chockmah og Binah), som etterlater syv Sephirot. Når det gjelder svabhavat, forklarer orientalistene at uttrykket betyr universets plastiske stoff spredt ut gjennom rommet, med, kanskje, et halvt øye rettet mot vitenskapens eter. Men okkultistene identifiserer det som "FADER-MODER" på det mystiske plan.

(a) Ordrett oversatt betyr "Adi-Sanat" den første eller "den urgamle", et navn som kabbalistene identifiserer som "Den gamle av dage" og "den hellige gamle" (Sephira eller Adam Kadmon) sammen med skaperen Brahmâ, ble også kalt *Sanat* i tillegg til hans andre navn og titler.

Svabhavat er den mystiske essens, den fysiske naturs plastiske urstoff – "tall", når det er manifestert, tallet i sin enhetssubstans på det høyeste plan. Betegnelsen brukes av buddhistene og er et synonym for den firfoldige Anima Mundi, kabbalistenes "arketypiske verden", hvorfra de "skapende, formgivende og materielle verdener" utgår; gnistenes funkling - og de forskjellige andre verdener innen de siste tre. Disse verdener er alle underlagt herskere og regenter – hinduenes rishier og pitrier, jødene og de kristne engler, for våre forfedre stort sett guder.

(b) ○ Dette betyr at den "grenseløse sirkel" (null) blir et siffer eller et tall, men bare når et av de andre ni tall står foran og dermed gir det verdi og kraft, idet Ordet eller Logos sammen med røsten og ånden¹ (uttrykket for og kilden til bevissthet) representerer de ni tall og danner dermed, sammen med nullet, dekadene, som i seg selv rommer hele universet. Triaden danner innenfor sirkelen tetraktys eller det hellige firetall, og firkanten innenfor sirkelen er den mest potente av alle magiske figurer.

(c) Den "ene som ble forkastet" er solen i vårt system. Den eksoteriske versjonen kan finnes i de eldste sanskritskriftene. I *Rig-Veda* er Aditi, "det grenseløse" eller uendelige rom – av professor Max Müller oversatt med "den synlige uendelighet, synlig for det blotte øye (!), de endeløse vidder hinsides jorden, skyene og himmelen," som er det samme som "Moder-rom", som er samtidig med "mørket". Hun kalles meget passende "gudenes mor", DEVA-MATRI, da det er fra hennes kosmiske moder-skjødd alle himmellegemer i vårt system ble til – solen og planetene. Allegorisk beskrives hun slik: "Åtte sønner ble født av Aditis legeme, hun nærmet seg gudene med de syv, men forstøtte den åttende, Marttanda", vår sol. De syv sønner som kalles adityaer, er kosmisk og astronomisk de syv planeter. Når solen ble utelukket fra deres antall, viser det tydelig at hinduene må ha kjent og faktisk visste om en syvende planet, selv om de ikke kalte den Uranus.² Men esoterisk og teologisk er adityaene så og si, i deres primitive og mest opprinnelige betydning de åtte, og de tolv store guder i det hinduiske panteon. "De syv lar de dødelige se sine boliger; men selv viser de seg bare for arhatene", sier et gammelt ordspråk; "deres boliger" betyr her planetene. Den gamle kommentar gir en allegori og forklarer det:

Moderen bygget åtte hus. Åtte hus for hennes guddommelige sønner, fire store og fire små. Åtte strålende soler, etter deres alder og bragder. Bal-i-lu (Martanda) var ikke tilfreds, selv om hans hus var det største. Han begynte (å arbeide) som de store elefanter gjør. Han innåndet (trakk inn) i sin mage sine brødres livsluft. Han søkte å fortære dem. De fire største var langt borte, helt ute ved grensen av deres rike³. De ble ikke berøvet noe (eller påvirket), og de lo. Hva du enn gjør, herre, så kan du ikke nå oss, sa de. Men de små gråt. De klaget til sin mor. Hun forviste Bal-i-lu til midten av sitt rike, hvorfra han ikke kunne røre seg. (Siden da) iakttar han (bare) og truer. Han forfølger dem, når han langsomt dreier seg om seg selv; de vender seg hurtig fra ham, og han følger fra det fjerne den retning, som hans brødre vandrer på den vei, som omkretser deres hus.⁴ Fra den dag ernærer han seg av sveden av moderens legeme. Han fyller seg med hennes ånde og etterlatenskaper. Derfor forstøtte hun ham."

¹ "Sammen med ånden og røsten," henviser til abstrakt tanke og konkret røst, eller manifestasjonen av disse, effekten av årsak. Adam Kadmon eller Tetragrammaton er logos i kabbala. Derfor svarer denne triade til det høyeste triangel, Kether, Chochman og Binah, hvor den siste er en feminin kraft og på samme tid den mannlige Jehova, fordi den tar del av Chochmans egenskaper eller den mannlige visdom.

² Ifølge den hemmelige lære er solen en sentral stjerne og ikke en planet. Likevel kjente våre forfedre og tilba syv store guder, ikke medregnet solen og jorden. Hva var den "mysterieguden" de stilte for seg selv? Selvfølgelig ikke Uranus, som ble oppdaget av Herschel først i 1781. Men kunne den være kjent med et annet navn? Forfatteren av "Maçonnerie Occulte" sier: "Den okkulte vitenskap har gjennom astronomiske kalkulasjoner oppdaget at antall planeter må være syv, mens våre forfedre innlemmet solen i den himmelske harmoni og lot den ta den ledige plassen. Hver gang de registrerte en innflytelse som ikke kunne knyttes til de seks kjente planeter, tilskrev de den solen. Feiltakelsen synes viktig, men var det ikke i praksis, hvis tidligere astronomer erstattet Uranus med solen, som er en relativt ubevegelig sentralstjerne, som dreier seg om sin akse og regulerer tid og mål, og som ikke kan avvike fra sine egentlige funksjoner." Ukedagenes navn er derfor feilaktig. "Søndag burde være uranusdag (Urani dør, Urandi)" tilføyer den lærde forfatter, Ragon.

³ Planetsystem.

⁴ "Solen roterer på sin akse alltid i samme retning som planetene dreier seg i sine respektive baner," lærer astronomien oss.

Da den "forstøtte sønn" åpenbart er vår sol, som vist ovenfor, refererer "solsønnene" ikke bare til våre planeter men til himmellegemene i alminnelighet. *Surya*, som selv bare er en gjenspeiling av den åndelige sentralsol, er prototypen for alle himmellegemer som ble utviklet etter ham. I *Vedaene* kalles han *Loka-Chakshuh*, "verdens øye" (vår planetverden), og han er en av de tre hovedgudene. Han kalles vilkårlig *Dyaus'* og *Aditis* sønn, fordi det ikke skjelnes mellom eller henvises og gis plass for den esoteriske betydning. Derfor beskrives han å bli trukket av syv hester, eller av en hest med syv hoder, hvor den første gjelder hans syv planeter og den siste til deres felles opphav fra det ene, kosmiske element. Dette "ene element" kalles billedlig "ILD". *Vedaene* lærer at "ilden er i sannhet alle guddommer."

Meningen med allegorien er tydelig nok, for vi har både *Dzyan*-kommentaren og den moderne vitenskap til å forklare den, selv om de to avviker i mer enn en henseende. Den okkulte lære forkaster hypotesen som er utviklet av nebularteorien, at de (syv) store planeter er utgått fra solens sentrale masse, i et hvert tilfelle ikke av vår synlige sol. Den første fortetting av kosmisk stoff fant naturligvis sted omkring en sentral kjerne, dens modersol; men læren sier at vår sol atskilte seg på et tidligere tidspunkt enn alle de øvrige, da den roterende masse trakk seg sammen og derfor er deres eldre og større bror og ikke deres far. De åtte *adityaer*, "gudene", er alle dannet av den evige substans (kometstoffet¹ – moderen) eller "verdensstoffet", som er både det femte og det sjette KOSMISKE prinsipp, *upadhi* eller verdenssjelens grunnlag, akkurat som i mennesket, mikrokosmos, hvor *manas*² er *upadhi* for *buddhi*.³

(d) Det finnes et helt dikt om de førgenetiske slag, som ble utkjempet mellom de voksende planeter før kosmos fikk sin endelige form, som forklarer den tilsynelatende forrykkede posisjonen flere av planetsystemene synes å innta, hvor noen av satellittenes plan (for eksempel Neptun og Uranus, som det sies våre forfedre ikke kjente til) er kommet til å helle, slik at det ser ut som om deres bevegelser er retrograd. Disse planeter kalles krigerne, byggmestrene, og anerkjennes av romerkirken som ledere for de himmelske herskarene, som dermed viser den samme tradisjon. Vi lærer at solen, etter å ha utviklet seg i det kosmiske rom, før de primære planeter hadde fått deres endelige form og planettakene var blitt ringformet, dro inn i dypet av sin masse all den kosmiske vitalitet den kunne, og dermed truet med å sluke sine svakere "brødre" før loven om tiltrekning og frastøtning ble endelig justert, for deretter å ernære seg av "moderens etterlatenskaper og svette"; men andre ord av de deler av eteren ("verdenssjelens ånde"), hvis eksistens og beskaffenhet vitenskapen ennå er ganske ukjent med. En teori som dette har vært fremsatt av sir William Grove (se "*Correlation of the Physical Forces*," 1843, side 81; og "*Address to the British Association, 1866*"), som går ut på at systemene "endrer seg gradvis ved atmosfæriske tillegg og reduksjoner, eller fordi de opptar og avgir tåkesubstans" . . . og videre at "solen på sin vei gjennom rommet kan fortette gassaktig stoff og derved frembringe varme", - den gamle lære synes derved å være vitenskapelig nok, selv i vår tidsalder.⁴ Hr. W. Mattieu foreslo at det spredte stoff eller eteren, som er mottaker av universets varmeutstrålinger, derved dras inn i solmassens dybder. Ved å utskille den tidligere sammentrukne og termisk uttømte eter, blir den fortettet og avgir sin varme, og blir deretter selv drevet ut i fortynnet og avkjølt tilstand, for å oppta en ny tilførsel av varme, som han antar på denne måte opptas av eteren, som igjen konsentreres og utstråles av universets soler.⁵

Dette er omtrent det nærmeste vitenskapen noensinne er kommet den okkulte lære, for okkultismen forklarer det ved "den døde ånde" som stammer fra *Martanda* og hans ernæring av "svette og etterlatenskaper" fra "moder rom". Det som kan påvirke Neptun,⁶ Saturn og Jupiter, ville ha tilintetgjort små

¹ Den okkulte vitenskap lærer at denne essens av kometstoff er helt ulik noen kjemiske eller fysiske egenskaper som moderne vitenskap kjenner I sin primitive form hinsides solsystemet er den homogen, men differensieres fullstendig straks den krysser grensene for vår jords region, forurenses av planetenes atmosfære og den allerede samlede mengde av interplanetarisk stoff og er bare heterogen i vår manifesterte verden.

² *Manas* - det tenkende prinsipp, eller den menneskelige sjel.

³ *Buddhi* - den guddommelige sjel.

⁴ Hr. W. Mattieu Williams har lignende ideer i "*The Fuel of the Sun*;" i dr. C. Williams Siemens' "*On the Conservation of Solar Energy*" (*Nature*, XXV, sidene 440-444, 9. mars 1882), og i dr. P. Martin Duncans "*Address of the President of the Geological Society*", London, mai 1977.

⁵ Se "*Comparative Geology*," av Alexander Winchell, LL.D, side 56.

⁶ Når vi taler om Neptun, gjør vi det som europeer og ikke som okkultist. Den ekte østlige okkultist vil hevde at selv om det ennå er mange uoppdagede planeter i vårt system, så tilhører ikke Neptun systemet, til tross hans

”hus” som Merkur, Venus og Mars. Da Uranus ikke var kjent før ved slutten av det 18. århundre, må navnet på den fjerde planet som omtales i allegorien, fortsatt være et mysterium for oss.

”Åndedrettet” fra de ”syv” sies å være bhaskara (lysskapende), fordi de (planetene) alle opprinnelig var kometer og soler. De utvikler seg til manvantarisk liv fra et opprinnelig kaos (nå de uoppløselige tåkemassers numenon) ved å aggregere og akkumulere de første differensieringer av det evige stoff, ifølge kommentarens nydelige formulering: ”Slik iførte lysets sønner seg mørkets klær.” De kalles allegorisk ”de himmelske snegler”, fordi deres (for oss) formløse INTELLIGENSER usynlig bebod deres stjerne- og planethjem og så og si, bærer dem med seg som sneglene gjør under deres omdreininger. Læren og en felles opprinnelse for alle himmelske legemer og planeter var, som vi har sett, inkludert i den arkaiske astronomi, lenge før Kepler, Newton, Leibnitz, Kant, Herchel og Laplace. Varme (åndedrettet), tiltrekning og frastøtning – de tre store faktorer for bevegelse – er de betingelser alle medlemmene av denne urgamle familie fødes, utvikles og dør etter, for å bli gjenfødt etter en ”Brahmås natt”, da det evige stoff periodisk vender tilbake til sin opprinnelige, udifferensierte tilstand. De mest fortynnede gassarter kan ikke gi moderne fysikere noen forestilling om sin natur. Fra å være kraftsentre, differensieres de usynlige gnister av uratomer til molekyler og blir soler – gradvis blir de objektive, gassaktige, strålende, kosmiske, og endelig gir den ene ”virvelvinden” (eller bevegelsen) formen en impuls, den første bevegelse, som reguleres og opprettholdes av de aldri hvilende ”åndedrag” – fra Dhyan-Chohanene.

6. . . . SÅ DE ANDRE SYV, SOM ER LIPIKAENE, FREMBRAKT AV DE TRE (ordet, røsten og ånden). DEN FORSTØTTE SØNN ER EN. ”SOL-SØNNENE” ER TALLØSE.

Lipi-ka av ordet *lipi*, ”skrivning”, betyr bokstavelig ”skriverne”.¹ Disse guddommelige vesener står på mystisk vis i forbindelse med karma, gjengjeldelsens lov, for det er de som kronologisk nedskriver og innpreger på astrallysets (for oss) usynlige tavler, ”evighetens store billedgalleri”, en nøyaktig beretning av hver handling, og til og med tanke, fra hvert menneske, av alt som var, er og noensinne vil være i det fenomenale univers. Som det sies i ”*Isis*”, er denne guddommelige og usynlige beretning LIVETS BOK. Da det er lipikaene, som fra den passive, universelle tanke projiserer den ideale plan for universet ut i objektiv tilværelse, hvorefter ”byggmestrene” rekonstruerer kosmos etter hver pralaya, er det de som tilsvarende syv engler foran Guds trone, som de kristne kjenner som de syv ”planetånder” eller ”stjerneånder”. Dermed er det de som direkte utøver de evige ideer – eller som Platon kaller det, den ”guddommelige tanke”. Disse evige opptegnelser er ingen fantastisk drøm, for vi finner de samme opptegnelser i den grove materies verden. ”Det faller aldri en skygge på en vegg uten å etterlate et varig spor, som kan gjøres synlig ved hjelp av de riktige prosesser,” sier dr. Draper. . . . ”Portretter av våre venner eller landskapsbilder kan være skjult for øyet på en følsom overflate, men de kan fremkalles straks de rette fremkallere påkalles. Et spøkelse er skjult på en sølv- eller glassflate, inntil vi ved åndemaning bringer det frem i den synlige verden. På veggene i våre mest private værelser, hvor vi tror at alt innsyn er utestengt og hvor vårt privatliv ikke kan krenkes, er det spor av våre handlinger, silhuetter av alt vi har foretatt oss.”² Dr. Jevons og dr. Babbage tror at hver tanke flytter på hjernens partikler og sprer dem gjennom universet ved å sette dem i bevegelse. De tror også at ”hver partikkel av det eksisterende stoff må ha innregistrert alt som har hendt den.” (Principle of Science, bind II, side 455.) Den gamle lære er følgelig begynt å få borgerrett i de vitenskapelige spekulasjoners verden.

De førti ”dommerne” som i *Amentis* rike står som sjelens anklagere foran *Osiris*, hører til samme klasse guder som lipikaene og kunne tilsvare dem, om ikke de egyptiske guders esoteriske betydning var så dårlig forstått. Hinduenes *Chitra-Gupta*, som leser beretningen om hver sjels liv fra sine registreringer, kalles *Agra-Sandhani*. ”Dommerne” som leser sine fra den avdødes hjerte, som blir en åpen bok (enten) for Yamas, Minos, Osiris eller karma - er alle mange kopier og varianter av lipikaene og deres astrale opptegnelser. Ikke desto mindre er lipikaene ikke guder forbundet med døden, men med det evige liv.

---

tilsynelatende forbindelse med vår sol og dens innflytelse på Neptun. Denne forbindelsen er *mayavisk*, illusorisk, sier de.

¹ De er de fire ”udødelige” som nevnes i *Atharva Veda* som ”vokterne” eller forsvarerne av de fire verdenshjørner (se kap. lxxvi, 1-4.)

² ”Conflict between Religion and Science” – Draper, sidene 132 og 133.

Da lipikaene er forbundet med ethvert menneskes skjebne og ethvert barns fødsel, fordi dettes liv allerede er innpreget i astrallyset – ikke i fatalistisk forstand, men bare fordi fremtiden, som FORTIDEN, alltid er til stede i NÅTIDEN – kan de også sies å utøve innflytelse over horoskopenes vitenskap. Vi må erkjenne denne sannhet enten vi vil eller ikke. Som en av vår tids profesjonelle i astrologer har observert: "Nå da fotograferingens kunst har avslørt stjernesystemets kjemiske innflytelse for oss, ved å fikserer milliarder av stjerner og planeter på apparatets følsomme plate som det hittil har vært umulig å oppdage selv med de sterkeste teleskoper, blir det lettere å forstå hvordan vårt solsystem ved et barns fødsel kan påvirke dets hjerne – åpen for enhver påvirkning – på avgjørende måte og i forhold til det stjernebilde, som står i senit.¹

---

¹ Les Mystere de l'Horoscope, side XI.

5. sang: FOHAT: DE SYV HIERARKIERS AVKOM

1. DE OPPRINNELIGE SYV, VISDOMMENS DRAGES SYV FØRSTE ÅNDEDRAG, FREMBRINGER VED DERES HELLIGE, ROTERENDE ÅNDEDRAG IGJEN DEN ILDFULLE VIRVELVIND. (a)

(a) Dette er kanskje det mest kompliserte vers å forklare. Dets språk er forståelig bare for ham, som er vel bevandret i østlig allegori og i dens forsettlig dunkle uttrykk. Spørsmålet vil sikkert bli reist: tror okkultistene på alle disse "byggmestrene", "lipikaer" og "lysets sønner" som vesener, eller er de bare imaginære? Svaret på dette er klart. "Selv med tilstrekkelig slingringsmonn for fantasier om personifiserte krefter, må vi innrømme eksistensen av disse vesener, hvis vi ikke vil forkaste eksistensen av den åndelige menneskehet innen den fysiske menneskehet. For herskarene av disse lysets og "tankefødte" sønner av den første manifesterte stråle fra det UKJENTE ALT, er selve opprinnelsen til det åndelige menneske. Med mindre vi vil tro på det ufilosofiske dogme om at det skapes en ny sjel for hvert nyfødt barn – og at det daglig strømmer inn nye forsyninger av slike, like siden "Adams" tid – må vi akseptere den okkulte lære. Dette vil bli forklart på rett sted. La oss så se hva den okkulte meningen med dette verset kan være.

Den hemmelige lære sier at for å bli et fullt bevisst, guddommelig vesen må – ja selv de høyeste – åndelige, URINTELLIGENSER gjennomgå det menneskelige stadium. Med menneskelig mener vi ikke bare vår jordiske menneskehet, men på de dødelige som bebor enhver verden, dvs. de intelligenser som har nådd en passende likevekt mellom stoff og ånd, som vi har nå siden midtpunktet av fjerde rotrase i fjerde runde ble passert. Ethvert vesen må gjennom egne erfaringer vinne retten til å bli guddommelig. Den store tyske tenkeren Hegel må ha kjent eller intuitivt ant denne sannheten da han sa, at det ubevisste har utviklet universet bare "i håp om å oppnå klar selvbevissthet", og dermed med andre ord bli MENNESKE; for dette er også den skjulte mening med den vanlige uttalelsen fra Puranaene at Brahma alltid "holdes i gang av ønsket om å skape". Dette forklarer også den skjulte, kabbalistiske mening med utsagnet: "Åndedraget blir en stein, steinen en plante, planten et dyr, dyret et menneske, mennesket en ånd, og ånden en gud." De tankefødte sønner, rishiene, byggmestrene osv., har alle vært mennesker – i ulike former og skikkelser – i andre verdener og tidligere manvantaraer.

Fordi dette emne er så mystisk er det svært vanskelig å forklare i alle sider og detaljer, da det rommer hele den evolusjonære skapelsens mysterium. En setning eller to i verset vekker levende erindringer om lignende vendinger i Kabbalaen og i Salmenes bok (civ.4.), da begge når det tales om Gud, sier han gjorde vinden til sitt sendebud og "leder for en flammende ild". I den esoteriske lære brukes det figurlig. Den "ildfulle vind" er det hvitglødende, kosmiske støv, som rent magnetisk følger de "skapende krefters" ledende tanke, som jernspon følger en magnet. Likevel er dette kosmiske støv noe mer, for hvert eneste atom i universet har potensialet for selvbevissthet i seg og er liksom Leibnitz' monader et univers i og for seg selv. *Det er et atom og en engel.*

I denne forbindelse bør det registreres at en av ekspertene på den moderne utviklingslære, A.R. Wallace, i sin omtale av det "naturlige utvalg" som utilstrekkelig for å forklare utviklingen av det fysiske menneske, erkjente alt det som her er fremsatt. Han hevder at menneskets evolusjon ble ledet og fremskyndet av høyere intelligenser, hvis medvirkning er en nødvendig faktor i naturens plan. Straks disse intelligensers virksomhet er erkjent på ett område, er det bare en logisk konsekvens å utvide den til andre områder. Ingen fast grense kan trekkes.

2. DE GJØR HAM TIL BUDBRINGER FOR SIN VILJE (a). DZYU BLIR FOHAT; DEN RASKE SØNN AV DE GUDDOMMELIGE SØNNER, HVIS SØNNER ER LIPIKAENE¹, SOM LØPER ÆREND I SIRKULÆRE BANER. HAN ER HESTEN, OG TANKEN ER RYTTEREN (dvs. han er under innflytelse av deres ledende tanke). HAN FARER SOM ET LYN GJENNOM DE GLØDENDE SKYER (de kosmiske tåker) (b); OG TAR TRE, OG FEM, OG SYV

¹ Forskjellen mellom "byggmestrene", de planeteriske ånder, og lipikaene må ikke glemmes. (Se vers 5 og 6.)

SKRITT GJENNOM DE SYV REGIONER OVENFOR OG DE SYV NEDENFOR (den kommende verden). HAN OPPLØFTER SIN RØST, OG PÅKALLER DE UTALLIGE GNISTER (atomer) OG SAMLER DEM SAMMEN (c).

(a) Dette viser de ”opprinnelige syv”, som anvender Fohat som *Vahan* (fremkomstmiddel eller den manifesterte gjenstand, som blir symbolet for den kraft som leder den), og derfor kalt ”budbringer for deres vilje” – den flammende virvelvind.

”Dzyu blir Fohat” – selve uttrykket viser det. Dzyu er den ene, virkelige (magiske) kunnskap, eller okkulte visdom; som beskjeftiger seg med de evige sannheter og de første årsaker, og som nesten blir allmektig, når den anvendes på rette måte. Dens motsetning er Dzyu-mi, det som bare befatter seg med illusjoner og bedragerisk utseende, slik vår eksoteriske, moderne vitenskap gjør. Dzyu er her uttrykk for Dhyani-Buddhaenes samlede visdom.

(b) Fordi leseren ikke forutsettes å kjenne noe til Dhyani-Buddhaene, kan det like godt sies straks at *ifølge orientalistene* er det fem Dhyanier, som er ”himmelske” Buddhaer, hvorav de menneskelige Buddhaer er manifestasjoner i formens og stoffets verden. Esoterisk er det imidlertid syv Dhyani-Buddhaer. Av disse har hittil bare fem manifestert¹ seg, og to vil komme i sjette og syvende rotrase. De er så og si de evige prototyper for de Buddhaer som fremtrer her på jorden, og som hver har sin særlige, guddommelige prototyp. Amitabha er for eksempel Gautama Shakyamunis Dhyani-Buddha, og manifesterer seg gjennom ham hver gang denne store sjel inkarnerer på jorden, som han gjorde i Tsong-kha-pa.² Som syntese av de syv Dhyani-Buddhaer var Avalokiteshvara den første Buddha (Logos), så Amitabha er Gautamas indre ”gud”. Gautama kalles i Kina Amida (Buddha). Som professor Rhys Davids ganske riktig sier, er de ”de strålende motstykker i den mystiske verden, fri for den materielle verdens nedverdiggende forhold” som alle de jordiske, dødelige Buddhaer lever under – de frigjorte Manushi-Buddhaene som er utvalgt til å styre jorden i denne runde. De er ”kontemplasjonens Buddhaer”, og de er alle anupadaka (foreldreløse), dvs. selv fødte av guddommelige essens. Den eksoteriske lære som sier at enhver Dhyani-Buddha har evnen til ut av seg selv å skape en likeså himmelsk sønn - en Dhyani-Boddhisattva - som etter (den menneskelige) Manushi-Buddhaens bortgang må utføre dennes arbeid, bygger på dette faktum at som følge av den høyeste innvielse utført av en som er overskygget av ”Buddhas ånd” – (som orientalistene tilskriver æren av å ha skapt de fem Dhyani-Buddhaer!) – kan en kandidat virkelig bli en Boddhisattva, fordi den høye innvier har skapt ham til det.

(c) Da Fohat er en av de viktigste, om ikke den viktigste skikkelse i den esoteriske kosmogoni, bør han beskrives utførlig. Som i den eldste greske kosmogoni, som avviker mye fra den senere mytologi, er Eros tredje person i den opprinnelige treenighet, Khaos, Gaia og Eros: som svarer til kabbalas Ain Soph (for Khaos er ROMMET, *khaino*, ”tomt”), det grenseløse ALT, Shekinah og den gamle av dage, eller Den hellige ånd; så Fohat er en ting i det ennå umentifesterte univers og noe annet i den fenomenale og kosmiske verden. I den siste er han den okkulte, elektriske, vitale kraft, som etter den skapende Logos’ vilje, forener og bringer sammen alle former, og gir dem den første impuls, som med tiden blir til lov. Men i det umentifesterte univers er ikke Fohat dette, likeså lite som Eros er den senere strålende, vingede Cupido, eller KJÆRLIGHET. Fohat har ennå ikke noe med kosmos å gjøre, da kosmos ikke er født, og gudene ennå sover i ”fader-moderens” skjød. Han er en abstrakt, filosofisk ide. Han frembringer ennå intet av seg selv. Han er simpelthen den potensielle, skapende kraft, ved hvis virksomhet alle fremtidige fenomeners NUMENON deler seg så og si, for atter å forene seg i en mystisk, oversanselig akt og utsende den skapende stråle. Når den ”guddommelige sønn” bryter frem, blir Fohat drivkraften, den aktive kraft som bevirker at den ENE blir til to og TRE - på det kosmiske manifestasjonsplan. Den trefoldige Ene differensierer seg i mange, og da omformes Fohat til den kraft, som fører de elementære atomer sammen og får dem til å danne aggregater og kombineres. Vi finner en gjenklang av denne eldgamle lære i den eldste greske mytologi. Erebus og Nyks er født av Khaos, som under påvirkning av Eros i sin tur føder Eter og Hemera, lyset i de høyere og lyset i de lavere og jordiske regioner. Mørket avler lys. Sammenlign med Brahmas ”vilje” eller ønske om å skape i Puranaene, og læren i Sanchoniathons fønikiske kosmogoni at begjær, *pothos*, er skapelsens prinsipp.

¹ Se A.P. Sinnetts "Esoteric Buddhism", 5. utgave med noter, sidene 171-173.

² Den første og største reformator som grunnla de "gule hatter", gyalugpaene. Han ble født i år 1355 i Amdo, og var av Amitabhas *avatar*, da Amitabha er det himmelske navn for Gautama Buddha.

Fohat er tett forbundet med det "ENE LIV". Fra den ukjente Ene, den uendelige TOTALITET, utgår den manifesterte ENE eller den periodiske, manvatariske Guddom, og dette er det universelle sinn, som atskilt fra sin kilde er Demiurgen eller den skapende Logos for de vestlige kabbalister og Brahma med de fire ansikter i hinduenes religion. I sin totalitet og sett fra den manifesterte, guddommelige tanks standpunkt i den esoteriske lære, representerer den samlingen av de høyere, kreative Dhyanchohaner. Simultant med utviklingen av det universelle sinn, manifesterer Adi-Buddhas skjulte visdom seg – den ene suverene og evige - som Avalokiteshvara (eller den manifesterte Ishvara), som er egyptenes Osiris, Zoroasternes Ahura Mazda, de hermetiske filosofers himmelske menneske, platoniskernes Logos og vedantistenes Atman.¹ Ved den manifesterte visdoms eller Mahats virksomhet, representert ved disse utallige åndelige energisentre i kosmos, blir gjenspeilingen av den universelle tanke, som er kosmisk tankevirksomhet og den ledsagende intellektuelle kraft, objektivt til det den buddhistiske, esoteriske filosof kaller Fohat. Fohat gjennomstrømmer AKASHAS syv prinsipper, påvirker som nevnt det manifesterte stoff eller det ene element, og ved å dele det opp i ulike energisentre settes den kosmiske evolusjons lov i bevegelse, som i overensstemmelse med det universelle sinns ideer frembringer alle de forskjellige tilværelsesformer i det manifesterte solsystem.

Det solsystem, som således skapes ved disse handlinger, består av syv prinsipper, som alt annet innenfor disse sentre. Slik er den transhimalayiske esoteriske lære. Enhver filosofi inndeler imidlertid disse prinsipper på sin måte.

Fohat er altså den personifiserte, elektriske, vitale kraft, den transcendent, sammenbindende enhet av alle de kosmiske energier på de usynlige som på de manifesterte plan, og hvis innvirkning – i uhyre målestokk – likner en levende kraft skapt av VILJE, i de fenomener hvor det tilsynelatende subjektive påvirker det tilsynelatende objektive og driver det til virksomhet. Fohat er ikke bare det levende symbol på og samling av denne kraften, men blir av okkultistene betraktet som et vesen – hvor de krefter han innvirker på er kosmiske, menneskelige og jordiske og utøves på alle disse respektive plan. På det jordiske plan føles hans innflytelse i den magnetiske og aktive kraft frembrakt ved magnetisørens sterke begjær. På det kosmiske plan er den til stede i den oppbyggende kraft som former tingene – fra planetsystemet ned til sankthansormen og en enkelt blomst – naturens plan, eller i den guddommelige tanke med hensyn til utvikling og vekst av hver ting. Han er på et lavere plan, metafysisk, gudenes objektiviserte tanke, "ordet ble kjød", den kosmiske og menneskelige tankevirksomhets budbringer, den aktive kraft i universets liv. I sitt sekundære aspekt er Fohat solenergien, det elektriske vitale fluidum², og det bevarende fjerde prinsipp, naturens dyresjel så og si eller – elektrisitet. I India er Fohat forbundet med Vishnu og Surya i den tidligere rollen som (den første) Gud, for Vishnu er ikke en høy gud i Rig Veda. Navnet Vishnu er avledet av roten *vish*, "å gjennomtrenge", og Fohat kalles "gjennomtrenger" og fremstilleren, fordi han danner atomer av råstoffet.³ I *Rig Vedas* hellige tekster er Vishnu også "en manifestasjon av solenergien", og det sies om ham, at han spaserer gjennom univer-

¹ Hr. Subba Row synes å identifisere ham og kalle ham Logos. (Se hans fire foredrag om "Bhagavadgita" i "The Theosophist".)

² I 1882 ble presidenten i det teosofiske selskap, oberst Olcott, korrigeret for i et av sine foredrag å påstå at elektrisitet er stoff. Ikke desto mindre er dette okkult lære. "Kraft", "energi" kan være et bedre navn, så lenge den europeiske vitenskap vet så lite om dens virkelig natur; for stoff er den, like mye som eter er stoff, siden den er atomisk, selv om det er flere trinn mellom dem. Det er latterlig å hevde at fordi en ting er uforståelig for vitenskapen, så kan den ikke kalles stoff. Elektrisitet er "immateriell" i den forstand at dens molekyler ikke kan sanses eller eksperimenteres med. Likevel kan den – og okkultismen sier så – være atomisk og er derfor stoff. Men selv om vi antar det var uvitenskapelig å omtale den i slike former, straks vitenskapen kaller elektrisitet en energikilde, eller bare energi og en kraft – hvor er den kraft eller den energi vi kan tenke på uten å tenke på stoff? Maxwell, en matematiker og en av de største autoriteter på elektrisitet og dens fenomener, sa for flere år siden at elektrisitet var stoff og ikke bare bevegelse. "Hvis vi aksepterer hypotesen om at de elementære partikler er sammensatt av atomer kan vi ikke unngå å konkludere at elektrisitet også, positiv som negativ, er inndelt i atskilte elementære deler, som oppfører seg som elektroniske atomer." (Helmholtz, *Faraday Lecture*, 1881). Vi går lenger enn dette, og hevder at elektrisitet ikke bare er stoff men at det er utstrålinger fra et vesen, som verken er gud eller djevel, men en av de talløse vesener som hersker og leder vår verden ifølge den evige KARMAS lov. (Se tilføyelsen til denne bok.)

³ Det er velkjent at sand, når den plasseres på en vibrerende plate, antar flere kurvede figurer av ulik type. Kan vitenskapen gi en *fullstendig* forklaring på dette faktum?

sets syv regioner med tre skritt. Denne vediske gud har ikke mye til felles med senere tiders Vishnu. Derfor er de to identiske i dette særlige tilfelle, og den ene er en kopi av den andre.

De "tre og de syv" skritt gjelder de syv sfærer, som mennesket ifølge den esoteriske lære okkuperer, og til jordens syv regioner. Til tross såkalte orientalistes hyppige innvendinger, er de syv verdener eller vår planetariske kjedes sfærer klart angitt i de eksoteriske hinduskriftene. Men hvor merkelig alle disse numre er forbundet med de samme numre i andre kosmogonier og deres symboler, kan avdekkes ved sammenligninger og likheter av de som studerer de gamle religioner. "Vishnus tre skritt" gjennom "universets syv regioner" i Rig Veda, er av kommentatorer forklart på forskjellige måter, som "ild, lyn og solen" i kosmisk forstand, og hvis de tas gjennom jorden, atmosfæren og himmelen, som dvergens (en av Vishnus inkarnasjoner) "tre skritt". Aurnavabha forklarer dem mer filosofisk – og i astronomisk henseende meget korrekt – som solens forskjellige stillinger, oppstigende, kulminerende ved middag og nedstigende i forhold til horisonten. Bare esoterisk filosofi forklarer dette tydelig, selv om fremstillingen i Zohar er meget filosofisk og fullstendig. Det sies og påvises klart her at i begynnelsen ble Elohim (Elhim) kalt Echod, "en" eller "Gud er den ene i de mange", en meget enkel ide i panteistisk oppfattelse (i filosofisk forstand naturligvis). Så kom forandringen, "Jehovah er Elohim", som derved forente mangfoldigheten og tok det første skritt i monoteistisk retning. På spørsmålet: "Hvordan kan Jehovah være Elohim?" svares det: "Ved tre skritt" nedenfra. Meningen er klar.¹ Skrittene symboliserer ånd, sjel og legeme (mennesket) og analogt sirkelen, forvandlet til ånd, verdenssjelen og dens legeme (eller jorden). Når Ain Soph (kabbalistenes synonym for Parabrahman, for mazdeernes Zeroana Akerne eller for noen annen "UKJENNELIG") – trer ut av evighetens sirkel, som intet menneske fatter, og blir "En" (ECHOD, EKA, AHU), så transformeres han (eller det) gjennom evolusjonen til den Ene i de mange, Dhyani-Buddhaene, Elohim eller igjen Amshaspendene, hvor hans tredje skritt blir tatt gjennom generasjoner i kjødet, eller "mennesket". Og fra mennesket til Jah-Hova, "mann-kvinne", blir det *indre* guddommelige vesen, på det metafysiske plan, enda en gang til Elohim.

Den kabbalistiske ide er den samme som arkaiske tiders esoterisme, som er alles felleseie og tilhører verken den ariske femte rase eller noen av dens tallrike underarter. Verken de såkalte turanerne, egypterne, kineserne, kaldeerne eller noen av de syv grener av femte rotrase kan gjøre krav på den, fordi den i virkeligheten tilhører tredje og fjerde rotrase, hvis etterkommere vi finner i spiren til den femte, de tidligste ariene. Sirkelen var for enhver nasjon symbolet for det ukjente – det "grenseløse rom", den abstrakte klesdrakt for en alltid nærværende abstraksjon – den uerkjennelige Guddom. Den representerer grenseløse tid i evigheten. Zeroana Akerne er også den "ukjente tids grenseløse sirkel", hvorfra det strømmer strålende lys – den universelle SOL eller Ormazd² – og denne er identisk med Kronos i hans æoliske form som en sirkel. For sirkelen er sar, og saros, eller syklus, og var den babylonske gud, hvis sirkelrunde horisont var det synlige symbol på det usynlige, mens solen var den ENE sirkel, som frembrakte de kosmiske kloder, hvis leder den ansås å være. Zero-ana er Vishnus chakra eller sirkel, det mystiske symbol som ifølge en mystikers definisjon er "en kurve av en slik natur, at hvis en hvilken som helst liten nok del av den blir forlenget i den ene eller den annen retning, vil den fortsette og til sist falle sammen med seg selv og danne en og samme kurve – eller det vi kaller sirkelen." Det kunne ikke gis noen bedre definisjon av Guddommens naturlige symbol og selvinnlysende natur, da den har sin omkrets (det grenseløse) og derfor også sitt midtpunkt overalt, med andre ord ethvert sted i universet. Den usynlige Guddom er således også Dhyani-Chohanene eller Rishiene, de opprinnelige syv, og de ni uten og de ti med deres sammenfattende enhet, hvorfra DET trer inn i mennesket. Idet vi vender tilbake til kommentar (4) i 4. sang, vil leseren nå forstå, hvorfor de transhimalayiske chakre inneslutter Δ | $\square$ | $\star$ (en trekant, en linje, et kvadrat, enda en linje og et pentagram med

¹ Tallene 3, 5 og 7 er viktige blant de spekulative frimurerne, som vist i "Isis". En frimurer skriver: - "Det tar 3, 5 og 7 skritt å vise en rundgang. De tre ansikter av 3, 3; 5, 3; og 7, 3 osv. osv. Noen ganger presenteres det i denne form – $753/2 = 376,5$ og $7635/2 = 3817,5$ og forholdstallet $20612/6351$ fot som lengdemål gir den store pyramides mål, osv., osv. Tre, fem og syv er mystiske tall, og det siste og første holdes høyt i ære av frimurere som parsere – da triangelet overalt er symbol for guddommen. (Se *Masonic Cyclopedia*, og "*Pythagorean Trinagle*." Oliver.) Selvfølgelig viser doktorer i guddommelighet (Cassel for eksempel) at Zohar forklarer og støtter den kristne treenighet (!). Denne bygger på den hedenske Δ fra arkaisk okkultisme og symbolikk. De tre skritt gjelder metafysisk åndens nedstigning i materien, hvor Logos faller som en stråle ned i ånden, derfra til sjelen og til sist inn i den menneskelige fysiske form, hvor den blir LIV.

² Ormazd er Logos, den "førstefødte" og solen.

et punkt i midten, enten slik ★, eller i en annen variasjon), når bokstavene i ordet אֱלֹהִים (Alhim eller Elohim) leses numerisk, avslører Elohim's kabbalistiske sirkel de berømte tall 13514 eller ved ombytning sifrene 31415 – det astronomiske π (pi), eller den skjulte mening av Dhyani-Buddhaene, Geberne, Geborim, Kabeirene og Elohim, som alle gjelder ”store mennesker”, ”titaner”, ”himmelske mennesker” og på jorden, ”giganter”.

Syvtallet var hellig i alle nasjoner; men ingen brukte det på en mer fysiologisk-materialistisk måte enn hebreerne. Hos dem var det først og fremst det avlende tall, mens 9 representerte den mannlige årsak og, som kabbalistene har vist, dannet *otz* אֶרֶב, ז (90, 70) eller ”treet i Edens have”,¹ den fjerde rases ”dobbelte, hermafroditiske stav”. Hos hinduene og ariene generelt var betydningen mangfoldig, men sto nesten alltid i forbindelse med rent metafysiske og astronomiske sannheter.² Deres rishier og guder, deres demoner og helter har historiske og etiske betydninger, og ariene lot aldri sin religion bero alene på fysiologiske symboler. Dette er funnet i de eksoteriske hinduskriftene. At disse beretninger også er forsettlig villedende, kan sees ved at de motsier hverandre, og at nesten enhver *Purana* og ethvert episk dikt gir en forklaring som avviker fra de andre. Leses de esoterisk, er meningen det samme i alle tilfeller. I en beretning oppregnes det således syv verdener foruten de lavere verdener, som det også er syv av. Disse fjorten høyere og lavere verdener står ikke i forbindelse med den syvfoldige kjedes klassifisering, men er rent eteriske, usynlige verdener. De vil bli omtalt annetsteds. I øyeblikket vil det være tilstrekkelig å vise at de forsettlig omtales, som om de tilhørte kjeden. ”En annen oppregning kaller de syv verdener - jorden, himmelrommet, himmelen, midtregionen, fødselsstedet, de saliges verden og sannhetens bolig; idet 'Brahmas sønner' plasseres i sjetten avdeling, og fastsetter den femte, eller jana-loka, til å være det sted hvor dyr, som er blitt drept i den alminnelige verdensbrann, blir født igjen.” (Se *Hindu Classical Dictionary*.) En del virkelig esoterisk lære er gitt til ”Symbolismen”. Den, som er rede til det, vil forstå den skjulte meningen.

3. HAN ER DERES FØRENDE ÅND OG LEDER. NÅR HAN STARTER ARBEIDET, ATSKILLER HAN DET LAVERE RIKES GNISTER (mineralatomene), SOM FLYTER OM OG SITRER AV GLEDE I DERES STRÅLENDE BO-

¹ Det var symbolet på det ”aller helligste”, 3 og 4 for seksuell atskillelse. Nesten alle de 22 hebraiske bokstavene er bare falliske symboler. Av de to ovenstående bokstaver – som er vist ovenfor - er det ene, *ayin*, en *negativ*, feminin bokstav, symbolsk et øye, mens det andre en maskulin bokstav, *tza*, en fiskekrok eller kastepil.

² Vi er blitt fortalt av en kabbalist, som i et ennå ikke utgitt verk sammenligner Kabbalaen og Zohar med den ariske esoterisme at: ”Det hebraiske språks korte, klare, fyndige og eksakte former overgår langt hinduenes famlende ordbruk – likesom salmisten for et tilsvarende tilfelle sier: ”Min munn taler med min tunge, jeg kjenner ikke dine tall” (Ixxi, 15). . . De hinduistiske skrifttegnene viser ved deres utilstrekkelighet og store innblanding av fremmedelementer de samme lånte fjær som hos (de løgnaktige) grekerne og frimurerne, som viser at det hebraiske språk i sin grove enstavelsesform og (tilsynelatende) fattigdom stammer fra en langt eldre tid enn noen av de andre, og at det enten har vært opphav (!?) til dem, eller er nærmere den opprinnelige kilde enn noen av dem. Dette er helt feil. Vår lærde broder og korrespondent dømmer åpenbart hinduenes religiøse systemer etter deres Shastraer og Puranaer, sannsynligvis de siste, og til og med i orientalististenes moderne oversettelse, som forvrenger dem til det ugjenkjennelige. Vil han sammenligne, må han vende seg til deres filosofiske systemer og deres esoteriske lære. Det er ingen tvil om at Mosebøkene og selv Det nye testaments symbolikk stammer fra samme kilde. Men Cheopspyramiden, hvis samtlige mål professor Piazzzi Smyth fant gjentatt i det mystiske tempel Salomo hevdes å ha bygget, er vel ikke av nyere dato enn Mosebøkene? Hvis det er så stor likhet, som man påstår, må det derfor skyldes servil etterligning fra jødene side og ikke fra egypternes. Jødene skrifttegn – ja, enda deres språk, hebraisk – er ikke originale. De er hentet fra egypterne, hvor Moses fikk sin visdom; fra kopterne, som de sannsynligvis var beslektet med, som var stamfedre til de gamle fønikerne, og fra Hyksosfolket, deres (påståtte) forfedre, som Josephus påviser (*Against Apion*, side 25). Ja, hvem var hyrdene fra Hyksos? Og hvem var egypterne? Historien kan ikke besvare spørsmålet men spekulerer og oppstiller teorier ut fra den enkelte historikers meninger. (Se *Isis Unveiled*, II, sidene 430-438.) ”Khami, eller gammelkoptisk språk, stammer fra Vest-Asia. Det inneholder noe semittisk og vitner således om det opprinnelige slektskapet mellom de ariske og semittiske raser”, sier Bunsen, som tidfester de store begivenheter i Egypt til 9000 år f.Kr. Det faktiske forhold er at vi i arkaisk esoterisme og i ariske tenkning finner en storslagen filosofi, mens vi i de hebraiske opptegnelser bare møter den mest forbausende oppfinnsomhet, når det dreier seg om å forherlige fallosdyrkelsen og seksuell teogoni.

LIGER (skyer av gassarter), OG DANNER DERAU KIMENE TIL HJULENE. HAN PLASSERER DEM I ROMMETS SEKS RETNINGER OG ET I MIDTEN – SENTRALHJULET. (a)

(a) Som allerede forklart, er "hjulene" de kraftsentre, hvor det kosmiske urstoff utvider seg og gjennomgår alle de seks konsolideringsstadier, blir sfærisk og omdannes til sist til kloder eller sfærer. Det er en av de fundamentale læresetninger i den esoteriske kosmogoni, at BEVEGELSEN, som i hvileperiodene "pulserer og vibrerer gjennom hvert eneste slumrende atom"¹ (kommentaren til *Dzyans bok*), fra verdensaltets første oppvåkning til en ny "dag" og som gjennom livskalpaene (eller æonene) viser en stadig stigende tilbøyelighet til å bevege seg i sirkel. "Guddommen blir en VIRVELVIND." De kalles også rotæ – himmellegemenes dreiende hjul, som deltar i verdens skapelse – når meningen gjelder stjernenes og planetenes belivende prinsipp. For i kabbalaen er de representert av Ophanim, klodenes og stjernenes engler, de sjeler, som beliver dem. (Se *Kabbala Denudata*, "De Anima", side 113.)

Denne lov om virvelbevegelsen i urstoffet er en av de eldste ideer i gresk filosofi, hvis første historiske vismenn nesten alle var innviet i mysteriene. Grekerne hadde den fra egypterne og disse igjen fra kaldeerne, som hadde vært disipler av den esoteriske skoles brahminer. Leukippos og Demokrit fra Abdera – magienes elev – lærte at atomenes og klodenes rotasjonsbevegelse hadde eksistert i all evighet.² Læren om jordens rotasjon ble fremsatt av Hiketas, Keraklides, Ekphantos, Pythagoras og alle hans elever, og Aryabhata fra India, Aristarchos, Seleukos og Archimedes beregnet dens omdreining like vitenskapelig som nåtidens astronomer, mens teorien om virvelbevegelsene i urstoffet var kjent og hevdet av Anaxagoras 500 år f.Kr., eller nesten 2000 år før den ble tatt opp av Galilei, Descartes, Swedenborg og endelig med ubetydelige modifikasjoner av sir W. Thomson. (Se hans "*Vortical Atoms*.) All denne kunnskap, hvis det skal rettferdiggjøres, er en gjenklang av den eldgamle lære, som vi her gjør et forsøk på å forklare. Hvordan mennesker i de siste få århundrer er kommet til de samme ideer og slutninger, som i skjul av templenes aller helligste lærtes som aksiomatiske sannheter for et snes årtusener siden, er et spørsmål som vil bli behandlet for seg. Noen kom frem til disse resultater gjennom fysikkens naturlige fremskritt og ved selvstendige iakttakelser, mens andre - som Kopernikus, Swedenborg og noen få andre - tross deres store lærdom, mer hadde deres viten gjennom intuisjon enn gjennom ideer, som var ervervet og utviklet på sedvanlig måte gjennom studier.³ (Se "Mysteriet om Buddha", bd. 5, avsnitt 43.)

¹ Nå kan man spørre, som forfatterinnen selv har gjort: Hvem er der til å konstatere endringene i denne bevegelse, ettersom hele naturen er oppløst i sitt urelement, og det ikke kan være noen til å iakttå den – ikke engang en av Dhyān-Chohanene, som alle er i nirvana? Svaret på dette er "Alt i naturen må bedømmes ved analogi. Selv om de høyeste guddommer (erkeengler og Dhyāni-Buddhaer) ikke er i stand til å trenge inn i de mysterier for langt borte fra vårt planetsystem og det synlige kosmos, har det i gamle dager vært store seere og profeter, som retrospektivt ble satt i stand til å fatte åndedragets og bevegelsens mysterium, når verdenssystemene var i hvile og nedsunket i deres periodiske søvn.

² Læren om jordens rotasjon omkring sin akse ble fremsatt av pythagoreeren Hicetas, sannsynligvis så tidlig som 500 f.Kr. Også hans elev Ekphantos, og Heraclides, en elev av Platon, lærte dette. Solens ubevegelighet og jordens banerotasjon ble vist av Aristarchus fra Samoa så tidlig som 281 f.Kr. som antakelser i samsvar med observerte fakta. Det ble undervist i den heliosentriske teori omkring 150 f.Kr. av Seleucus av Seleucia ved Tigris. (Pythagoras underviste om den 500 f.Kr. – H.P.B.) Det sies også at Archimedes i et verk med tittelen *Psammites*, forkynte den heliosentriske teorien. Aristoteles lærte tydelig at jorden var rund og brukte som bevis utseendet av jordens skygge på månen ved eklipser. (Aristoteles, *De Cælo*, lib.II, cap. XIV.). Pliny forsvarte den samme ide. (Nat. Hist. II, 65). Disse synspunkter synes å være blitt tapt for kunnskapen i mer enn tusen år. . . ." (*Comparative Geology*, Part IV., "Pre-Kantian Speculation," side 551, av Alex. Winchell, LL.D.).

³ Swedenborgs essay om virvelteorien viser at han ikke kunne ha kjennskap til buddhismens esoteriske ideer, og at han uavhengig kom den okkulte lære nær i sine alminnelige forestillinger. I Clissolds oversettelse av dette essay, sitert av professor Winchell, finner vi følgende resyme (side 567): "Den første årsak er det uendelige eller ubegrensede. Derfra utgår den første endelige eller begrensede." (Logos i sin manifestasjon og universet.) "Det som frembringer en grense er analogt med bevegelsen. (Se 1. sang.) Denne grense frembringer et punkt, hvis essens er bevegelse, men da det er uten deler, er denne essens ikke egentlig bevegelse, men beslektet med den." (I vår lære er den ikke "beslektet", men en forandring fra evig vibrasjon i den umanifesterte verden til virvelbevegelsene i den fenomenale eller manifesterte verden.) . . ."Fra dette første punkt utgår utstrekning, rom, form og rekkefølge eller tid. Likesom et punkt i geometrien frembringer en linje, linjen en flate, og flaten et legeme, således går punktets beslektethet her i retning av linjer, flater og legemer. Universet er med andre ord til stede

Med ”rommets seks retninger” menes her den ”dobbelte trekant”, foreningen og sammensmeltingen av ren ånd og stoff, av arupa og rupa, som trekanten er et symbol på. Denne dobbelte trekant er et av Vishnus tegn; det er Salomons segl og brahminenes shri-antara.

4. FOHAT TEGNER SPIRALLINJER FOR Å FORENE DET SJETTE MED DET SYVENDE – KRONEN (a). EN HÆRSKARE AV LYSETS SØNNER STÅR I HVERT HJØRNE (og) LIPIKAENE - I DET MIDTERSTE HJUL. DE (lipikaene) SIER: ”DETTE ER GODT.” (b). DEN FØRSTE GUDDOMMELIGE VERDEN ER FERDIG; DEN FØRSTE (er nå), DEN ANDRE (verden) DERETTER REFLEKTERER DET ”GUDDOMMELIGE ARUPA” (tan-*kens formløse univers*) SEG I CHHAYALOKA (urformens eller det intellektuelles skyggeverden), ANUPADAKAS FØRSTE KLESDRAKT (c).

(a) De ”spirallinjer” som tegnes henviser til utviklingen av så vel menneskets som naturens prinsipper, en utvikling som skjer gradvis, som alt annet i naturen (som vil fremgå av bind II om ”De menneskelige rasers opphav”). Skjønt det sjette prinsipp i mennesket (buddhi, den guddommelige sjel) etter vår oppfatning bare er et åndedrag, er det likevel noe materielt sammenlignet med den guddommelige ånd (atma), som det er bærer av eller redskap for. Fohat, i egenskap av GUDDOMMELIGE KJÆRLIGHET (Eros), affinitetens og sympatiens elektriske kraft, vises allegorisk når han forsøker å forene den rene ånd, den stråle som er uatskillelig fra det ENE absolutte, i union med sjelen, hvor de to i mennesket utgjør MONADEN og i naturen den første forbindelse mellom det evig ubetingede og det manifesterte. ”Den første er nå den andre” (verden) – nemlig lipikaenes – refererer til det samme.

(b) Den ”hærskare” som står i hvert hjørne, er den hær av englevesener (Dhyan-Chohaner), som er utvalgt til å lede og våke over hver sin region fra manvantaraens begynnelse til dens avslutning. Det er de kristne kabbalisters og alkymisters ”mystiske voktere”, som både symbolsk og kosmogonisk relateres til universets numeriske system. De tall som disse himmelske vesener er forbundet med er ytterst vanskelig å forklare, da hvert tall henviser til flere grupper av ideer, alt etter den særlige gruppe av ”engler” det er forutsatt å representere. Her ligger *knuten* ved studiet av symbolikk, som så mange forskere ikke har kunnet løse ved å knyte den opp, og derfor har foretrukket å behandle på samme måte som Alexander behandlet den gordiske knute, med feilaktige forestillinger og vranglære som direkte resultat.

”Den første er den andre” fordi den ”første” ikke kan nummereres eller betraktes som den første, fordi den er i ideenes verden i sin opprinnelige manifestasjon: terskelen til sannhetens verden eller SAT, hvorfra den direkte energi som utstråler fra den ENE VIRKELIGHET – den navnløse Guddom – når oss. Her kan det uoversettelige uttrykk SAT (*væren-het*) igjen lett føre til en feilaktig oppfatning, da det som er manifestert ikke kan være SAT, men er noe fenomenalt, ikke evigvarende, i virkeligheten heller ikke endeløst. Det er like gammelt og eksisterer samtidig som det ene liv, ”uten noen annen”; men som manifestasjon er det fremdeles maya – likesom alle de øvrige. Denne ”sannhetens verden” kan med kommentarens ord bare beskrives som ”en lysende stjerne, som er falt ned fra evighetens hjerte; et håpefullt signal om syv stråler som tilværelsens syv verdener beror på.” Dette er sant, for dette er de syv lys som reflekterer seg i de menneskelige, udødelige monader – atma eller den ånd som bestråler ethvert medlem av den menneskelige familie. Først dette syvfoldige lys, så:

(c) ”Den guddommelige verden” – de utallige lys som er tent av det første lys – buddhiene eller de formløse, guddommelige sjeler fra den siste arupa (formløse) verden, den ”samlede sum”, som det heter i den gamle sangens mystiske språk. I katekismen skal mesteren ha spurt disippelen:

”Løft ditt hode, o lanoo; ser du et eller utallige lys over deg, som brenner på den mørke nattehimmel?”

”Jeg sanser en flamme, o gurudeva; jeg ser talløse sammenhengende gnister skinne i den.”

som *en kim* i det første naturlige punkt. . . Den bevegelse, som beslektetheten går i retning av, er kretsformet, da sirkelen er den mest fullkomne av alle figurer . . . Den mest fullkomne figur av den ovenfor beskrevne bevegelse. . . må alltid være sirkulær, dvs. den må gå fra sentrum til periferien og fra periferien til sentrum.” (I forkortet form fra *Principia Rerum Naturalium*.) Dette er ren okkultisme.

"Du svarer godt. Og se nå rundt og inn i deg selv. Føler du at det lys som brenner i ditt indre, i noen henseende er annerledes enn det lys som skinner i dine medmennesker?"

"Det er på ingen måte annerledes, selv om fangen holdes i trelldom av karma, og dets ytre klesdrakt forleder de uvitende til å si 'din sjel og min sjel'."

Den radikale enhet av den innerste essens av hver enkelt av naturens sammensatte deler – fra stjerne til mineralatom, fra den høyeste Dhyan-Chohan til den minste amøbe, og i sin fulleste betydning, uten hensyn til om det gjelder åndelige, intellektuelle eller fysiske verdener – er den ene fundamentale lov i okkult vitenskap. "Guddommen er grenseløs og uendelig ekspansjon", sier et okkult aksiom; og derfor er navnet Brahma,¹ som allerede nevnt.

Det er en dyp filosofi som ligger til grunn for den eldste gudsyndyrkelsen i verden, tilbedelsen av solen og ilden. Av alle de elementer fysikken kjenner, har ilden alltid unndratt seg klar analyse. Det hevdes tillitsfullt at luft er en blanding, som inneholder gassene oksygen og nitrogen. Vi betrakter universet og jorden som stoff, som er sammensatt av bestemte kjemiske molekyler. Vi taler om de opprinnelige ti jordarter og gir hver enkelt en gresk eller latinsk benevnelse. Vi sier at vann kjemisk er en forbindelse av oksygen og hydrogen; men hva er ILD? Det er en virkning av forbrenning forklarer vi alvorlig. Det er varme og lys og bevegelse, og en vekselvirkning mellom fysiske og kjemiske krefter i alminnelighet. Denne vitenskapelige definisjon blir i filosofisk forstand supplert med en teologisk i Websters ordbok, som forklarer ilden som "et strafferedskap, eller straffen for ubotferdige syndere i en annen tilstand", en "tilstand" som apropos forutsettes å være åndelig, men hvor ildens tilstedeværelse synes å være et avgjørende bevis for dens materielle natur. Professor Bain sier (*Logic*, del II.): "Meget velkjente fakta synes ikke å kreve noen forklaring i seg selv, men blir brukt til å forklare alt, som kan henføres til dem. Koking og fordamping av en væske antas å være et meget enkelt fenomen som ikke krever noen forklaring, men det kan være en tilfredsstillende forklaring av sjeldnere fenomener. For den uopplyste er det lett forståelig at vann fordamper; mens den som er fortrolig med fysisk vitenskap finner væsketilstanden abnorm og uforklarlig. Å tenne på ved hjelp av en flamme er et STORT VITENSKAPELIG PROBLEM, selv om få mennesker tenker slik." (side 125).

Hva sier den esoteriske lære med hensyn til ild? "Ilden," sier den, "er den mest fullkomne og uforfalskede avspeiling, i himmelen som på jorden, av den ENE FLAMME. Den er liv og død, alle materielle tings opphav og avslutning. Den er guddommelig "SUBSTANS". Derfor viser ikke bare ILDDYRKERNE, parserne, men også Amerikas omvandrende, ville stammer, som hevder å være "født av ilden", mer vitenskap i deres tro og sannhet i deres overtro, enn moderne fysikere og lærde i alle deres spekulasjoner. Den kristne som sier: "Gud er en levende ild", og taler om pinsens "ildtunger", og om Moses' "brennende busk", er likeså store ilddyrkere som noen "hedninger". Blant mystikere og kabbalister var rosenkretzerne de som forklarte ilden mest korrekt. Kjøp en billig lampe, sørg for å holde den forsynt med olje, og du vil ved dens flamme bli i stand å tenne alle lamper, lys og bluss i hele verden, uten at flammen forminskes. Hvis den radikale, ene Guddom er evig og uendelig substans ("Herren din Gud er en fortærende ild.") som aldri fortæres, synes det ikke rimelig å betrakte den okkulte lære som ufilosofisk, når den sier: "Slik ble arupa- og rupa-verdenene skapt: Fra ET lys syv lys, fra hvert av de syv, syv ganger syv, osv., osv.

5. FOHAT TAR FEM SKRITT (etter allerede å ha tatt de første tre) (a) OG BYGGER ET VINGET HJUL I HVERT HJØRNE AV FIRKANTEN TIL DE FIRE HELLEGE ... OG DERES HÆRSKARER (b).

(a) Som allerede forklart (se kommentaren til 4. sang) henviser "skrittene" til både de kosmiske og de menneskelige prinsipper - hvor de siste etter eksoterisk inndeling består av tre (ånd, sjel og legeme) og esoterisk av de syv prinsipper – tre essensstråler og fire aspekter.² De, som har lest hr. Sinnets "*Esoteric Buddhism*" vil lett forstå benevnelsene. Bak Himalaya er det to esoteriske skoler - eller rettere en som er delt i to avdelinger – den ene for de indre lanooer og den andre for de ytre eller halvlærde che-

¹ I Rig Veda finner vi alternativt navnet *Brahmnanaspati* og *Brihaspati* med samme betydning. Se også "Bihad Upanishad"; Brihaspati er en gud som kalles "Gudenes far."

² De fire aspekter gjelder kroppen, dens liv og vitalitet, og kroppens "dobbeltgjenger", triaden som forsvinner ved personens død, og Kama-rupa som oppløses i *kama-loka*.

lær. I første avdeling læres en syvfoldig, i den andre en seksfoldig inndeling av de menneskelige prinsipper.

Fra et kosmisk synspunkt henviser Fohats "fem skritt" til de fem høyere bevissthets- og tilværelsesplan, hvor det sjette og syvende (talt ovenfra) er det astrale og det jordiske, eller de to lavere plan.

(b) "Et vinget hjul på hvert hjørne . . . .til de fire hellige og deres hærskarer." Dette er de "fire maharajaene" eller Dhyan-Chohanenes store konger, de devaer som hver hersker over et av de fire verdenshjørner. De er de regenter eller engler som styrer de kosmiske krefter for nord, syd, øst og vest, krefter som hver har en bestemt okkult egenskap. Disse VESENER er også forbundet med karma, som trenger fysiske og materielle hjelpere som utløser deres påbud, som de fire vindretninger, som vitenskapen erkjenner hver har sin uheldige og gagnlige innflytelse på menneskehetens og alle levende veseners sunnhet. Det er okkult filosofi i den romersk-katolske lære, som sporer forskjellige landeplager, som epidemier, og kriger, osv. til usynlige "budbringere" fra nord og vest. "Guds herlighet kommer fra øst", sier Ezekiel, mens Jeremias, Esaias og salmisten forsikrer deres lesere om at alt ondt under solen kommer fra nord og vest – som i forhold til den jødiske nasjon lyder som et ubestridelig profeti. Dette forklarer også hvorfor St. Ambrosius (*On Amos*, kap. iv) uttaler at det nettopp er av denne grunn, "vi forbanner nordenvinden, og at vi under dåpshandlingen begynner med å vende oss mot vest (siderisk) for bedre å forsake ham som bor der, for deretter å vende oss mot øst."

Troen på de fire maharajaer – regentene for de fire verdenshjørner – fantes overalt og kjennes nå også hos de kristne,¹ som etter St. Augustin kaller dem "englekrefter" og "ånder", når de selv omtaler dem, og "djevler", når de nevnes av hedninger; men hva er forskjellen mellom hedningene og de kristne i dette tilfellet? Aristoteles fulgte Platon og forklarte at uttrykket *stoicheia* bare skulle bety de ulegemlige prinsipper plassert i hver av de fire store avdelinger av vår kosmiske verden for å føre tilsyn med dem. Hedningene *tilber* og *dyrker* altså likeså lite som de kristne elementene og de (imaginære) verdenshjørner, men de "guder" som hersker over hver av dem. For kirken er det to slags stjernevesener, engler og djevler. For kabbalister og okkultister er det bare en klasse, og ingen av dem skjelner mellom "lysets herskere" og cosmocratorene, eller "mørkets herskere", som romerkirken forestiller seg og oppdager som en "lysets hersker", så snart han kalles ved et annet navn enn de selv bruker. Det er ikke "herskeren" eller "maharajaen" som straffer eller belønner, med eller uten "Guds" tillatelse eller befaling, men mennesket selv – dets handlinger eller karma, som individuelt eller kollektivt (som når det gjelder hele nasjoner) tiltrekker alle mulige onder og ulykker. Vi skaper ÅRSAKER, og de vekker tilsvarende krefter i stjerneverdenen, som magnetisk og uimotståelig tiltrekkes og virker på de som frembringer disse årsaker, enten disse mennesker i praksis er ugjerningsmenn eller tenkere som pønser ut noe ondt. Den moderne vitenskap lærer at tanke er stoff,² og i deres "*Principles of Sciences*" opplyser herrerne Jevons og Babbage allmennheten om at "hver enkelt partikkel av det eksisterende stoff må ha innregistrert alt som er hendt den." For hver dag som går blir den moderne vitenskap dratt mer og mer inn i okkultismens malstrøm, uten tvil ubevisst, men likevel meget merkbart. Vitenskapens to hovedteorier - om forholdet mellom tanke og stoff - er monisme og materialisme. Disse to dekker hele den negative psykologis område med unntak av de tyske panteistiske skolers kvasi-okkulte synspunkter.³

¹ Den lærde Vossius sier i sin (*Theol. Cir. I*, vii.): "Skjønt St. Augustus har sagt at alt synlig i denne verden har en englekraft som holder tilsyn i nærheten av seg, er det ikke enkelte personer eller objekter men hele arter som menes, idet hver enkelt av dem virkelig har sin særlige engel til å våke over seg. I dette er han enig med alle filosofene . . . .For oss er disse engler ånder atskilt fra tingene. . . .mens de for de (hedenske) filosofer var guder." Når man betrakter det ritual for "stjerneånder", som den romersk-katolske kirke har etablert, likner de i betenkelig grad "guder"; og de ble ikke mer æret eller tilbedt av oldtidens hedninger og av nåtidens hedenske flokk, enn de nå blir i Roma av høyt kultiverte katolske kristne.

² Naturligvis ikke i den forstand som den tyske materialist Molechott oppfatter det, som hevder at "Tanken er bevegelse i stoffet" – en absurd uttalelse nesten uten like. Mentale og legemlige tilstander er absolutte motsetninger. Men det forhindrer ikke at enhver tanke foruten dens fysiske virkninger (i hjernen) danner et – for oss oversanselig objekt - på astralplanet. (Se "*The Occult World*", sidene 89-90.)

³ Det syn vår tids vitenskapelige tenkere har om forholdet mellom tanke og stoff kan reduseres til to hypoteser. De viser at begge synspunkter i like høy grad utelukker muligheten for en selvstendig sjel, atskilt fra den fysiske hjerne hvori den fungerer. De to teorier er:

Ifølge Klemens av Alexandria var det i egyptiske templer et stort forheng, som skilte tabernaklet fra det sted menigheten oppholdt seg. Det samme var tilfelle hos jødene. For begge var forhenget dratt over fem søyler (pentagrammet), som i esoterisk henseende symboliserte våre fem sanser og de fem rotraser, mens forhengets fire farger representerte de fire verdenshjørner og de fire jordiske elementer. Det hele var et allegorisk symbol. Det er gjennom de fire høye herskere over de fire verdenshjørner og elementer våre sanser kan komme til kunnskap om naturens skjulte sannheter, og slett ikke som Klemens hevdet, at det er elementene i seg selv som har skjenket hedningene guddommelig kunnskap eller kunnskap om Gud.¹ Mens det egyptiske symbol var åndelig, var jødernes rent materialistisk, og i virkeligheten æret de bare de blinde elementer og de imaginære ”verdenshjørner”. For hva var meningen med det firkantede tabernakel som Moses reiste i ørkenen, hvis det ikke hadde den samme kosmiske betydning? ”Du skal gjøre et forheng... av blått, purpur og skarlagensrødt” og ”fem pilarer fra akasietreet til forhenget... fire bronseringer i dets fire hjørner... panel av fint tre til de fire sider, nord, syd, vest og den øst. . . av tabernaklet... med kjeruber i kunstferdig arbeid.” (2. Mosebok, XXVI, 26.) Tabernaklet og den firkantede gårdsplassen, kjerubene og alt det øvrige var nøyaktig som i de egyptiske templene. Tabernaklets firkantede form betydde akkurat det samme som den gjør den dag i dag i kinesernes og tibetanernes eksoteriske gudsdyrkelse – og de fire verdenshjørner symboliserte det samme som de fire sider av pyramidene, obeliskene og andre lignende firkantede byggverk. Josephus forklarer nøye alt sammen. Han uttaler at tabernaklets pilarer er de samme som de som var reist for de fire elementer i Tyrus, som var anbrakt på fotstykker med de fire hjørner vendt mot de fire verdenshjørnene. Han tilføyer at ”på fotstykkenes hjørner finnes fire zodiaktegn”, som representerer de samme himmelretninger. (Josephus, *Antiquities*, I, VIII, kap. xxii.)

Ideen kan spores til zoroasternes huler i Indias klippetempler og i alle de firkantede helligdommene i oldtiden, som er blitt bevart til våre dager. Dette påvises definitivt av Layard, som finner de fire verdenshjørner og de fire urelementer i alle lands religioner, i form av firkantede obelisker, pyramidenes fire sider, osv., osv. De fire maharajaer var regenter og herskere over disse elementer og deres verdenshjørner.

Hvis den studerende vil vite mer om dem, behøver han bare å sammenholde Ezekiels syn (kap. i) med hva man vet om kinesisk buddhisme, (selv i dens eksoteriske form), og undersøke disse ”store kongers” ytre form. Etter pastor Joseph Edkins’ mening er de ”devaer som hersker over hvert av de fire kontinenter, som hinduene inndeler verden i.”² Hver leder en hær av åndelige vesener for å beskytte menneskeheten og buddhismen.” Bortsett fra favoriseringen av buddhismen, er de fire himmelske vesener akkurat dette. De er menneskehetens beskyttere og i tillegg karmas hjelpere på jorden, mens lipikaene er opptatt med menneskehetens hinsidige tilværelse. Samtidig er de de fire levende vesener, som i Ezekiels visjon ”liknet på mennesket”, og som bibeloversetterne kaller ”kjeruber”, ”serafer” osv., okkultistenes ”vingede kloder”, ”ildhjul”, og som i det hinduiske panteon er kjent under en rekke forskjellige navn. Alle disse gandharvas, de ”blide sangere”, asuraer, kinnaraer og nagaer er allegoriske beskrivelser av de fire maharajaer. Serafene er de glødende, himmelske slanger, som vi møter i

(1) MATERIALISMEN, den teori, som betrakter mentale fenomener som produkter av molekylære endringer i hjernen, dvs. som resultater av en forvandling av bevegelse til følelse (!). Den mer umodne skole gikk engang så langt at den identifiserte tanken med en ”særlig form for bevegelse” (!!); men dette synspunkt betraktes nå heldigvis av selv de fleste vitenskapsmenn som absurd.

(2) MONISMEN, eller læren om den ene substans, er en mer subtil form for negativ psykologi, som en av dens tilhengere, professor Bain, med et utmerket uttrykk kaller ”forbeholden materialisme”. Denne lære, som har tilslutning i vide kretser, og støttes av menn som Lewis, Spencer, Ferrier og andre, fastslår at tenkning og mentale fenomener i alminnelighet er det stikk motsatte av stoff, men betrakter dem likevel som to sider eller aspekter av en og samme substans i noen av dens tilstander. Tanken som tanke sier de, står i absolutt motsetning til materielle fenomener; men den må også betraktes som ”den subjektive side av nervebevegelsen” – hva enn våre lærde menn måtte mene med dette.

¹ Setningen "Natura Elementorum obtinet revelationem Dei," (i Klemens' *Stomata*, R.IV., para. 6), kan anvendes på begge eller ingen. Se Zends, bind II, side 228, og Plutarch *De Iside*, sammenlignet med Layard, *Academie des Inscriptions*, 1854, bind XV.

² Hinduene deler verden i syv kontinenter, eksoterisk som esoterisk, og deres fire kosmiske devaer er til sammen åtte, som hersker over de åtte punktene i kompasset og ikke kontinentene. (Sammenlign "Chinese Buddhism", side 216.)

noen vendinger, hvor Merufjellet skildres som "en opphøyet masse av herlighet, det ærverdige tilholdssted for guder og himmelske sangere....som ikke kan nås av syndefulle mennesker,....for det er bevoktet av slanger." De kalles hevnerne og de "vingede hjul".

Når vi nå har forklart deres misjon og egenskaper, la oss se hva de kristne bibelfortolkerne sier om kjerubene. "Ordet betyr på hebraisk full av kunnskap. Disse englene ble kalt dette på grunn av deres utsøkte kunnskaper og derfor brukt til å straffe mennesker, som strebet etter guddommelig kunnskap." (Crudens fortolkning i hans *Concordance* på grunnlag av *1. Mosebok*, III, 24). Bra, men hvor uklart denne opplysning enn er, viser den at den kjerub, som etter "syndefallet" ble plassert ved porten av Edens hage, hos de ærverdige fortolkere vakte forestillingen om straff i forbindelse med forbudt viten eller guddommelig kunnskap – noe som vanligvis fører til enda et "fall", etter menneskets vurdering gudenes eller "Guds" fall. Men da gode, gamle Cruden ikke visste noe om karma, kan han tilgis. Allegorien er likevel tankevekkende. Fra Meru, gudenes bolig, til Eden, er avstanden meget liten, og fra hinduenes slanger til de syv slangekjeruber, hvor den tredje var dragen, er avstanden enda kortere, for begge vokter porten til den hemmelige kunnskapens rike. Ezekiel gir en klar beskrivelse av de fire kosmiske englene: "Jeg så, og se, en virvelvind, en sky innhyllet i ild. . . Ut av midten av den kom noe som liknet fire skapninger. . . De liknet et menneske. Og hver av dem hadde fire ansikter og fire vinger. . . et menneskeansikt, et løveansikt, et okseansikt, og et ørneansikt. . ." ("Drage" var her erstattet med "Menneske". Sammenlign med "*Orphite Spirits.*")¹ . . . Mens jeg skuet de levende skapningene så jeg at det var et hjul på jorden for hver av deres fire sider . . . som var et hjul i midten av et hjul. . . for støtten til de levende skapninger var i hjulet . . . deres utseende var som brennende kull . . ." osv. (Ezekiel, kap. I.)

Det er tre hovedgrupper av byggmestere og likeså mange grupper av planetånder og lipikaer, og hver av disse gruppene er igjen delt i syv undergrupper. Selv i et stort verk som dette er det umulig å gi en detaljert omtale av bare de tre hovedgruppene, da det vil kreve et ekstra bind. "Byggmestrene" er representanter for de første "tankefødte" vesener, altså de opprinnelige Rishi-Prajapati - og for egypternes syv store guder som Osiris leder; for Zoroaster-tilhengernes de syv amshaspender med Ormazd i spissen; eller de "syv ånder foran tronen"; og for de syv Sefhiroth, atskilt fra den første triade, osv., osv.²

De bygger eller rettere gjenoppbygger hvert "system" etter "natten". Den andre gruppe byggmestere består utelukkende av skaperne av vår planetkjede, og den tredje er opphav til vår menneskehet – den makrokosmiske prototyp for mikrokosmos.

Planetåndene er de ånder som besjeler stjernene i alminnelighet og planetene i særdeleshet. De styrer menneskers skjebne, for enhver er født under den ene eller den andre av deres konstellasjoner. Den andre og tredje gruppe som er tilknyttet andre systemer, har de samme funksjoner, og alle hersker de over forskjellige avdelinger i naturen. I hinduenes eksoteriske panteon er de skytsguder, som hersker over kompassets åtte streker – de fire hovedstrekene og de fire mellomliggende – og kalles her *lokapalaer*, "verdens opprettholdere eller voktere" (i vårt synlige kosmos), og de viktigste av dem er Indra (øst), Yama (syd), Varuna (vest) og Kuvera (nord). Deres elefanter og ektefeller har naturligvis sin opprinnelse i fantasien og er kommet til senere, selv om de alle har en okkult betydning.

Lipikaene (som er skildret i kommentaren til 4. sang, vers 6) er universets ånder, mens byggmestrene bare er våre egne planetguder. De første er forbundet med den mest okkulte side av verdens tilblivelse, som vi ikke kan komme inn på her. Om (selv de høyeste) adeptene kjenner denne engleorden i alle dens tre grader, eller bare den laveste av dem forbundet med opptegnelsene for vår verden, er

¹ De engler den romersk-katolske kirke aksepterte som tilsvarer disse "ansikter" var hos ophitene: dragen – Rafael, løven – Michael, oksen – Ariel, og ørnen – Gabriel. Disse fire har selskap av de fire evangelister, men er før evangeliene.

² Jødene, med unntak av kabbalistene hadde ikke ord for øst, vest, syd og nord. I stedet uttrykte de dette med ord som betydde foran, bak, høyre og venstre og forvekslet ofte begrepene eksoterisk for å gjøre Bibelens villedende formuleringer enda mer forvirrende og vanskelig å forklare. I tillegg er det av de 47 oversetterne av kong James I engelske bibel "bare tre som forsto hebraisk, og av disse døde to før salmene ble oversatt" (*Royal Masonic Cyclopaedia*), så man kan lett forstå hvilken tillit som kan gis den engelske bibeloversettelsen. I dette arbeidet følges den romerkatolske Douay-versjonen.

noe forfatterinnen ikke er i stand til å si, men hun er tilbøyelig til å helle til den siste antakelsen. Om den høyeste grad læres bare ett, nemlig at lipikaene står i forbindelse med karma, som de registrerer.¹

6. LIPIKAENE INNESLUTTER TREKANTEN, DEN FØRSTE (*den loddrette linje eller ett-tallet*), KUBUSEN, DEN ANDRE, OG PENTAGRAMMET I EGGET (*sirkelen*) (a). DET ER DEN RING SOM IKKE KAN OVERSKRIDES AV DE SOM STIGER NED OG OPP OG (*likeledes av de*) SOM I LØPET AV KALPAEN SKRIDER FREM MOT DEN STORE DAG "VÆR MED OSS" (b)...SLIK BLE ARUPA OG RUPA (*den formløse og formenes verden*) DANNET AV ET LYS SYV LYS, FRA HVERT AV DE SYV SYV GANGER SYV LYS. "HJULENE" VOKTER RINGEN.

Sangen fortsetter med en detaljert klassifisering av englehierarkiets ordener. Fra gruppen på fire og syv utgår de "tankefødte" grupper på ti, tolv og tjue-en, osv. Alle disse deles igjen i undergrupper på syv, ni og tolv osv., inntil tanken tapes i denne talløse mengde av himmelske hærskarer og vesener, som hver har sin bestemte oppgave i ledelsen av det synlige kosmos så lenge det eksisterer.

(a) Den esoteriske mening med første setning i verset er at de som kalles lipikaene, som fører karmas regnskapsbok, danner en uoverstigelig skranke mellom det personlige EGO og det upersonlige SELV, som er førstnevntes numenon og opphav. Derav allegorien. De omslutter stoffets manifesterte verden innenfor RINGEN "som ikke kan overskrides". Denne verden er det (objektive) symbol for den ENE, som på illusjonens forskjellige plan deles i de mange, eller Adi (den "første") eller på Eka (den "Ene"), og denne Ene er den kollektive samling eller totaliteten av de viktigste skapere eller byggmestere av dette synlige univers. I hebraisk okkultisme kalles de både Achath, feminint, "En", og Achod, "En" igjen, men maskulint. Monoteistene har benyttet seg (og gjør det fremdeles) av kabbalaens dype esoterisme for å navngi hvordan det ene, høyeste vesen er kjent i DETS manifestasjon, Sephiroth-Elohim, og kaller den Jehovah. Men dette er helt tilfeldig og mot all fornuft og logikk, da uttrykket Elohim er et flertallsnavneord, identisk med flertallsordet *Chiim*, som ofte forveksles med Elohim.² Dessuten er det i okkult metafysikk egentlig to "ENERE" – den Ene på det absoluttes og uendelige plan, som det ikke er mulig å spekulere over, og det andre Ene på utfoldelsens plan. Den første kan ikke utfolde seg eller deles, da det er evig, absolutt og uforanderlig. Den andre som så og si er et speilbilde av den første (da det er Logos, eller Ishvara i illusjonens univers) kan gjøre alt dette.³ Det utfolder seg fra seg selv - likesom den øvre Sephirothtriade utfolder seg i de syv lavere Sephiroth – de syv stråler eller Dhyan-Chohanene. Med andre ord, den homogene blir det heterogene. "Protylet" differensieres i elementene. Med mindre disse vender tilbake til deres urelement, kan de aldri komme ut over laya- eller nullpunktet.

I allegorien skiller lipikaene den rene ånds verden (eller plan) fra stoffets. De som "stiger ned og opp" – de inkarnerende monader og mennesker som streber etter å rense seg som "stiger opp", men

¹ I oldtiden var symbolet for hellig og hemmelig kunnskap overalt et tre, som også inkluderte en skrift eller en opptegnelse. Derfor betegnelsen lipika, skriverne, "dragene", symbolet for visdom, som vokter kunnskapens trær, hesperidenes tre med de "gylne" epler, de "frodige trær", og den vegetasjon på Merufjellet som voktes av slanger. Juno, som ved sitt ekteskap med Jupiter gir ham et tre med gyllen frukt er en annen versjon av historien om Eva som byr Adam et eple fra kunnskapens tre.

² Setningen i *Sepher Jezirah* og andre steder; "Achath-Ruach-Elohim-Chiim" viser at Elohim i beste fall er androgyn, da det kvinnelige element nesten er dominerende, og derfor skulle det leses som: "EN er hun, ånden for livets Elohim". Echath (eller Achath) er feminin og Echod (eller Achod) maskulin, og begge betyr EN.

³ Denne metafysiske lære kan vanskelig fremstilles bedre enn det hr. Subba Row har gjort i sine forelesninger over *Bhagavad Gita*: "Mulaprakriti (Parabrahmans slør) virker som den ene energi gjennom Logos (eller Ishvara). Parabrahman er den ene essens, hvorfra det oppstår et energisenter, som jeg foreløpig vil kalle Logos. . . . Det kalles Ordet. . . av de kristne, og det er den guddommelige Kristus, som alltid hviler i sin Faders skjød. Buddhistene kaller det Avalokiteshwara. . . . Nesten enhver lære inneholder eksistensen av et senter for åndelig energi, som er ufødt og evig, og som under pralaya eksisterer i Parabrahmans skjød, men som blir et senter for bevisst energi, når den kosmiske virksomhetsperiode begynner. . . ." Som foreleseren begynte med å si, er Parabrahman verken dette eller det, det er ikke engang bevissthet, da det ikke kan knyttes til stoff eller noe som helst betinget. Det er ikke ego og heller ikke ikke-ego, ikke engang atma, men i sannhet den ene kilde til alle manifestasjoner og tilværelsesformer.

som ennå ikke helt har nådd målet – kan først overskride sirkelen på dagen ”Vær med oss”; den dag da mennesket har frigjort seg fra uvitenhetens lenker og fullt ut erkjent at egoet i dets personlighet – som det feilaktig har ansett for sin egen – ikke kan atskilles fra det UNIVERSELLE EGO (Anima Supra-Mundi), som dermed smelter sammen med den Ene Essens og ikke bare blir en ”med oss” (de manifesterte, universelle liv, som er ”ET” LIV), men blir selv dette liv.

Den uoverskridelige ringen som lipikaene trekker omkring triangellet, den første linje, kubusen, den andre og pentagrammet som omslutter disse figurer, viser dermed astronomisk igjen å inneholde symbolet 31415, eller den koeffisient som alltid brukes i matematiske tabeller (verdien π , pi), fordi disse geometriske figurer representerer tall. Ifølge den alminnelige filosofiske lære ligger denne ring utenfor den region som i astronomien kalles stjernetåker. Men denne oppfatning er likeså feilaktig som den topografi og de beskrivelser, som gis i Puranaene og andre eksoteriske skrifter om devalokas 1008 verdener og himler. Det finnes selvsagt verdenen, både i den esoteriske og i den alminnelige vitenskapelige lære, som ligger så ufattelig langt borte, at selv om lyset fra de nærmeste av dem nettopp har nådd vår tids kaldeere, har det forlatt sin kilde lenge før den dag da ordene ”La det bli lys” ble uttalt; men disse verdener ligger i vårt kosmos og ikke på devalokas plan.

Kjemikeren når til *laya*- eller nullpunktet i den stoffets verden som opptar ham, og her stanser han. Fysikeren eller astronomen teller billioner av mil bak stjernetåkene, og så stanser også han. Den halvt innviede okkultist vil også forestille seg at dette layapunkt ligger på et plan som, om det ikke er fysisk, likevel kan fattes av det menneskelige intellekt. Men den fullt innviede *vet* at den uoverskridelige ring ikke er en lokalitet eller kan måles ved avstand, men at den eksisterer i uendelighetens absolutte. I den fullt innviedes ”uendelighet” er det verken høyde, bredde eller dybde; men alt er et bunnløst dyp, som rekker ned fra det fysiske til det ”para-para-metafysiske”. Med ordet ”ned” menes essensiell dybde – ”ingen steder og overalt” – ikke dybde i fysisk stoff.

Hvis man søker nøye i de folkelige religioners eksoteriske og grovt antropomorfske allegorier, kan man selv i disse dunkelt skimte den lære, som er nedlagt i beretningen om den uoverskridelige sirkel, som voktes av lipikaene. Man finner den således enda i den lære som forkynnes av den vedantiske sekt av vishishtadvaitaene, den mest hårdnakket antropomorfske i hele India. For vi leser om den frigjorte sjel at:

Etter å ha nådd moksha (en salighetstilstand som betyr ”frigjørelse fra bandha” eller trelldom) nyter den salighet på et sted som kalles PARAMAPADHA. Dette sted er ikke materielt men gjort av shudda-sattva (den essens, hvorav Ishvaras - ”Herrens” - legeme er dannet). Her blir muktaer eller jivatmaer (monader) som har oppnådd moksha aldri igjen underkastet stoffets eller karmas begrensninger. ”Men hvis de selv ønsker det, *for å gagne verden*, så kan de inkarnere på jorden.”¹ Veien fra denne verden til paramapadha, eller de immaterielle verdener, kalles devayana. Når et menneske har oppnådd moksha, og legemet dør:

”Da går Jivaen (sjelen) med sukshma sarira² fra legemets hjerte til brahmarandra i hodets isse og passerer igjennom sushumna, en nerve som forbinder hjertet med brahmandra. Jivaen bryter gjennom brahmarandra og går gjennom solstrålene til solens region (suryamandala). Deretter går den gjennom en mørk plett i solen til paramapadha. På sin vandring blir jivaen veiledet av den høyeste visdom, ervervet gjennom yoga.³ Jivaen skrider således frem mot paramapada med hjelp av athivahikas (hjelpere på reisen), som kalles archi-Ahas...aditya, prjapati, osv. De nevnte archier er visse rene sjeler, osv., osv.” (Visishtaswaita katekismen, av pundit Bhashyacharya.).

Ingen ånd med unntak av ”skriverne ” (lipikaene) har noensinne overskredet denne rings forbudte linje, heller ikke vil noen gjøre det før neste pralaya inntre, for det er den grense som skiller det endelige – hvor uendelig det enn kan forekomme mennesket – fra det virkelig UENDELIGE. De ånder som

¹ Disse frivillige reinkarnasjonene kalles i vår lære for nirmakanakayas (menneskets overlevende åndelige prinsipp).

² Suksjma-sarira, ”drømmeaktig”, illusorisk legeme, som det himmelske hierarkies lavere dhyani'er er ikledd.

³ Sammenlign denne esoteriske lære med den gnostiske lære i ”Pistis-Sophia” (kunnskap = visdom), hvor Sophia Achamoth på sin vei mot det høyeste lys går seg vill i kaos' (stoffets) vann, og Christos bistår og hjelper henne på rett vei. Legg merke til at ”Christos” for gnostikerne betydde det upersonlige prinsipp, universets atman, og atma i ethvert menneskes sjel – ikke Jesus, selv om ”Christos” i de gamle koptiske manuskripter i British Museum nesten konstant er forbyttet med ”Jesus”.

omtales, som "stiger opp og ned", er derfor "hærskarene" av hva vi omtrentlig kaller "himmelske vesener". Men i virkeligheten er de slett ikke det. De er vesener fra de høyere verdener i tilværelsens hierarki, så umåtelig høyere at de for oss synes å være guder, og kollektivt som GUD. Men slik må vi dødelige mennesker ta oss ut for mauren, som resonnerer med sine særlige evner. For alt vi vet kan mauren også se en hevnefinger fra en personlig Gud i rakkerungens hånd, som av skadefryd på et øyeblikk ødelegger dens tue, mange ukers møysommelig arbeid – mange år etter insektenes kronologi. Mauren, som synes det er bittert, formoder kanskje at årsaken til den ufortjente ulykke er en kombinasjon av forsyn og synd, og kan som mennesket se katastrofen som et resultat av sin første stamfars synd. Hvem vet, og hvem kan bekrefte eller benekte det? Vår vegring mot å innrømme at det i hele solsystemet ikke finnes andre fornuftige og intellektuelle vesener enn oss selv på det menneskelige plan, er vår tidsalders største forfengeligheit. Alt vitenskapen er berettiget til å hevde, er at det ikke finnes andre usynlige intelligenser som lever under samme forhold som oss. Den kan ikke direkte benekte muligheten av at det er verdener innen verdener, hvor forholdene er vidt forskjellige fra de som utgjør vår verdens natur. Heller ikke kan de benekte at det kan være en viss begrenset kommunikasjon¹ mellom noen av disse verdener og vår egen.

Vi har fått lære at de syv ordener av rent guddommelige ånder hører til den høyeste (av disse verdener), mens de seks lavere tilhører hierarkier som fra tid til tid kan sees og høres av mennesker, som kommuniserer med jordens avkom som de er uløselig forbundet med, fordi hvert av menneskets prinsipper har sin direkte opprinnelse i disse store veseners natur, som forsyner oss med våre usynlige elementer. Naturvitenskapen er velkommen til å spekulere over de levende veseners fysiologiske mekanisme og fortsette sine fruktesløse anstrengelser for å forklare våre følelser og våre mentale og åndelige inntrykk, som resultater av deres organiske redskapers funksjoner. Alt som noensinne kan oppnås i denne retning er allerede gjort, og vitenskapen kan ikke komme lenger. Den står foran en uoverstigelig mur, hvor den tegner opp hva den tror er store fysiologiske og psykiske oppdagelser; hvor alt senere vil bli vist ikke er annet enn spindelvev spunnet av vitenskapelige fantasier og illusjoner. Bare vevet i vårt objektive legeme kan underkastes fysiologenes analyser og undersøkelser.² De seks høyere prinsipper vil alltid unndra seg den hånd som ledes av en innstilling som forsettlig ignorerer og forkaster okkulte vitenskaper.

Den "store dag VÆR MED OSS" er derfor et uttrykk hvis eneste verdi ligger i en ordrett oversettelse. Dets betydning er ikke så lett å vise for allmennheten som ikke kjenner okkultismens mystiske lære, eller rettere den esoteriske visdom eller "budhismen". Det er et uttrykk som er eiendommelig for sistnevnte, og likeså uklart for uinnvidde som for egypterne, som kalte det samme "KOM-TIL-OSS-DAGEN",³ som er identisk med førstnevnte, selv om ordet "vær" i denne forbindelse med fordel kunne

¹ Den største europeiske filosof, Immanuel Kant, forsikrer oss at en slik forbindelse slett ikke er usannsynlig. "Jeg tilstår at jeg er sterkt motivert til å hevde eksistensen av immaterielle vesener i verden, og til å plassere min egen sjel i klasse med disse vesener. Det vil engang, jeg vet ikke hvor eller når, bli bevist at menneskets sjel selv i dette liv er uløselig forbundet med alle immaterielle vesener i ånde verdenen, og at den innvirker på dem og mottar inntrykk fra dem. (*Traume eines Geistersehers*, sitert av C.C. Massay i hans fortale til von Hartmanns *Spiritismus*.)

² Alt, hva moderne fysiologisk forskning i forbindelse med psykologiske problemer har påvist og ifølge sakens natur vært i stand til å påvise, er at ethvert sanseinntrykk og enhver tanke og følelse ledsages av en reorganisering av molekyler i visse nerver. Den slutning som vitenskapsmenn av Büchners, Vogts og andres type har trukket av dette, at tenkning er molekylær bevegelse, gjør vår subjektive bevissthet til en fullstendig abstraksjon.

³ "Le Jour de 'Viens a nous' . . . c'est le jour ou Osiris a dit au Soleil: Viens! Je le vois rencontrant le Soleil dans l'Amenti." ("Kom til oss dagen! Det er den dag da Osiris sier til solen; Kom, jeg ser ham møte solen i Amenti." - *Le Livre des Morts*, Paul Pierret, kap. Xvii, side 61.) Solen betegner her Logos (eller Christos, eller Horus) som sammenfattende sentral essens, som en utspredt essens av utstrålende vesener som er ulike av substans men ikke i essens. Som uttrykt av foreleseren over *Bhagavad Gitat*, "man må ikke tro at Logos bare er et enkelt energisenter som manifesteres av Parabrahman. Det er talløse andre sentre . . . og deres antall er nesten uendelig i Parabrahmans skjød." Derfor uttrykkene "kom til oss dagen" og "vær med oss dagen", osv. Likesom kvadratet er symbolet for de fire hellige krefter eller makter – tetraktys – så viser sirkelen grensen innenfor uendeligheten, som intet menneske, ikke engang i ånden, verken deva eller Dhyan-Chohan, kan overskride. Åndene for de som "stiger ned og opp" i løpet av den sykliske evolusjon skal bare krysse den "jernomsluttende verden" på den dag da de nærmer seg paranirvanas terskel. Hvis de når denne tilstand - kommer de til å hvile i Parabrahmans skjød

vært erstattet med et av de to uttrykkene ”forbli” eller ”forbli hos oss”, da det henviser til den lange periode av HVILE som kalles paranirvana. I de egyptiske riters eksoteriske fortolkning ble sjelen av enhver avdød – fra ypperstepresten ned til den hellige Apis-tyr – en Osiris, ble osirifisert, selv om den hemmelige lære alltid har lært at den egentlige osirifisering først skjedde for hver monade etter 3000 tilværelsessyklus, som i dette tilfelle. "Monaden" som er født av de "syv"s natur og essens (dens høyeste prinsipp tar straks bolig i et hylster av det syvende kosmiske element), må i løpet av tilværelsens og formenes syklus gjennomføre sin syvfoldige kretsang fra det høyeste til det laveste; og så igjen fra mennesket til Gud. På terskelen til paranirvana antar den igjen sin opprinnelige essens og blir enda en gang det Absolutte.

eller i det "ukjente mørke", som da for dem alle blir lys - gjennom hele mahapralayaperioden, den "store NATT", et tidsrom på 311.040.000.000.000 år innesluttet i Brahman. "Vær-med-oss-dagen" er denne hvileperiode eller paranirvana. Se også andre fremstillinger av dette merkelige uttrykk, "kom-til-oss-dagen", *The Funeral Ritual of the Egyptians*, av viscount de Rouge. Den tilsvarer dommedag hos de kristne, som er sørgelig materialisert i deres religion.

6. sang: VÅR VERDEN, DENS VEKST OG UTVIKLING

1. VED MAKTEN TIL BARMHJERTIGHETENS OG KUNNSKAPENS MODER (a) KWAN-YIN,¹ KWAN-SHAI-YINS "TREENIGHET", SOM BOR I KWAN-YIN-TIEN, (b) HAR DERES AVKOMS ÅNDEDRAK, FOHAT, SØNNENES SØNN, FREMKALT FRA AVGRUNNENS DYP (kaos) SIEN-TCHANS (vårt univers) ILLUSORISKE FORM OG DE SYV ELEMENTER.

(a) Barmhjertighetens og kunnskapens mor kalles Kwan-Shai-Yins "treenighet", fordi hun i sine metafysiske og kosmiske forhold er "mor, hustru og datter" for *Logos*, likesom hun i de senere teologiske oversettelser ble "Faderen, Sønnen og den (kvinnelige) Helligånd" – deres *sakti* eller energi – essensen av de tre. I vedantinenes esoterisme er *daiviprakriti* det lys som manifesteres gjennom Eswara, *Logos*,² på en og samme tid *Logos'* mor og datter eller Parabrahmans ord, mens det i den transhimalaysiske lære er – i den allegoriske og metafysiske teogonis hierarki – "MODEREN" eller det abstrakte, ideale stoff, *mulaprakriti*, grunnlaget for naturen. Fra det metafysiske standpunkt er det en korrelasjon av *Adi-Bhuta*, manifestert i *Logos*, *Avalokiteshvare*, - og fra det rent okkulte og kosmiske er det *fohat*,³ "sønnenes sønn", den androgyne energi som er et resultat av dette "Logos' lys", som på det objektive verdensalts plan manifesterer seg som den skjulte, såvel som den åpenbare elektrisitet – som er LIVET.

(b) *Kwan-Yin-Tien* betyr "lydens melodiske himmel", Kwan-Yins bolig eller ordrett "den guddommelige røst". Denne "røst" er det samme som *Ordet*, "talen", som uttrykk for tanken. Dermed avsløres forbindelsen med, ja enda opprinnelsen til det hebraiske uttrykk *Bath-Kol*, "den guddommelige røsts (eller ordets) datter" eller den mannlige og kvinnelige *Logos*, det "himmelske menneske" eller Adam Kadmon, som samtidig er *Sephira*. Sistnevnte stammer helt avgjort fra den hinduiske *Vach*, talens og ordets gudinne. For *Vach* – som er datter eller som tidligere nevnt den kvinnelige del av *Brahma* og "avlet av gudene" – er sammen med *Kwan-Yin*, *Isis* (som også er *Osiris' datter*, hustru og søster) og andre gudinner, så og si den kvinnelige *Logos*, gudinnen for de aktive krefter i naturen, ordet, røsten eller lyden, og talen. Hvis *Kwan-Yin* er "den melodiske røst", er *Vach* "den melodiske ku som melket næring og vann" (det kvinnelige prinsipp) - "som gir oss føde og næring," som moder-natur. I skapelsesarbeidet assosieres hun med *Prajapati*. Hun er mannlige og kvinnelig etter behag, som *Eva* er med *Adam*. Og hun er en form av *Aditi* – prinsippet høyere enn eter – i *akasha*, syntesen av alle krefter i naturen. Dermed er *Vach* og *Kwan-Yin* begge den okkulte lyds magiske krefter i naturen og eteren – den "røst" som fremkaller *Sien-Tchan*, universets illusoriske form, fra kaos og de syv elementer.

I *Manu* vises det hvordan *Brahma* (og *Logos*) deler sitt legeme i to deler, en mannlige og en kvinnelige, og skaper i den siste, som er *Vach*, *Viraj*, ham selv eller *Brahma* igjen. Det er på denne måten en lærd, vedantisk okkultist snakker om den "gudinnen", idet han forklarer hvorfor *Eswara* (eller *Brahma*) kalles *Ordet*, eller *Logos*, hvorfor det faktisk kalles *Sabda Brahman*: -

¹ Denne sangen er oversatt fra kinesisk tekst, og de navn som svarer til uttrykkene i originalen, er beholdt. De virkelige esoteriske benevnelser kan ikke anvendes, fordi de bare vil forvirre leseren. I brahmanismen er det ingen uttrykk som svarer til dem. *Vach* synes, i mange aspekter, å nærme seg den kinesiske *Kwan-Yin*, men det er ingen vanlig dyrkelse av *Vach* under dette navn i India som for *Kwan-Yin* i Kina. Intet eksoterisk system har noensinne anvendt en feminin skaper, fordi kvinnen fra de folkelige religioners allerførste begynnelse er blitt betraktet og behandlet som underlegen mannen. Det er bare i Kina og Egypt at *Kwan-Yin* og *Isis* ble plassert som likeverdige med mannlige guder. Esoterismen ignorerer begge kjønn. Den høyeste guddom er like kjønnsløs som formløs, verken far eller mor, og dens første manifesterte vesener, både de himmelske og de jordiske, blir bare gradvis androgyne for til sist å dele deg i klart atskilte kjønn.

² "The Theosophist" for februar 1887, side 305, den første forelesning om *Bhagavadgita*.

³ Foreleseren sier på side 306: "Evolusjonen begynner i kraft av *Logos'* intellektuelle energi, ikke bare på grunn av de muligheter som ligger skjult i *mulaprakriti*. Dette lys fra *Logos* er bindeleddet . . . mellom objektive stoff og *Eswaras* (eller *Logos'*) subjektive tanke. I flere buddhistiske bøker kalles det *fohat*. Det er det eneste redskap *Logos* anvender."

"Den forklaring jeg nå vil gi deg vil synes fullstendig mystisk; men hvis den er mystisk, vil den få en umåtelig betydning når den forstås korrekt. Våre gamle forfattere sa at det er fire slags *vach* (Se Rig Veda og Upanishadene). *Vaikhari-vach* er det vi ytrer. Alle typer *vaikhari-vach* finnes i sin *madhyama-*, deretter i sin *pashyanti-* og endelig i sin *para-*form.¹ Grunnen til at denne pranava kalles *vach* er at det store kosmos' fire prinsipper korresponderer med disse fire former av *vach*. Nå eksisterer hele det manifesterte solsystem i sin *sukshma-*form i Logos' lys eller energi, fordi dens energi blir innfanget og overført til kosmisk stoff. . . Hele kosmos i sin objektive form er *vaikhari-vach*, Logos' lys er i *madhyana-*form, Logos selv er i *pasyanti-*form, og Parabrahman er i *para-*form eller et aspekt av denne *vach*. Det er i lys av denne forklaring vi må prøve å forstå forskjellige filosofers uttalelser om at det manifesterte kosmos er *Ordet* manifestert som kosmos. (Se Forelesninger om Bhagavadgita, som det er henvist til ovenfor).

2. DEN RASKE OG STRÅLENDE ENE FREMBRINGER DE SYV *laya*² (a) SENTRE, SOM INGEN SKAL DOMINERE INNTIL DEN STORE DAG "VÆR MED OSS" - OG PLASSERER UNIVERSET PÅ DISSE EVIGE GRUNNSTEINER, OG OMGIR SIEN-TCHAN MED DE ELEMENTÆRE FRØ (b).

(a) De syv *laya*-sentre er de syv nullpunkter, idet vi i esoterismen bruker uttrykket null på samme måte som kjemikerne gjør for å angi et punkt hvor differensieringsskalaen begynner. Bak disse sentre lar den esoteriske filosofi oss skimte de uklare, metafysiske omriss av livets og lysets "syv sønner", de hermetiske og alle andre filosofers syv Logoi, mens differensieringen av de elementer som inngår i dannelsen av vårt solsystem, starter fra disse sentre og videre. Man har ofte spurt hvordan man nøyaktig definerer Fohat, hans krefter og funksjoner, da han synes å virke som en personlig Gud, slik dette begrep forstås i de folkelige religioner. Svaret er nettopp gitt i kommentaren til 5. sang. Som det velformulert sies i forelesningene om Bhagavadgita, "Hele kosmos må nødvendigvis eksistere i den energikilde, hvorfra dette lys (*Fohat*) utgår." Enten vi regner med syv eller bare fire prinsipper i kosmos og i mennesket, er det syv krefter i den fysiske natur, og samme autoritet uttaler, at "*prajna*, eller oppfattelsesevnen, forekommer i syv forskjellige aspekter, som svarer til stoffets syv tilstander" (*Personal and Impersonal God*). For "likesom et menneske består av syv prinsipper, eksisterer det differensierte stoff i solsystemet også i syv tilstander." (*samme sted*). Det samme gjelder Fohat.³ Han er en og syv, og står på det kosmiske plan bak alle manifestasjoner, som lys, varme, lyd, tiltrekning, osv., osv., og er "ånden" i ELEKTRISITETEN, som er universets LIV. Som en abstraksjon kaller vi den det ENE LIV; som en objektiv og åpenbar realitet, vi taler om en syvfoldig manifestasjonsskala, som på det høyeste trinn begynner med den ene, uerkjennelige ÅRSÅK og slutter som allestedsnærværende bevissthet og liv immanent i hvert eneste stoffatom. Mens vitenskapen taler om evolusjon av sjelløs materie ved blinde krefter og sanseløse bevegelser, peker okkultistene på *intelligent* LOV og *sansende* LIV og tilføyer at Fohat er den styrende ånd i alt dette. Likevel er han slett ingen personlig gud, men en utstrømning av andre, bakenforstående krefter, som de kristne kaller deres Guds "budbringere" (som i virkeligheten bare er Elohim, eller rettene en av de syv skapere som kalles Elohim), som vi kaller "budbringeren for livets og lysets opphavelige sønner".

(b) De "elementære kim", som han fyller Sien-Tchan (universet) med fra Tien-Sin ("tankens himmel" eller det absolutte), er vitenskapens atomer og Leibnitz' monader.

3. AV DE SYV (elementer) ER FØRST ET MANIFESTERT OG SEKS SKJULT, SÅ TO MANIFESTERT OG FEM SKJULT, SÅ TRE MANIFESTERT OG FIRE SKJULT, SÅ FIRE FREMBRAKT OG TRE SKJULT, SÅ FIRE OG EN TSAN (del) ÅPENBART OG TO OG ET HALVT SKJULT, SÅ BLIR SEKS MANIFESTERT OG ET LAGT TIL SIDE (a). TIL SIST SNURRER SYV SMÅ HJUL, HVOR DET ENE FREMBRINGER DET ANDRE (b).

¹ *Madhya* sies om noe hvis begynnelse og slutt er ukjent, og *para* betyr uendelig. Disse uttrykk relaterer seg til uendelighet og til deling av tid.

² Fra sanskrit *laya*, det stoffpunkt hvor enhver differensiering har opphørt.

³ "Fohat" har flere betydninger. (Se 5. sang.) Han kalles "byggernes byggmester", når den kraft han personifiserer har formet vår planetkjede.

(a) Selv om disse versene gjelder hele universet etter en mahapralaya (universell oppløsning), hentyder denne setningen som enhver som studerer okkultisme lett innser, også ved analogi til utviklingen og den endelige dannelse av de opprinnelige (om enn sammensatte) syv elementer på vår jord. Av disse er fire nå fullt manifestert, mens det femte – eteren – bare delvis er det, da vi så vidt er kommet inn i annen halvdel av fjerde runde, og det femte element vil først bli fullt manifestert i femte runde. Verden som vår egen, ble selvsagt som kim opprinnelig utviklet av det *ene* element på dets annet trinn ("fader-moder", den differensierte verdens sjel, ikke det Emerson kaller "oversjelen"), enten vi nå med den moderne vitenskap kaller det kosmisk støv og ildtåke, eller med okkultismen akasha, jivatma, det guddommelige astrallys, eller "verdens sjel". Men dette første stadium i evolusjonen ble når tiden var moden etterfulgt av det neste. Ingen verden eller noe himmellegeme kan bli dannet på det objektive plan, hvis ikke elementene allerede er tilstrekkelig differensiert fra urstoffet som hviler i *laya*. Det siste uttrykk er synonymt med nirvana. Det er i virkeligheten den nirvaniske oppløsning av alle stoffer, når de etter en livsperiode smelter sammen i sin opprinnelige, latente tilstand. Det er den lysende men ulegemlige skygge av det stoff *som var*, negativitetens rike, hvor universets aktive krefter ligger latente i hvileperioden. Når vi nå taler om elementer, er det en stående bebreidelse overfor antikkens tenkere at de "trodde deres elementer var usammensatte og udelelige."¹ Enda en gang er dette et forkastelig utsagn; som i alle fall ikke kan gjelde deres innviede filosofer, da det var de som først utviklet allegoriene og de religiøse mytene. Hvis de hadde vært uvitende om elementenes heterogene natur, ville de ikke ha personifisert ild, luft, vann, jord og eter; og deres kosmiske guder og gudinner ville aldri ha blitt velsignet med en slik etterslekt, med så mange sønner og døtre, elementer født *fra* og *innen hvert respektive element*. Alkymi og okkulte fenomener ville ha vært innbilning og en blindgate, iallfall teoretisk, om de hadde vært uvitende om mulighetene og de innbyrdes samvirkende funksjoner og egenskaper for hvert element, som inngår i sammensetningen av luft, vann og jord, ja selv *ild* – som enda i dag er ukjent land for den moderne vitenskap, som ser deg tvunget til å kalle den bevegelse, utvikling av lys og varme, en forbrenningstilstand – og definerer den kort sagt ved dens ytre aspekter, fordi den ikke forstår ildens egentlige natur. Men det som den moderne vitenskap ikke synes å ha forstått er at uansett hvor differensiert disse enkle, kjemiske atomer kan ha vært i begynnelsen – atomer som den arkaiske filosofi kalte "deres respektive forfedres skapere", fedre, brødre og ektefeller for deres mødre, og disse mødre igjen som døtre av deres egne sønner, som Aditi og Daksha – så var disse elementer likevel ikke de sammensatte legemer som nå kjennes av vitenskapen. Verken vann, luft, jord (synonym for faste stoffer i alminnelighet), som representerer de tre stofftilstander vitenskapen kjenner, eksisterte i sin nåværende form, for alle disse - selv ilden - er resultater frembrakt ved om-dannelser i fullt utformede kloders atmosfærer, slik at de i første periode av jordens dannelse var noe helt særegent. Nå da de betingelser og lover som styrer vårt solsystem er fullt utviklet; og atmosfæren

¹ Våre forhistoriske forfedres skygger kunne returnere komplimentet til moderne fysikere, nå da nye oppdagelser innenfor kjemien har fått professor hr. Crookes, F.R.S. til å anerkjenne at vitenskapen stadig er meget langt fra å ha kjennskap til selv det enkleste molekyls sammensatte natur. Han opplyser oss om at et virkelig enkelt og helt igjennom homogent molekyl er *terra incognita* i kjemien. "Hvor skal vi trekke grensen?" spør han. "Er det ingen vei ut av denne forlegenhet? Må vi gjøre de elementære eksamener så vanskelige at bare 60-70 kandidater kan bestå, eller skal vi åpne eksamensdørene så vidt at antallet som består bare begrenses av antall kandidater?" Deretter gir den lærde kjemiker noen slående eksempler. Han sier: "La oss ta yttrium. Det har sin bestemte atomvekt, det oppfører seg i enhver henseende som et usammensatt legeme, et element, som vi kan tilføye noe til men ikke fjerne noe fra. Når dette yttrium, dette antatte homogene hele, blir underkastet en bestemt fraksjoneringsmetode, oppløser det seg i deler, som ikke innbyrdes er identiske, men viser en gradering av egenskaper. Eller vi kan ta didymium. Her er et legeme, som har alle egenskaper for ett element. Det er med stort besvær skilt ut fra andre legemer, som hadde meget beslektede egenskaper, og under denne kritiske prosess har det blitt utsatt for meget hård behandling og meget inngående undersøkelser. Så kom imidlertid en annen kjemiker, som underkastet dette antatte homogene legeme en særlig fraksjoneringsprosess og oppløste det i to legemer, praseodym og neodym, som viser innbyrdes ulikheter. Selv nå har vi ingen visshet for at neodym og praseodym er usammensatte legemer. Tvert imot viser også de symptomer på oppsplitting. Når et antatt element ved den rette behandling således viser seg å inneholde uensartede molekyler, kan vi ha grunn til å spørre om lignende resultater kan oppnås med andre elementer, kanskje med alle sammen hvis de ble behandlet på riktig måte. Vi kan enda spørre hvor sorteringsprosessen vil stanse – en prosess, som naturligvis forutsetter variasjoner mellom de enkelte molekyler i hvert enkelt stoff. Ved disse suksessive atskillelser vil vi naturligvis finne legemer som ligner mer og mer på hverandre." (Presidentens tale ved Royal Society of Chemists, mars 1888.)

på vår jord som på enhver annen klode så å si, er blitt en smeltedigel i seg seg, lærer den okkulte vitenskap at det i rommet foregår en stadig utveksling av molekyler eller rettere av atomer, hvor de korreleres og dermed endrer sine kombinasjonsforhold på enhver planet. Noen vitenskapsmenn, som de største fysikere og kjemikere, begynner å ane dette faktum, som har vært kjent for okkultistene i mange tidsaldre. Spektroskopet viser bare den (ytre) likhet i jordisk og globalt stoff; det kan ikke gå lenger for å vise om atomene graviterer mot hverandre på samme måte og under samme forhold som de fysisk og kjemisk forutsettes å gjøre på vår planet. Man kan tro at temperaturskalaen fra den høyeste til den laveste grader er den samme i hele universet; men bortsett fra det som har med stoffenes atskillelse og forening å gjøre, så varierer den for hver planet, med den følge at atomer inngår i forbindelser, som den fysiske vitenskapen ikke kjenner eller kan drømme om. Som allerede uttalt i "Five Years of Theosophy" er for eksempel essensen av kometstoff "helt forskjellig fra de kjemiske og fysiske egenskaper som jordens største kjemikere og fysikere kjenner" (side 242). Og enda har dette stoffets natur gjennomgått visse forandringer som følge av den raske passasjen gjennom vår atmosfære. Derfor varierer ikke bare av elementene i sine kombinasjoner på vår planet, men også for de andre planetene i solsystemet like mye innbyrdes som de kosmiske elementer utenfor solsystemets grenser.¹ Derfor kan de ikke brukes som sammenligningsgrunnlag for elementer i andre verdener.² Ethvert atom, som i sin opprinnelige, uberørte tilstand ligger skjult i den evige moders skjød, er underkastet uopphørlig differensiering, når det kommer utenfor terskelen av hennes rike. "Moderen sover, men ånder alltid." Hvert åndedrag sender hennes proteusaktige produkter ut i manifestasjon, hvor de båret av utstrømningsbølgen spredes av Fohat og drives i retning av eller ut over vår eller en annen planets atmosfære. Når et atom først er innfanget av en slik er det forlatt, og dets opprinnelige renhet er tapt for alltid, med mindre skjebnen utskiller det ved å føre det til en "strømningsbevegelse" (et okkult uttrykk, som betyr en helt annen prosess enn den ordet vanligvis innebærer), hvor det igjen kan bli båret til det grenseland hvor det før gikk tapt, og hvor det ved å flykte, ikke ut i rommet *over*, men i rommet *innenfor*, kan bringes i en tilstand av differensiert likevekt og lykkelig reabsorberes. Hvis en virkelig lærd okkultist-alkymist skrev om "Et atoms liv og opplevelser", ville han utsette seg for den moderne kjemikers dypeste forakt, kanskje senere også hans takknemlig.³ Hvordan det enn er, så "*utstrømmer Fader-moders åndedrag kaldt og strålende for å bli varmt og besmittet og igjen avkjøles og renses i det indre roms evige skjød*," sier kommentaren. Mennesket innånder kald, ren luft på fjelltoppen og puster den ut uren, varm og omdannet. Da den høyere atmosfære er dens munn og dens lavere hver klodes lunger - og mennesket på vår planet bare innånder det "moderen" avkaster, er han dømt til å dø på den.⁴

(b) Den prosess som beskrives med "små hjul, hvor det ene frembringer det andre", finner sted i den sjette region, regnet ovenfra, på det plan som er det mest materielle i hele det manifesterte verden-

¹ Dette blir igjen bekreftet i ovennevnte foredrag av den samme vitenskapsmann, som siterer Clerk Maxwell, som sier "at elementene ikke er absolutt homogene." Han skriver: "Det er vanskelig å forestille seg at det skjer en utvelgelse og eliminasjon av mellomliggende varianter, for hvor kan disse eliminerte molekyler være blitt av, hvis fiksstjernes brennstoff, osv. , som vi har grunn til å tro, består av molekyler som i enhver henseende er identisk med våre egne." Og han tillegger: "For det første kan vi stille spørsmål om molekylerne er absolutt ens, siden vi hittil bare har kunnet danne oss en mening om dette på grunnlag av spektroskopien, mens det må innrømmes at for nøyaktig å sammenligne og skjelne mellom to legemers spektra, bør de undersøkes under samme betingelser for temperatur, trykk og alle andre fysiske forhold. Vi har visselig sett stråler i solspekteret, som vi ikke har vært i stand til å identifisere."

² Hver enkelt verden har i virkeligheten sin Fohat, som er allestedsnærværende innenfor egen virksomhetsfære. Det er like mange Fohater som det er verdener, som varierer innbyrdes med hensyn til kraft og manifestasjonsgrad. De enkelte Fohatene utgjør samlet en universell, kollektiv Fohat – verdensaspektet av det ene, absolutte ikke-vesen, som er absolutt "væren-het", SAT. "Millioner og billioner av verdener frembringes i hver manvantara", sies det. Derfor må det være mange Fohater, som vi betrakter som bevisste og *intelligente* krefter. Dette er uten tvil avskyelig for vitenskapelig tenkning. Likevel betrakter okkultistene, som har gode grunner til det, alle naturkreftene som virkelige, om enn oversanselige, stofftilstander, som kan erkjennes av vesener, som har de nødvendige sanser.

³ Hvis en slik imaginær kjemiker tilfeldigvis skulle være intuitiv og bare et øyeblikk ville tre ut av de spor den strengt "eksakte vitenskap" vanligvis følger, som de gamle alkymister gjorde, kunne det tenkes at han ville bli belønnet for sin dristighet.

⁴ Den som kunne forvandle tung luft til *Oson* ved alkymetriske metoder, og endre den til ren essens (som er mulig), ville derved finne en erstatning for en "livseleksir" og kunne tilby den til praktisk bruk.

salt – vårt jordiske plan. Disse "syv hjul" er vår planetkjede. Med "hjul" menes generelt de forskjellige kloder eller kraftsentre, men i dette tilfelle henviser det til vår syvfoldige ring.

4. HAN BYGGER DEM SOM ELDRE HJUL (verdener) OG ANBRINGER DEM PÅ DE UFORGJENGELIGE SENTRE (a).

HVORDAN BYGGER FOHAT DEM? HAN SAMLER DET GLØDENDE STØV. HAN LAGER ILDKULER, LØPER GJENNOM DEM OG OMKRING DEM, BLÅSER LIV I DEM. SÅ SETTER HAN DEM I BEVEGELSE, NOEN I DEN ENE, ANDRE I EN ANNEN RETNING. DE ER KALDE - HAN GJØR DEM VARME. DE ER TØRRE - HAN GJØR DEM FUKTIGE. DE SKINNER - HAN VIFTER OG AVKJØLER DEM (b).

SLIK ARBEIDER FOHAT FRA DEN ENE *skumring* TIL DEN NESTE I SYV EVIGHETER.¹

(a) Verdener bygges "som eldre hjul" – dvs. i likhet med de som eksisterte i tidligere manvantaraer og som gikk i pralaya, fordi det bare er *en lov* i kosmos for alle tings fødsel, vekst og forfall, for solen som for sankthansormen i gresset. Det er et evig perfektjonsarbeid ved hver ny tilsynekomst, men stoffet og kreftene er en og de samme. Denne lov virker på alle planeter gjennom mindre og varierende lover. "De uforgjengelige layasentre" er meget viktige, og deres betydning må forstås fullt ut hvis vi skal få en klar oppfatning av arkaisk kosmogoni, hvis teorier nå er gått inn i okkultismen. Her må et forhold understrekes. Verdener blir verken bygget *på*, *over* eller *i* laya-sentrene, da nullpunktet er en tilstand og ikke et matematisk punkt.

(b) Husk at det sies at Fohat, den kosmiske elektrisitetens oppbyggende kraft, metaforisk i likhet med Rudra og Brahma, har sitt utspring "fra faderens hjerne og moderens skjød", og deretter å ha forvandlet seg til en mann og en kvinne, dvs. polarisert seg til positiv og negativ elektrisitet. Han har *syv sønner* som er *hans brødre*; og Fohat er tvunget til å fødes igjen og igjen, hver gang to av hans "sønnerbrødre" kommer *for nær hverandre* – enten det er i et favntak eller en kamp. For å unngå dette forener og forbinder han de som er av ulik natur, og atskiller dem med likt temperament. Som enhver kan se, relaterer dette seg naturligvis til den elektrisitet som oppstår ved gnidning, og til loven om at to objekter av forskjellig polaritet tiltrekker hverandre, mens to av samme frastøter hverandre. De syv "sønnerbrødre" representerer og personifiserer de syv former for kosmisk magnetisme, som i *praktisk okkultisme* kalles de "syv radikale", hvis samvirkende og aktive resultater blant annet er elektrisitet, magnetisme, lyd, lys, varme, tiltrekningskraft, osv. Den okkulte vitenskap definerer alle disse som oversanselige virkninger i deres skjulte atferd, og som objektive fenomener i sansenes verden; hvor den første bare kan oppfattes ved overnormale evner, og de siste med våre vanlige, fysiske sanser. De står alle i forbindelse med og er utstrømninger av enda mer oversanselige, åndelige egenskaper, som ikke personifiseres av, men tilhører virkelige og bevisste ÅRSAKER. Å forsøke og beskrive disse VESENER er nytteløst. Leseren må huske at ifølge vår lære, som betrakter dette fenomenenes univers som en stor *illusjon* at jo nærmere et legeme kommer den UKJENTE SUBSTANS, jo nærmere kommer den *virkeligheten* og jo fjernere denne verdens *maya*. Skjønt disse legemers molekylære tilstand ikke kan avdekkes fra deres manifestasjoner på vårt bevisshetsplan, besitter de likevel fra adeptokkultistens standpunkt en særegen objektiv om enn ikke materiell struktur i det relativt nominelle - i motsetning til det fenomenale univers. Om de vil kan vitenskapsmenn kalle dem kraft og krefter frembrakt av stoffet, eller "bevegelsesformer". Okkultismen betrakter disse virkninger som "elementale" (krefter), og de direkte årsaker som frembringer dem, som intelligente, GUDDOMMELIGE arbeidere. Den intime forbindelsen mellom disse elementaler (som styres av herskernes aldri feilende hånd) – vi kan kalle den deres korrelasjon – og med elementer av rent stoff, resulterer i de jordiske fenomener vi kaller lys, varme, magnetisme, osv.osv. Naturligvis blir vi aldri enige med de amerikanske substantialister², som kaller enhver kraft og energi – enten det dreier seg om lys, varme, elektrisitet eller tiltrekningskraft – for et "vesen". Det ville være det samme som å kalle støyen fra et kjøretøys rullende hjul et *vesen* – og slik forveksle og identifisere denne "støy" med føreren *oppe på* og den ledende, overordnede intelligens *inne i* vognen. Som vist tidligere er disse "kuskene" og ledende "intelligenser" de styrende Dhyan-Chohanene. "Elementalene", naturkreftene, er de virkende om enn usynlige eller rettere umerkelige, sekundære årsaker og i seg selv virkninger av de primære årsaker, som skjuler seg bak alle jordiske

¹ Ifølge brahminenes beregninger en periode på 311.040.000.000.000 år.

² Se *Scientific Arena*, et månedssblad, som beskjeftiger seg med den gjengse filosofiske lære og dens forhold til tidens religiøse tenkning. New York, A. Wilford Hall, Ph.D.,LL.D., redaktør. Juli, august og september 1886 (side 189)

fenomeners slør. Elektrisitet, lys, varme, osv. kalles passende for "spøkelser eller skygger av stoff i bevegelse", dvs. oversanselige stofftilstander bare vi er i stand til å erkjenne. Denne sammenligningen kan føres videre. Fornemmelsen av lys er som lyden av rullende hjul - en rent fenomenal virkning, som ikke har noen eksistens utenfor iakttakeren. Den nærliggende årsak til fornemmelsen kan sammenlignes med føreren - en oversanselig tilstand av stoff i bevegelse, en naturkraft eller elemental. Men bak dette står - akkurat som vognens eier dirigerer føreren innenfra - de høyere og *nominelle* årsaker, de *intelligenser* hvis essens utstråler disse tilstander av "moderen" og avler utallige milliarder av elementaler eller psykiske naturånder, likesom hver vanddråpe frembringer sine fysiske, uendelige små infusorier. (Se "Guder, monader og atomer", i del III.) Det er Fohat som leder prinsippenes overføring fra en planet til en annen, fra en stjerne til det neste - stjernebarn. Når en planet dør, blir dens besjelende prinsipper overført til et *laya*- eller hvilesenter, som rommer potensiell, men latent energi, som dermed vekkes til live og begynner å forme seg til en ny stjerne. (*Vide infra*, "A Few Theosophical Misconceptions, osv.")

Det er høyst bemerkelsesverdig at fysikerne som ærlig innrømmer å være helt uvitende om selv det jordiske stoffs egentlige natur - samtidig som de betrakter urstoffet mer som en drøm enn som nøktern virkelighet - likevel setter seg som dommere over dette stoff og påstår å vite hva det i ulike kombinasjoner kan og ikke kan prestere. Vitenskapsmennene har bare et overfladisk kjennskap til dette stoff, og likevel vil de belære. Det er en "bevegelsesform" og intet annet. Men den *kraft* som finnes i et levende menneskes pust, når et støvgrann blåses fra et bord, er jo unektelig også "en bevegelsesform", og det er unektelig ikke en kvalitet ved stoffet eller støvpartiklene, og den utgår fra det levende og tenkende vesen som pustet, enten impulsen var bevisst eller ubevisst. Ved å tillegge stoffet - som man vet så lite om - en iboende egenskap som kalles kraft, hvis natur man vet enda mindre om, skapes i virkeligheten en langt større vanskelighet enn å akseptere vår ide om "naturånders" inngripen i alle naturfenomener.

Okkultistene sier ikke - hvis de ville uttrykke seg korrekt - at *stoffet*, men bare stoffets *substans* eller *essens* er uforgjengelig og evig (dvs. roten til alt, *mulaprakriti*) - men hevder at alle såkalte naturkrefter, elektrisitet, magnetisme, lys, varme osv., osv. slett ikke er former for bevegelse i materielle partikler, men i deres essens er differensierte aspekter av den universelle bevegelse, som er diskutert og forklart på de første sider i dette bind (*se Fortalen*). Når Fohat sies å frembringe "syv *laya*-sentre", betyr det at den STORE LOV (teister kan kalle den Gud) for å skape og forme stanser, eller rettere modifiserer, dens evige bevegelse på syv usynlige punkter innenfor det manifesterte verdensalts område. "*Det store åndedrag graver gjennom rommet syv huller i *laya* for å la dem rotere i løpet av *manvantaraen**" (Den okkulte Katekismus). Vi har sagt at *laya* er det vitenskapen kan kalle nullpunktet eller linjen, den absolutte negativitetens rike eller den ene, virkelige, absolutte kraft, det NUMENON for den syvende tilstand av det vi uvitende kaller og erkjenner som "kraft", eller den abstrakte, udifferensierte, kosmiske substans, som i seg selv er et utilgjengelig og uerkjennelig objekt for vår begrensede fatteevne; opprinnelsen til og grunnlaget for alle objektive og subjektive tilstander, den nøytrale akse, ikke et av de mange aspekter, men senteret. Meningen kan bedre belyses hvis vi forsøker å forestille oss et nøytralt senter - drømmen til de som søker å finne et perpetuum mobile. Et "nøytralt senter" er i en forstand, grensen for enhver sansning. La oss forestille oss to etterfølgende, allerede skapte stoffplan, hvor hvert enkelt korresponderte med et passende sett sanseorganer. Vi tvinges til å erkjenne at det stadig ville foregå sirkulasjon mellom disse to plan; og hvis vi følger atomene og molekylene fra (anta) det laveste av dem under deres omforming på vei oppover, ville de nå et punkt hvor de kommer ut over rekkevidden av de sanseevner vi bruker på det laveste plan. For oss forsvinner faktisk stoffet fra det laveste plan fra vår sansning over i ingenting - eller rettere det går over til det høyeste plan, og stoff i en tilstand som svarer til et slikt overgangspunkt må avgjort inneha særlige egenskaper som ikke er lett å oppdage. Fohat frembringer altså syv slike "nøytrale sentre"¹, som Milton sier det -

"Et godt grunnlag (er) lagt hvor man kan bygge...."

som vekker stoffet til virksomhet og evolusjon.

¹ Dette, tror vi, er den betegnelse J.W. Keely fra Philadelphia bruker om hva han kaller "eteriske sentre". Han er oppfinner av den berømte "motor" - som ifølge hans beundreres håp vil revolusjonere verdens motorkraft.

Uratomet (anu) kan ikke mangfoldiggjøres, verken i sin førgenetiske eller i sin første genetiske tilstand; derfor kalles det "DEN SAMLEDE SUM", billedlig selvsagt, da "DEN SAMLEDE SUM" er grenseløs. (Se vedlegget til denne boken.) Det som er intethetens avgrunn for fysikeren, som bare kjenner de synlige årsakers og virkningers verden, er for okkultisten den guddommelige *plenums* grenseløse rom. Blant mange andre innvendinger mot læren om endeløs evolusjon og re-involusjon (eller re-absorbering) av kosmos, en prosess som ifølge den brahminske og esoteriske doktrine er uten begynnelse og ende, blir okkultisten fortalt at det kan ikke være slik, for "ifølge hele den moderne, vitenskapelige filosofis oppfatning må alt i naturen nødvendigvis ha en slutt." Hvis naturens tendens til "å ha en slutt" skal betraktes som en så viktig innvending mot den okkulte kosmogoni, "hvordan", kan vi da spørre, "vil deres positivister, fritenkere og vitenskapsmenn forklare den skare av aktive stjernesystemer omkring oss?" De har hatt hele evigheten til å "ha en slutt", så hvorfor er ikke kosmos en enorm, treg masse? Selv månen anses bare hypotetisk for å være en død, "avsluttet" planet, og astronomene synes ikke å kjenne særlig mange slike døde planeter.¹ Spørsmålet kan ikke besvares. Men bortsett fra dette bør det noteres at ideen om at det kvantum "overførbar energi" som finnes i vårt lille system skulle ta slutt, utelukkende hviler på den feilaktige forestilling om en "hvitglødende sol", som til stadighet sender sin varme ut i rommet uten å få den erstattet. Til dette svarer vi at naturen uttømmer seg og forsvinner fra det objektive plan, bare for å gjenoppstå fra det subjektive etter en hvileperiode og fortsette sin utvikling enda en gang. Vårt kosmos og naturen tar slutt bare for å fremstå igjen på et mer fullkomment plan etter hver PRALAYA. De østerlandske filosofers *stoff* er ikke det samme som de vesterlandske metafysikerens "stoff" og natur. For hva er stoff? Og fremfor alt, hva er vår vitenskapelige filosofi annet enn det som Kant så treffende og korrekt definerte som "vitenskapen om våre kunnskapers *grenser*"? Hvor har vitenskapen mange forsøk på å binde, tilknytte og definere alle det organiske livs fenomener til rent fysiske og kjemiske foreteelser, brakt den? Til spekulasjoner generelt – rene såpebobler, som brast den ene etter den andre før vitenskapsmennene fikk anledning til å oppdage fakta. Alt dette kunne vært unngått, og kunnskapen kunne ha gått fremover med kjempeskritt, hvis vitenskapen og dens filosofi bare hadde latt være å akseptere hypoteser på grunnlag av ensidig viten om *sin* materie.²

Hvis intet fysisk intellekt er i stand til å telle sandkornene på en kyststrekning med noen få mil, eller trenge til bunns i disse sandkorns natur og innerste vesen, håndgripelig og synlige i naturforskerens hånd, hvordan kan da noen materialist trekke grenser for de lover som endrer atomenes betingelser og vesen i det opprinnelige kaos, eller vite noe sikkert om atomenes og molekylens egenskaper og krefter før og etter at de er blitt samlet til verdener? Disse uforanderlige og evige molekyler – langt flere i rommet enn sandkorn på havbredden – kan variere i konstitusjon etter deres forskjellige tilværelsesplan, likesom sjelssubstansen varierer fra sitt legeme, kroppen. Hvert atom har syv tilværelsesplan, lærer vi; og hvert plan styres av sine særlige lover for evolusjon og absorpsjon. Uten kunnskap om til og med tilnærmelsesvis kronologiske data til bruk for å kunne beregne vår planets alder eller solsystemets opphav, driver astronomer, geologer og fysikere seg med hver ny hypotese lenger og

---

¹ Månen er bare *død* når det gjelder dens *indre* prinsipper – dvs. i *psykisk* og *åndelig* forstand, hvor absurd dette kan synes. Fysisk er den bare som et halvt paralyisert legeme. Den betegnes meget passende i okkultismen som den "sinnssyke moder", stjerneverdenes *simmsyke*.

² Tilfellet med Uranus og Neptun, hvis måner på henholdsvis fire og en, ble antatt å bevege seg i sine baner fra øst mot vest, mens alle andre måner roterer fra vest mot øst, er et godt eksempel, da det viser hvor upålitelig alle *a priori*-spekulasjoner er, selv når de bygger på den strengeste matematiske analyse. Den berømte hypotese som ble fremlagt av Laplace og Kant, at vårt solsystem er dannet av tåkeringer, var hovedsakelig basert på antagelsen om at alle planeter dreier i samme retning. Det er på dette faktum, matematisk bevist på Laplace's tid, at denne store astronom etter beregninger med sannsynlighetsteorien, tilbød å vedde tre milliarder til en på at den neste planet som ble oppdaget, i sitt system ville ha den samme østgående bevegelse. Den vitenskapelige matematikkens uforanderlige lov ble "forverret ved ytterligere eksperimenter og iakttakelser", ble det sagt. Denne forestilling om Laplace's feil gjelder fremdeles i dag; men noen astronomer har til sist lyktes i å påvise (?) at feilen var å akseptere Laplace's påstand som en feiltakelse, og tiltak for å rette opp fadese uten at det vekker alminnelig oppmerksomhet er nå i gang. Det er flere slike ubehagelige overraskelser i vente, selv overfor hypoteser om rent fysisk forhold. Hvilke ytterligere illusjoner kan det så ikke bli spørsmål om overfor transcendent, okkulte forhold? Okkultismen lærer at den såkalte "motsatte omdreining" er et faktum.

lenger bort fra virkelighetens strender og henimot det bunnløse dyp av spekulativ ontologi.¹ Analogiens lov for strukturen mellom systemer utenfor vårt eget solsystem og de solare planeter gjelder ikke nødvendigvis under de begrensede forhold, som hvert synlig legeme er underkastet på vårt tilværelsesplan. Innen okkulte vitenskap er denne loven den første og viktigste nøkkel til kosmisk fysikk; men den må studeres i de minste detaljer og "dreies rundt syv ganger" før man forstår den. Okkult filosofi er den eneste vitenskap som kan gi denne opplæring. Hvordan kan da noen la sannheten eller usannheten av okkultistens utsagn om at "kosmos er evig i sin ubetingede helhet, og bare endelig i sine betingede manifestasjoner" bero på et ensidig fysisk grunnlag med formuleringen om at "det er nødvendig at naturen har en slutt"?

Med dette vers – det 4. av 6. sang – slutter den del av sangene som gjelder universets kosmogoni etter den siste mahapralaya eller universelle tilintetgjørelse, som når den inntreffer, feier alle differensiering, guder som atomer, ut av rommet som visne blader. Fra dette vers og videre omhandler versene bare vårt solsystem i alminnelighet, slutninger om dets planetkjeder, men særlig vår klodes (den fjerde og dens kjedes) historie. Alle de sanger og vers som følger i dette bind, gjelder bare evolusjonen av og på denne vår jord. Om dette gjelder en uvanlig lære – uvanlig sett fra det moderne, vitenskapelige synspunkt naturligvis – som likevel bør bekjentgjøres.

Men før helt nye og ganske forbløffende teorier presenteres for leseren, må de introduseres med noen forklarende ord. Det er absolutt nødvendig fordi disse teorier ikke bare kolliderer med den moderne vitenskap, men på visse punkter er i strid med tidligere utsagn fra andre teosofere, som hevder å basere sine forklaringer og fremstillinger av denne lære og på samme autoritet som vi gjør.²

Dette kan gi inntrykk av at det er en bestemt uenighet mellom fremstillerne av samme lære, mens forskjellen i virkeligheten skyldes de ufullstendige opplysningene tidligere forfattere fikk, som dermed dro noen feilaktige slutninger og innlot seg på forhastede spekulasjoner i sitt forsøk på å presentere et fullstendig system for offentligheten. Derfor må ikke leseren som allerede er en teosofisk student, bli overrasket over på disse sider å finne korreksjoner av visse utsagn fra forskjellige teosofiske arbeidere, samt forklaringer av enkelte punkter som har vært uklare, fordi de nødvendigvis ble etterlatt i ufullstendig form. Det er mange spørsmål, som ikke engang er blitt berørt av forfatteren til "Esoteric Buddhism" (det beste og mest nøyaktige av alle disse arbeidere). På den andre side har selv han innført flere feilaktige oppfatninger, som nå må fremstilles i deres sanne, mystiske lys, så langt denne forfatterinne er i stand til.

La oss derfor gjøre en kort pause mellom de allerede forklarte vers og de som følger, for de kosmiske perioder som skiller dem har enorm varighet. Det vil oss gi tilstrekkelig tid til å få overblikk over noen punkter av den hemmelige lære, som er blitt fremstilt for offentligheten i et mer eller mindre usikkert og noen ganger feilaktig lys.

NOEN FÅ TIDLIGERE TEOSOFISKE MISFORSTÅELSER OM PLANETENE, RUNDENE OG MENNESKET.

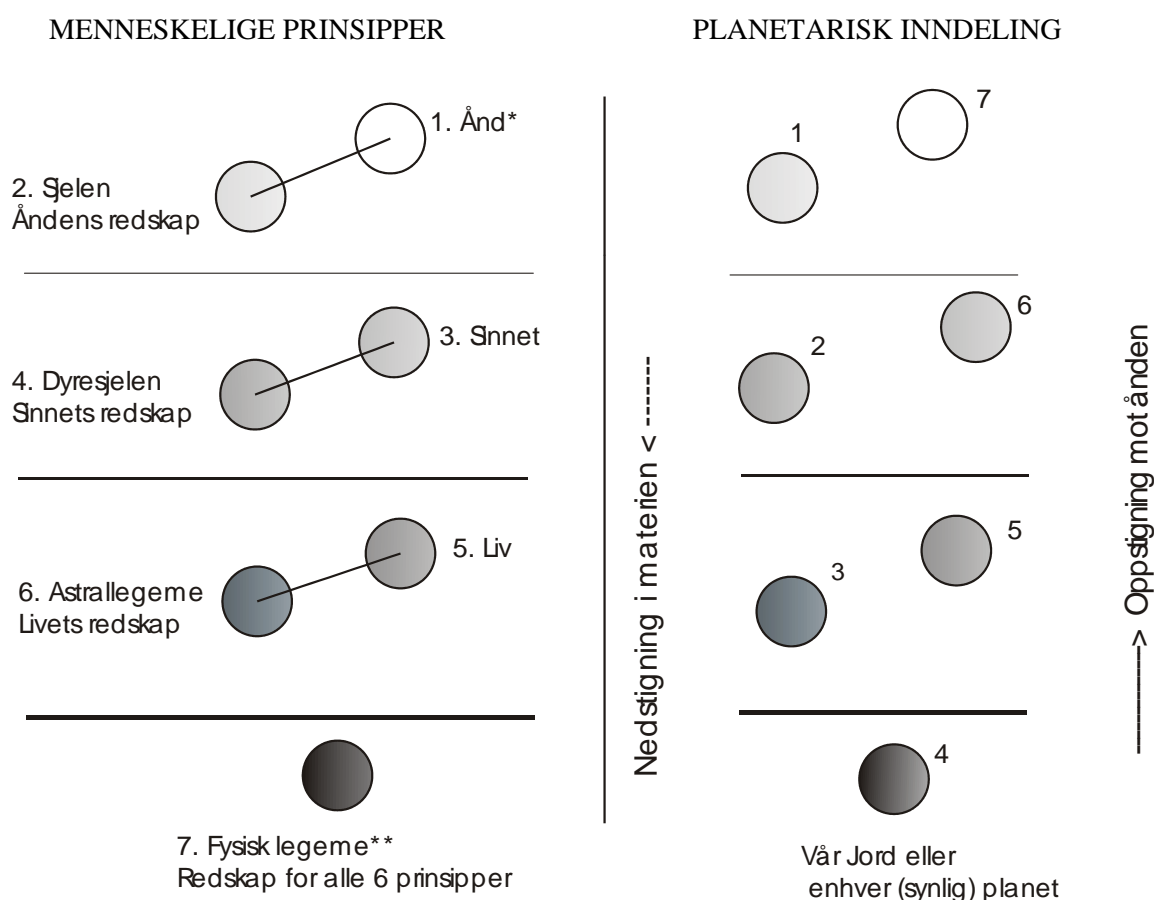
Blant de elleve utelatte sanger³ er det en som gir en fullstendig skildring om hvordan planetkjedene dannes en etter en, etter at den første kosmiske og atomiske differensiering hadde begynt i det opprinnelige kaos. Det er meningsløst å tale om "lover som oppstår når Guddommen forbereder seg til å skape", for (a) lover etter rettere LOVEN er evig og uskapt, og (b) Guddommen er loven og *vice versa*. Dessuten utfolder den ene, evige LOV alt i den kommende, manifesterte natur etter et syvfoldighetsprinsipp, deriblant også de utallige kretsformede verdenskjeder, sammensatt av syv kloder, som spenner over formverdenens fire lavere plan (mens de tre andre tilhører urtypenes univers). Av disse syv kloder er det bare *en, den laveste og mest materielle av disse kloder*, som er innen vårt plan eller vår

¹ Okkultister, som har størst tillit til egne nøyaktige astronomiske og matematiske opptegetninger, har imidlertid utregnet menneskehetens alder og hevder at den (med atskilte kjønn) har eksistert i 18.618.727 år i denne runde, som svarer til brahminenes lære og enda med hva noen hinduiske kalendere fastslår.

² "Esoteric Buddhism" og "Man".

³ Se fotnoten som følger kommentaren på neste side, samt oppsummering av sangene i fortalen.

sanseevne, mens de seks andre ligger utenfor denne og derfor er usynlige for det fysiske øye. Enhver slik verdenskjede er frembrakt og skapt av en annen *lavere* og *død* kjede – og er så og si *reinkarnasjonen* av den. For å gjøre det klarere: vi lærer at hver av de kjente eller ukjente planeter – hvorav *bare syv* ble betraktet som hellige, fordi de styres av de høyeste regenter eller guder og slett ikke fordi de gamle ikke kjente til de øvrige¹ – er syvfoldig på samme måte som den kjede jorden tilhører (se "Esoteric Buddhism"). Alle planetene som Merkur, Venus, Mars, Jupiter, Saturn osv., osv. eller vår jord, er like synlige for oss som vår klode sannsynligvis er for de eventuelle beboere av de andre planetene, fordi de alle ligger i samme plan, mens disse planeters ledsagende høyere kloder ligger på andre plan som er helt utenfor våre jordiske sanser. Da deres relative posisjoner gis i det følgende, samt i det diagram tilknyttet kommentarene til vers 7 av 6. sang, trenges her bare noen få ord til forklaring. Disse usynlige ledsagere svarer på eiendommelig vis til det vi kaller "menneskets prinsipper". De syv kloder fordeler seg på tre materielle plan og et åndelig plan, svarende til de tre *upadhier* (det materielle grunnlag) og et åndelig legeme (*vahan*) for våre syv prinsipper i den menneskelige inndeling. Hvis vi, for å få en klarere mental oppfatning av dette, forestiller oss de menneskelige prinsipper ordnet som i følgende skjema, får vi et diagram som viser overensstemmelsen:

DIAGRAM I

*): Da vi her går fra det allmenngyldige til det særskilte i stedet for å bruke den induktive eller aristoteliske metode, er tallene stilt opp i omvendt orden. Ånd regnes som det første prinsipp i stedet for det syvende, som vanligvis gjøres, men som i sannhet *ikke burde gjøres*.

**): Prinsippene som i *Esoteric Buddhism* og andre verker kalles: 1) atma, 2) buddhi (eller åndelige sjel), 3) manas (menneskelig sjel), 4) kama rupa (redskapet for begjær og lidenskaper), 5) linga sarira, 6) prana, 7) sthula sarira.

De mørke, vannrette linjer på de lavere plan er redskapene for de menneskelige prinsipper i det ene tilfelle, og planene for planetkjeden i det andre tilfelle. De menneskelige prinsipper er naturligvis ikke

¹ Mange flere planeter er oppregnet i de hemmelige bøker enn i moderne, astronomiske verker.

plassert i helt korrekt orden i diagrammet; men viser likevel den overensstemmelse og analogi som det her rettes oppmerksomhet på. Som leseren vil se, er det tale om en nedstigning i materien, en avbalansering – i både mystisk og fysisk forstand – av ånd og stoff og deres sammensmeltning for den kommende store "kamp for tilværelsen", som venter begge *vesener*. "Vesen" kan synes å være et merkelig uttrykk å anvende for en klode; men oldtidens filosofer, som i jorden så et stort "dyr", var klokere i deres generasjon enn våre moderne geologer er i sin; og Plinius, som kalte jorden vår vennlige amme og moder, det eneste element som ikke er fiendtlig innstilt overfor mennesket, uttrykte seg riktigere enn Watts, som i den mente å se Guds fotskammel. For jorden er bare menneskets fotskammel under dets oppstigning til høyere regioner, den forhall –

". . . . . til strålende boliger
som en skare evig vandrende passerer."

Men dette viser bare hvor beundringsverdig den okkulte filosofi stemmer med alt i naturen, og hvor langt mer logisk dens lære er enn naturvitenskapens livløse, hypotetiske spekulasjoner.

Etter å ha tilegnet seg dette, vil mystikeren være bedre forberedt til å forstå den okkulte lære, selv om enhver som formelt studerer den moderne vitenskap kan og sannsynligvis vil betrakte dette som det rene nonsens. Den som studerer okkultismen vil imidlertid hevde at den teori som her drøftes, er langt mer filosofisk og sannsynlig enn noen annen. Den er i hvert fall mer logisk enn den nylig fremsatte teori om at månen skulle være en del av vår jord, kastet ut i rommet da vår klode var en flytende, smeltet, plastisk masse.¹

Det sies videre at planetkjedene har deres "dager" og "netter" – dvs. perioder med aktivitet eller liv, og av passivitet og død – og oppfører seg i himmelen som mennesker på jorden; de får etterkommere som dem selv, eldes og dør personlig, mens bare deres åndelige prinsipper lever videre i deres avkom som en rest av dem selv.

Uten å forsøke den meget vanskelige oppgave å skildre hele prosessen i alle dens kosmiske detaljer, kan det likevel sies så mye at det gir en noenlunde forestilling om den. Når en planetkjede er i sin siste runde, sender dens klode nr. 1 eller A, før den endelig *dør*, alle sine energier og "prinsipper" inn i et nøytralt senter av latent kraft, et "laya-senter", og besjeler dermed en ny kjerne av uddifferensiert substans eller stoff, dvs. vekker den til virksomhet eller gir den liv. Anta at en slik prosess har funnet sted i månens "planetkjede", og la oss som et tankeeksperiment forestille oss (selv om Darwins teori som siteres nedenfor nylig er blitt kullkastet, selv om fakta ennå ikke er blitt fastslått gjennom matematiske beregninger) at Månen er langt eldre enn jorden. Tenk på de seks ledsagende kloder til Månen – æoner før den første av våre syv kloder hadde utviklet seg – nøyaktig i samme posisjon i forhold til hverandre som vår kjedes kloder nå inntar i forhold til jorden. (Se "Esoteric Buddhism", "The Constitution of Man" og "The Planetary Chain".) Nå skulle det være enkelt å forestille seg at klode A i månekjeden besjeler klode A i jordkjeden, og dør; klode B i førstnevnte kjede sender deretter all sin energi inn i klode B i den nye kjede, klode C i månekjeden skaper sitt avkom i klode C i jordkjeden, så sender Månen² sitt liv, sine energier og krefter inn i den laveste av vår planetkjedes kloder – klode D,

¹ I "Modern Science and Modern Thought" sier forfatteren, hr. Samuel Laing: "De astronomiske konklusjoner er teorier basert på så usikre data at mens de i noen tilfeller resulterer i perioder så utrolig korte som 15 millioner år for hele den fortidige prosess med dannelsen av solsystemet, gir de i andre nesten ufattelig lange perioder, som når det formodes at månen er blitt slynget ut fra jorden da denne dreiet seg om seg selv i løpet av tre timer, mens den største faktiske retardasjon oppnådd etter observasjoner ville kreve 600 millioner år for at den kan rotere på 23 timer i stedet for 24" (side 48). Hvis fysikerne står på sitt, hvorfor skulle hinduenes kronologi bli latterliggjort som overdrevne?

² Månen er unektelig vår jords satellitt; men det avkrefter ikke teorien om at den har gitt jorden alt unntatt sitt lik. Skal Darwins teori holde mål, bortsett fra den nylig kullkastede hypotese (se forrige fotnote), må andre enda mer urimelige spekulasjoner oppfinnes. Månen er blitt avkjølt nesten seks ganger så hurtig som jorden, sies det (Winchell, *World-Life*). "Hvis det er 14 millioner år siden jorden fikk sin faste skorpe, er det bare elleve to tredjedels millioner år siden månen var i samme stadium..." osv. Hvis vår Måne bare er en skvett av jorden, hvorfor kan ikke noe tilsvarende fastslås for andre planeters måner? Astronomene "vet det ikke". Hvorfor har Venus og Merkur ingen satellitter, og hvordan er de, når de finnes, oppstått? Fordi vitenskapen bare har en nøkkel, sier vi – materiens nøkkel – for å avsløre naturens mysterier, mens den okkulte vitenskap har syv og kan forklare det vitenskapen ikke makter å se. Merkur og Venus har ingen satellitter; men de har begge hatt "foreldre" som vår

vår jord – og etter denne overføring av sine prinsipper til et nytt senter blir den faktisk *en død planet*, hvor rotasjonen nesten er opphørt siden vår klodes fødsel. Månen er nå en kald restmasse, en skygge som dras etter det nye legeme, som er tilført alle dens levende krefter og "prinsipper". Den er dømt til å forfølge jorden i lange tidsaldre, å bli tiltrukket av og tiltrekke seg sitt avkom. Til stadighet *utsuget* av sitt avkom, hevner den seg ved å gjennomtrengte det med den motbydelige, usynlige og giftige innflytelse som utgår fra den okkulte side av dens natur. For den er et *dødt* og likevel et *levende* legeme. Partiklene i dens oppløsende lik er fulle av aktivt, ødeleggende liv, selv om det legeme de engang dannet er sjelløst og livløst. Dens utstrømninger er derfor både gagnlig og skadelig – en omstendighet som har sin parallell på jorden i det faktum at gress og planter ingen steder er saftigere og frodigere enn på gravene; mens det samtidig er utstrømningene fra kirkegårder eller likene som dreper. Som alle demoner eller vampyrer, er månen de sorte magikers venn og fiende overfor de uforsiktige. Fra arkaisk tid og senere tiders thessaliske hekser, og videre til noen av de nåværende bengalske *tantrikere*, har dens natur og egenart vært kjent av alle okkultister, men er forblitt en lukket bok for fysikerne.

Slik er månen fra et astronomisk, geologisk og fysisk standpunkt. Dens metafysiske og psykiske natur må forbli en okkult hemmelighet i dette verk, som den var i *Esoteric Buddhism*, til tross for den temmelig sangvinske uttalelse i denne bok (side 113, 5. utgave) om at "det er ikke flere mysterier om den åttende sfæres gåte". Dette er virkelig et tema "som adeptene holder for seg selv i forhold til uinnvidde disipler", og da de aldri har sanksjonert eller tillatt åpne spekulasjoner om temaet, er det best at minst mulig blir sagt.

Uten å gå inn på det forbudte område om "den åttende sfære", kan det være nyttig å tillegge noen fakta om månekjedens eks-monader – våre "måneforfedre" – da de spiller en hovedrolle i den kommende beretning om menneskets utvikling. Dette bringer oss rett inn i menneskets syvfoldige konstitusjon. Da det nylig har oppstått en diskusjon om den beste klassifiseringsmetode for inndeling av det mikrokosmiske vesen, angir vi her to systemer for å lette sammenligningen. Følgende korte artikkel er skrevet av hr. T. Subba Row, en lærd vedantist. Han foretrekker raja-yoga-systemets brahminske inndeling, og fra et metafysisk standpunkt har han helt rett. Men da det er et spørsmål om hva som er mest hensiktsmessig, holder vi oss i dette verk til den "hevdvunne" klassifisering, som den transhimalayiske "esoteriske arhat-skole" anvender. Tabellen nedenfor og dens forklarende tekst er trykt i "The Theosophist" og finnes også i "Five Years of Theosophy".

DEN SYVFOLDIGE INNDELING I FORSKJELLIGE INDISKE SYSTEMER

"I tabellarisk form oppgir vi nedenfor de klassifiseringer av de menneskets prinsipper som brukes av buddhistiske og vedantiske lærere:

ESOTERISK BUDDHISME		VEDANTA	TARAKA RAJA YOGA
1. Sthula sharira		Annamaya kosa (1)	} Sthulopadhi (4)
2. Prana (2)		} Pranamaya kosa	
3. Pranalegemet (3)			
4. Kama rupa		} Manomaya kosa	} Sukshmopadhi
5. Sinn {	a) viljesytringer, følelser osv.		
	b) Vignanam		
6. Åndelig sjel (5)		Anandamaya kosa	Karanopadhi
7. Atma		Atma	Atma

jord. Begge er mye eldre enn jorden, og innen jorden når sin syvende runde, vil dens moder Månen være fullstendig oppløst i den tynne luft, likesom andre planeters "måner" har gjort, eller ikke har gjort, da det er planeter som har *mange* måner – enda et mysterium som ingen astronomisk Ødipus har løst.

- (1) Kosa (kosha) betyr bokstavelig "hylster", hylsteret for ethvert av prinsippene.
- (2) "Livet"
- (3) Astrallegemet eller linga sharira
- (4) Sthula-upadhi eller grunnlaget for prinsippet
- (5) Buddhi

Av tabellen kan det sees at det tredje prinsipp i den buddhistiske klassifikasjon ikke er særskilt nevnt i den vedantiske inndeling, da det bare er legeme for prana. Det kan også sees at det tredje kosha (hylster) også omfatter det fjerde prinsipp, da dette bare er legeme for viljekraften som er en av tankesinnets energier. Det må også bemerkes at vijñānamayakosha betraktes som atskilt fra manomayakosha, fordi det etter døden skjer en deling av tankesinnet mellom den lavere del, som viser seg å ha tettere tilknytning til det fjerde prinsipp enn med det sjette; og den høyere del som tilknyttes sistnevnte, som i realiteten er grunnlag for menneskets høyere, åndelige individualitet.

Vi vil også her gjøre våre lesere oppmerksomme på at klassifiseringen i den siste kolonnen, som gjelder raja yoga, er den beste og enkleste for alle praktiske formål. Selv om mennesket har syv prinsipper, er det bare tre klart atskilte upadhier (basis), hvor atma kan fungere uavhengig av de øvrige. Disse tre upadhier kan en adept atskille uten å ta livet av seg. Han kan ikke atskille de syv prinsippene uten å ødelegge sin konstitusjon."

Leseren er nå bedre forberedt til å innse at det i virkeligheten er meget liten forskjell mellom raja yoga-systemets tre upadhier og dets atma, og våre tre upadhier, atma og de tre andre inndelinger. Da enhver adept av Patanjalis, Aryasangas eller Mahayana-skolene i det cis- eller transhimalayiske India er nødt til å bli en raja yoga, må han derfor prinsipielt og teoretisk anerkjenne taraka rajaklassifiseringen, enten han bruker den eller en annen til praktiske og okkulte formål. Det betyr derfor lite om man taler om de *tre upadhier med deres tre prinsipper* og atma, den evige og udødelige syntese, eller man kaller dem de "syv prinsipper".

Til hjelp for de som ikke har lest, eller hvis de har, ikke har forstått, læren om de syvfoldige verdenskjeder i solsystemet, slik den fremstilles i teosofiske skrifter, er læren i korthet denne:

1. Alt i det metafysiske og fysiske univers er syvfoldig. Derfor er enhver stjerne og planet, synlig eller usynlig, ledsaget av seks kloder. (Se diagram III, etter vers 6.) Livets evolusjon skrider på disse syv kloder frem fra den første til den syvende i syv RUNDER eller sykler.

2. Disse kloder dannes ved en prosess som okkultistene kaller "planetkjedenes (eller ringenes) gjenfødelse". Når en slik ring trer inn i sin syvende og siste runde, begynner den høyeste eller første klode, A, å dø ut i stedet for som i de foregående runder å bli "formørket" eller gå til hvile, og dette gjentar seg for alle de andre like til den siste. Den "planetariske" oppløsning (pralaya) er forestående, tiden er inne, og hver enkelt klode må overføre sitt liv og sin energi til en annen planet (se diagram II om Månen og jorden).

3. Vår jord, som den synlige representant for sine ledsagende usynlige, høyere kloder, dens "herrer" eller "prinsipper" (se diagram nr. I), må likesom de andre planetene gjennomgå syv runder. I løpet av de første tre dannes og konsolideres den, i den fjerde faller den i ro og blir fast, og i de tre siste vender den litt etter litt tilbake til sin første, eteriske form; den blir så å si åndeliggjort.

4. Dens menneskehet blir først fullt utviklet i den fjerde – vår nåværende runde. Inntil denne fjerde livsperiode anvendes ordet "menneskehet" bare av mangel på et mer velegnet uttrykk. Likesom larven som blir til puppe og sommerfugl, gjennomgår også mennesket eller rettere det som skal bli til menneske, alle former og naturriker i løpet av første runde og alle de menneskelige skikkelser i de to følgende. Når mennesket kommer til vår jord i begynnelsen av fjerde runde i nåværende rekke av livs- sykler og raser, er det den første form som fremtrer på den. Bare mineral- og planteriket er der allerede – og selv sistnevnte *må utvikle seg og fortsette sin evolusjon gjennom mennesket*. Dette vil bli forklart i bind II. I kommende tre runder vil menneskeheten i likhet med den klode hvor den lever, stadig tendere mot sin opprinnelige form, som en herskare av Dhyān-Chohaner. Mennesket tenderer mot å bli *en* gud og deretter – GUD, likesom ethvert atom i universet.

"Idet vi begynner så tidlig som med den andre runden, skrider evolusjonen allerede frem på et helt annet plan. Det er bare i løpet av første runde at (det himmelske) menneske blir et menneskelig vesen på klode A, og blir (på ny) et mineral, en plante og et dyr på klodene B, C osv. Fra andre runde endres prosessen fullstendig; men du har lært forsiktighet...og jeg råder Dem til *ikke å si noe, før tiden er*

inne... (utdrag av lærerens brever om forskjellige emner. Se Mahatma letters to A. P. Sinnett, side 177-178.)

5. Hver livsperiode på klode D (vår jord)¹ er sammensatt av syv rotraser. De starter med den eteriske og avsluttes med den åndelige på en dobbeltlinje av fysisk og moralsk utvikling - fra den jordiske rundes begynnelse til dens slutt. (Den første er en "planetarisk runde" fra klode A til klode G, den syvende; den andre er "kloderunden" eller den *jordiske*.)

Alt dette er godt forklart i "Esoteric Buddhism" og trenger ingen ytterligere forklaring nå.

6. Den første rotrase, dvs. de første "mennesker" på jorden (uten hensyn til form) var etterkommere av de "himmelske mennesker", som i den indiske filosofi med rette kalles "måneforfedrene" eller pitriene, som deles i syv klasser eller hierarkier. Alt dette vil bli utførlig forklart i de følgende avsnitt og i del 2, så det behøves ikke å sies mer om dette her.

Men de to allerede omtalte verk, som begge behandler emnet fra den okkulte lære, krever særlig oppmerksomhet. "Esoteric Buddhism" er så velkjent i teosofiske kretser, ja også for verden utenfor, at det ikke er nødvendig å dvele lenge ved dets fortjenester her. Det er en utmerket bok, som har gjort et enda mer utmerket arbeid. Men det forandrer ikke det faktum at det inneholder noen misforståelser, og at den har forledet mange teosofere og andre lesere til å danne seg feilaktige forestillinger om Østens hemmelige lære. I tillegg er den kanskje litt for materialistisk.

"MAN" som kom senere, var et forsøk på å fremstille den arkaiske lære fra et mer ideelt standpunkt, å gjengi noen visjoner i og fra astrallyset, samt formidle noen læresetninger delvis hentet fra en mesters tanker, som dessverre er misforstått. Dette verk taler også om utviklingen av de første menneskener på jorden, og inneholder noen utmerkede sider av filosofisk art. Men hittil er det bare en interessant, mystisk romanse. Den har forfeilet sin misjon, fordi de betingelser som kreves for å kunne gi en korrekt fremstilling av disse visjoner ikke var til stede. Leseren må derfor ikke bli forundret, når våre bind motsier disse tidligere skildringer på flere punkter.

Den esoteriske "kosmogoni" i alminnelighet og den menneskelige monades evolusjon i særdeleshet, er forskjellig på så vesentlige områder i disse to bøker og i andre teosofiske verk, skrevet selvstendig av *begynnere*, at det er umulig å fortsette her uten en særlig omtale av disse to tidligere bøker, da de begge – særlig "Esoteric Buddhism" – har mange beundrere. Tiden er inne for å klarlegge noen spørsmål i denne forbindelse. Feiltakelser må nå sammenholdes med den opprinnelige lære og korrigeres. Hvis det ene av de to verk heller for mye i retning av den materialistiske vitenskap, er det andre til gjengjeld alt for idealistisk og til tider fantastisk.

Den lære - nokså uforståelig for et vestlig sinn - som omhandler klodenes periodiske "formørkelser" og etterfølgende "runder" gjennom klodene langs deres ringformede kjeder førte til den første forvirring og misforståelser. En av disse gjelder *femte-* og til og med *sjette-*rundes mennesker. De som visste at det før og etter en runde er en lang *pralaya*, en hvileperiode som skaper en uoverstigelig kløft mellom to runder, inntil tiden er inne til en ny livssyklus, kunne ikke forstå den "villfarelse" å tale om *femte* og *sjette* rundes mennesker i vår *fjerde* runde. Det ble påstått at Gautama Buddha var et sjette rundes menneske, og at Platon og noen andre store filosofer og personligheter var femte rundes mennesker". Hvordan kunne det gå til? En mester lærte og bekreftet at det allerede nå var slike femte runde-mennesker på jorden, og selv om man hadde *forstått* ham slik at menneskeheten ennå var "i fjerde runde", *syntes* han et annet sted å si at vi var i femte. Til dette problem ga en annen lærer et "apokalyptisk svar: "Noen få regndråper utgjør ikke en monsun, men de er et forvarsel om den." ..."Nei vi er ikke i femte runde, men i løpet av de siste årtusener er det kommet inn femte runde-mennesker." Dette var verre enn sfinksens gåte! Okkult studerende henga seg til de villeste spekulasjoner og forsøkte i lang tid å overgå Ødipus med å bringe de to utsagnene i overensstemmelse med hverandre. Og da mestrene forholdt seg like tause som steinsfinksens selv, ble de beskyldt for "inkonsekvens", "selvmotsigelser" og "uoverensstemmelser". Men de lot bare spekulasjonene fortsette for å gi vestens mennesker en *lekse* de sårt trenger. I deres innbilskhet og arroganse og i samsvar med deres vane med å materialisere alle metafysiske ideer og uttrykk uten å la det være noe spillerom åpent for Østens billedspråk og allegorier, hadde orientalistene forkludret hinduenes eksoteriske filosofi, og nå var teosofene i ferd med å gjøre det samme med den esoteriske lære. Den dag i dag er det åpenbart at sistnevnte overhodet ikke har forstått hva som menes med uttrykket "femte og sjette rundes mennesker". Men den er simpelthen denne: hver runde bringer inn en ny utvikling og en fullstendig endring

¹ I dette verk beskjeftiger vi oss bare forbigående med andre kloder

av menneskets mentale, psykiske, åndelig og fysiske konstitusjon, idet alle disse prinsipper gjennomgår en evolusjon langs en stadig stigende skala. Av dette følger at mennesker som Konfutse og Platon, som fysisk, mentalt og åndelig tilhørte et høyere evolusjonsnivå, i vår fjerde runde var som gjennomsnittsmennesket vil være i femte runde, da menneskeheten er skjebnebestemt til å være på et evolusjonsnivå som er enormt mye høyere enn nå. Tilsvarende sto Gautama Buddha – den inkarnerte visdom – på et enda høyere nivå og var større enn alle de vi har nevnt, som kalles "femte rundemennesker", og Buddha og Sankaracharya kalles allegorisk sjettestrunder. Det forklarer den skjulte visdom i bemerkningen, som den gang ble betegnet som "unnvikende", at "noen få regndråper ikke utgjør en monsun; men de er et forvarsel om den."

Nå bør riktigheten av den bemerkning som forfatteren av *Esoteric Buddhism* gjorde, være helt klarlagt:

"Når en helt ukjent vitenskaps kompliserte fakta for første gang fremstilles for utrente hjerner, er det umulig å gjøre det med alle de riktige forutsetninger ...og uvanlige utviklingsmuligheter... Vi må være tilfreds med å få hovedreglene først og unntakene etterpå, og det gjelder særlig de studier hvor den tradisjonelle undervisningsmetode som vanligvis følges, tilsikter å innprente enhver ny ide i erindringen ved å provosere en forvirring, som den til sist opphever." (Esoteric Buddhism, side 145.)

Da forfatteren av denne bemerkning selv var, som han formulerer det, "et utrenet sinn" innen okkultismen, førte hans egne slutninger og hans bedre kjennskap til moderne, astronomiske spekulasjoner enn til den eldgamle lære, ham ganske naturlig og ubevisst for ham selv, til å gjøre noen få feil om detaljer mer enn de "brede linjer". En av disse vil her bli tatt opp. Den er ganske ubetydelig, men den kan likevel ha forledet mange begynnere inn i misforståelser. Da misforståelser i de tidlige utgaver ble korrigert i notene til femte utgave, kan sjettestrunder således bli revidert og forbedret. Det var flere grunner for feiltakelsene. (1) De skyldtes at lærerne var nødt til å gi svar som ble betraktet som "unnvikende": spørsmålene ble så iherdig fremsatt at de ikke kunne neglisjeres, mens de på den andre side bare delvis kunne besvares. (2) Til tross for dette ble innrømmelse om at "et halvt brød er bedre enn intet brød" altfor ofte misforstått og neppe verdsatt slik det burde. Av denne grunn henga europeiske lek-chelaer seg noen ganger til ubegrunnede spekulasjoner. Blant disse var (a) "mysteriet om den åttende sfære" og dens relasjon til Månen, b) det feilaktige utsagn om at to av de høyere kloder i jordkjeden var to av våre velkjente planeter: "ved siden av jorden ...er bare to andre verdener i vår kjede synlige... Mars og Merkur..." (*Esoteric Buddhism*, side 136.)

Det var en stor feiltakelse; men det skyldtes i likeså høy grad mesterens uklare og ufullstendige svar på elevens spørsmål, som i selv var likeså vagt og ubestemt.

Spørsmålet lød: "Hvilke planeter av de som er kjent for den alminnelige vitenskap, utenom Merkur, tilhører vårt system av verdener?" Hvis spøreren med "system av verdener" mente vår jordkjede eller "ring" og ikke "solsystemet", som han kunne ha ment, så var det naturligvis sannsynlig at svaret ville bli misforstått. For det var: "Mars, osv., og fire andre planeter som astronomien ikke kjenner noe til. Verken A, B eller Y, Z er kjent, og de kan heller ikke sees med fysiske midler, hvor fullkomne de enn er." (*The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*, side 176.) Dette er klart: (a) Astronomien kjenner fremdeles intet til disse planeters virkelighet, verken de gamle eller de som er oppdaget i nyere tid. (b) Ingen ledsagende planeter, fra A til Z, dvs. ingen høyere kloder i noen kjede i solsystemet kan sees.¹ Hva Mars, Merkur og "de fire andre planetene" angår, så er deres forhold til jorden noe ingen mester eller høytstående okkultist noensinne vil uttale seg om, og i enda mindre grad forklare.²

¹ Selvsagt med unntak av alle de planeter som er *den fjerde* i kjeden, som vår jord, Månen, osv. osv. Forfatterinnen av dette verk har kopier av alle brevene, som er blitt mottatt eller avsendt, men unntak av noen få private, "som ikke inneholdt noen lære", ifølge mesteren. Da det i begynnelsen var hennes plikt å besvare og forklare visse spørsmål og punkter, som ikke var tatt opp, er det mer enn sannsynlig at forfatterinnen til tross de mange notene i disse kopiene, kan ha forkludret de opplysninger som ble gitt, på grunn av hennes manglende kjennskap til engelsk og frykt for å si for mye. *Hun påtar seg i alle tilfeller all skyld for dette i ethvert tilfelle.* Men det er ikke mulig for henne å la de studerende opprettholde disse feilaktige inntrykk, eller å tro at feilen ligger i det esoteriske system.

² I samme brev er problemet klart uttalt: "Prøv å forstå at du stiller meg spørsmål som knyttes til de høyeste innvielsene, og at jeg (bare) kan gi deg et generelt overblikk, men at jeg verken tør eller vil gå inn på detaljer..." skriver en av lærerne til forfatteren av "*Esoteric Buddhism*".

Det bør nå være klart at den fremsatte teori er umulig med eller uten ytterligere bevismateriale fra den moderne astronomi. Naturvitenskapen kan levere bekreftende, om enn fremdeles meget usikre beviser, men bare om himmellegemer på samme stofflighetsplan som vårt objektive univers. Mars og Merkur, Venus og Jupiter er likesom enhver hittil oppdaget planet (og de som senere vil bli oppdaget), alle sammen i seg selv representanter på vårt plan for slike kjeder. Som det klart sies i et av de tallrike brevene fra hr. Sinnetts "lærer", "det finnes andre og talløse manvantariske planetkjeder som huser intelligente vesener både innenfor og utenfor vårt solsystem." Men verken Mars eller Merkur tilhører *vår kjede*. De er, sammen med andre planeter, syvfoldige *enheter* i den store skare av "kjeder" i vårt solsystem og er like synlige som deres *høyere* kloder er usynlige.

Hvis det fremdeles påstås at visse uttrykk i lærerens brev kunne være villedende, så er svaret: Amen, det er de. Forfatteren av *Esoteric Buddhism* forsto dette godt, da han skrev at "den tradisjonelle undervisningsmetode... ved å provosere en forvirring"... som de deretter *opphever* eller *ikke opphever* – som tilfellet kan være. I alle tilfeller, hvis det påstås at dette kunne blitt forklart på et tidligere tidspunkt og planetenes sanne natur avslørt slik de nå er, blir svaret: det ble ikke funnet passende å gjøre det på det tidspunkt, fordi det ville ha stimulert til en rekke andre spørsmål *som ikke kunne ha blitt besvart på grunn av deres esoteriske natur* og derfor bare ville ha vært sjenerende. Det har vært sagt fra begynnelsen og har siden blitt gjentatt flere ganger, (1) at ingen teosof, *ikke engang en akseptert chela* – langt mindre en lek-student - kunne forvente å få den hemmelige lære *grundig og fullstendig* forklart, før *han ugjenkallelig har viet seg for brorskapet og gjennomgått i det minste en innvielse*, fordi offentligheten ikke kunne gjøres bekjent med tall og antall, da de er nøkkelen til det esoteriske system. (2) Det som ble avslørt var bare det esoteriske omriss av det som finnes i nesten alle verdensreligionenes eksoteriske skrifter - især i Brahmaene, i vedaenes Upanishader og enda i Puranaene. Det var en liten av del som blir langt mer utførlig avslørt i disse bind og selv dette er meget ufullstendig og fragmentarisk.

Da dette verk ble påbegynt, henvendte forfatterinnen, som var sikker på at spekulasjonene om Mars og Merkur var en feiltakelse, seg *brevlig* til lærerne og ba om forklaring og en autoritativ fremstilling. Begge ankom etterhvert og *ordrette* utdrag gjengis her.

"...Det er helt riktig at Mars for tiden er inne en formørkelsestilstand, og at Merkur akkurat holder på å komme ut av en. Det kan tilføyes at Venus er i sin siste runde. . . Når verken Merkur eller Venus har måner, skyldes det. . . (lange fotnoter, hvor disse grunner angis)., også fordi Mars har to måner, som den ikke har rett til. . . Fobos, den antatte INDRE måne, er slett ingen måne. Som Laplace har bemerket for lenge side og nå Faye (se COMPTES RENDUS, bind XC, side 569.), er Fobos' perioder for korte, og det må derfor som Faye ganske riktig bemerker, "være noe galt med teoriens gunnide". . . Videre, både Mars og Merkur er syvfoldige kjeder, og like uavhengige av jordens sideriske herrer og overordnede, som du er av Tommelitens 'prinsipper' - som kanskje var hans seks brødre, med eller uten nattluer. . . Tilfredsstillelse av nysgjerrighet er kunnskapens formål for noen mennesker, sa Bacon, som hadde like rett i formuleringen av denne sannhet, som de som kjente den før ham hadde rett, da de skilte VISDOM fra kunnskap. og satte grenser for hva som til enhver tid kan avsløres. . . Husk:

*.....kunnskap finnes
i hoder stappfulle av andres tanker,
visdom i sinn oppmerksomme på sine egne...*

Du kan aldri understrekes dette sterkt nok overfor dem du meddeler noe av den esoteriske lære..."

Her er flere utdrag av et annet brev, skrevet av samme autoritet. Denne gang er det svar på noen innvendinger som er forelagt lærerne. De bygger på ytterst vitenskapelige og likeså unyttige resonneringer om nytten av å forene de esoteriske teorier med den moderne vitenskaps spekulasjoner, og ble skrevet av en ung teosof som en advarsel mot den hemmelige lære med henvisning til samme tema. Han hadde erklært at hvis jorden hadde slike ledsagende kloder, "kunne de bare være litt mindre materielle enn vår klode". Hvordan kan det da ha seg at vi ikke kan se dem? Svaret var:

"...Hvis den psykiske og åndelige lære var bedre forstått, ville det nesten være umulig bare å forestille seg en slik uforenlighet. Hvis man ikke gjør seg mindre umake med å forene det uforenlige – det vil si, de metafysiske og åndelige vitenskaper med den fysiske eller naturfilosofien, da "natur" for dem (vitenskapsmennene) er synonymt med det stoff, som er innen rekkevidden av deres legemlige sanser – kan det ikke bli tale om noe virkelig fremskritt. Som meddelt fra begynnelsen, befinner vår klode seg i bunnen av en nedadgående bue, hvor det stoff vi sanser fremstår i sin groveste form. . . Derfor er det

også innlysende at de kloder som overskygger vår jord, må være på andre og høyere plan. Som kloder er de kort sagt BESLEKTET MED, men ikke AV SAMME STOFFLIGHET SOM VÅR JORD, og hører derfor til en helt annen bevissthetstilstand. Vår planet er (som alle andre vi ser) tilpasset menneskelighetens spesielle tilstand, og denne tilstand gjør det mulig for oss med det blotte øye å se de himmellegemer som er av samme stofflighet som vårt jordiske plan, likesom de respektive beboere på Jupiter, Mars og andre planeter kan se vår lille verden, fordi vårt bevissthetsplan, selv om de er forskjellige i grad, likevel er av samme art og ligger på samme stofflige differensieringstrinn. . . Det jeg skrev, var: "Den mindre pralaya omfatter bare vår lille STRENG AV KLODER. (Vi kalte kjedene for strenger" i den tidligere språkforvirringens tid.). . . Vår jord tilhører en slik ring. Dette burde tydelig ha vist at de andre planeter også var "strenger" eller KJEDER. . . Hvis han (som har innvendingen) bare vil se et uklart omriss av en av disse "planeter" på de høyere plan, må han først fjerne de fine skygger av astralt stoff, som ligger mellom ham og det neste plan."

Dermed er det opplagt hvorfor vi ikke, selv med de beste teleskoper, kan se noe som ligger utenfor vår stoffverden. Bare de vi kaller adepter, og som makter å innstille sitt mentale syn og overføre så vel sin fysiske som psykiske bevissthet til andre tilværelsesplan, kan uttale seg med autoritet om slike emner, og de sier klart og tydelig:

"Lev et liv som er nødvendig for å oppnå slik kunnskap og slike evner, og visdommen vil komme til deg på naturlig måte. Når du er i stand til å tilpasse din bevissthet til enhver av den 'universelle bevisshets' syv strenger, som løper langs kosmos' sangbunn og vibrerer fra en evighet til en annen, og når du grundig har studert 'sfærenes musikk', da først kan du helt fritt dele din kunnskap med dem du trygt kan betro den til. Inntil da, vær forsiktig. Utlever ikke de store sannheter, som er fremtidige rasers arvelodd, til nåværende generasjon. Forsøk ikke å avsløre hemmelighetene om væren og ikke-væren for de som ikke er i stand til å se den skjulte mening med Apollons SYVSTRENGEDE INSTRUMENT, den strålende guds lyre, i hver enkelt av disse syv strenger dveler kosmos' ånd, sjel og astrallegemet, det kosmos, hvis skall er det eneste som nå er falt i hendene på den moderne vitenskap. . . Vår forsiktig, sier vi, forsiktig og klok, og pass fremfor alt på at de som lærer av deg, tror på det, for at de ikke ved å bedra seg selv skal komme til å bedra andre. . . for det er den skjebnen for enhver sannhet som menneskene ennå ikke kjenner. . . La heller planetkjedene og andre over- og underkosmiske mysterier forbli et drømmeland for de som ennå verken kan se eller tro det andre kan."

Det er beklagelig at så få av oss har fulgt dette kloke råd, og at mange uvurderlige perler, mange visdommens juveler, er kastet til en fiende, som ikke har vært i stand til å forstå dens verdi og som har vendt seg mot oss og gått løs på oss.

"La oss forestille oss," skrev samme mester til sine to "lek-chelaer", som han kalte forfatteren av "Esoteric Buddhism" og en annen herre, som studerte sammen med ham i noen tid – "la oss forestille oss AT VÅR JORD ER EN AV EN GRUPPE PÅ SYV PLANETER ELLER MENNESKEBÆRENDE VERDENER. . . (De SYV planeter er oldtidens hellige planeter, og de er alle syvfoldige.) Når livsimpulsen når A, eller rettere de som er bestemt til å bli A, som ennå bare er kosmisk støv (et" laya-senter")... osv. (The Mahatma Letters to A.P. Sinnet, side 94.)

I disse tidlige brev måtte det finnes nye ord og uttrykk. "Ringene" ble ofte kalt "runder", og "rundene" "livssyklus" og omvendt. Overfor en korrespondent som kalte en "runde" en "verdensring", skrev læreren: "Jeg tror dette vil føre til ytterligere forvirring. Vi er blitt enige om å kalle en monades passasje fra klode A til klode G eller Z for en runde. . . . Uttrykket verdensring' er korrekt . . . Anbefal hr. . . . innstendig om å lage seg en nomenklatur før han går videre." (Samme sted side 80.)

Tross dette snek det seg inn mange feiltakelser i den første læren på grunn av denne forvirring. Selv "raser" ble blandet sammen med "runder" og "ringer", og ga tilsvarende feiltakelser i "Man". Mesteren hadde fra begynnelsen skrevet:

"Da jeg ikke har lov å gi deg hele sannheten eller røpe antall isolerte deler. . . . kan jeg ikke tilfredsstillende Dem."

Det var svaret på spørsmålene: "Hvis vi har rett, er den samlede tilværelse før menneskeperioden 637", osv., osv. På alle spørsmål om tall var svaret: "Forsøk å løse problemet med de 777 inkarnasjoner. . . . Jeg er nødt til å unnlate å gi opplysninger. . . . men hvis du løser problemet selv, vil det være min plikt å bekrefte det."

Det ble imidlertid aldri løst, og resultatene ble – vedvarende forvirring og feiltakelser.

Selv læren om himmellegemenes og makrokosmos' syvfoldige konstitusjon – og den syvfoldige inndeling av mikrokosmos eller mennesket – har inntil nå vært blant de mest esoteriske. I gamle dager

ble den først avslørt ved innvielsen sammen med de helligste tall i forbindelse med syklene. Som anført i et av de teosofiske tidsskrifter (*Lucifer, mai 1888*), var det ikke tanken å avsløre hele kosmologiens system, ikke engang tenkt et øyeblikk som mulig, på et tidspunkt da noen få sparsomme opplysninger ble meddelt som svar på brev skrevet av forfatteren til "Esoteric Buddhism", hvor han stiller en mengde spørsmål. Blant disse var spørsmål om problemer *som ingen mester, hvor høytstående eller uavhengig han enn måtte være, ville ha rett til å besvare, uten å måtte avsløre for verden de ærverdige og eldste av de gamle tempelskolers mysterier*. Derfor ble bare noen få deler av læren avslørt i store trekk, mens detaljene alltid ble holdt tilbake, og alle anstrengelser for å få flere opplysninger om dem ble fra begynnelsen systematisk unngått. Det var helt naturlig. Av de syv vidyer – av de kunnskapsgrener som nevnes i *Puranaene* – nemlig "jajna-vidya" (utførelsen av religiøse riter for å frembringe bestemte resultater); "maha-vidya", den store (magiske) kunnskap, som nå er degenerert til dyrkelse av tantra; "guhya-vidya", vitenskapen om mantraene og deres virkelige rytme eller sang av mystiske besvergelses, osv. – er det bare den siste, "atma-vidya" eller den ekte *åndelige og guddommelige visdom*, som kan kaste et endelig og absolutt lys over de tre førstnevntes lære. Uten hjelp fra atma-vidyas er og blir de tre bare *overfladiske* vitenskaper, geometriske størrelser som har lengde og bredde, men ingen dybde. De er som et sovende menneskes sjel, lemmer og tanke: kapabel til å frembringe mekaniske bevegelser, kaotiske drømmer, og enda søvngjengeri og andre synlige virkninger, men stimulert av instinktive og ikke intellektuelle årsaker og langt mindre av helt bevisste, åndelige impulser. Av de tre førstnevnte vitenskaper kan en hel del avsløres og forklares, men hvis ikke atma-vidya leverer nøkkelen til deres lære, vil de alltid forbli bruddstykker av en mishandlet lærebok, som en fordunkling av store sannheter, som dunkelt oppfattes av de mest åndelige, men forvrengt til det ukjennelige av de som vil nagle enhver skygge til muren.

Så ble det på ny skapt en annen stor forvirring i de studerendes sinn som følge av en mangelfull fremstilling av læren om monadenes evolusjon. For helt å forstå den, må både denne prosess og den som gjelder klodenes fødsel i langt høyere grad undersøkes fra deres metafysiske aspekt enn det man kunne kalle et statistisk standpunkt, som innbefatter tall og antall som bare sjelden er tillatt brukt i større utstrekning. Uheldigvis er det bare få som er tilbøyelig til å behandle denne lære rent metafysisk. Selv den beste av de vestlige forfatterne som har skrevet om vår lære, erklærer i sitt verk "vi beskjeftiger oss ikke her med ren metafysikk av den art", når han omtaler monadenes evolusjon ("Esoteric Buddhism" side 46). Og i slike tilfeller, som læreren bemerker i et brev til ham: "Hvorfor denne omtale av vår lære, alt dette anstrengende arbeid og denne svømming *mot strømmen*? Hvorfor skal Vesten . . . lære . . . fra Østen . . . noe, som aldri kan imøtekomme de krav som stilles av estetikernes spesielle smak?" Og han henleder korrespondentens oppmerksomhet på "de formidable vanskeligheter vi (adepter) møter hver gang vi forsøker å forklare vår metafysikk for vestlige hjerner."

Det må han gjerne, for *uten* metafysikk er ingen okkult filosofi og ingen esoterisme mulig. Det er som å forsøke å forklare aspirasjon og hengivenhet, kjærlighet og hat, og de mest private og helligste handlinger for et levende menneskes sjel og sinn, ved å gi en anatomisk beskrivelse av hans døde legemes brystkasse og hjerne.

Vi vil nå undersøke to forklaringer, som har vært nevnt ovenfor, som det knapt hentydes til i "Esoteric Buddhism" og supplere dem så vidt det står i vår makt.

YTTERLIGERE OPPLYSNINGER OG FORKLARINGER OM KLODENE OG MONADENE

To utsagn i "Esoteric Buddhism" bør noteres og forfatterens meninger gjengis. På side 49 (femte utgave) sies det:

"...de åndelige monader...fullfører ikke sin minerale eksistens på klode A, for deretter å avslutte den på klode B, osv. De passerer flere ganger rundt hele kretsen som mineraler, og deretter flere ganger rundt som planter og flere ganger som dyr. Med hensikt avstår vi nå fra å komme inn på tall," osv., osv.

Dette var klokt med tanke på den store hemmelighetsfullhet, som ble opprettholdt om tall og antall. Denne tilbakeholdenhet er nå delvis oppgitt, men det ville kanskje vært bedre hvis de virkelige tall om runder og evolusjonssyklusler enten var blitt komplett avslørt den gang eller helt blitt hemmeligholdt. Hr. Sinnett forsto problemet godt da han skrev (på side 140): "Av grunner som det ikke er lett for en uten-

forstående å innse, er de som er i besittelse av okkult viten svært varsomme med å meddele klare fakta om kosmogonien, selv om det er vanskelig for de uinnviede å forstå hvorfor de skal tilbakeholdes."

Det er åpenbart at det fantes slike grunner. Ikke desto mindre er det denne tilbakeholdenhet som har vært årsak til det meste av begrepsforvirringen hos noen østlige så vel som hos vestlige elever. Problemene med å akseptere særlig de to teorier vi her betrakter, synes å ha vært store, nettopp fordi det ikke ble meddelt noen data å fundere dem på. Men slik var forholdet. Som mestrene mange ganger har erklært, kan tall som gjelder okkulte beregninger ikke røpes - for noen utenfor kretsen av anerkjente chelaer, og selv de kan ikke bryte reglene.

For å gjøre dette mer forståelig kan disse teorier utdypes og noen obskure problemer løses uten at vi kommer inn på lærens matematiske sider. Fordi klodenes og monadenes evolusjon er så nært sammenknyttet, vil vi behandle de to teorier under ett. Når det gjelder monadene, bør leseren ha klart for seg at østlig filosofi forkaster det vestlige teologiske dogme at det skapes en ny sjel for hvert barn som fødes, fordi det både er ufilosofisk og umulig for naturens husholdning. I hver ny manvantara må det være et begrenset antall monader, som utvikler seg mot det stadig mer perfekte gjennom deres assimilering av mange etterfølgende personligheter. Dette er absolutt nødvendig ifølge læren om gjenfødelse, karma og den menneskelige monades gradvise returnering til sin kilde – den *absolutte* Guddom. Selv om skarene av mer eller mindre fremskredne monader er nesten talløse, er antallet likevel begrenset, som alt annet i dette differensierings og endelighetens univers.

Som vist i dobbeltdiagrammet I over de menneskelige "prinsipper" og verdenskjedenes oppadstigende kloder er det en evig, sammenhengende rekke av årsaker og virkninger og en fullkommen analogi, som går igjennom alle utviklingslinjer og forbinder dem med hverandre. Den ene resulterer i den andre – kloder som personligheter. Men la oss starte med begynnelsen.

Den generelle beskrivelse av prosessen for planetkjedenes suksessive utvikling er nettopp angitt. For å forhindre fremtidige misforståelser kan vi oppgi noen andre detaljer, som også vil kaste lys over menneskehetens historie på vår egen kjede, som er månens avkom.

I diagram II forestiller fig. 1 månekjedens syv kloder ved begynnelsen av den syvende og siste runde, mens fig. 2 forestiller den "jordkjede" som skal skapes men som ennå ikke eksisterer. De syv kloder i hver kjede betegnes i deres sykliske orden med bokstavene A til G. Klodene i jordkjeden er i tillegg merket med et kors, symbolet for jorden.

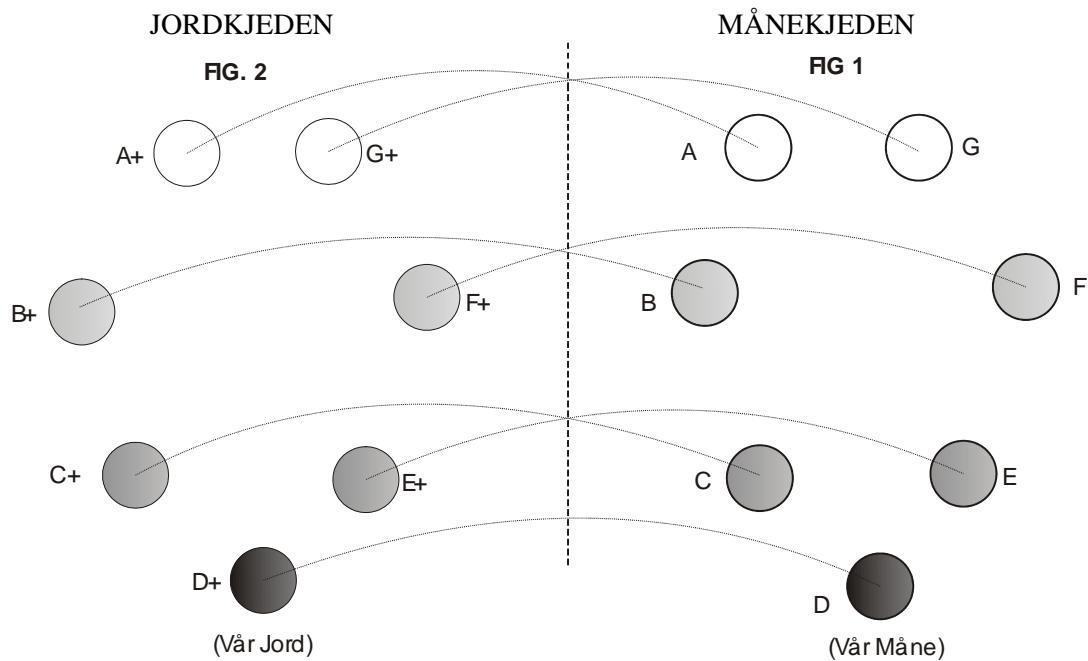

DIAGRAM II

Nå bør det erindres at de monader som gjennomgår enhver syvfoldig kjede er delt i syv klasser eller hierarkier etter deres respektive utviklingsnivå, bevissthet og erfaringer. La oss følge dem i den orden de fremtrer på klode A i første runde. Tidsrommene mellom disse hierarkiernes tilsynskomst på enhver klode er avpasset slik at når klasse 7 som den siste fremtrer på klode A, er klasse 1, den første, akkurat gått videre til klode B, og slik fortsetter det trinn for trinn rundt hele kjeden.

Når klasse 7, den siste, forlater klode A i månekjedens syvende runde, begynner denne klode i stedet for som i de foregående runder å falle i søvn, å dø (gå inn i sin planetariske pralaya).¹ Etter hvert som den dør, overfører den som allerede nevnt suksessivt sine "prinsipper" eller livselementer og sin energi, osv., det ene etter det andre til et nytt "layasenter", som starter skapelsen av klode A i jordkjeden. Det samme skjer for alle månekjedens kloder, som en etter en danner nye kloder i jordkjeden. Vår måne er den fjerde klode i rekken og var på samme stofflighetsplan som vår jord. Klode A i månekjeden "dør" ikke før de første monader av første klasse er gått fra klode G eller Z, den siste i månekjeden, inn i det nirvana som venter dem mellom to kjeder. Det samme skjer for de andre kloder, som hver blir opphav til tilsvarende klode i jordkjeden.

Når klode A i den nye kjede er skapt, inkarnerer første klasse eller det første hierarki av monader fra månekjeden på den i det laveste naturrike og således videre suksessivt. Resultatet er at det bare er første klasse av monader, som når det menneskelige utviklingstrinn i løpet av første runde, da andre klasse ankommer senere til hver enkelt klode og derfor ikke har tid til å nå dette trinn. Monader av andre klasse når det begynnende menneskelige stadium i andre runde, og slik fortsetter det til midten av fjerde runde. På dette trinn – i denne fjerde runde hvor mennesket vil bli *fullt* utviklet – blir "døren" til menneskeriket lukket. Deretter er mengden av "menneskelige" monader, dvs. monader på det menneskelige utviklingstrinn, fulltallig. De monader som ikke til den tid har nådd det menneskelige stadium, vil på grunn av selve menneskehetens evolusjon komme så langt etter at de først vil nå det menneskelige stadium ved slutten av syvende og siste runde. De kan derfor ikke bli mennesker i denne kjede, men kommer til å utgjøre en fremtidig manvantaras menneskehet og mottar således deres karmiske kompensasjon, idet de blir belønnet med å bli "mennesker" i en tvers igjennom høyere kjede. I forhold til dette er det *et enkelt unntak*, av meget gode grunner, som vi skal omtale senere. Dette forhold forklarer forskjellen mellom rasene.

Med dette blir den fullkomne analogi mellom naturens prosesser i kosmos og for det enkelte menneske, synlig. Sistnevnte gjennomlever sin livsperiode og dør. Hans "høyere prinsipper", som i en planetkjedes utvikling svarer til de gjennomløpende monadene, går over i devachan, som svarer til nirvana og hviletilstanden mellom to kjeder. Menneskets lavere "prinsipper" oppløses i tidens løp og blir av naturen anvendt til dannelsen av nye menneskelige prinsipper: Samme prosess finner også sted ved verdeneres oppløsning og dannelsen. Analogien er således den sikreste veileder til forståelse av den okkulte lære.

Dette er et av "månens syv mysterier", og det er nå avslørt. De japanske *yama-booshier*, mystikerne av Lao-Tze-sekten og munke-asketene fra Kyoto, kaller de syv "mysterier" dzenodoo – de "syv juveler". Bare de japanske og kinesisk-buddhistiske asketer og innvierte er, om mulig, enda mer tilbakeholdende med å røpe sin "viten" enn hinduene.

Men leseren må ikke tillates å miste monadene av syne, og må opplyses om deres natur i så høy grad som det er tillatt, og uten å overskride grensen til de høyeste mysterier, hvis siste eller endelige ord forfatterinnen på ingen måte påstår å kjenne.

Monadenes skare kan løselig inndeles i tre store klasser:

1. De mest utviklede monader (månegudene eller "måneåndene", som i India kalles pitriene) hvis oppgave det er i løpet av første runde å passere gjennom hele den trefoldige syklus av mineral, plante- og dyreriket i deres mest eteriske, løse og rudimentære former for å ikle seg og assimilere den nylig skapte kjedens natur. Det er de som først når den menneskelige form (hvis det kan være tale om noen form i det nesten subjektive rike) på klode A i første runde. Det er derfor de som fører an og represen-

---

¹ Okkultismen deler hvileperiodene (pralaya) i ulike typer. Det er den *individuelle* pralaya for hver klode, når menneskeheten og livet går videre til neste klode, syv små pralaya i hver runde. Så er det *planetarisk* pralaya når syv *runder* er fullført, og *solar* pralaya, når hele systemet avsluttes, og til sist det universelle maha – eller Brahmâ-pralaya etter en "Brahmâs tidsalder". Dette er de tre viktigste *pralayaer* eller "ødeleggelsesfaser". Det finnes enda flere mindre pralayaer, men de nevnes ikke her.

terer det menneskelige element i løpet av andre og tredje runde, og til sist utvikler sine skygger i begynnelsen fjerde runde til bruk for neste klasse, eller de som kommer etter dem.

2. De monader som er de første til å nå det menneskelige trinn i løpet av tre og en halv runde og blir mennesker.¹

3. Etternølerne, de monader som er forsinket, og som på grunn av karmiske hindringer ikke vil nå det menneskelige trinn i denne livsperiode eller runde, med et unntak, som vi har lovet å omtale annetsteds.

Utviklingen av den *ytre* form eller legemet omkring den *astrale* gjøres av de jordiske kreftene, akkurat som for de lavere naturriker, men evolusjonen av det indre eller virkelige MENNESKE er rent åndelig. Det er nå ikke lenger den upersonlige monades passasje gjennom mange ulike materielle former – i beste fall utstyrt med instinkt og bevissthet på et helt annet plan – som tilfellet er med den ytre evolusjon, men "pilegrim-sjelen"s reise gjennom ulike *tilstander, ikke bare materielle* men utvikling av selvbevissthet og selvoppfattelse eller av *oppfatningsevne* basert på forståelse. (Se "*Guder, monader og atomer,*")

MONADEN dukker opp av sin åndelige og intellektuelt ubevisste tilstand, springer over de første to plan – som ligger for nær det ABSOLUTTE til at den kan tre i forbindelse med noe på et lavere plan – og går direkte inn på det mentale plan. Det er ikke i hele universet noe plan med et videre spillerom eller virkefelt enn dette med dets nesten endeløse graderinger av oppfattende og selvoppfattende egenskaper, som igjen inneholder et passende mindre plan for enhver "form", fra "mineral"-monaden opp til det tidspunkt da monaden som følge av evolusjonen blomstrer som en GUDDOMMELIG MONADE. Men den er hele tiden en og samme monade, bare forskjellig i sine inkarnasjoner, gjennom sine suksessive perioder av delvis eller fullstendig formørkelse av henholdsvis ånden og stoffet – de to motsatte poler – idet den stiger opp i den mentale åndelighets rike, eller stiger ned i materialismens dybder.

For å vende tilbake til *Esoteric Buddhism*. Det fastslås der om den enorme periode som ligger mellom mineral-epoken på klode A og menneske-epoken² at: "Den fulle utvikling av mineral-epoken på klode A forbereder veien for planteutviklingen, og så snart denne begynner, strømmer mineralrikets livsimpuls over til klode B. Så når planteutviklingen på klode A er fullført og dyreutviklingen begynner, går planterikets livsimpuls over til klode B, og mineralimpulsen går videre til klode C. Så endelig kommer den menneskelige livsimpuls på klode A." (Side 49.)

Slik fortsetter det i tre runder, inntil det saktner og til sist stopper på terskelen til vår klode i fjerde runde, fordi den menneskelige periode (av det kommende, virkelige, fysiske menneskes), den syvende, nå er nådd. Det er innlysende, for som det sies: ".. er det evolusjonsprosesser som går forut for mineralriket, og dermed en evolusjonsbølge, i realiteten flere evolusjonsbølger, som går forut for mineralbølgen på dens utvikling gjennom kjeden." (Samme sted)

Og nå må vi sitere fra en annen artikkel: "The Mineral Monad", i *Five Years of Theosophy*, side 273.

¹ Vi er nødt til å anvende det misforstående ord "mennesker", og det er et klart tegn på hvor dårlig egnet det europeiske språk er til å uttrykke de mer subtile distinksjoner. Det må være forståelig at disse "mennesker" ikke liknet dagens mennesker, verken i form eller egenskaper. Hvorfor kan det spørres, må vi da kalle dem "mennesker" i det hele tatt? Fordi det ikke finnes noe annet begrep i det vestlige språk som omtrentlig inneholder den intenderte ide. Ordet "mennesker" indikerer i det minste at disse vesener var "MANUS", tenkende enheter, hvor mye de enn atskilte seg fra oss i form og intellekt. Men i realiteten var de, i forhold til åndelighet og intellektualitet, mer "guder" enn "mennesker".

Det samme språkproblem oppstår når vi skal beskrive de "stadier" monadene gjennomløper. Metafysisk er det selvsagt absurd å snakke om en monades "utvikling", og si at *den* blir "menneske". Men ethvert forsøk på å bevare metafysisk presisjon i et språk som det engelske ville nødvendigvis minst kreve tre ekstra bind av dette verk, og ville innebære en stor mengde verbale repetisjoner som ville blitt ekstremt trøttende. Det må forstås at en MONADE verken kan gjøre fremskritt, utvikle seg eller enda påvirkes av de forskjellige tilstander den passerer gjennom. *Den er ikke av denne verden eller dette plan* og kan bare sammenlignes med en uforgjengelig stjerne av guddommelig lys og ild, som er kastet ned på vår jord som en redningsplanke for de personligheter, hvori den bor. De sistnevntes oppgave er å klynge seg til den, og dermed få del i dens guddommelige natur og oppnå udødelighet. Overlatt til seg selv vil ikke monaden klynge seg til noen, men som "planken", drive videre til en annen inkarnasjon på evolusjonens aldri hvilende strøm.

² Uttrykket "menneske-epoken" er anvendt, fordi det er nødvendig å finne en betegnelse for det fjerde naturrike, som følger etter dyreriket. I virkeligheten er ikke "mennesket" på klode A i løpet av første runde et menneske, men bare dets prototyp eller dimensjonsløse bilde fra de astrale regioner.

"Det er syv riker. Den første gruppen omfatter tre grader av elementaler eller tiltakende kraftsentre – fra det første differensieringstrinn av mulaprakriti (eller rettere, Pradhana, det homogene stoff) til dets tredje grad – dvs. fra fullkommen ubevissthet til delvis oppfattelsesevne. Den andre og høyere gruppen omfatter naturrikene fra plante til mennesket, idet mineralriket således danner midt- eller vendepunktet i gradene av den "monadiske essens", betraktet som en evolusjonerende energi. Tre (underfysiske) stadier på elementalsiden, mineralriket og tre stadier på den objektive, fysiske side – det er de (første og innledende) syv ledd i evolusjonskjeden."

De er "innledende" fordi de er forberedende. Selv om de i virkeligheten tilhører naturrikene, ville det være mer korrekt å betegne dem som sub-naturlig evolusjon. Denne prosessen gjør et opphold ved det tredje stadium på terskelen til det fjerde, hvor den på naturens evolusjonsplan tar det første egentlige skrittet i retning av mennesket, idet den sammen med de tre elementalrikene danner de ti – Sephirot-antallet. Det er på dette punkt det startes:

"En nedstigning av ånden i stoffet, tilsvarende en oppstigning i fysisk evolusjon, og en gjenoppstigning fra stofflighetens største dyp (mineralet) mot dens tidligere tilstand, med en tilsvarende oppløsning av konkrete organismer – opp til nirvana, det differensierte stoffs forsvinningspunkt." (*Five Years of Theosophy*, side 276.)

Dermed blir det innlysende hvorfor det som i *Esoteric Buddhism* så treffende kalles "evolusjonsbølgen", og "mineral, plante, dyre- og menneskeimpulsen" stanser på terskelen til vår klode i dens fjerde periode eller runde. På dette punkt blir den kosmiske monade (buddhi) tilknyttet den atmiske stråle og blir redskap for den, dvs. den (buddhi) våkner til bevisst erkjennelse av den (atman) og starter dermed på første trinn av en ny syvfoldig evolusjonsstige, som til sist vil føre den til den tiende på Sephirot-treet, kronen (om vi teller fra den laveste oppover).

Alt i universet følger analogiens lov. "Det øvre tilsvarende det nedre." Mennesket er universets mikrokosmos. Det som skjer på det åndelige plan, gjentar seg på det kosmiske. Det konkrete følger det abstraktes linjer, hvor det laveste må korrespondere med det høyeste, det materielle med det åndelige. I forhold til Sephirot-kronen (den øverste triade) finnes det tre elementale riker, som kommer før mineralriket (se diagrammet på side 277 i *Five Year of Theosophy*), som ved å anvende kabbalistenes terminologi, i den kosmiske differensiering svarer til formens og stoffets verdener fra det superåndelige til det arketyperiske.

Hva er så en monade, og hvilket forhold har den til et atom? Følgende svar er basert på de forklaringer, som ble gitt som svar på disse spørsmål i ovennevnte avhandling, "The Mineral Monad", skrevet av forfatteren.

"Ikke i noe", er svaret på det andre spørsmålet, "forhold til atomet eller molekylet, slik vitenskapen i øyeblikket oppfatter disse. Den kan ikke sammenlignes med de mikroskopiske organismer, som en gang ble klassifisert blant polygastriske infusorier, og nå betraktes som en plante og klassifiseres blant algene. Heller ikke er den helt det samme som peripatetikernes monas. Fysisk eller konstitusjonelt avviker selvsagt mineralmonaden fra den menneskelige monade, som verken er fysisk eller konstitusjonelt kan uttrykkes ved kjemiske symboler og elementer." I korthet, liksom den åndelige monade er én, universell, ubegrenset og udelelig, hvis stråler utgjør det vi i vår uvitenhet kaller menneskenes "individuelle monader", så er mineralmonaden – i den motsatte kurve av sirkelen – også en enhet, og fra den utgår de talløse fysiske atomer, som vitenskapen er begynt å betrakte som individualiserte.

Hvordan kunne man ellers gjøre rede for og matematisk forklare de fire naturrikers evolusjonære, spiralformede fremskritt? Monaden er en kombinasjon av de to siste "prinsipper" i mennesket, det sjette og det syvende. I egentlig forstand er uttrykket "den menneskelige monade" bare betegnelsen for den duale sjel (atma-buddhi) og ikke for det høyeste, åndelige, belivende prinsipp, atma, alene. Men da den åndelige sjel ikke kan ha noen eksistens eller væren, hvis den er atskilt fra sistnevnte (atma), er den kalt...Den monadiske eller rettere kosmiske essens (hvis et slikt uttrykk kan tillates) i mineral-, plante- og dyreriket er den samme fra det laveste elementalrike opp til devariket gjennom hele rekken av sykler, men varierer likevel i utviklingsgrad. Det ville være meget villedende å forestille seg en monade som et særskilt vesen, som langsomt vandrer sin spesielle vei gjennom de lavere naturriket for etter en uendelig rekke av forvandlinger å blomstre som et menneskelig vesen. Kort sagt, at Humboldts monade kan føres tilbake til monaden i et hornblende-atom. I stedet for å si en "mineralmonade", ville det i naturvitenskapen, som differensierer ethvert atom, naturligvis være mer korrekt å kalle den "den monade, som manifesterer seg i den form for prakriti, som kalles mineralriket." Atomet slik det fremstilles i vanlige, vitenskapelige hypoteser, er ikke en partikkel av et eller annet, som er

belivet av et psykisk element og bestemt til etter æoners forløp å utvikle seg til et menneske. Men det er en konkret manifestasjon av den universelle energi, som ennå ikke selv er blitt individualisert, et ledd i manifestasjonen av den ene, universelle monas. Materiens hav deler seg ikke i de potensielle og skapende dråper før livsimpulsens bølge har nådd det menneskelige evolusjonstrinn. Tendensen henimot atskillelse i individuelle monader er gradvis, og er nesten ferdig hos de høyere dyr. Peripatetikene anvendte uttrykket monas om hele kosmos i panteistisk forstand, og okkultistene, som aksepterte denne tanke for bekvemmelighetens skyld, skjelner mellom de progressive stadier for utviklingen av den konkrete form og den abstrakte ved å anvende uttrykk som "mineral-, plante- og dyremonade" er eksempler på. Uttrykket innebærer bare at den åndelige evolusjons tidevannsbølge er i ferd med å passere gjennom sitt kretsløp. Den "monadiske essens" begynner umerkelig å differensiere seg mot individuell bevissthet i planeriket. Da monadene er usammensatte ting, som Leibnitz korrekt har definert, er det den åndelige essens som beliver dem i deres differensieringsgrader, som egentlig utgjør monaden, og ikke aggregatet av atomer, som bare er redskapet og substansen, som formidler lavere og høyere grader av intelligens.

Leibnitz oppfattet monadene som elementære og uforgjengelige enheter utstyrt med evne til å *gi og motta* i forhold til andre enheter, og dermed til å bestemme alle åndelige og fysiske fenomener. Det var han som oppfant uttrykket selvopfattelse, som sammen med nervefølelse (mer enn nerveopfattelse) uttrykker den monadiske bevissthet gjennom alle naturrikene opp til mennesket.

I streng metafysisk forstand kan det derfor være galt å kalle atma-buddhi en MONADE, fordi den fra et materialisert synspunkt er dual og derfor sammensatt. Men da stoff er ånd, og *vice versa*, og da universet og den Guddom som besjeler det ikke kan forestilles å være atskilt fra hverandre, er det samme tilfellet med atma-buddhi. Sistnevnte prinsipp er redskap for det første. Buddhi står i samme relasjon til atma som Adam Kadmon, den kabbalistiske Logos, til Ain Soph, eller mulaprakriti til Parabrahman.

Noen få ord til om Månen.

Hva, kan det spørres, er de "månemonader" vi nettopp har omtalt? Beskrivelsen av de syv klasser av pitrier vil komme senere, men her gis noen alminnelige forklaringer. Det må være klart for enhver at de er monader som etter å ha avsluttet sin livssyklus på månekjeden, som står på et lavere trinn enn jordkjeden, er inkarnert på denne. Men det kan tilføyes noen detaljer selv om de grenser for tett opp til forbudt område til å kunne behandles fullstendig. Mysteriets siste ord blir bare avslørt for adepten, men det kan sies at vår satellitt bare er det grove legeme av sine usynlige prinsipper. Da det er syv jordkloder, er det også syv måner, hvor bare den siste er synlig. Det samme gjelder solen, hvis synlige legeme kalles en maya, en gjenspeiling, likesom menneskets legeme. "Den virkelige sol og den virkelige måne er like så usynlige som det virkelige menneske", lyder en okkult formulering.

Det kan bemerkes *en passant* at disse våre tidligere mennesker, som først fremmet tanken om "syv måner", ikke var så dumme likevel. For selv om denne oppfatning nå bare betraktes som et astronomisk tidsmål, i meget materialisert form, kan det likevel under skallet finnes spor av en meget dyptgående, filosofisk ide.

I virkeligheten er Månen bare jordens satellitt i én henseende, fordi den fysiske går rundt jorden. Men i alle andre relasjoner er jorden Månens satellitt og ikke omvendt. Hvor forbløffende dette utsagn enn kan synes, bekreftes det av vitenskapelig kunnskap. Det kan sees av tidevannet og sykliske forandringer for mange sykdommer følger månens faser. Det kan spores i planters vekst og svært tydelig i forhold til menneskenes unnfangelse og svangerskap. Månens betydning og dens innflytelse på jorden ble anerkjent av alle gamle religioner, især den jødiske, og er kommentert av mange iakttakere av psykiske og fysiske fenomener. Men så langt vitenskapens kunnskaper rekker, er jordens innvirkning på Månen begrenset til fysisk tiltrekning, som får den til å kretse i sin bane. Skulle noen innvende at dette faktum alene er tilstrekkelig bevis for at Månen virkelig er jordens satellitt på andre aktivitetsområder, kan man svare ved å spørre om en mor som kretser omkring sitt barns vugge og passer på den lille, er underordnet barnet eller avhengig av det? Selv om hun i en forstand er dets satellitt, er hun avgjort eldre og mer utviklet enn det barn hun våker over.

Det er derfor Månen som spiller den største og viktigste rolle så vel for dannelsen av selve jorden som for at den er befolket med menneskelige vesener. Månemonadene eller pitriene, menneskets forfedre, blir i virkeligheten menneskene selv. De er monadene, som trer inn i evolusjonssyklusen på klode A, som utvikler den menneskelige form gjennom passasjer gjennom klodekjeden, slik vi nettopp har vist. Ved begynnelsen av det menneskelige stadium i fjerde runde på denne klode, "utsondret" de sine astrale gjenparter fra de "apelignende" skikkelsene de hadde utviklet i tredje runde. Og det er

denne subtile, finere form som er modellen, når naturen bygger det fysiske menneske rundt den. Disse "monader" eller "guddommelige gnister" er dermed måneforfedrene, pitriene selv. For disse "måneånder" måtte bli "mennesker" for at deres monader kunne nå opp på et høyere trinn av virksomhet og selv-bevissthet, nemlig det trinn hvor manasaputraene står, de vesener som i siste del av tredje rotrase forsynte de "fornuftsløse" skallene pitriene hadde skapt, med "tanke".

På samme måte vil "monadene" eller egoene av syvende rundes menneskehet på vår jord, etter at våre egne kloder A, B, C, D osv. har avgitt sine livsenergier og dermed belivet andre laya-sentre, som kommer til å virke på enda høyere tilværelsesplan, skape de som vil bli mer suverene enn sine jordiske "forfedre".

Det blir nå tydelig at det i naturen finnes et trefoldig utviklingsskjema for dannelsen av de tre *periodiske* upadhier, eller rettere tre særskilte utviklingsskjemaer, som i vårt system er uatskillelig sammenblandet og vevet inn i hverandre på alle punkter. Det er den monadiske (eller åndelige), den intellektuelle og den fysiske evolusjon. Dette er de tre endelige aspekter eller gjenspeilingen på området for kosmiske illusjoner av ATMA, den syvende og ENE VIRKELIGHET.

1. Som uttrykket innebærer, er monaden opptatt av vekst og utvikling mot stadig høyere aktivitetsområder for monaden i forbindelse med:
2. Den intellektuelle evolusjon, som representeres av manasadhyaniene (soldevaene eller agnishvatta-pitriene), de som "gir mennesket intelligens og bevissthet"¹ og:
3. Den fysiske evolusjon, representert av månepitrienes chhayaer (skygger), hvor naturen rundt disse har konkretisert nåværende fysiske legeme. Dette legeme tjener som redskap for den "vekst" (for å bruke et villedende uttrykk) og forandringer som følge av manas - og som følge av erfaringsoppsamlingen - gjør det endelige til det UENDELIGE, det forgjengelige til det evige og absolutte.

Hver av disse tre systemer har sine egne lover og styres og ledes av forskjellige klasser av de høyeste dhyanier eller "Logoi". De er alle representert i menneskets konstitusjon, mikrokosmos i det store makrokosmos. Det er foreningen av disse tre strømmer i mennesket, som gjør det til det sammensatte vesen det er nå.

Naturen, den fysiske, evolusjonære kraft, kunne aldri utvikle intelligens uten bistand. Naturen kan bare skape "fornuftsløse former", som man vil se i fremstillingen av "Menneskets skapelse" (i 2. bind). Månemonadene kan ikke gjøre fremskritt for de har ennå ikke hatt tilstrekkelig berøring med "naturens" skapte former til å skaffe seg erfaringer gjennom dem. Det er manasadhyaniene som fyller tomrommet. De representerer intelligensens og tankens evolusjonære kraft, bindeleddet mellom ånd og stoff – i denne runde.

Det må også huskes på at de monader som trer inn i evolusjonssyklusen på klode A i første runde, står på meget ulike utviklingstrinn. Derfor blir det hele nokså innviklet... La oss rekapitulere.

De mest utviklede (lunare) monader når det menneskelige kimstadium i første runde, blir jordiske om enn meget eteriske, menneskelige vesener mot slutten av tredje runde, blir på kloden i "formørkelsesperioden", som spiren til kommende menneskehet i fjerde runde og blir dermed pionerer for menneskeheten i begynnelsen av fjerde runde. Andre når det menneskelige stadium i senere runder, dvs. i andre, tredje eller første halvdel av fjerde runde. Endelig er det de minst utviklede av alle, som ikke blir mennesker i denne manvantara; de som fremdeles er inkarnert i dyreformer etter vendepunktet i midten av fjerde runde. De når først terskelen til menneskeriket i slutten av syvende runde, for etter sin *pralaya* å bli ført inn i en ny kjede av eldre pionerer, menneskehetens stamfedre, eller menneskesæden (*Sishta*), de mennesker som vil være foran alle ved slutten av disse runder.

Leseren trenger neppe ytterligere forklaringer om hvilken rolle den fjerde klode og den fjerde runde spiller i evolusjonsplanen.

Av foregående diagrammer, som med nødvendige tillempninger kan anvendes på runder, kloder eller raser, vil det sees at den fjerde i en serie har en unik posisjon. Til forskjell fra de øvrige har den fjerde ingen "søsterklode" på samme plan som den selv, og den utgjør således balansepunktet i hele kjeden. Det er sfære for den siste evolusjonære korreksjon, den karmiske balansen verden, rettferdighetens hall, hvor regnskapet gjøres opp og monadens fremtidige kurs i resten av dens inkarnasjoner i livsperioden bestemmes. Det er grunnen til at det ikke kan komme flere monader inn i menneskeriket etter at dette sentrale vendepunkt i den store periode er passert, dvs. etter midten av fjerde rase i fjerde

¹ Se KONKLUSJON i del II av denne bok.

runde på vår klode. Regnskapet er avsluttet og døren lukket i resten av manvantaraen. Hvis ikke dette var tilfellet – hvis det ble skapt en ny sjel for hver av de talløse milliarder mennesker som er gått bort, og hvis det ikke hadde vært noen reinkarnasjoner – ville det sannelig blitt vanskelig å skaffe plass til de ikke-inkarnerte "åndene", og opprinnelsen og grunnene for lidelsene kunne ikke forklares. Det er uvitenhet om okkultismens lære og de påtvungne falske forestillinger under dekke av religionsopplæring, som har skapt materialismen og ateismen som en protest mot påstanden om en guddommelig orden i verden..

De eneste unntak fra denne regel er de "stumme raser", hvis monader allerede er innen det menneskelige trinn, fordi disse "dyr" er senere enn og halvveis nedstammer fra mennesket, da deres siste etterkommere er menneskeapene og andre apearter. Disse menneskelignende vesener er i virkeligheten bare vrengebilder av de første mennesker. Dette vil beskrives fullt ut i bind II.

Som kommentaren sier i grove trekk:

1. *Enhver form på jorden og enhver partikkel (atom) i rommet søker i sin innsats for selvformasjon å følge det mønster den har mottatt for seg fra det "HIMMELSKE MENNESKE" ....Dets (atomets) involusjon og evolusjon, dets ytre og indre vekst og utvikling, har alle et og samme mål – mennesket, mennesket som den høyeste og endelige fysiske form på denne jord, og MONADEN i dens absolutte totalitet og oppvåkne tilstand – som høydepunktet av de guddommelige inkarnasjoner på jorden.*
2. *Dyaniene (pitriene) er de som har utviklet deres BHUTA (gjenparter) fra seg selv, og denne RUPA (form) er blitt redskap for monader (syvende og sjette prinsipper), som hadde fullført deres inkarnasjonssyklus i de tre foregående kalpaer (runder). Deretter ble de (de astrale gjenparter) mennesker i rundens første menneskerase. Men de var ikke fullstendige og manglet fornuft.*

Dette vil bli forklart i neste bind. Imidlertid har mennesket – eller rettene dets monade – eksistert på jorden helt fra begynnelsen av denne runde. Men opptil vår egen femte rase har de ytre former, som dekket disse guddommelige, astrale gjenparter, endret seg og blitt mer markert for hver underrase. Samtidig har faunaens former og fysiske strukturer endret seg, ettersom de har måttet tilpasse seg de stadig skiftende livsbetingelser på denne kloden gjennom de geologiske periodene og deres betingende virkninger. Slik vil de fortsette å endre seg med hver rotrase og hver større underrase helt til den siste av den syvende rotrase i denne runde.

3. *Det indre, nå skjulte menneske var den gang (i begynnelsen) det ytre menneske. Som dyanienes (pitrienes) avkom var det "sønnen, som liknet sin fader". Likesom lotusplanten, hvis ytre form gradvis dannes etter det mønster den har i seg, således utviklet menneskeskikkelsen seg i begynnelsen innenfra og ut. Etter den periode da mennesket begynte å formere seg på den måte som nå skjer i dyreriket, ble det omvendt. Det menneskelige foster gjennomgår nå i sine forvandlinger alle de former, som menneskets fysiske skikkelse har hatt i løpet av de tre kalpaer (runder), med en famlende innsats for å tilpasse stoffet rundt monaden, fordi det er ufullkomment i sin blinde famling. I vår tidsalder er det fysiske embryo en plante, et krypdyr, et dyr, før det til sist blir menneske, som innen seg selv utvikler sin egen eteriske gjenpart. I begynnelsen var det denne gjenparten (det astrale menneske) som ble fanget i materiens nett, fordi det var uten fornuft.*

Men dette "menneske" tilhører den fjerde runde. Som forklart hadde MONADEN passert gjennom og vært fengslet i enhver forgjengelig form i alle naturriker i løpet av de tre foregående runder. Men den monade som blir menneskelig, er ikke mennesket. Med unntak av de høyeste pattedyr etter mennesket, menneskeapene, som er bestemt til å dø ut i denne vår rase, slik at deres monader blir frigjort og kan passere inn i astrale, menneskelige former (eller de høyeste elementaler) av sjette¹ og syvende rase, og deretter inn i de laveste menneskelige former i femte runde, finnes det i denne fjerde runde ikke i noe

¹ Naturen gjentar aldri seg selv. Derfor har menneskeapene i vår tid ikke eksistert i noen tid siden midten av miocenperioden, da de som alle krysningsbegynte å vise en stadig sterkere tendens etter som tiden gikk, til å bli lik deres første forfedres type, de kjempemessige sorte og gule lemur-atlantider. Å søke etter "missing link" er nytteløst. For vitenskapsmennene i slutten av sjette rotrase, om mange millioner år, vil vår tids moderne raser, eller snarere deres fossiler, ta seg ut som restene av små, ubetydelige aper – en utdødd grein av genus homo.

naturrike enheter, som er belivet av monader som er bestemt til å bli menneskelige i deres neste stadium. De er bare belivet av deres respektive naturrikers lavere elementaler.¹

Den siste menneskelige monade inkarnerte før femte rotrases begynnelse.² Sjelevandringssyklusen er avsluttet for den menneskelige monade, for vi er i fjerde runde og i femte rotrase. Leserne må huske på – i alle fall de som kjenner "Esoteric Buddhism" – at de sanger som følger i denne og neste bok, bare omhandler evolusjonen i vår fjerde runde. Denne er vendepunktets periode. Deretter vil stoffet etter å ha nådd sitt laveste dyp, begynne å streve oppover og bli mer åndeliggjort for hver rase og for hver ny periode. Derfor må leseren vokte seg for å se motsetninger, hvor der ingen er, for i "Esoteric Buddhism" tales det om runder i alminnelighet, mens vi her bare tenker på vår nåværende fjerde runde. Den gang dreiet det seg om formenes dannelse. Nå dreier det seg om deres omdannelse og evolusjonære fullkommengjørelse.

For å avslutte dette kapittel om forskjellige, uunngåelige misforståelser, må vi til sist henviser til et utsagn i "Esoteric Buddhism" som har gjort et meget skjebnesvangert inntrykk på mange teosofere. Det er en bestemt ulykksalig setning i nevnte verk, som stadig blir anført for å bevise hvor materialistisk læren er. På side 48, 5. utgave, sier forfatteren i sin omtale av organismenes fremskritt på klodene at "mineralriket vil ikke lenger utvikle planteriket...mer enn jorden kunne utvikle mennesket fra apen, før den mottok en impuls."

Om denne setningen i bokstavelig forstand uttrykker forfatterens tanker, eller om den (som vi tror) simpelthen er en skrivefeil, må bli et åpent spørsmål.

Det er virkelig med forbauselse vi har konstatert at "Esoteric Buddhism" er blitt så lite forstått av enkelte teosofere at de har fått den oppfatning at boken gir grundig støtte til Darwins utviklingslære, særlig teorien om at mennesket nedstammer fra en orangutangliknende forfader. Som et medlem skriver: "Jeg antar du innser at tre firedeler av teosofene og selv utenforstående tror at darwinismen og teosofien omfavner hverandre i synet på menneskets utvikling." Dette er slett ikke blitt innsett, og det var heller ikke noe større behov for det, så vidt vi vet, i "Esoteric Buddhism". Det er fastslått gjentatte ganger at evolusjonslæren slik den fremstilles av Manu og Kapila gir grunnlaget for den moderne lære, men verken okkultismen eller teosofien har noensinne støttet de nålevende darwinisters fantastiske

¹ Disse "elementaler" blir først til menneskelige monader i den neste store, planetariske manvantara.

² Disse menneskeaper danner et unntak, fordi de ikke var tiltenkt av naturen, men er et direkte resultat av skapelse av den "fornuftsløse" mennesketype. Hinduene anser de forskjellige apearter for å være av guddommelig opprinnelse, fordi tredje rases mennesker var guder fra et annet plan, som var blitt til "fornuftsløse" dødelige. Dette tema ble allerede berørt for tolv år siden i *Isis Unveiled* så tydelig som det den gang var mulig. På sidene 278-279 blir leseren henvist "til brahminene, hvis han gjerne vil vite grunnen til det syn de har på apene. For da vil han (leseren) kanskje lære – hvis brahminene finner ham verdig til en forklaring – at hinduene bare ser i apen det Manu ønsket at han skulle se: forvandlingen for en art som er direkte knyttet til den menneskelige familie, en bastardgrein fra deres egen stamme, før denne nådde sin endelige fullkommenhet. Han ville kanskje også lære at i de utdannede "hedningers" øyne er det åndelige eller indre menneske ett og dets jordiske, fysiske hylster noe annet. Denne fysiske natur, den store kombinasjon av innbyrdes forbundne, fysiske krefter, som bestandig utvikler seg mot fullkommenhet, må benytte seg av det materiale som finnes. Den former og omformer etter hvert som den skrider frem, og setter til sist kronen på verket med mennesket, og presenterer alene ham som egnet for å overskygges av den guddommelige ånd."

Et tysk, vitenskapelig verk er nevnt i en fotnote på samme side. Den forteller at en vitenskapsmann fra Hannover nylig har utgitt en bok med tittelen *Über die Auflösung der Arten durch Natürliche Zucht-wahl*, hvor han med stor oppfinnsomhet viser at Darwin var fullstendig på villspor, når han fører mennesket tilbake til apene. Tvert imot hevder han at det er apen, som har utviklet seg fra mennesket. Han påviser at menneskeheten i begynnelsen i moralsk og fysiske henseende var typer og prototyper på vår nåværende rase, og at deres fine skikkelse, regelmessige trekk, utviklede kranium, edle følelser, heroiske impulser og storslagne, ideale ideer viste vår menneskelige verdighet. Det er en rent brahminsk, buddhistisk og kabbalistisk filosofi. Boken hans er rikt illustrert med diagrammer, tavler osv. Den fastslår at menneskets gradvise nedverdigelse og degenerasjon i moralsk og fysisk henseende lett kan spores gjennom etnologiske omdannelser opp til vår tid. Og da en del allerede er degenerert til aper, vil nåtidens siviliserte menneske i kraft av nødvendighetens uunngåelige lov også til sist bli fulgt av lignende etterkommere. Hvis vi kan vurdere fremtiden på grunnlag av faktisk nåtid, synes det godt mulig at en så lite åndelig og materialistisk rase som vår snarere ville ende som aper enn som serafer. Selv om apene stammer fra mennesket, er det et kjent faktum at den menneskelige monade aldri inkarnerer i en dyreform, når den først har nådd det menneskelige nivå.

teorier – og minst av alt det at mennesket skulle nedstamme fra en ape. Mer om dette senere. Man trenger bare å slå opp på side 47 i "Esoteric Buddhism" for å finne denne uttalelsen: "Mennesket tilhører et naturrike, som er klart atskilt fra dyrenes." Med et så klart og utvetydig utsagn foran seg, er det meget merkelig at noen grundig studerende skulle ha blitt forledet, med mindre han er innstilt på å beskyldte forfatteren for en grov selvmotsigelse.

Hver runde gjentar på et høyere nivå foregående rundes evolusjonære arbeid. Med unntak av noen av de høyere menneskeapene, som nylig omtalt, er innstrømmingen av monader eller den indre evolusjon avsluttet for denne manvantara. Det kan aldri gjentas for ofte at den fullt utviklede menneskelige monader først må gjennomføre sin utvikling, før neste gruppes kandidater trer frem på denne klode i begynnelsen av neste periode. Det blir derfor en pause, og det er grunnen til at mennesket i fjerde runde fremtrer på jorden før noen av dyreartene, som vil bli forklart senere.

Likevel påstås det stadig at forfatteren av "Esoteric Buddhism" hele tiden har "preket darwinisme". Noen avsnitt kan utvilsomt synes å gi støtte for en slik slutning. I tillegg er okkultistene selv rede til å oppfatte Darwins hypotese som *delvis* korrekt med hensyn til detaljer, evolusjonens mindre lover og etter midtpunktet av fjerde rase. Hva som virkelig har skjedd vet ikke naturvitenskapen noe om, for slike forhold ligger helt utenfor dens undersøkelsesområde. Men okkultistene har aldri innrømmet og heller aldri vil innrømme at mennesket har vært *en ape i denne eller i noen annen runde*, eller at det noensinne kunne bli en, hvor "ape-lik" han ellers har vært. Dette er garantert at den samme autoritet, som forfatteren av "Esoteric Buddhism" har fått sine opplysninger fra.

Til de som konfronterer okkultistene med disse linjer fra nevnte verk: "Det er tilstrekkelig å vise at vi fornuftmessig må – og det må vi hvis vi i det hele tatt vil omtale disse spørsmål – forestille oss en livsimpuls som frembringer mineralformer, som vi kan tenke oss en impuls av samme art *heve en ape-rase til å bli en rase av rudimentære mennesker.*" Til de som bringer frem dette sitatet for å påvise "uttalt darwinisme" svarer okkultistene med å henvise til forklaringen fra mesteren (hr. Sinnets lærer), som ville motsi disse linjene, hvis de var skrevet i den ånd man påstår. En kopi av dette brev sammen med andre avskrifter ble for to år siden (i 1886) sendt denne forfatterinne med tilleggs kommentarer, til bruk som sitater i *Den hemmelige lære*. Det innledes med en vurdering av de vanskeligheter vestlige studenter har for å forlike de fakta som tidligere er gitt, med læren om at mennesket har utviklet seg fra dyret, dvs. fra mineral, plante- og dyreriket, og anbefaler studentene å fastholde prinsippet om analogi og tilhørende forhold. Deretter berører mysteriet om at devaene, ja enda gudene, har måttet gjennomløpe tilstander via metaller, planter og dyr og til slutt inkarnasjon, noe som forklares ved å hentyde til nødvendigheten av å mislykkes, selv for Dhyan-chohanenes eteriske raser. Om dette sies det:

"Da disse mislykkede Dhyan-Chohanere er for langt utviklet og åndelige til med makt å bli kastet ut i den malstrøm som en ny urrevolusjon gjennom de lavere naturriker vil være..." Deretter følger en enkelt hentydning til mysteriet som er skjult i allegorien om de falne asuraer, som helt ut vil bli forklart i bind II. Når karma har nådd dem på det menneskelige evolusjonstrinn, "vil de komme til å tømme gjengjeldelsens beger til siste, bitre dråpe. Deretter blir de en aktiv kraft som blander seg med elementalene, de fremskredne vesener fra det rene dyreriket, for litt etter litt å utvikle den helt menneskelige type."

Disse Dhyan-Chohanene gjennomgår som vi ser, ikke de lavere tre naturriker slik de lavere pitrier gjør. De inkarnerer heller ikke i mennesket før i tredje rotrase. Læren er altså denne:

"Mennesket var i første runde og i første rase på klode D, vår jord, et eterisk vesen (en månedhyani, som menneske), ikke-intelligent, men superåndelig, og tilsvarende, etter analogiens lov, i første rase av fjerde runde. I hver av de etterfølgende raser og underraser ...blir det et mer og mer innkapslet eller inkarnert vesen, men er likevel stort sett eterisk...Det er kjønnsløst, og i likhet med dyr og planter utvikler det et kjempemessig legeme, tilpasset de grove omgivelser.

2 runde. Det (mennesket) er fremdeles gigantisk og eterisk, men utvikler et fastere og mer fortettet legeme, et mer fysisk menneske. Det er fremdeles mer åndelig (1) enn intelligent, for utviklingen av sinnet er en langsommere og en vanskeligere evolusjon enn den fysiske skikkelse....

3. runde. Han har nå et helt konkret eller tett legeme, først i form av en gigantisk ape, og nå mer intelligent eller rettere snedig, enn åndelig. På den nedgående buen har det nå nådd et punkt, hvor dets opprinnelige åndelighet er formørket og overskygget av dets begynnende mentale utvikling. (2) I siste halvdel av tredje runde avtar dets gigantiske størrelse, og legemsstrukturen blir bedre, og det blir et mer fornuftig vesen, selv om det stadig er mer ape enn en deva....(Alt dette gjentar seg nesten nøyaktig i tredje rotrase i fjerde runde.)

4. runde. Intellektet gjennomgår en enorm utvikling i denne runden. De (hittil) stumme raser på denne klode erverver vår (nåværende) menneskelige taleevne, og fra og med fjerde rase blir språket fullkommengjort og kunnskapen tiltar. Midtveis i fjerde runde (i den fjerde, atlantiske rase) passerer mennesket vendepunktet av denne mindre, manvantariske syklus...og verden er full av resultater av intellektuell aktivitet og åndelig tilbakegang...

Dette er sitater fra det autentiske brev. Det som følger er senere kommentarer og tilleggsforklaringer, skrevet med samme håndskrift i form av fotnoter.

(1) "...Originalbrevet innholdt den generelle lære – 'sett i fugleperspektiv' - og detaljerte ingenting...Å tale om 'det fysiske menneske' i forbindelse med de første runder, ville være å gå tilbake til de mirakuløst og øyeblikkelig fremstilte 'kjortler av skinn'...Den første "natur", det første "legeme", det første "sinn" på det første oppfattelsesplan på den første klode i første runde, er det som menes. For karma og evolusjonen har -

'... sentrert i vår utrustning så merkelige motsetninger som er fantasisk mikset fra ulike naturer¹. . .'

(2) "Eller i stedet: Det har nå (i kraft an analogiens lov og som tredje rotrase i fjerde runde) nådd det punkt, hvor dets ('engle'-menneskelige) opprinnelige åndelighet blir formørket og overskygget av den begynnende menneskelige, mentale utvikling, og du har den riktige versjon i få ord..."

Det er lærerens ord – tekst, uttrykk og setninger i klammer og forklarende fotnoter. Det sier seg selv at det må være enorm forskjell på slike begreper som "objektivitet" og "subjektivitet", "stofflighet" og "åndelighet", når de anvendes om ulike tilværelses- og oppfattelsesplan. Alt dette må oppfattes relativt. Derfor er det liten grunn til å undres over at forfatteren, hvor lærevillig han enn var, men likevel nokså uerfaren overfor disse komplekse teorier, har misforstått, som følge av sine egne spekulasjoner. Forskjellen mellom rundene og rasene var heller ikke klart definert i de brev han mottok, da det tidligere ikke hadde vært nødvendig, fordi den vanlige, østlige disippel straks ville ha innsett forskjellen. For videre å sitere et brev fra en mester: "Teoriene ble meddelt under protest. . . De var så å si smuglergods...og da jeg bare forholdt meg til en korrespondent, hadde den andre, hr....allerede skapt slik forvirring at det ikke var mye som kunne sies uten å overtrede loven." Teosofen "som interesserer seg for dette" vil forstå hva som menes.

Resultatet av alt dette er at ingenting er blitt sagt i "brevene", som berettiger den påstand at noen adepter tror eller at okkultismen uten rent billedlig noensinne har inneholdt den urimelige, moderne teori at mennesket skulle ha samme opphav som apen – en menneskeape av en nålevende dyreart. Inn til denne dag er det flere "apelignende mennesker" i verden, enn det er "menneskelignende aper" i skogene. Apen er hellig i India, fordi dens opprinnelse er godt kjent blant de innviede, selv om den er skjult under et tett slør av allegori. Hanuman er sønn av Pavana (Vayu, "vindens gud") og Anjana, som er gift med et uhyre ved navn Kesari, selv om hans avstamning varierer. Den leser som erindrer dette, vil på flere steder i bind II finne hele forklaringen på denne sinnrike allegori. "Menneskene" i tredje rase (som delte seg i to kjønn) var i kraft av deres åndelighet og renhet "guder", selv om de som mennesker var uten fornuft og ennå manglet et sinn.

Disse "mennesker" i tredje rase, atlanternes forfedre, var nettopp slike apelignende, intellektuell sett fornuftsløse kjemper, som de vesener som i tredje runde representerte menneskeheten. Det var disse moralsk uansvarlige "mennesker" av tredje rase, som gjennom seksuelt samvær med laverestående dyrearter, skapte "the missing link", som flere tidsaldere senere (i tertiærperioden) ble den fjerne forfader til den virkelige ape, som vi nå finner i organgutang-familien.²

Unasett hvor utilfredsstillende, vag og fragmentarisk de tidligere informasjonene enn var, så inneholdt de ingen lære om at *mennesket* nedstammet fra *apen*. Heller ikke forfatteren av "Esoteric Buddhism" påstår det i boken sin, men på grunn av hans legning mot den moderne vitenskap, bruker

¹ Det er bidragene fra de syv hierarkier eller klasser av pitrier og Dhyan-Chohaner som utgjør vårt vesen og vårt legeme det hentydes til her.

² Hvis dette står i strid med andre påstander om at dyrene kom etter mennesket, ber vi leseren huske på at vi bare tenker på pattedyr med morkake. I de tider var det dyr, som zoologene i våre dager ikke ville drømme om, og *formeringsmåtene var ikke den samme* som de forestillinger nåtidens fysiologer har om dette emne. Det er ikke så passende å berøre slike emner offentlig, men det ligger *ingen* selvmotsigende eller umulighet i dette.

han et språk som kanskje kan berettige en slik slutning. Det menneske som gikk forut den fjerde, atlantiske rase, uansett hvor mye det fysisk kan ha lignet en "kjempemessig ape" – "et uekte menneske som ikke hadde menneskets liv" – så var det likevel et tenkende og allerede talende vesen. Den lemurisk-atlantiske rase var meget sivilisert, og hvis man skal tro tradisjonen, som er mer troverdig historie enn de spekulative fantasier som går under denne betegnelsen, så sto de på et høyere trinn enn vi med all vår vitenskap og den degenererte sivilisasjon vi har i dag. I det minste var dette situasjonen for lemur-atlantidene ved avslutningen av tredje rase.

Nå kan vi vende tilbake til versene.

5a. I DEN FJERDE (runde eller livs- og tilværelsesperiode i kretsløpet gjennom de "syv mindre hjul") (a) BLIR SØNNENE BEFALT Å SKAPE SINE AVBILDER. EN TREDEL NEKTER. TO (tredele) ADLYDER.

Den fulle betydning av dette verset kan oppfattes bare etter å ha lest ytterligere forklaringer i "Antropogenesis" og tilhørende kommentarer i Bind II. Mellom dette vers og 4. vers i samme sang, ligger det lange tidsaldere, og nå gnistrer demringen og solskinet for en ny æon. Det drama som utspilles på vår planet er nå i begynnelsen av dets fjerde akt, men for at leseren skal få en klarere forståelse av hele skuespillet, må han vende tilbake før han kan gå videre. For dette verset tilhører den alminnelige kosmogoni, som er skildret i eldgamle bøker, mens bind II vil gi en detaljert fremstilling av "skapelsen" eller rettere dannelsen av de første menneskelige vesener, etterfulgt av den andre og så av den tredje menneskehet, eller som de også kalles, "første, andre og tredje rotrase". På samme måte som jorden begynte sin tilværelse som en kule av flytende ild, glødende støv og en protoplasmisk skygge, var det samme tilfelle for mennesket.

(a) Å forklare "den fjerde" som "fjerde runde" bygger utelukkende på kommentarene. Det kan like godt bety den fjerde "evighet" som "fjerde runde" eller til og med den fjerde (vår) klode. For som det gjentatte ganger vil bli vist, er det den fjerde sfære på det materielle livs fjerde og laveste plan. Og vi er i fjerde runde, i midtpunktet hvor den perfekte likevekt mellom ånd og materie skal finne sted.¹

Kommentarene forklarer verset slik:

"De hellige ynglinger (gudene) nektet å formere seg og skape arter etter deres eget avbilde og type. Det er ikke passende former (rupaer) for oss. De trenger å vokse. De nektet å tre inn i chhayaer (skygger eller avbilder) som tilhører de laverestående. Derfor hadde selviske følelser vært til stede fra begynnelsen, selv blant gudene, og de tiltrakk seg de karmiske lipikaers blikk.

De måtte lide for dette i senere inkarnasjoner. Hvordan straffen nådde gudene vil bli vist i neste bind.

5b. FORBANNELSEN UTTALES (a): DE VIL BLI FØDT I DEN FJERDE (rase), LIDE OG SKAPE LIDELSER. (b) DETTE ER DEN FØRSTE KRIGEN (c).

(a) Det er en universell tradisjon at før det fysiologiske "syndefall", foregikk formering av egen art, både for mennesker og dyr, ved skaperens eller deres avkoms VILJE. Det var åndens fall i forplantning, ikke et fall for det dødelige menneske. Det er allerede fastslått at før ånden kan bli selvbevisst, må den gjennomgå alle tilværelsessykluser, og kulminere på det høyeste punkt på jorden i mennesket. Ånden er i seg selv en ubevisst, negativ *abstraksjon*. Dens renhet er iboende og ikke oppnådd gjennom egen innsats. For å bli den høyeste Dhyan-Chohan er det derfor nødvendig for hvert ego å oppnå full selvbevissthet som menneske; det vil si som et bevisst vesen, som mennesket er en syntese av. De jødiske kabbalister som hevder at ingen ånd kan tilhøre det guddommelige hierarki med mindre ruach (ånden) er forent med nephesh (den levende sjel), er bare en gjentakelse av den østlige, esoteriske lære. "En

¹ Som vi skal se, var det i denne periode da den fjerde, den atlantiske rasen hadde nådd sitt høydepunkt med hensyn til sivilisasjon, kunnskap og menneskelig intelligens – at menneskeheten på grunn av den endelige krise for rasenes fysiologisk-åndelige tilpasning, delte seg i to diametralt motsatte utviklingsretninger: HØYRE- og VENSTRE-håndsveien i forhold til kunnskap eller vidya. *I de dager ble frøene for hvit og sort magi sådd. Frøene lå latente en tid og spirte først frem i begynnelsen av den femte (vår rase).* (Kommentarene).

dhyani må bli en atma-buddhi. Straks buddhi-manas river seg løs fra den udødelige atma, som den (buddhi) er redskap for, går atman over i IKKE-EKSISTENS, som er absolutt væren." Det innebærer at den rene nirvaniske tilstand er åndens vei tilbake til den ideale abstraksjons væren-het, som ikke har noen forbindelse med det plan, hvor vårt univers fullfører sin utviklingsperiode.

(b) "Forbannelsen uttales" betyr ikke i dette tilfelle at noe personlig vesen, noen gud eller høyere ånd uttaler den, men simpelthen at den årsak som bare kunne skape dårlige resultater var blitt skapt, og at virkningene av denne karmiske årsak bare kunne føre de vesener, som motarbeidet naturens lover og således forhindret dens lovmessige utvikling, inn i dårlige inkarnasjoner og dermed lidelser.

(c) "Det var mange kriger" henviser til flere tilpasningsvanskeligheter, åndelige, kosmiske og astronomiske, men særlig til mysteriet om menneskets utvikling slik det er nå. De maktene - rene essenser - "som ble befalt å skape" gjelder et mysterium, som allerede nevnt vil bli forklart et annet sted. Det er ikke bare en av naturens dypeste hemmeligheter - om forplantningen, som embryologene forgeses har stukket hodene sammen for å løse - men også en guddommelig funksjon, som omhandler det store religiøse, eller rettere dogmatiske mysterium, som kalles englenes "fall". Når meningen med allegorien er forklart, vil det vise seg at Satan og hans opprørske herskere bare nektet å skape det fysiske menneske, men ble derved de direkte frelsere og skapere av det "guddommelige menneske". Den symbolske lære er mer enn mystisk og religiøs. Den er som vil fremgå senere, rent vitenskapelig. For i stedet for å forbli et blindt fungerende redskap, igangsett og ledet av en uransakelig LOV, krevde og tiltvang den "opprørske" engel seg retten til selvstendig dømmekraft og vilje, retten til frihet og ansvar, da mennesker og engler er underkastet den karmiske lov.¹

"Og det var krig i himmelen. . . Michael og hans engler kjempet med dragen. Dragen og dens engler kjempet, men kunne ikke vinne, og det var ikke lenger plass for dem i himmelen. Så dragen den gamle slange, ble kastet ut, og ble kalt djevelen og Satan, som forfører hele verden. (Johannes Åpenbaring, 12,7-9.)

Den kabbalistiske versjon av samme beretning finnes i Codex Nazareus, nazareenes skrifter, døperen Johannes' virkelig mystiske kristne og de som var innviet i Christos. Bahak Zivo, "englenes far", blir befalt å utvikle (å skape) skapninger. Men da han ikke "vet om Orcus" (skyggenes rike) mislykkes han og han kaller på Fetahil, en enda renere ånd, som mislykkes enda mer. Dette er en gjentakelse av "fedrenes" mislykkede forsøk, lysets herrer som mislykkes den ene etter den andre. (Bind II, vers 17.)

Vi siterer nå fra våre tidligere verker²:

"Så trer "ånden"³ (den såkalte jordånd, eller sjelen, eller psyken, som apostelen Jakob kaller "djevlesk"), den lavere del av *Anima Mundi* eller astrallyset, frem på skapelsens skueplass. (Se slutten av dette verset.) Hos nazareerne og gnostikerne var denne ånd *feminin*. Når jordånden oppfatter at herligheten var "forandret" for Fetahil,⁴ det *nyeste* (siste) *menneske* og at det i stedet er blitt "tilbakegang og ødeleggelse", vekker hun Karabtanos⁵ "som var vanvittig og uten fornuft og dømmekraft, og sier til ham: "Stå opp, se, herligheten (lyset) i det *nyeste* menneske (Fetahils) har ikke maktet (å frembringe

¹ Under sin forklaring av kabbalistiske synspunkter sier forfatteren til "*New Aspects of Life*" om de falne engler: "Ifølge den symbolske lære ble ånden, som simpelthen hadde vært et fungerende redskap for Gud, viljesbestemt i sin utviklede og utviklende virksomhet. Ved å erstatte Guddommens ønske med sin egen vilje, falt den. Åndenes rike og herredømme og åndelige virksomhet, som utgår fra og er resultater av åndelig vilje, ligger derfor utenfor, og står i kontrast og motsetning til sjelenes rike og den guddommelige virksomhet." Så langt er alt bra, men hva mener forfatteren når han sier: "Da mennesket ble skapt, var det menneskelig av natur, med menneskelige lengsler, håp og aspirasjoner. Fra denne tilstand falt det - ned i dyriskhet og villskap"? Dette er diametralt motsatt av vår østlige lære, og selv til kabbalistisk oppfatning så langt vi forstår den, og til Bibelen selv. Dette virker som positivisme farget av legemliggjøring og materialisme, selv om det er ganske vanskelig å være helt sikker på forfatteren mening (se side 235). Et FALL "fra det naturlige til det overnaturlige og det dyriske" - hvor det overnaturlige i dette tilfelle betyr det rent åndelige - innebærer hva vi foreslår.

² "Isis Unveiled", I, side 299.

³ På vegne av Irenæus' autoritet, Justin Martyr og selve "Codex"-en, viser Dunlap at Nazareerne betraktet "ånd" som feminin og *onde makter* i dens forbindelse med vår jord. (Dunlap: "Sod", menneskesønnen, side 52).

⁴ Fetahil er identisk med Pitrienes herskare, som "skapte mennesket" bare som et "skall". Hos nazareerne var han lysets konge og skaperen, men i dette tilfelle er han den ulykkelige Prometheus, som ikke makter å danne den guddommelige sjel på grunn av manglende kontroll med den levende ild, fordi han ikke kjenner det hemmelige navnet, kabbalistenes ubeskrivelige navn, som ikke kan kommuniseres.

⁵ Materialismens og kjønnsdriftens ånd, "kamarupa" uten "manas", sinnet.

eller skape mennesker); reduksjonen av herligheten er synlig. Stå opp, følg din MODER (Spiritus) og frigjør deg fra de begrensninger som holder deg fast, og fra de som er større enn hele verden." Deretter følger foreningen med det vanvittige og blinde stoffet, ledet av åndens insinuasjoner (ikke av det *guddommelige* åndedrag men den *astrale* ånd, et dobbeltvesen som allerede er besmittet av stoffet). Etter at MODERENS tilbud er mottatt, unnfanger ånden "syv skikkelser", og de syv *stjerner* (planeter), som også representerer de syv *døds synde*, avkommet av en astral sjel atskilt fra sin guddommelige kilde (ånden) og *stoffet*, kjønnsdriftens blinde demon. Da Fetahil ser dette, strekker han hånden ut mot materiens avgrunn og sier: "La jorden eksistere, akkurat som maktenes bolig har eksistert." Ved å dyppe hånden i kaos, som han fortetter, skaper han vår planet."¹

"Deretter fortsetter *Codex* å fortelle hvordan Bahak Zivo ble skilt fra Spiritus og englene fra opprørerne.² Så tilkaller Mano³ (den største), som oppholder seg sammen med den største FERHO, Kebar Ziho (også kjent som Nebat-Iavar bar Iufin Ifafin) å overta styringen og *vinen* som livets føde.⁴ Han er det tredje liv og har medfølelse med de opprørske og tåpelige englene på grunn av omfanget av deres ærgjerrighet, og sier: "Englenes (æonenes) herre,⁵ se hva de opprørske englene gjør, og hva de funderer på.⁶ De sier: "La oss kalle verden, og la oss kalle "maktene" til live." Englene er *fyrstene*, lysets sønner; men du er *livets budbringer*."

For å motvirke innflytelsen fra de syv "slett disponerte" prinsipper, frembringer Spiritus avkom, CABAR-ZIVO, den mektige herlighetenes herre, syv *andre liv* (kardinaldydene), som skinner i deres egen skikkelse og ved deres eget lys "fra det høye"⁷ og gjenoppretter derved balansen mellom godt og ondt, lys og mørke.

Her finner man en gjentakelse av de tidligere, *allegoriske*, duale systemene, som det zoroastriske, og oppdager en spire til fremtidens dogmatisk og dualistisk religioner, en spire som i kirkelig kristendom har vokst opp og blitt et frodig tre. Det er allerede en skisse til de to "høyere makter" – Gud og Satan. I sangene finnes ikke en slik forestilling.

I sitt ønske om å forene de okkulte vitenskaper med kirkens dogmer har de fleste vestlige, kristne kabbalister – særlig Eliphas Levi – gjort sitt beste for å gjøre "astrallyset" til det eneste og det samme som de første kirkefedres *pleroma*, boligen for de falne engler, "arkontenes" og "maktene" herskare. Men selv om astrallyset bare er det lavere aspekt av det absolutte, er det likevel dualt. Det er *Anima Mundi* og burde aldri sees som noe annet, unntatt for kabbalistiske formål. Den forskjell som finnes mellom dets "lys" og dets "levende ild" bør alltid være til stede i bevisstheten til seeren eller den "psykiske". Det høyere aspekt av dette "lys" er denne levende ild og dets syvende prinsipp. Uten dette kan astrallyset bare frembringe materielle skapninger,. I *Isis Unveiled* er det gitt en fullstendig beskrivelse av det, og her heter det:

"Astrallyset eller *Anima Mundi* er dualt og androgynt. Den (ideale) maskuline del av det er rent guddommelig og åndelig. Det er *visdommen*, det er ånden eller purusha, mens den feminine del (nazareernes ånd) i en forstand er besmittet av stoffet og faktisk *er* stoffet, og er derfor allerede ondt. Det er livsprinsippet i enhver levende skapning og forsyner mennesker, dyr, luftens fugler og alt levende med den astrale sjel, den flytende *perisprit*. Dyrene har bare den latente spire til den høyeste, udødelige sjel i seg. Denne utvikler seg først etter en rekke utallige evolusjoner. Læren om disse evolusjoner finnes i det kabbalistiske aksiom: "En stein blir en plante, planten et dyr, dyret et menneske, mennesket en ånd, og ånden en gud." (Bind I, side 301, fotnote.)

Da *Isis Unveiled* ble skrevet, var ikke de østlige innviedes syv prinsipper blitt forklart, bare den halvt eksoteriske kabbalas tre *kabbalistiske ansikter*.⁸ Men disse inneholder likevel beskrivelsen av de mystiske egenskaper for den første gruppe Dhyan-Chohanere i *regimen ignis*, ildens region og "herredømme". De er delt i tre klasser under syntese av den første, som blir *fire* eller "tetraktys". (Se kommentarene til 7. sang i Bind I.) Hvis man studerer kommentarene inngående, vil man finne den samme

¹ Se Francks *Codex Nazaræus* og Dunlaps *Sod, the Son of Man*.

² (*Codex Nazaræus* II, 233).

³ Denne nazareernes Mano likner merkverdig på hinduenes Mano, det himmelske menneske i *Rig Vedaene*.

⁴ "Jeg er det *sanne vintre*, og min far er vindyrkeren." (Joh. 15,1).

⁵ Hos gnostikerne var Kristus likesom Mikael, som er identisk med ham i enkelte henseender, "Æonenes herre".

⁶ *Codex Nazaræus* I, 135.

⁷ Se Pherecydes' kosmogoni.

⁸ De finnes imidlertid i den kaldeiske *Book of Numbers*.

progresjon av englenes egenskaper, fra det *passive* til det *aktive*, og hvor de siste av disse vesener står like nær *ahamkara*-elementet (den region eller det plan hvor *jegbevisstheten* eller følelsen "jeg er" begynner å fremtre), som de første står til den udifferensierte essens. De første er *arupa*, uten legemer, de siste er *rupa*, med legemer.

I Bind II av *Isis* (side 183 og deretter) er gnostikernes og de opprinnelig jødisk kristne, nazareernes og ebionittenes filosofiske systemer utførlig behandlet. Det viser synet på Jehova i de dager – utenom kretsen av mosaiske jøder. Gnostikerne identifiserte ham mer med ondskap enn med det godes prinsipp. For dem var han *Ilda-Baoth*, "mørkets sønn", hvis moder, Sophia Achamoth, var datter av Sophia, den guddommelige visdom (de første kristnes kvinnelige helligånd) akasha,¹ mens Sophia Achamoth personifiserte det lavere astrallys eller *eteren*. Ilde-Baoth² eller Jehova er simpelthen en av Elohimene, de syv skapende ånder, og en de lavere Sefiroth. Han frembringer fra seg selv syv andre guder, "stjerneåndene", (eller måneforfedrene³), for de er alle den samme.⁴ De er alle dannet i *hans eget bilde* ("ansiktets ånder") og er avspeilinger av hverandre, og de er blitt mørkere og mer materielle etter hvert som de suksessivt har fjernet seg fra sitt opphav. De holder også til i syv regioner, som er ordnet som en stige, hvis trinn fører opp og ned mellom ånden og stoffet.⁵ Hos hedninger og kristne, hos hinduer og kaldeere, hos de greske som hos de romerske katolikker – med mindre variasjoner i deres fortolkninger – var de alle engler for de syv planeter som for vår syvfoldige kjedes syv planet-sfærer, hvor jorden er den laveste. (Se *Isis, bind II, side 186.*) Det forbinder "stjerne-" og "måne-" åndene med de høyere planetengler og hinduenes *Septarishier* (stjernenes syv rishier) - som underordnede engler (budbringere) for disse "rishier", og som utstrømninger fra dem på den synkende buen. Slik var etter de filosofiske gnostikernes syn den gud og de erkeengler, som de kristne nå tilber! De "falne engler" og legenden om "krigen i himmelen" er derfor helt hedensk i sin opprinnelse og stammer fra India *via* Persia og Kaldea. Den eneste hentydning til den i de kristne kanoniske skrifter finnes i *Johannes Åpenbaring*, 12, som vi siterte fra noen sider tilbake.

Når først "SATAN" ikke lenger betraktes på kirkenes overtroiske, dogmatiske og ufilosofiske måte, vokser han til et storslagent bilde av den som gjorde det *jordiske* til et *guddommelig* MENNESKE, som gjennom hele den lange mahakalpa-perioden ga mennesket livets ånds lov og frigjorde det fra uvitenhetens synd og dermed fra døden. (Om *Satan*, se del II i bind II.)

6. DE ELDRE HJUL DREIET SEG NED OG OPP (a) ...MODERENS YNGEL FYLTE DET HELE (kosmos).⁶ DET BLE UTKJEMPET KAMPER MELLOM SKAPERNE OG ØDELEGGERNE, OG KAMPER OM ROMMET. FRØENE STRØMMET FREM KONTINUERLIG (b).⁷

(a) Da vi nå foreløpig er ferdige med våre sidebemerkninger, som skjønt de avbryter beretningens strøm, er nødvendige for å kaste lys over hele planen – må leseren igjen vende tilbake til kosmogonien. Uttrykket "eldre hjul" henviser til vår kjedes verdener eller kloder, som de var i de foregående runder. Når dette verset forklares esoterisk, finner man det i sin helhet i kabbalistiske verker. I de vil selve beretningen om utviklingen av de utallige kloder som dannes etter en periodisk pralaya, finnes, idet de gjenoppbygges i nye former av det gamle materiale. De foregående kloder oppløses og oppstår forvandlet og perfektionert for en ny livsfase. I kabbalaen sammenlignes verdener med gnister, som

¹ Astrallyset står i samme forhold til akasha og *Anima Mundi* som Satan til Guddommen. Det er ett og det samme *sett fra to sider*, den åndelige og den psykiske – det super-eteriske eller bindeleddet mellom stoffet og den rene ånd – og den fysiske. Om forskjellen mellom *nous* høyere, guddommelig visdom, og *psyke*, det lavere og jordiske, se *Jakobs brev, III, 15-17*. Jamfør "Demon est Deus inversus" i del II av dette bind.

² Ilde-Baoth er et sammensatt navn, dannet av *Ilda*, ילר, "et barn" og *Baoth*, som er avledet fra כדוע, et egg, og כהרה, *Baoth*, "kaos", tomhet, øde, eller ødeleggelse, eller barnet, som fødes i kaos-egget, som Brahma.

³ Jehovas forbindelse med Månen innen kabbala er velkjent for de studerende.

⁴ Se *Isis, bind II, side 131 og 132* om nazareerne. De virkelige tilhengere av den sanne Christos var alle nazareere og kristianere, og de sto i opposisjon til de senere kristne.

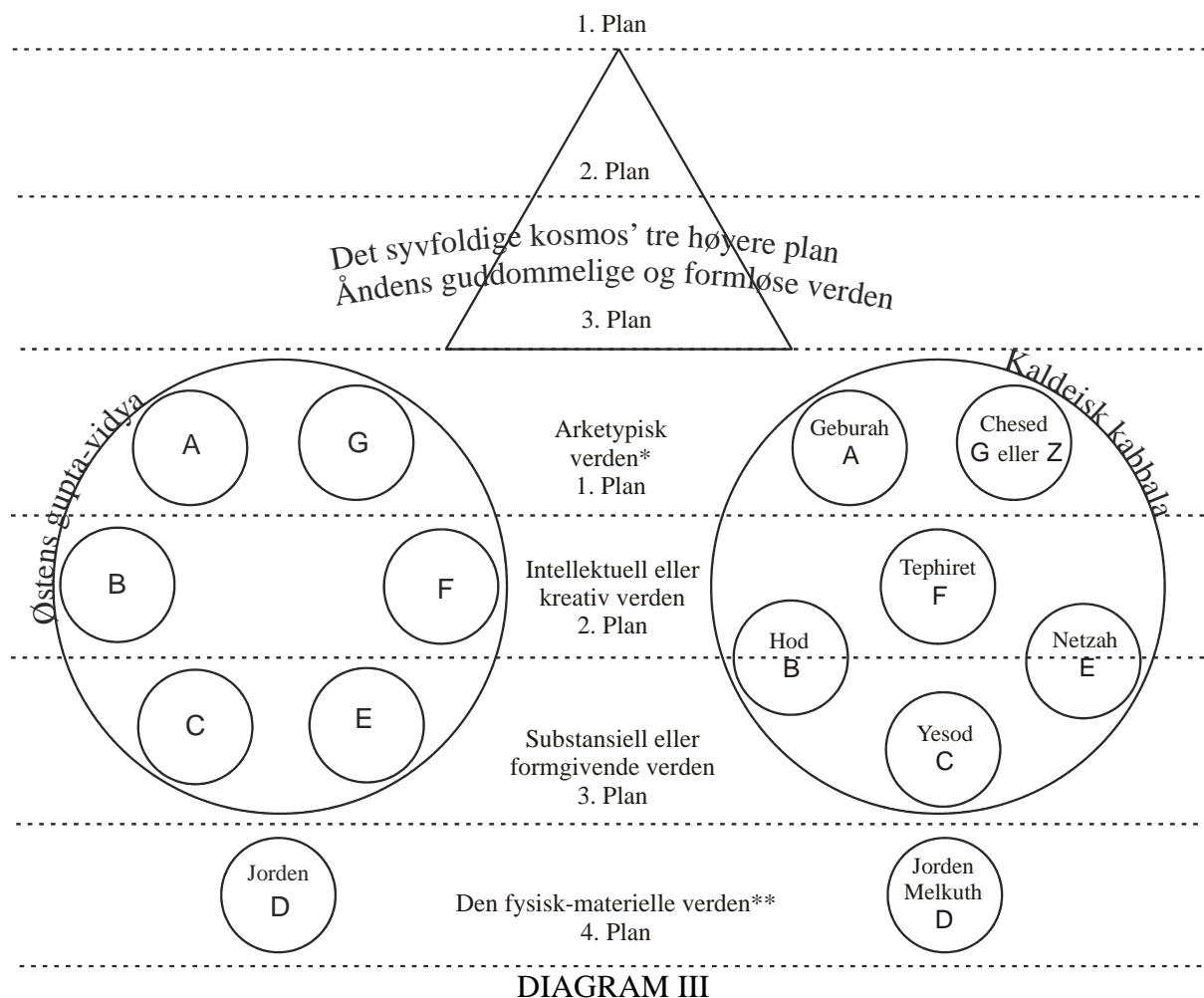
⁵ Jamfør diagrammet om månekjedens syv verdener, hvor som i enhver annen kjede, de øvre verdener er åndelige, mens de lavere, om det er Månen, Jorden eller noen annen planet, er mørk av materie.

⁶ Vi minner leseren om at kosmos i våre sanger bare omhandler vårt eget solsystem og ikke det uendelige universet.

⁷ Dette er rent astronomisk.

flyger fra hammeren til den store byggmester – som er LOVEN, den lov som styrer alle de mindre skapere.

Følgende sammenlignende diagram viser likheten mellom de to systemene, det kabbalistiske og det østlige. De tre øverste plan er de tre høyere bevissthetsplan, som i begge skoler bare avsløres og forklares for de innviede. De nederste plan representerer de fire lavere plan - hvor det laveste er vårt plan eller det synlige univers.

"Den formløse verden": hvor former opphører med å eksistere på det objektive plan.

*) Uttrykket "arketypenes verden" skal ikke her oppfattes i den betydning, som platonikerne anvendte det, nemlig verden som den eksisterte i Guddommens *tanke*. Det tenkes her på en verden som er dannet som et første mønster, som blir etterfulgt og forbedret – om enn dets renhet blir mindre – i de verdener som fysisk følger etter.

**): Dette er den kosmiske bevissthets fire lavere plan; de tre høyere plan er utilgjengelige for det menneskelige intellekt på dets nåværende utviklingstrinn. De syv menneskelige bevissthetstilstander er noe helt annet.

Disse syv *plan* svarer til de syv *bevissthetstilstander* for mennesket. Det er menneskets oppgave å tilpasse de tre høyere tilstander i seg selv med de tre høyere plan i kosmos. Men før det kan gjøres, må mennesket vekke de tre "setene" til liv og virksomhet. Og hvor mange er i stand til å tilegne seg bare en overfladisk forståelse at *atma-vidya* (ånd-kunnskap) eller det sufiene kaller *rohanee*? I seksjon VII av denne boken, i underseksjon 3, vil leseren finne en klarere forklaring av ovenstående i kommentaren til *Saptaparna* – menneskeplanten. Se også seksjonen med det navnet i del II.

(b) "Frøene strømmet frem kontinuerlig." Med "frøene" menes her "verdensfrøene", som vitenskapen ser som materielle partikler i en meget forminsknet tilstand, men som den okkulte fysikk betraktes som "åndelige partikler", dvs. som oversanselig stoff i sin opprinnelige differensieringstil-

stand.¹ I teogonien er ethvert frø en eterisk organisme, som senere utvikler seg til et himmelsk vesen, en gud.

I "begynnelsen" utvikler det som i mystisk terminologi kalles "kosmisk begjær" seg til absolutt lys. Lys uten skygge vil være absolutt lys - med andre ord absolutt mørke - som den fysiske vitenskapen forsøker å bevise. Denne skygge viser seg i form av urstoffet, som – om man vil – kan allegoriseres som den skapende ilds eller varmens ånd. Hvis vitenskapen foretrekker å forkaste allegorien og den poetiske form og kalle den ur-ild-tåke, er den velkommen til å gjøre det. Enten vi velger det ene eller det andre og taler om Fohat eller om vitenskapens berømte KRAFT, som er navnløs og likeså vanskelig å definere som vår fohat, så fikk dette noe "universet til å bevege seg i en sirkel", som Platon sier det, eller som den okkulte lære uttrykker det:

Sentralsolen får fohat til å samle urstøvet i form av kuler og pålegge dem å bevege seg i konvergerende linjer, som til sist nærmer seg hverandre og aggregerer" (Dzyans bok)...Verdensfrøene, utspredd i rommet uten system og orden, kolliderer ofte med hverandre innen de til sist aggregerer og blir vandrerere (kometer). Så begynner kampene og stridighetene. De eldre (himmellegemer) tiltrekker de yngre, mens andre støter dem fra seg. Mange blir oppslukt av deres sterkere ledsagere og forsvinner. De som unnslipper blir verdener.²

Vi er blitt forsikret om at det finnes flere moderne arbeider, særlig tyske, hvor det spekulativt fantaseres om slike kamper for tilværelsen i stjerneverdenen. Det fryder oss å høre dette, for vår beretning er en okkult lære fra forhistoriens mørke. Vi har behandlet emnet utførlig i *Isis Unveiled*, og i begge de to bind, skrevet i 1876, møter man forestillingen om en Darwinistisk evolusjon, kampen for tilværelsen, kampen for liv og overlegenhet, at "de beste overlever", blant skarene over oss som blant skarene her nede. (Se indeksen i "*Isis Unveiled*" for ordene "Evolution", "Darwin", "Kapila", "Battle of Life", osv.) Tanken er imidlertid ikke vår, den er eldgammel. Selv *Puranaenes* forfattere har oppfunnet som vevet inn allegoriene i kosmiske forhold og menneskelige begivenheter. Enhver symbolist kan oppfatte deres astrokosmiske hentydninger, selv om han ikke er i stand til å forstå hele betydningen. De store "kampene i himmelen" i *Puranaene*, titanenes kamper i Hesiods og andre klassiske forfatters verker, "stridighetene" mellom Osiris og Tyfon i de egyptiske legender og selv i de skandinaviske sagaene, gjelder alle samme emne. I nordisk mytologi omtales striden som slaget om flammene, som Muspels sønner utkjempet på Vigrid-sletten. Alt dette hentyder til himmelen og jorden og har en dobbelt og ofte en tredobbelt betydning, og i esoterisk forstand forholdet mellom tingene ovenfor og nedenfor. Hver for seg relaterer de seg til astronomiske, teogoniske og menneskelige stridigheter; med klodenes tilpasning, og med nasjoners og stammers kamper om herredømmet. "Kampen for tilværelsen" og "de beste overlever" har styrt suverent siden det manifesterte kosmos oppsto, og kunne neppe unngå de gamle vismenns skarpe iakttagelsesevne. Herifra kommer de pågående kampene mellom Indra, himmelhvelvingens gud, og asuraene – degradert fra å være høye guder til å bli kosmiske demoner; og med Vritra eller Ah-hi; kampene mellom stjerner og konstellasjoner, mellom Månen og planetene – som senere inkarnerte som konger og dødelige. Derifra også krigen i himmelen mellom Michael og hans hærskarer og dragen (Jupiter og Lucifer-Venus), da en tredel av den opprørske stjerneskare ble slynget nedover i rommet, og "det ikke lenger fantes plass for dem i himmelen." Som skrevet for lenge siden: Dette er grunnlaget og hjørnesteinen for de hemmelige periodene. Den viser at brahminene og tanaim... spekulerte over verdens skapelse og utvikling på en helt darwinistisk måte,

¹ For å se og verdsette forskjellen – den store avstand som skiller jordisk stoff fra de finere grader av oversanselig stoff – burde enhver astronom, kjemiker og fysiker, i det minste bli et *psykometer* for å kunne sanse for seg selv den forskjellen han nå nekter å tro på. Fru Elisabeth Denton, en av de mest skolerte og samtidig en av de mest materialistiske og skeptiske kvinner av sin tid – gift med professor Denton, den kjente amerikanske geolog og forfatter av "*The Soul of Things*" – var likevel en av de mest fantastiske psykometere for noen år siden. Dette beskrev hun om et av sine eksperimenter med en partikkel fra en meteoritt som var plassert på pannen hennes i en konvolutt. Kvinnen som ikke visste hva den inneholdt, sa:

"Hvilken forskjell det er mellom det vi kjenner som stoff her og det som synes som stoff der! I den ene er *elementene så grove og kantede*. Det forundrer meg at vi holder det ut og mye mer at vi ønsker å fortsette våre nåværende relasjoner til det. I den andre er elementene så forfinet, og de er fri de store, grove kantene, som karakteriserer elementene her, slik at jeg bare kan betrakte dem som mye mer enn dette, den virkelige eksistensen." (Bind III, s. 345-6.)

² Når dette analyseres nøye og reflekteres over, vil det bli funnet likeså vitenskapelig som vitenskapen kunne make, selv i en vår tid.

og både foregrep ham og hans skole om artenes naturlige utvelgelse, overlevelse for de beste og forvandlingen. . . Det fantes gamle verdener som ble utkonkurrert av nyere og som forsvant, osv. (*Isis Unveiled*, II, side 260.) Den påstand at alle verdener (stjerner, planeter, osv.) – så snart en kjerne av urstoff i *layas* (udifferensierte) tilstand er besjelet av de frigjorte prinsipper fra en nettopp *avdød* klode – først blir kometer, og så soler for til sist å avkjøles og bli beboelige verdener, er en lære som er like gammel som rishiene.

De hemmelige bøker formidler som vi ser en klar fremstilling av en astronomi, som ikke en gang kan forkastes av vår tids tenkere, hvis de fullt ut kunne forstå læren.

De synspunkter som kommer til uttrykk i oldtidens astronomi og fortidens fysikk og matematikk, er identisk med moderne vitenskap, og flere er av større betydning. "Kampen for tilværelsen" og at "de beste overlever" så vel i høyere verdener som på vår planet her nede, inngår klart. Selv om vitenskapen ikke "fullstendig vil forkaste" denne lære, vil den utvilsomt bli avvist som et integrert hele. For den forkaster at det bare er syv selv fødte "urguder", som er utgått fra den trefoldige ENE. Det vil med andre ord si at alle verdener eller kloder (alltid i streng analogi) er dannet av hverandre, etter at den første manifestasjon ved begynnelsen av den "store tidsalder" hadde funnet sted. Himmellegemenes fødsel i rommet sammenlignes med en skare eller mengde av "pilegrimer" ved "flammenes" fest. Syv asketer trer frem i inngangen til tempelet med syv tente røkelsespinner. Ved ilden fra disse tenner den første rekke av pilegrimer deres røkelsespinner. Deretter svinger hver asket sin pinne rundt sitt hode i rommet og gir de øvrige ild. På samme måte for himmellegemene. Et *layasenter* blir tent og vakt til live ved ilden fra en annen "pilegrim". Deretter farer det nye "senter" ut i rommet og blir en komet. Det er først etter å ha mistet sin hastighet og dermed sin ildhale at "den glødende drage" faller til ro i et stille og stabilt liv som et vanlig respektert medlem av stjernefamilien. Derfor sies det:

Født i rommets bunnløse dybder av det homogene element, som kalles verdenssjelen, begynner enhver kjerne av kosmisk stoff, som kastes ut i tilværelsen, sitt liv under de mest fiendtlige forhold. Gjennom en rekke av utallige tidsaldere, må den selv erobre seg en plass i uendeligheten. Den kretser rundt og rundt mellom tettere og allerede faste himmellegemer og beveger seg rykkevis, og blir trukket mot et gitt punkt eller senter som tiltrekker den, og som et skip som trekkes inn i et trangt farvann, fullt av rev og undersjøiske skjær, søker den å unngå andre himmellegemer, som på sin side tiltrekker og frastøter den. Mange forsvinner når deres masse integreres i en større masse, særlig hvis de fødes innen et system og slukes av de umettelige solene. (Se kommentaren til 4. sang.) De som beveger seg langsommere og blir drevet inn i en elliptisk bane, er dømt til før eller senere å bli tilintetgjort. Andre som beveger seg i paraboliske kurver, unngår ødeleggelse på grunn av deres hastighet.

Enkelte meget kritiske leser vil kanskje mene at denne lære om at alle himmellegemer gjennomgår kometstadiet, er i strid med tidligere utsagn om at månen er jordens mor. De vil muligens anta at det kreves intuisjon for å harmonisere de to. Men i virkeligheten kreves ingen intuisjon. Hva vet vitenskapen om kometenes fødsel, vekst og endelige atferd? Intet – absolutt intet! Og hvor umulig skulle det være at et *laya-senter* – en masse av kosmisk, homogent og latent protoplasma, som plutselig vekkes til livet eller antennes - kan styrte bort fra sin plass i rommet og virvle gjennom de umåtelige dybder for å styrke sin homogene organisme ved å akkumulere og tilføre seg differensierte elementer? Og hvorfor skulle ikke en slik komet senere kunne falle til ro, leve og blir en bebodd klode!

"Fohat har mange boliger", sies det. "Han anbringer sine fire (elektropositive) ildsønner i fire sirkler". Disse sirklene er ekvator, ekliptikken og de to parallellsirklene eller vendekretsene, hvis *klima* de fire mystiske vesener er satt til å styre. Så videre: "Syv andre (sønner) blir satt til å herske over de syv varme og de syv kalde lokaer (de ortodokse brahminers helvete) ved de to ytterpunkter av det materielle egg (vår jord og dens poler)." De syv lokaer kalles også "ringene" og noen steder "sirklene". Våre forfedre regnet med syv polarkretser i stedet for europeernes to, for det sies at syv gull- og syv sølvtrinn leder opp til Meruberget, som er nordpolen.

Det merkelige utsagn i et av versene om at "Sangene om at Fohat og hans sønner var *strålende* som middagssolen og månen til sammen", og at de fire sønnene på den *midterste* firdobbelte sirkel "så deres faders sanger og hørte hans sol-måne-utstråling" forklares i kommentaren med disse ord: "Forstyrrelsen av de *fohatiske* kreftene ved jordens to kalde ytterpunkter (nord- og sydpolen), som resulterte i mangefarget utstråling om natten, inneholder flere av akashas (eterens) egenskaper, både *farge* og *lyd*." . . "Lyd er akashas (eterens) kjennetegn; den frembringer luft, hvis egenskap er berøring, som (ved friksjon) frembringer farge og lys." (*Vishnu Purana*.)

Ovenstående vil kanskje bli betraktet som arkaisk nonsens, men det vil forstås bedre hvis leseren erindrer at nord- og sydlisene oppstår i selve sentrene for jordens elektriske og magnetiske krefter. De to poler sies på en og samme tid å være lagringssteder for og frigjørere av kosmisk og jordisk vitalitet (elektrisitet), hvis overskudd ville ha sprengt jorden i stykker for lenge siden, om ikke disse to naturlige "sikkerhetsventilene" hadde eksistert. Samtidig er det en teori som nylig er blitt et aksiom, om at fenomenet med polarlysene ledsages av, og frembringer, sterke lyder som fløyting, visling og knitring. (Men se professor Humboldts verk om nordlysene og hans korrespondanse om dette omstridte spørsmål.)

7. GJØR DINE BEREGNINGER, O LANOO, HVIS DU VIL KJENNE DEN KORREKTE ALDER AV DITT LILLE HJUL (kjede). DETS FJERDE EIKE ER VÅR MODER (jorden) (a). NÅR DU OPPNÅR DEN FJERDE "FRUKTEN" PÅ DEN FJERDE KUNNSKAPENS VEI, SOM LEDER TIL NIRVANA, SKAL DU FORSTÅ, FORDI DU SKAL SE (b).

(a) Det "lille hjul" er vår planetkjede, og den "fjerde eike" er vår jord, den fjerde kloden i kjeden. Den er en av dem hvor "solens hete (positive) ånde" har direkte effekt.¹

Å beregne kjedens alder, som disippelen oppfordres til i verset, er nokså vanskelig, da vi ikke har fått oppgitt tallene for den store kalpa og ikke har tillatelse til å offentliggjøre de for vår lille yuga, unntatt dens omtrentlige varighet. "De eldre hjul dreiet seg i en evighet og en halv evighet", sies det. Vi vet at det med "evighet" menes en syvendedel av 311 040 000 000 000 år eller en Brahmas tidsalder. Men hva med det? Vi vet også at hvis vi som en start tar utgangspunkt i dette tallet, så må vi først fra 100 Brahmas år (eller 311 040 000 000 000 år) trekke fra de to *årene*, som representerer sandhyaenes (tussmørkeperiodenes) lengde, som resulterer i 98, eller det mystiske tall 14 x 7. Men vi har ingen kunnskap om nøyaktig når utviklingen og dannelses av vår lille jord begynte. Derfor er det umulig å beregne dens alder om ikke tidspunktet for dens fødsel oppgis - noe LÆRERNE hittil har nektet å gjøre. Mot slutten av dette bind og i bind II vil det imidlertid bli gitt noen kronologiske vink. Videre bør vi erindre at analogiens lov gjelder både for verdener som for mennesket, og at "den ENE (Guddommen) blir *to* (deva eller engel) og de *to* blir *tre* (eller mennesket)", osv., osv., så lærer vi at de *melkehvite masser* (verdensstoffet) blir vandrere (kometer), som blir stjerner, og stjernene (virvelsentrene) til *vår sol og våre planeter* – kort fortalt.²

(b) I eksoteriske verker nevnes fire innvielsesgrader, som på sanskrit henholdsvis kalles "srotapanna", "sakridagamin", "anagamin" og "arhat", de samme navn som for de fire veier til nirvana i denne vår fjerde runde. Selv om arhaten kan se fortid, nåtid og fremtid er han likevel ennå ikke den høyeste innviede, for adepten, den *innviede* aspirant, blir selv chela (disippel) av en høyere innviet. Det er enda tre grader, som må oppnås av den arhat som vil nå toppen av arhatskapets stige. Det finnes noen, som har nådd den selv i denne vår femte rase, men de evner som kreves for å oppnå disse høye grader blir først fullt utviklet hos gjennomsnittsketen mot slutten av denne rotrase og i sjetten og syvende rase. Derfor vil det alltid finnes innviede og uinnviede helt til avslutningen av denne mindre manvantara, den nåværende livsperiode. "Ildtåken"s *arhater* av det syvende trinn er bare et skritt fra opphavsvesenet for deres hierarki, det høyeste på jorden og i vår jordkjede. Dette "opphavsvesen" har et navn, som bare kan oversettes med et uttrykk sammensatt av flere ord – "det evig-levende-menneskelige-banyantre". Det sies at dette "vidunderlige vesen" steg ned fra en "høyere region" i begynnelsen av den tredje tidsalder, før kjønnes atskillelse i tredje rase.

Denne tredje rase kalles noen ganger kollektivt "den *passive* yogas sønner", fordi den ubevisst ble frembrakt av den andre rase, som da den var intellektuelt passiv, antas stadig å være blitt brakt i en slags tanketom eller abstrakt kontemplasjon, slik yoga-tilstanden krever. I første og tidligste del av

¹ De syv fundamentale forvandlinger av klodene eller himmellegemene, eller rettere av deres sammensatte stoffpartikler, beskrives slik: (1) det *homogene* stadiet, (2) det *luftformige og strålende* (gassaktige), (3) det *melkehvite* (tåkete), (4) det *atomisk eteriske* (begynnelse til bevegelse og derved til differensiering), (5) det *kimaktige, glødende* (differensiert, men bestående bare av frøene til elementene i deres allerførste tilstand, til sammen syv, når de er helt utviklet på vår jord), (6) det *firfoldige, dampaktige* (den fremtidige jord), (7) det *kalde og avhengige* (av solen for liv og lys).

² Dette kan ikke være særlig *uvitenskapelig*, fordi også Descartes mente at "planetene dreier seg om sine akser, fordi de en gang var lysende stjerner, virvelsentre."

tredje rases eksistens, mens den ennå var i sin renhetstilstand, vil vi få se at "visdommens sønner", som inkarnerte i denne rotrasen, ved at kriyashakti frembrakte et avkom som kalles "sønner av Ad" (eller "av ildtåken"), "sønner av vilje og yoga", osv. De var frembrakt bevisst, da en del av rasen allerede var besjelet av den åndelige, høyere, intelligensens guddommelige gnist. Dette avkom var ikke en rase. Det var først et vidunderlig vesen, som kalles "innvieren", og etter ham en gruppe halvt guddommelige, halvt menneskelige vesener. I de gamle skapelsesberetningene er disse vesener "skilt ut" for bestemte formål, da det sies at de høyeste dhyanier – "munier og rishier fra tidligere manvantaraer" – inkarnerte i dem *for å danne skole for fremtidige menneskelige adepter* på denne jord og nåværende livsperiode. Disse "sønner av vilje og yoga", som så og si ble født ubesmittet, forble sies det, å være helt atskilt fra resten av menneskeheten.

Det "VESEN" det nettopp ble henvist til, som må forbli navnløst, er det *tre*, hvor alle senere tidsaldres store, *historisk* kjente vismenn og hierofanter, som for eksempel rishien Kapila, Hermes, Enok, Orfeus, osv. er greiner. Som objektivt *menneske* er han den hemmelighetsfulle (for de uinnviede den alltid usynlige) og likevel alltid nærværende personlighet, som det går så mange sagn om i Østen, særlig blant okkultistene og de som studerer den hellige vitenskap. Det er han som forandrer form, men likevel bestandig forblir den samme. Det er også han som overalt i verden er den åndelige hersker over de *innviede* adepter. Han er som sagt "den navnløse", som har så mange navn, som likevel er likeså ukjent som selve hans natur. Han er "innvieren" og kalles det "STORE OFFER". Han sitter på terskelen til LYSET og ser inn i det fra mørkets sirkel, som han ikke vil krysse. Heller ikke vil han forlate sin post før den siste dag i denne livsperiode. Hvorfor forblir den ensomme vokter på sin selvvalgte post? Hvorfor sitter han ved kilden til den eldgamle visdom, som han ikke lenger drikker av, da han ikke har noe å lære som han ikke allerede vet – verken på denne jord eller i himmelen? Fordi de ensomme, sårbente pilegrimer på vei tilbake til deres *hjem* helt frem til det siste øyeblikk ikke kan være sikre på ikke å fare vill i denne illusjonens og stoffets grenseløse ørken, som kalles jordelivet. Fordi han gladelig vil vise enhver fange, som har lyktes i å frigjøre seg for kjødets og illusjonens lenker, veien til frihetens og lysets rike, som han selv frivillig kommer fra. Fordi han kort sagt har ofret seg selv for menneskehetens skyld, selv om bare noen få utvalgte kan dra fordel av det STORE OFFER.

Det er under denne MAHA-(store)-GURUS direkte, tause veiledning at alle andre, mindre guddommelige lærere og instruktører for menneskehet, fra den første oppvåkning av den menneskelige bevissthet, ble menneskehetens lærere. Det er via disse "Gudesønner" at den spede menneskehet fikk den første undervisning i kunst og vitenskap, som i åndelig kunnskap; og det er de som la den første grunnstein til de gamle sivilisasjoner, som er en så stor gåte for nålevende generasjon av studerende og forskere.¹

---

¹ La de som betviler dette utsagn gi en likeså velbegrunnet forklaring på mysteriet om den usedvanlige kunnskap disse tidlige mennesker hadde – som antas å ha utviklet seg fra laverestående, dyrelignende villmenn, fra den eldste steinalders *huleboere*. La dem lese Vitruvius Pollio's verker fra keiser Augustus' tid, om hva han for eksempel skrev om arkitektur, hvor alle proporsjonsregler er slik de *i gamle dager lærtes ved innvielsene*, og hvis de vil gjøre seg kjent med en i sannhet guddommelige kunst, forstå den *dype, esoteriske betydning, som ligger skjult i enhver regel og lov om proporsjoner*. Intet menneske som stammet fra steinalderens hulemennesker kunne uten hjelp ha utviklet en slik vitenskap, selv ikke etter årtuseners tenkning og intellektuell evolusjon. Det var elevene av tredje rotrasens inkarnerte rishier og devaer, som overleverte sin kunnskap videre fra slekt til slekt, til Egypt og til Hellas med den nå tapte *proporsjonskanon*, likesom det er elevene av den fjerde rases, atlantidernes, innviede som overleverte den til deres *kykloper*, "cyklenes" eller "uendelighetens sønner", hvorfra navnet senere gikk i arv til de enda senere slekter av gnostiske prester. "Det er takket være disse arkitektoniske proporsjoners guddommelige fullkommenhet at våre forfedre kunne oppføre helligdommene i alle senere tidsaldre, templer, pyramider, huletempler, steinmonumenter, varder og altere, som viser at de hadde "maskinkraft" og et kjennskap til mekanikk, som gjør vår tids dyktighet til en barnelek, som vi selv omtaler som "de hundrearmede kjempers verk". (Se Kenealy, *The Book of God*). Moderne arkitekter har kanskje ikke helt tilsidesatt disse regler, men de har tilføyd så mange empiriske fornyelser at de rette proporsjoner er ødelagt. Det er Vitruvius som ga ettertiden konstruksjonsreglene for de greske templer reist til ære for de udødelige guder, og de ti bøkene som Marcus Vitruvius Pollio, som var en *innviet*, skrev om arkitektur, kan bare studeres esoterisk. De druidiske steinkretser, dolmene (keltiske steinaltere), Indias, Egypts og Hellas' templer, tårnene og de 127 byer i Europa, som det franske institutt fant ut var av "kyklopisk opprinnelse", er alt sammen utført av innviede, prestelige arkitekter, etterkommere etter de som opprinnelig ble opplært av "Guds sønner", som med rette kaltes "byggmestrene". Dette er hva en beundrende ettertid sier om disse etterkommere: "De brukte verken mørtel eller sement, verken stål eller jern for å tilhugge steinene; men likevel er de så kunstferdig bearbeidet at det mange steder ikke er

Selv om disse forhold bare ble antydnet i *Isis Unveiled*, kan det være på sin plass å minne leseren om det som ble sagt i bind I, på sidene 589-591 om en bestemt hellig øy i Sentralasia, og henvise ham til ytterligere detaljer i avsnittet "Guds sønner og den hellige øy" i forbindelse med 9. sang i 2. bind. Noen få forklaringer, om enn i fragmentarisk form, kan bistå de studerende med å få et glimt inn i dette mysterium.

For å konstatere i klare ord i det minste et forhold om disse mystiske "Guds sønner": Det var fra disse brahmaputraene at gamle tiders innviede brahminer, de høye dvijaer, med rette hevdet å nedstamme, mens moderne brahminer forsøker å få de lavere kaster til i bokstavelig forstand å tro at de er utgått like fra Brahmas munn. Dette er den esoteriske lære, som i tillegg tilføyer at selv om disse etterkommere (i åndelig forstand naturligvis) nedstammer fra "viljens og yogaens sønner", så ble de etter hvert delt i motsatte kjønn, som deres "kriyashakti"-forfedre også gjorde senere, så har selv deres degenererte etterkommere like frem til våre dager bevart en ærefrykt og respekt for deres skapende funksjon og betrakter den fremdeles som en religiøs seremoni, mens de mer siviliserte nasjoner bare anser den for å være en dyrisk funksjon. Sammenlign Vestens synspunkter og skikker på dette område med Manus lov om grihasta og det ekteskapelige liv. Den ekte brahmin er dermed virkelig "den, hvis syv forfedre har drukket måneplantens saft (soma)", og som er en "trisuparna", fordi han har forstått *vedanes* hemmelighet.

Enda i dag vet disse brahminer at i denne rases første begynnelse, da det psykiske og fysiske intellekt slumret og bevisstheten ennå var lite utviklet, var rasens åndelige ideer helt uten forbindelse med de fysiske omgivelser. At det *guddommelige* menneske bodde i sin dyriske - i det ytre menneskelige - form, og hvis det fantes instinkt i ham, så ville ingen selvbevissthet lyse opp i det latente femte prinsippets mørke. Da visdommens herrer, drevet av evolusjonens lov, tilførte ham bevissthetens gnist, var den første følelse den vekket til liv og virksomhet en fornemmelse av solidaritet og enhet med sine åndelige skapere. Likesom barnets første følelser rettes mot moderen og barnepiken, så retter den oppvåkne bevissthets første aspirasjoner hos urmennesket seg mot dem hvis element det følte i seg, som likevel var utenfor og uavhengig av det. Av denne følelse oppsto det en HENGIVENHET, og den ble den sterkeste drivkraft i hans natur, for det er den eneste som er naturlig og medfødt hos oss, og som vi finner hos små barn og hos dyrenes avkom. Denne følelse av ubendig, instinktiv aspirasjon i det primitive menneske er vakkert, man kan si intuitivt, beskrevet av Carlyle: "Det store, antikke hjerte," utbryter han, "hvor det likevel likner et barns i sitt enfold og en manns i sitt høytidelige alvor og dybde! Himmelen hvelver seg over ham hvor han enn går eller står på jorden, noe som gjør jorden til et mystisk tempel for ham og til en form for gudsdyrkelse. I solskinnnet oppfanger han glimt av strålende vesener, og engler svever omkring som Guds sendebud blant menneskene.... Undere og mirakler omgir mennesket; han lever i miraklets element¹ .... En stor pliktens lov, like opphøyet som de to uendeligheter (himmel og helvete), som gjorde alt annet smått, som tilintetgjorde alt annet, - det var og er virkeligheten; bare dens kledning er borte, dens vesen lever gjennom alle tider og i all evighet!"

Ja, den lever unektelig og har med hele sin uovervinnelige styrke og makt slått rot i det asiatiske, ariske hjerte like fra den tredje rase direkte gjennom dens første "tankefødte" sønner - fruktene av *kriyashakti*. Etter hvert som tidene gikk, frembrakte den hellige kaste av innviede bare sjelden fra tidsalder til tidsalder slike fullkomne skapninger: som i sitt indre var noe for seg, selv om de i sitt ytre liknet de som hadde frembrakt dem.

I den opprinnelige tredje rases barndom:

"En skapning av mer opphøyet art
var fremdeles savnet og derfor ble han dannet,
med bevissthet og imponerende størrelse
for å skape imperier og herske over resten. . ."

---

mulig å se sammenføringene, selv om flere steiner, som i Peru er 18 fot tykke, og i festningsmurene i Cuzco finnes det steiner som er enda større." (Acosta, vi, side 14.) "Murene i Syene, som ble bygget for 5400 år siden, da dette sted lå nøyaktig under vendekretsen, som ikke lenger er tilfelle, var konstruert slik at hele solskiven speilet seg i vannflaten ved middagstid nettopp i det øyeblikk da solvervet inntraff – en bragd som alle Europas astronomer med deres forente dyktighet nå ikke er i stand til å frembringe." (Kenealy, *Book og God*.)

¹ Det som var *naturlig* for det primitive menneske har nå blitt *mirakler* for oss, og det som for ham var mirakler kan ikke en gang uttrykkes i vårt språk.

Det ble frembrakt en slik skapning, et ferdig og perfekt redskap for de inkarnerte vesener fra de høyere sfærer, som straks tok bolig i disse former, som var født av den *åndelige* VILJE og menneskets naturlige, guddommelige kraft. Det var et barn av ren ånd, mentalt sett uten noen innflytelse fra det jordiske element. Bare dens fysiske skikkelse tilhørte tidens og tilværelsens verden, men den hadde sin intelligens direkte ovenfra. Den var den guddommelige visdoms levende tre og kan derfor sammenlignes med de nordiske sagnenes verdenstre, som ikke kan visne og dø før livets siste strid er utkjempet, selv om dragen Nidhug hele tiden gnager på dens røtter. Slik var det også for den første, helliggjengelige av kriyshakti, tidens tann gnaget på hans legeme, men røttene for hans indre vesens var uforgjengelige og sterke, fordi de vokste og utviklet seg i himmelen og ikke på jorden. Han var den første av de FØRSTE, og han var spiren til alle de øvrige. Det var andre "sønner av Kriyashakti" frembrakt ved en senere åndelig innsats; men den første har inntil denne dag forblitt spiren til den guddommelige kunnskap, den ene og høyeste blant de jordiske "visdommens sønner". Vi kan ikke si mer om dette tema, unntatt å tilføye at i alle tidsaldre – ja, selv i vår egen – har det vært store intellektuelle, som har hatt den rette forståelse av problemet.

Men hvordan har vårt fysiske legeme oppnådd den fullkommenhet det har i dag? Gjennom millioner av års evolusjon naturligvis, men aldri gjennom eller fra dyrene, som materialismen lærer. For som Carlyle sier: " ...Det innerste i vårt vesen, det mysterium i oss som kaller seg "jeg" – hvilke ord har vi for slikt? – det er et pust fra himmelen, hvor det høyeste vesen åpenbarer seg i mennesket. Dette legeme, disse evner, dette vårt liv, er ikke det alt sammen en kledning for det NAVNLØSE?"

Dette "pust fra himmelen" eller rettere pust fra livet, som Bibelen kalles *nephesh*, finnes i ethvert dyr, i hver eneste levende partikkel og i ethvert mineralatom. Men ingen av disse har som mennesket en bevissthet fra dette høyeste vesen¹, likesom det heller ikke er noen, som har slik guddommelige harmoni over sin skikkelse som mennesket. Ingen har sagt det bedre enn Novalis, og Carlyle gjentar hans ord:

"Det er bare ett tempel i universet, og det er menneskets legeme. Intet er helligere enn denne avanserte form. . . Vi berører himmelen når vi legger våre hender på det menneskelige legeme!" "Dette lyder nærmest som et retorisk utbrudd," sier Carlyle, "men det er det ikke. Ved å reflektere nærmere på det, vil det vise seg å være en vitenskapelig kjensgjerning; et uttrykk ...for de faktiske forhold. Vi er miraklenes mirakel – det store, uransakelige mysterium."

---

¹ Det finnes ingen nasjon i verden hvor følelsen av hengivenhet eller for religiøs mystisisme er mer utviklet og fremtredende enn blant hinduene. Registrer hva Max Müller sier om dette særegne og nasjonale trekk i sine verker. Det er en direkte arv fra de primitive *bevisste* mennesker av den tredje rasen.

7. sang: JORDMENNESKETS FORELDRE

1. OBSERVER DET SANSENDE, FORMLØSE LIVS BEGYNNELSE (A). FØRST DET GUDDOMMELIGE (redskap) (b), DEN ENE FRA MODERÅNDEN (atman). DERNEST DET ÅNDELIGE (atma-buddhi, ånd-sjel)¹ (c), (videre) DE TRE FRA DEN ENE (d), DE FIRE FRA DEN ENE (e), OG DE FEM (f), OG FRA DISSE DE TRE, DE FEM OG DE SYV (g). DET ER DE TREFOLDIGE OG DE FIRFOLDIGE NEDOVER, DE "TANKEFØDTE" SØNNER AV DEN FØRSTE HERRE (Avalokitesvhara), DE SKINNENDE SYV. ("byggmesterne").² DET ER DE SOM ER DEG, MEG, HAM, O LANOO; DE SOM VÅKER OVER DEG OG DIN MODER, BHUMI (jorden).

(a) De skapende maktens hierarki deles esoterisk på syv (fire og tre) innen de tolv store ordener, som representeres av de tolv zodiaktegn, hvor de manifesterte syv er forbundet med de syv planeter. Alle disse er inndelt i utallige grupper av guddommelig, åndelige, halvt åndelige og eteriske vesener.

Det viktigste av disse hierarkier er antydnet ved den store firfoldighet eller eksoterisk med Brahmas "fire legemer og tre egenskaper", og med Panchasyam, de fem Brahmaer eller de fem Dhyani-Buddhaer i det buddhistiske system.

Den høyeste gruppen er sammensatt av de såkalte guddommelige flammer, også omtalt som de "glødende løver" og "livets løver", hvor det esoteriske er trygt skjult i zodiaktegnet Løven. Det er *kjernen* i den høyere, guddommelige verden (se *kommentaren* på første side av Tillegget). Det er det formløse, glødende åndedrag, som i et aspekt er identisk med den høyere Sephirot-TRIADEN, som kabbalistene har plassert i den "arketypiske verden".

Det samme hierarki, med de samme tallstørrelser, finnes i det japanske system i "begynnelsen" slik det læres både innen shintoisme og av buddhistiske sekter. I dette systemet blir mennesket født før kosmos, fordi det guddommelige smelter sammen med det menneskelige og skaper – midtveis under sin nedstigning i stoffet – det synlige univers. Legendens personligheter, som Osmoie ærbødig bemerker "skal oppfattes som den stereotype legemliggjørelse av den høyere (hemmelige) lære og dens sublimе sannheter." Det vil kreve for stor plass å gjengi hele dette gamle system, men det kan ikke være av veien å si noen få ord om det. Det følgende er et kort sammendrag av denne skildring av menneskets og kosmos' skapelse, og den viser hvor nært de fjerneste oppfatninger sto til den samme arkaiske lære.

Da alt ennå var kaos (*Kon-ton*), kom tre åndelige vesener til syne på scenen for kommende skapelser: 1) *Ame no aki naka nushi no Kami*, "den guddommelige hersker i den midterste himmel", 2) *Taka mi onosubi no Kami*, "den opphøyde, keiserlige, guddommelige etterkommer av himmel og jord", og 3) *Kami mi musubi no Kami*, "gudenes ætling", enkelt nok.

De var uten form og substans (vår *arupa* triade), da verken den himmelske eller jordiske substans ennå var differensiert, "heller ikke var tingenes essens ennå dannet".

I *Zohar* – slik den nå er ordnet og gjengitt av Moses fra Leon med bistand av kristne, syriske og kaldeiske gnostikere i det 13. århundre, og korrigeret og revidert enda senere av mange kristne - og dermed er bare noe mindre eksoterisk enn selve *Bibelen* – fremtrer ikke lenger dette "guddommelige redskap" på samme måte som i den kaldeiske *Tallenes bok*. Sant nok bruker Ain Soph, det ABSOLUTTE, UENDELIGE INGEN-TING, også formen den ENE, det manifesterte "himmelske menneske" (den FØRSTE ÅRSÅK) som sitt redskap (*Mercabah* på hebraisk, *Vahan* på sanskrit), eller det redskap som det stiger ned med og manifesterer seg ved i fenomenenes verden. Men kabbalistene forklarer verken hvordan det ABSOLUTTE kan benytte eller utfolde noen som helst egenskap, da det som det absolutte er blottet for egenskaper. Heller ikke forklarer de at det i virkeligheten er den første årsak (Platons logos), den opprinnelige og evige IDE, som så og si manifesterer seg gjennom Adam Kadmon, den *andre* logos. I *Tallenes bok* er det forklart at EN (eller *Ain*, *Aiôr*) er det eneste selveksisterende, mens dets "dyp" (gnostikernes *bythos* eller *buthon*, som kalles *propator*) bare er periodisk. Det sistnevnte er Brahma, differensiert fra Brahman eller Parabrahman. Det er dypet, lysets kilde, eller *propator*, som er

¹ Dette gjelder de kosmiske prinsipper.

² De syv skapende rishier som nå er forbundet med stjernebildet Store Bjørn.

den *umanifesterte* logos eller den abstrakte *ide*, og ikke Ain Soph, *hvis stråle* benytter Adam Kadmon - eller den manifesterte logos (det objektive univers), "maskulint og feminint" - som redskap for å manifestere seg. I *Zohar* leser vi imidlertid følgende urimelighet: "*Senior occultatus est et absconditus; Microprosopus manifestus est, et non manifestus.*" (Den skjulte eldre er tilbaketrukket; Microprosopus er manifestert og ikke manifestert.) (Rosenroth. *Liber Mysteriorum*, VI, 1.) Dette er en villfarelse, da *mikroprosopus* eller *mikrokosmos* bare kan eksistere i sine manifestasjonsperioder og tilintetgjøres under mahapralayaene. Rosenroths *Kabbala* er ingen veileder, men svært ofte en gåte.

(b) Som i det japanske system, i det egyptiske og enhver gammel kosmogoni blir de tre nedstigende grupper tent ved den guddommelige FLAMME, den "Ene". Fordi de har sin potensielle væren i den høyere gruppe, blir de nå klart atskilte vesener. De kalles "livets jomfruer", den "store illusjon", osv., osv., og kollektivt den "sekstakkede stjerne". Den er i nesten enhver religion symbolet for logos som den første utstrømning. I India er den Vishnus tegn (*chakraet* eller hjulet) og i Kabbalaen symbolet for Tetragrammaton, "han med de fire bokstaver" eller metaforisk "mikroprosopus' lemmer", som er henholdsvis ti og seks. De senere kabbalister, særlig de kristne mystikerne, har imidlertid ødelagt dette praktfulle symbol.¹ For det himmelske menneskes "ti lemmer" er de ti Sefirot, men det første himmelske menneske er universets *umanifesterte* ånd og burde aldri nedvurderes som mikroprosopus - det mindre ansikt, prototypen for mennesket på det jordiske plan.² Dette skal vi komme tilbake til senere. Den sekstakkede stjerne henviser til de seks krefter eller makter i naturen, de seks plan, prinsipper, osv., osv., som alle sammenfattes av den syvende eller stjernens midtpunkt. Alle disse, både de høyere og de lavere hierarkier, utgår fra den "himmelske jomfru"³, den store moder i alle religioner, den androgyne, Sefhira-Adam-Kadmon. I sin *enhet* er urlysset det syvende eller høyeste prinsipp, *daivi-prakriti*, lyset fra den *umanifesterte* Logos. Men når den er differensiert blir den *Fohat* eller de "syv sønner". Det første er symbolisert ved midtpunktet i den dobbelte trekant, de siste ved selve sekskanten eller mikroprosopus' "seks lemmer", hvor det syvende er Malkuth, de kristne kabbalisters "brud", eller vår jord. Derfor formuleringen:

Den første etter den "Ene" er guddommelige ild, den andre ild og eter, den tredje er sammensatt av ild, eter og vann, den fjerde av ild, eter, vann og luft.⁴ Den Ene har intet å gjøre med menneskeberende kloder, men med de indre, usynlige sfærer. De "førstefødte" er LIVET, universets hjerte og puls-slag; den neste er dets TANKE eller bevissthet⁵, som det sies i kommentaren.

(c) Den *andre orden* av himmelske vesener, de fra ild og eter (tilsvarende ånd og sjel, eller atma-buddhi), hvis navn er legio, er ennå formløse, men mer "substansielle". De er den første differensiering i den sekundære evolusjon eller "skapelse" – et villedende uttrykk. Som benevnelsen viser, er de prototyper for de inkarnerende jivaer eller monader, og består av livets glødende ånd. Det er gjennom dem strålen passerer, som en ren solstråle, som forsyner dem med deres fremtidige redskap, den guddommelige sjel, buddhi. De står i direkte forbindelse med herskarene i *vårt* solsystems høyere verden. Fra disse tofoldige *enheter* utgår de *trefoldige*.

¹ Faktisk blir nå mikroprosopus – som i filosofisk forstand er klart atskilt fra det *umanifesterte* evige logos "ett med Faderen" – etter århundrer vedvarende anstrengelser, etter sofisterier og paradokser, endelig betraktet som ett med Jehova, eller med den ene, levende Gud (!), skjønt Jehova ikke er noe bedre enn Binah, en kvinnelig Sefirot. Dette faktum kan ikke påpekes for ofte overfor leseren.

² Mikroprosopus er, som nettopp opplyst, den manifesterte logos, som det finnes mange av.

³ Sefhira er kronen, KETHER, men bare i abstrakt forstand, som matematisk x , (en ukjent mengde). På den differensierte naturs plan er hun det kvinnelige motstykke til Adam Kadmon - den første androgyne. Kabbalaen lærer at ordene "*Fiat lux*" (1. Mosebok, I) henviser til dannelsen og evolusjonen av Sefirot, og ikke til lys i motsetning til mørke. Rabbi Simeon sier: "Mine venner og kamerater, mennesket som utstrømning var både mann og kvinne, i sannhet Adam Kadmon, og det er meningen med ordene: "Det ble lys. Og det ble lys." Og det er det tofoldige menneske. (*Aufzüge aus dem Zohar*, sidene 13-15.)

⁴ Se neste fotnote. Disse elementer ild, luft osv.. er ikke våre sammensatte elementer.

⁵ Denne "bevissthet" har ingen relasjon til vår bevissthet. Selv om bevisstheten for den "ene manifesterte" ikke er absolutt, er den likevel ubetinget. Mahat (det universelle sinn) er det første produkt av Brahma-skaperen, men også av pradhana (det udifferensierte stoff).

Når det i den japanske kosmogoni viser seg en eggliktende kjerne i den kaotiske masse, som i seg selv rommer kimen og muligheten for alt universelt som jordisk liv, er det de ovennevnte "trefoldige", som differensieres. "Det mannlige, eteriske" (*Yo*) prinsipp stiger opp og det grovere eller mer materielle, kvinnelige prinsipp (*In*) synker ned i stoffets univers, når det skjer en atskillelse mellom det himmelske og det jordiske. Av dette oppstår det kvinnelige, moderen, og det første rudimentære, objektive vesen er født. Det er eterisk, uten form og kjønn. Likevel er det av dette og moderen at de syv guddommelige ånder fødes, de ånder, som *de syv skapelser* utgår fra, akkurat som de syv *slett disponerte* (materielle) ånder blir født i Codex Nazaraeus av Karabtanos og moderen *Spiritus*. Det ville kreve for mye plass å angi de japanske navn, men når de er oversatt følger de denne orden:

(1) Den "usynlige ugifte", som er den skapende logos av den ikke-skapende "Fader", eller manifestasjonen av sistnevntes skapende evne.

(2) "Ånden (eller Guden) for de stråleløse dybder" (av kaos), som blir differensiert stoff, eller verdensstoffet, også mineralriket.

(3) "Ånden for planteriket" over "overdådig plantevekst".

(4) Denne er av natur dual, da den både er "Jordens ånd" eller "sandets ånd", den første rommer potensielt det mannlige element, den siste det kvinnelige element, og de to utgjør til sammen en kombinert enhet.

Disse to var ETT, likevel uten bevissthet om å være to.

Denne dualitet rommet (a) *Isu no gai no Kami*, det mannlige, mørke og muskuløse vesen, og b) *Eku gai no Kami*, det kvinnelige, lyse, svakere eller mer følsomme vesen. Deretter:

(5 og 6) Åndene, som var androgyne eller tvekjønnede, og til sist:

(7) Den *syvende* ånd, den siste som utgår fra "moderen", som fremtrer som den første guddommelige menneskelige form, og tydelig er mannlig eller kvinnelig. Det var den syvende "skapelse" som i Puranaene, hvor mennesket er Brahmas syvende skaperverk.

Disse, *Tsanagi-Tsanami*, steg ned i universet ved den himmelske bro (melkeveien), og da "Tsanagi langt nede så en kaotisk masse av skyer og vann, stakk han sitt juvelbesatte spyd ned i dypet, og det tørre land kom til syne." Så skiltes de to for å utforske *Onokoro*, den nyskapte øy-verden, osv., osv. (*Omoie*.)

Slik lyder de japanske eksoteriske fabler, i et skall som skjuler den samme kjerne av sannhet som i den hemmelige lære.

(d) Den *tredje* orden svarer til *atma-buddhi-manas*, ånd, sjel og intellekt, og kalles "triadene".

(e) Den *fjerde* orden er stofflige vesener. Det er den høyeste gruppe blant rupaene (de atomiske former¹). Det er barnehage for de menneskelige, bevisste, åndelige sjeler. De kalles "de uforgjengelige

¹ Det er verd å legge merke til at moderne kjemi, som avviser som overtro både okkultismens og religionens teori om stofflige og usynlige vesener, som engler, elementaler, osv. – naturligvis uten noensinne å ha satt seg inn i disse ulegemlige veseners filosofi eller tenkt på dem – likevel gjennom iakttagelser og oppdagelser ubevisst er blitt tvunget til å anerkjenne og anvende samme progresjonsforhold og orden i de kjemiske atomers evolusjon, som okkultismen gjør, både for dhyaniere og atomer, da analogi er den første lov. Som vi har sett ovenfor, er den allerførste gruppe av rupa-engler firfoldig, hvor et element tilføyes hver gruppe i synkende orden. På samme måte er atomene - ved å anvende kjemiens terminologi - monatomiske, diatomiske, tetraatomiske osv., i synkende rekkefølge. Det bør erindres at ild, vann og luft eller den såkalte "primære skapelsens elementer", ikke er de sammensatte elementer de er på jorden, men numenale, homogene – det åndelige i dem. Deretter følger de syvfoldige grupper eller herskarene. Hvis disse veseners naturer plasseres på parallelle linjer i et diagram sammen med atomene, ville det komme til syne at de i synkende rekkefølge analogt nøyaktig svarer til de sammensatte elementer. Dette gjelder naturligvis bare diagrammer oppstilt av okkultister. Hvis rekkefølgen av englevesener ble oppstilt på parallelle linjer med rekken av vitenskapens kjemiske atomer - fra det hypotetiske helium ned til uran - ville de selvsagt avvike fra hverandre. For disse har i forhold til astralplanet bare de fire laveste ordener, da atomets eller snarere molekylets eller det kjemiske elements tre høyere prinsipper bare er synlige for den innviede Dangmas øye. Hvis kjemien ønsket å komme inn på den rette vei, ville den måtte korrigere sin tabellariske oversikt til okkultistenes – noe den vil nekte å gjøre. I esoterisk filosofi relaterer enhver fysisk partikkel seg og beror på sitt høyere *numenon* – det vesen hvis essens det tilhører. Da det øvre styrer det nedre, utvikler det åndelige seg av det guddommelige, det psykisk-mentale av det åndelige – påvirket på sitt lavere plan av det astrale – da hele den levende og (tilsynelatende) livløse natur utvikler seg langs parallelle linjer og henter sine egenskaper både ovenfra og nedenfra.

jivaer” og utgjør, gjennom den orden som ligger under deres egen, den første gruppe av den første syvfoldige¹ hærskere – det store mysterium omkring menneskelig bevisst og intellektuell eksistens. For dette er det område hvor det *fraværende* frø ligger skjult, som *vil falle ned i forplantning*. Dette frøet vil bli den åndelige kraften i den fysiske celle som veileder utviklingen av embryoet, og som er årsak til den arvelige overføring av evner og alle menneskets iboende egenskaper. Den darwinistiske teori om overføring av ervervede evner blir verken lært eller godtatt av okkultismen, hvor evolusjonen utvikler seg langs helt andre linjer; hvor det fysiske ifølge esoterisk lære gradvis utvikler seg av det åndelige, mentale og psykiske. Denne indre sjel i den fysiske celle – dette ”åndelige plasma” som dominerer frøplasmaet – er den nøkkel som en dag vil åpne porten til det ukjente land for biologene, som nå kalles embryologiens dunkle mysterium.

(f) Den femte orden er meget gåtefull, da den er forbundet med den mikrokosmiske pentagon, den femtakkede stjerne som symboliserer mennesket. I India og Egypt var disse dhyanier forbundet med krokodillen, og deres bolig er i Steinbukken. Dette er konvertible begreper i indisk astrologi, da dette (tiende) zodiaktegnet kalles *Makara*, som løselig kan oversettes til "krokodille". Selve ordet blir okkult fortolket på flere måter, noe som vil fremgå etter hvert. I Egypt ble den avdøde - hvis symbol er pentagrammet eller den femtakkede stjerne, hvor takkene symboliserer en manns lemmer – symbolsk forvandlet til en krokodille: Sebahk eller Sevehk "eller ”syvende”, som hr. Gerald Massey sier, og fremstiller det som en slags intelligens, som i realiteten er en drage og ikke en krokodille. Han er ”visdommens drage” eller manas, den menneskelige sjel, sinnet, det intelligente prinsipp, som i vår esoteriske filosofi kalles det "femte" prinsipp.

I kapitell xxxviii i "Dødeboken" eller *Ritualet* sier den avdøde "Osiris-blevne" i form av en mumifisert gud med krokodillehode:

(1) "Jeg er guden (krokodillen) som hersker over frykten . . . ved ankomsten av hans sjel blant mennesker. Jeg er krokodilleguden frembrakt for å ødelegge" (en hentydning til ødeleggelsen av den guddommelige, åndelige renhet når mennesket skaffer seg kunnskap om godt og ondt, også til de ”falne” guder eller engler i enhver teogoni).

(2) "Jeg er den store Horus' fisk (da *Makara* er ”krokodillen”, Varunas redskap.) Jeg er ett med Sektem."

Denne siste setning bekrefter og gjentar læren i den esoteriske ”buddhisme”, for den hentyder direkte til det femte prinsipp (manas), eller til den mest åndelige del av dets essens, som etter menneskets død smelter sammen med, absorberes av og blir ett med atma-buddhi. For Se-khen er guden Khems (Horus-Osiris, eller far og sønn) bolig eller *loka* og altså atma-buddhis "devachan". I ritualet for de døde fremgår det, hvordan den avdøde går inn i Sekhem med Horus-Thot og ”kommer ut igjen som ren ånd” (lxiv, 29). Så den døde sier (v. 130): "Jeg ser former av (meg selv som ulike) mennesker, som stadig forvandles . . . Jeg kjenner dette (kapitlet). Den som kjenner det . . . antar alle slags levende former.

Og i vers 35 sier den avdøde og med et magisk formular henvender seg til det, som i den egyptiske esoterisme kalles ”forfedrenes hjerte” eller det reinkarnerende prinsipp, det permanente EGO:

"O mitt hjerte, mine forfedres hjerte, som er nødvendig for mine forvandlinger . . . skill deg ikke fra meg foran vektens vokter. Du er min personlighet i mitt bryst, den guddommelige ledsager, som *våker over mine kjødelige boliger* (legemer) . . ."

Det er i Sekhem "det mystiske ansikt" ligger skjult eller det virkelige menneske er skjult under den falske personlighet, Egypts trefoldige krokodille, symbolet for den høyere treenighet eller den menneskelige triade, *atma*, *buddhi* og *manas*.² I alle de gamle papyrusskriftene kalles krokodillen *Sebek*

¹ Tallet syv innebærer ikke bare syv vesener, men syv grupper eller hærskarer, som allerede forklart. Den høyeste gruppen, asuraene, født av Brahmas første legeme, som forvandlet seg til "natten" - er syvfoldige, dvs. like-som pitriene delt i syv klasser, hvorav de tre er uten legemer (arupa) og fire har legemer (se Vishnu Purana, 1. bok). De er faktisk i større grad våre pitrier (forfedre) enn de pitrier som projiserte de første fysiske mennesker.

² En av forklaringene på dette egyptiske, religiøse symbols virkelige men skjulte betydning er enkel. Krokodillen er den første som venter og møter morgensolens fortærende luer, og kom tidlig til å personifisere solvarmen. Når solen steg opp, var det som om ankomsten på jorden og blant menneskene ”av den guddommelige sjel, som besjeler gudene”. Herav den merkelige symbolikken. Mumien fremtrådte med krokodillehode for å vise at den var en sjel, som kom fra jorden.

(syvende), mens vann esoterisk er det femte prinsipp, og som allerede nevnt påviser hr. Gerald Massey at krokodillen var den "syvende sjel, den høyeste av de syv – den usette seer." Selv eksoterisk er *Sekhem* guden Khems bolig, og Khem er Horus, som hevner sin far Osiris' død, og dermed straffer mennesket for dets synder, når det blir en diskarnert sjel. Dermed ble den avdøde "Osiris-blevne" til guden Khem, som "samler på *Aanroos* mark", dvs, han oppnår enten sin belønning eller sin straff, da denne mark er det himmelske sted (devachan), hvor den avdøde blir gitt *hvete*, den guddommelige rettferdighets føde. Den femte gruppe av himmelske vesener antas å romme i seg selv universets åndelige og fysiske aspekters duale egenskaper, de to poler så og si, av Mahat, den universelle intelligens, og menneskets dobbeltnatur, den åndelige og den fysiske. Herav tallet fem, multiplisert til ti, og forbundet med *Makara*, det tiende tegn i zodiakken.

(g) De sjette og syvende gruppene tar del i firfoldighetens lavere egenskaper. Det er bevisste, eteriske vesener, like usynlige som eter og skyter ut som greiner av et tre fra den første sentrale gruppe av de fire, og skyter på sin side ut utallige sidegrupper, hvor de laveste er naturåndene eller elementalene i talløse arter og varianter, fra de formløse og ustofflige – deres skaperes ideale TANKER – ned til det atomiske, som for mennesket er usynlige organismer. Disse sistnevnte betraktes som "atomenes ånder", for de er den første forflytning (bakover) fra det fysiske atom - sansende, men ikke intelligente vesener. De er alle underkastet karma og må avvikle den i hver livsperiode. For som læren sier, det finnes ingen privilegerte vesener i universet, verken i vårt eller i andre systemer, i de ytre eller indre verdener,¹ som englene i den vestlige og jødiske religion. En Dhyan-Chohan må bli en slik. Han kan ikke bli født eller plutselig tre frem på livets plan som en fullt utviklet engel. Det himmelske hierarki i nåværende manvantara vil i neste livssyklus bli overført til en høyere og mer avansert verden, og vil dermed gi plass for et nytt hierarki, som vil sammensettes av de utvalgte blant vår menneskehet. Væren er en endeløs syklus innenfor den ene, absolutte evighet, og innen den finnes utallige indre, endelige og betingede sykluser. De som er skapt som guder, vil ikke oppnå noen personlig fortjeneste ved å være guder. En slik klasse vesener, som er fullkomne bare som følge av deres medfødte plettfriske natur, ville i forhold til den kjempende og lidende menneskehet, og enda laverestående skapninger, være symbol for en evig urettferdighet av ganske satanisk art, en alltid nærværende forbrytelse. Det er en abnormitet og umulighet i naturen. Derfor må de "fire" og de "tre" inkarnere som alle andre vesener må. Dessuten forblir denne sjette gruppe nærmest uatskillelig fra mennesket, som med unntak av sitt høyeste og sitt laveste prinsipp, eller sin ånd og sitt legeme, henter alt fra den, da de fem midterste, menneskelige prinsipper er selve essensen av disse dhyanier.² Bare den guddommelige stråle (atman) utgår direkte fra den Ene. Hvis man spør, hvordan det kan gå til, hvordan det er mulig å forestille seg at disse "guder" eller engler, på samme tid kan være deres egne utstrømninger og deres personlige selv? Er det på samme måte som i den materielle verden, hvor sønnen (på en måte) er sin far, er hans blod, bein av hans bein og kjøtt av hans kjøtt? Til dette svarer lærerne: "Akkurat slik er det" Man må trenge dypt inn i tilværelsens mysterium, før man fullt ut kan fatte denne sannhet.

2. DEN ENE STRÅLE MANGFOLDIGGJØR DE MINDRE STRÅLER. LIVET KOMMER FØR FORMEN, OG LIVET OVERLEVER DET SISTE ATOMET (av formen, sthula sharira, det ytre legeme). GJENNOM DE UTALLIGE STRÅLER GÅR LIVSSTRÅLEN, DEN ENE, SOM EN TRÅD GJENNOM MANGE PERLER (a).

(a) Dette vers uttrykker unnfangelsen – på helt vedantisk vis, som allerede forklart annet sted – som en livstråd, *sutratma*, som gjennomløper suksessive slektsledd. Hvordan kan dette forklares? Ved å anvende en lignelse, en kjent illustrasjon, selv om den nødvendigvis er ufullkommen, som alle våre tilgjengelige analogier må være. Men før jeg gjør det, vil jeg spørre om den prosess, hvor et foster vokser og utvikler seg til et sunt spebarn, som veier flere pund, synes *unaturlig*, minst av alt "overnatur-

¹ Når en verden kalles "en høyere verden", er den ikke høyere som følge av dens lokalisering, men fordi den er overlegen i kvalitet eller essens. Likevel blir slike verdener vanligvis oppfattet av de profane som "himmelen" og lokalisert over våre hoder.

² Paracelsus kaller dem *flagæ*, de kristne, "skytseenglene" og okkultistene, "forfedrene, pitriene". Det er de *seksfoldige* Dhyan-Chohaner, hvis legemer er sammensatt av de seks åndelige elementer – i virkeligheten mennesker minus det fysiske legeme.

lig", for noen av oss, og hva utvikler den seg av? Fra oppdeling av et uendelig lite egg og en spermatozoon, og senere ser vi babyen utvikle seg til en seks fot høy mann! Dette gjelder den atomiske og fysiske ekspansjon fra noe mikroskopisk lite til noe meget stort, fra det som – for det blotte øye – er usynlig, til det synlige og objektive. Vitenskapen har forklart alt dette, og jeg tør si, dens embryologiske, biologiske og fysiologiske teorier er riktige nok hva gjelder den nøyaktige iakttagelse av materialet. Ikke desto mindre er de to hovedproblemene for embryologien – nemlig hvilke krefter som er i virksomhet ved dannelsen av fosteret, og årsaken til ”arvelige overføring” av fysisk, moralsk og mental likhet – aldri blitt skikkelig besvart. De vil heller aldri bli forstått, før vitenskapsmennene nedlater seg til å akseptere de okkulte teorier.¹ Når dette fysiske fenomen ikke forbauser noen, unntatt de problemer det skaper for embryologene, hvorfor skulle vår intellektuelle og indre vekst, utviklingen av det menneskelig-åndelige til det guddommelig-åndelige bli betraktet, slik det synes, å være mer umulig enn det andre? Nå til liknelsen.

Kompletter det fysiske plasma som er nevnt i siste fotnote, menneskets ”kimcelle” med alle dens materielle muligheter med det ”åndelige plasma” så og si, eller det fluidum, som inneholder de fem lavere prinsipper fra de seks-prinsipielle dhyanier – og du har hemmeligheten, hvis du er åndelig nok til å forstå den.

"Når den dyriske manns sed kastes i den dyriske kvinnes jord, kan ikke denne sed spire med mindre den er blitt befruktet av de fem dyder (fluidumet eller utstrømningen av prinsippene) fra det seksfoldige himmelske menneske. Derfor fremstilles mikrokosmos som en femtakket stjerne innen et sekstakket makrokosmos." ("Anthropos", et verk om okkult embryologi, 1. bok.). Altså: "Jivas funksjoner på jorden er av femfoldig karakter. I mineralatomet er den forbundet med jordåndenes (de seksfoldige dhyaniers) laveste prinsipper; i planten med deres annet prinsipp – *prana* (livet); i dyret med disse pluss det tredje og det fjerde; og i mennesket må kimen motta frukten av alle fem. Hvis ikke vil han ikke bli født som noe høyere enn et dyr", nemlig med medfødt idioti. Derfor er det bare i mennesket av jivaen er komplett. Når det gjelder hans syvende prinsipp, så er det bare en av strålene fra den universelle sol. Hver rasjonell skapning mottar bare som et midlertidig lån det som han må levere tilbake til kilden, mens hans fysiske legeme skapes av de laveste jordiske liv gjennom fysisk, kjemisk og fysiologisk evolusjon. "De salige har ingenting med materiens renselse å gjøre." (Kabbala, den kaldeiske tallenes bok.)

Dette vil altså si: Menneskeheten er i sin første prototypiske, skyggeaktige form avkom av livets Elohim (eller pitriene). I sitt kvalitative og fysiske aspekt er den det direkte avkom av ”forfedrene”, de laveste dhyanier, eller jordånder. For sin moralske, psykiske og åndelige natur står den i gjeld til en

---

¹ Det ville være uklokt av materialistene og tilhengere av den darwinistiske utviklingslære å akseptere de nylig utarbeidede teorier av professor Weissmann, forfatter av *Beiträge zur Descendenzlehre*, med hensyn til det ene av embryologiens to nevnte mysterier, som nevnt ovenfor, som han tror han har løst. For når det er forklart, vil vitenskapen være gått over på det virkelig okkulte område, og alltid ha forlatt det transformasjonens rike, som Darwin belærer oss om. Sett fra materialismens synspunkt er de to teorier uforenlige. Sett fra okkultistene løser det alle disse mysterier. De som ikke kjent med den nye oppdagelse, som professor Weissmann – en gang en ivrig darwinist – har gjort, bør snarest ta igjen det forsømte. Den tyske embryolog-filosof viser – og går da over hodene på greske Hippokrates og Aristoteles, like tilbake til de gamle ariske lære - hvordan en ørliten celle blant millioner andre virksomme celler ved dannelsen av en organisme, alene og uten hjelp, ved stadig deling og formering, bestemmer det korrekte utseende for det fremtidige menneske (eller dyr) med sine fysiske, mentale og psykiske egenskaper. Det er denne cellen, som påtrykker det nye individs ansikt og skikkelse fra foreldrene eller noen andre fjerne forfedre. Det er også denne cellen som overfører stamfedrenes intellektuelle og mentale eiddommeligheter, og slik videre. Dette plasma er den udødelige del av vårt legeme og utvikles gjennom en suksessiv assimileringssprosess. Darwins teori, som betrakter den embryologiske celle som essensen eller ekstraktet av alle andre celler, er tilsidesatt, fordi den ikke kan forklare arvelige overføringer. Det er bare to måter å forklare den arvelige overføring; enten er kimcellens substans utstyrt med evnen til å springe over hele rekken av transformasjoner, som fører til dannelsen av en særskilt organisme og deretter til reproduksjon av identiske kimceller, eller så oppstår disse kimceller slett ikke i individets legeme, men kommer direkte fra stamfarens kimcelle, som er gått fra far til sønn gjennom flere slektsledd. Det er denne siste hypotese Weissmann har akseptert og arbeider med, og det er i denne cellen han finner den udødelige del av mennesket. Det er alt sammen bra, men når denne nesten korrekte teori er godtatt, hvordan vil biologene forklare denne evige celledes første tilsynekomst? Med mindre mennesket "vokste" som en "udødelig Topsy", og slett ikke er født men falt fra skyene, hvordan ble da denne embryologiske celle tilført ham?

gruppe guddommelige vesener, hvis navn og egenskaper vil bli omtalt i 2. bok. Kollektivt er menneskene et håndverk av forskjellige skarer av ånder, individuelt er de boliger for disse skarer og noen ganger og enkeltvis, redskaper for noen av dem. I vår nåværende helt materielle femte rase er den fjerde jordbundne ånd ennå sterk i oss; men vi nærmer oss det tidspunkt da evolusjonens pendel avgjort vil svinge oppover og bringe menneskeheten på linje med den opprinnelige tredje rottrase med hensyn til åndelighet. I sin barndom var menneskeheten helt og holdent denne engleskare, som var de iboende ånder, som besjelte den fjerde rases uhyrlige og gigantiske, jordiske legemer – bygget av (som de også er nå) og sammensatt av talløse myriader av liv.¹ Denne setningen vil bli forklart senere i denne kommentaren. Disse legemer er forbedret i struktur og i formens symmetri. De har vokst og utviklet seg med den kloden som bærer dem, men den fysiske forbedringen fant sted på bekostning av naturen og det indre, åndelige menneske. De tre midtre prinsipper på jorden og i mennesket ble for hver rase mer materielle, hvor sjelen trådte tilbake for å gi plass til det fysiske intellekt, og elementenes essens ble de materielle og sammensatte elementer vi nå kjenner.

Mennesket er ikke og kunne aldri bli et komplett produkt av "herren Gud"; men det *er* et barn av *Elohim*, så tilfeldig forandret til det enkle, maskuline kjønn. De første dhyaniene som fikk i oppdrag å "skape" mennesket i sitt bilde, kunne bare avkaste sine skygger, en skjør modell som stoffets naturånder arbeidet på. (Se 2. bok.) Mennesket er fysisk uten tvil skapt av jordens støv, men mange har skapt og formet det. Heller ikke kan det sies at "Gud Herren blåste livets ånde inn i hans nesebor", med mindre denne Gud identifiserer med det "ENE LIV", allestedsnærværende men usynlig, og med mindre den samme handling tilskriver "Gud" på vegne av hver *levende sjel* – eller *Nephesch*, som er den *vital*e sjel og ikke den guddommelige ånd eller *ruach*, som alene sikrer mennesket en guddommelig grad av udødelighet, som intet dyr noensinne kan oppnå i denne inkarnasjonssyklus. Det er den utilstrekkelige inndeling gjort av jødene, og nå også av våre vestlige metafysikere, som ikke visste og heller ikke var i stand til å forstå eller å akseptere at mennesket er mer enn et trefoldig vesen – ånd, sjel og legeme – og dermed forveksle "livsånden" med den udødelige "ånd".² Dette omfatter også direkte de protestantiske teologers, som ved oversettelsen av 8. vers i kapittel III i det fjerde evangelium helt har ødelagt meningen. Oversettelsen lyder: "Vinden blåser hvor den vil.", istedenfor "Ånden går hvor den vil.", som det står i originalen og i oversettelsen til den gresk-katolske kirke.

Derfor er forholdet mellom filosofien om menneskets psykiske, åndelige og mentale natur og dets fysiske funksjoner i en nær uløselig forvirring. Verken den gamle ariske eller den egyptiske psykologi er riktig forstått. Den kan heller ikke innpasses uten å akseptere den esoteriske syvfoldighet, eller i ethvert tilfelle den vediske femfoldige inndeling av menneskets indre prinsipper. I motsatt fall vil det for alltid være umulig å forstå de metafysiske og rent psykiske og endog fysiologiske relasjoner mel-

¹ Vitenskapen, som svakt aner sannheten, kan finne bakterier og andre ørsmå vesener i det menneskelige legeme, og betrakte dem som tilfeldige og unormale gjester, som bringer med seg sykdommer. Okkultismen - som vurderer som liv ethvert atom og molekyl enten i et mineral eller i menneskets legeme, i luft, ild eller vann - fastslår at hele vårt legeme er bygget av slike liv, og at den minste bakterie som kan sees i mikroskopet har tilsvarende størrelse i sammenligning som en elefant i forhold til det minste infusjonsdyr.

² Den lærde og meget filosofiske forfatter av "New Aspects of Life" vil gjøre sine lesere oppmerksomme på at *nephesch chaiah* (den levende sjel) ifølge hebreerne, "utgikk fra eller var frembrakt ved innblåsning av ånden eller livets ånde i menneskets oppvekkende legeme, og at den erstattet og tok plassen til den ånd i det således skapte selv, slik at ånden gikk inn i, tapt av syne og forsvant i den levende sjel." Han tror det menneskelige legeme bør betraktes som en form, i og av hvilken sjelen (som han synes å stille på et høyere trinn enn ånden) utvikler seg. Betraktet *funksjonelt* og fra et aktivitetsstandpunkt står sjelen unektelig høyere i denne mayas endelige og betingede verden. Sjelen, sier han, "blir til sist dannet av menneskets levende kropp". Forfatteren identifiserer dermed simpelthen "ånden" (atma) med "livets ånde". De østlige okkultister vil ha innvendinger til dette utsagn, for det bygger på en feilaktig oppfatning om at *prana* og *atma* eller *jivatma* er et og det samme. Forfatteren understøtter argumentet ved å vise at de gamle hebreere, grekerne og enda romerne med *ruach*, *pneuma* og *spiritus* mente vind, som unektelig gjelder jødene og er sannsynlig for grekerne og romerne, da det greske ordet *anamos* (vind) og det latinske *anima* "sjel" har et betenkelig slektskap.

Dette er trukket meget langt. Et legitimt grunnlag for å få avgjort dette spørsmål kan neppe finnes, da hr. Pratt synes å være en praktisk og realistisk metafysiker, en slags kabbalistisk positivist, mens de østlige metafysikerne, særlig vedantistene, er idealister. Okkultistene tilhører også den ytterliggående, esoteriske, vedantistiske skole, og de kaller det Ene liv (Parabrahman), det store åndedrag og virvelvinden, men de skiller det syvende prinsipp helt ut fra stoffet uten å ha noen relasjon eller forbindelse til det.

lom Dhyan-Chohanene, eller englene, på den ene plan, og menneskeheten på det andre. Intet østlig (arisk) esoterisk arbeid er så langt publisert, men vi disponerer egyptiske papyrusskrifter som tydelig taler om de syv prinsipper eller "menneskets syv sjeler".¹ I *Dødeboken* finnes en fullstendig liste over de "forvandlinger" enhver avdød gjennomgår, idet han avlegger den ene etter det andre av alle disse prinsipper, som for tydelighetens skyld er materialisert og gjort til eteriske vesener eller legemer. Vi må imidlertid minne alle de som prøver å påvise at de gamle egyptere ikke kjente noe til eller lærte om reinkarnasjon; at den døde "sjel" (eller *ego* eller *selvet*) sies å leve i all evighet: den er udødelig, "samtidig med og forsvinner med solbåten", dvs. i nødvendighetens syklus. Denne "sjel" *utgår fra tiaou* (*livsårsakens* rike) og slutter seg til de levende på jorden *om dagen* for å vende tilbake til *tiaou* hver natt. Dette er et uttrykk for egoets periodiske eksistens. (Book of the Dead, cvxlvi.)

Skyggen, den astrale form, blir tilintetgjort, "fortært av Uræus" (cxlix, 51), tankeformen vil bli tilintetgjort, og de to tvillinger (det fjerde og det femte prinsipp) blir spredt; men sjelsfuglen, "den guddommelige svale - flammens Uræus" (manas og atma-buddhi) vil leve i evigheten, for de er deres moders ektefeller.²

Bare like frembringer like. Jorden skjenker mennesket dets legeme og gudene (dhyaniene) hans fem indre prinsipper, den psykiske skygge, hvis belivende prinsipp ofte er disse gudene. ÅNDEN (atman) er en og udelt. Den er ikke i *tiaou*.

For hva er *tiaou*? De hyppige hentydninger til dette i "Dødeboken" inneholder et mysterium. *Tiaou* er den vei solen følger om natten, den lavere hemisfære eller egypternes underverden, som de plasserte på *månens skjulte side*. I deres esoterisme kom det menneskelige vesen fra Månen (et tredobbelt mysterium, på en gang astronomisk, fysiologisk og psykisk), som krysset hele tilværelsens syklus for å vende tilbake til sitt fødested og igjen utgå derfra. Den avdøde sees å ankomme i Vesten, motta sin dom foran Osiris, oppstå som guden Horus, og sirkle rundt i stjernehimmelen, som er en allegorisk innlevelse med Ra, solen. Etter å ha overskredet *Nut* (den himmelske avgrunn), vender han atter tilbake til *tiaou*, assimilerer seg med Osiris, som livets og reproduksjonens gud bor i Månen. Plutarch (*Isis og Osiris*, xliii) viser at egypterne feiret en fest som kaltes "Osiris' inntog på Månen". I kap. xli loves det liv etter døden, og livets fornyelse stilles under beskyttelse av Osiris-Lunus, fordi Månen på grunn av sin vekst, reduksjon, forsvinning og tilbakekomst hver måned var symbolet på livsfornyelse eller reinkarnasjon. I *Dankmoe* (iv, 5) sies det; "O Osiris-Lunus! Det fornyer din fornyelse." Og Safekh sier til Seti I (Mariette's Abydos, plate 51): "Som barn fornyet du deg som guden Lunus." Det er enda bedre forklart i en papyrus i Louvre (P. Pierret "Etudes Egyptologiques"): "Parring og unnfangelser myldrer når han (Osiris-Lunus) ses på himmelen på den dagen." Osiris sier: "O, Månens eneste skinnende stråle! Jeg kommer fra de kretsene skarer (av stjerner). . . .Lukk opp *tiaou* for meg, for Osiris N. Jeg vil gå ut om dagen for å gjøre det jeg har å gjøre blant de levende" ("Dødeboken", kap. ii) – dvs. for å fremkalle unnfangelser.

Osiris var "Gud manifestert gjennom forplantning", fordi de gamle visste langt bedre enn nåtidens mennesker, om Månens virkelige, okkulte innflytelse på unnfangelserens mysterier.³ Senere, da Månen ble forbundet med kvinnelige guder⁴ - med Diana, Artemis, Juno osv., så skyldtes den forbindelsen et

¹ Se del II i bind 2, "The Seven Souls of Man", inndelingene utført av henholdsvis herrene Herald Massey og Franz Lambert.

² Det er en annen tankevekkende analogi mellom den ariske eller brahminske og den egyptiske esoterisme. I førstnevnte kalles pitriene for menneskets "måneforfedre", og egypterne gjorde måneguden, Taht-Esmun, til menneskets første stamfar. Denne "månegud" uttrykte de syv naturkrefter, som gikk forut for ham selv, som var oppsamlet i ham som hans syv sjeler, som han manifesterte som den åttende (derfor den åttende sfære). Den kaldeiske Heptakis' eller Iaos syv stråler på den gnostiske stein angir den samme syvfoldighet for sjelene. . . . Den første av de mystiske syv formene ble vurdert avbildet på himmelen av de syv store stjerner i Store Bjørn, det stjernebilde som egypterne tilla moder tid og de syv elementalkreftene." (Se *The Seven Souls of Man*.) Som enhver hindu vet, representerer den samme konstallasjonen i India de syv Rishier og kalles derfor *Riksha* og *Chitra-shikandinas*.

³ I de eldste systemer var Månen alltid maskulin. Soma er derfor hos hinduene en slags siderisk Don Juan, en "konge" og far, om enn illegitim, for Buddha – visdommen, som relaterer seg til okkult kunnskap, en visdom oppnådd gjennom et inngående kjennskap til Månens mysterier, herunder også den seksuelle forplantning. (Se "Holy of Hollies.")

⁴ Hvis herskere av de fillete og fattige i søndagsskolene hadde lært astrologi, istedenfor nyttige lekser fra Bibelen – så mye at Månens okkulte egenskaper og skjulte innflytelse på formeringen ble inkludert, så ville det

grundig kjennskap til fysiologi og til kvinnens fysiske og psykiske natur. Men primært var Solen og Månen de eneste synlige og så og si, *håndgripelige* (ved deres virkninger) psykiske og fysiologiske guddommer – faderen og sønnen, mens rommet og luften i alminnelighet, eller den himmelhvelving som egypterne kalte Nut, var de tos skjulte ånd eller åndedrag. "Faderen og sønnen" utførte vekselvis sine funksjoner og samarbeidet harmonisk med deres virkninger på den jordiske natur og menneskeheten. Derfor ble de betraktet som EN, men likevel som TO personifiserte enheter. De var begge maskuline, og begge hadde spesielle og samarbeidende oppgaver i tilknytning til den menneskelige forplantning. Så mye betraktet fra et astronomisk og kosmisk standpunkt og uttrykt i et symbolsk språk – som i vår siste rase ble teologisk og dogmatisk. Men bak dette slør av kosmiske og astrologiske symboler ligger de okkulte mysterier om antropografien og menneskets første fødsel. Og her hjelper intet kjennskap til symboler - heller ikke nøkkelen til jødene *postdiluvianske*, symbolske språk – med unntak av det som finnes i nasjonale, hellige skrifter til eksoterisk bruk, som uansett hvor godt tilslørt de var, bare var den minste del av hvert enkelt folks virkelige, eldste historie, som ofte gjaldt - som tilfellet er med de hebraiske skrifter - bare nasjonens jordiske menneskeliv og ikke dens guddommelige. Dette psykiske og åndelige element tilhørte MYSTERIENE og INNVIELSE. Det var tema som aldri ble nedskrevet på pergamentruller, men som i Sentralasia ble hugget inn i klippene i underjordiske krypter.

Likevel var det en tid, da hele verden "hadde ett tungemål og en kunnskap", og mennesket visste mer om sin opprinnelse enn nå, og dermed visste at solen og Månen, uansett hvor stor rolle de spiller for konstitusjonen, veksten og utviklingen av det menneskelige legeme, ikke var de direkte årsaksgivende krefter for hans tilsynekomst på jorden, fordi disse i virkeligheten var de levende og intelligente krefter som okkultistene kaller Dhyani-Chohanene.

Når det gjelder dette, forteller en meget lærd beundrer av den jødiske esoterisme at "Kabbalaen sier uttrykkelig at Elohim er en "generell abstraksjon", det vi i matematikken kaller "en konstant koeffisient", eller en "alminnelig funksjon", og ikke en spesiell funksjon, som inngår i alle konstruksjoner ved det generelle forholdet mellom 1 og 31415, de (astro-dhyaniske og) elohistiske tall." Til dette svarer den østlige okkultist: Ganske riktig; de er en abstraksjon for våre fysiske sanser. For våre åndelige sanser og for vårt indre, åndelige øye, er Elohim eller dhyaniene imidlertid ikke mer abstrakt enn vår sjel og ånd er for oss. Forkaster du det første, må du også forkaste de siste - da det som er den *overlevende del av vårt vesen* delvis er en direkte utstrømning fra *disse himmelske vesener selv*. En ting er sikker; jødene kjente godt til trolldom og ulike skadelige krefter, men bortsett fra noen av deres store profeter og seere som Daniel og Ezekiel (Enok tilhørte generisk en fjern rase og ikke noen enkelt nasjon, men til alle) kjente de lite til, eller ville ikke beskjefte seg med, den virkelige, guddommelige okkultisme, fordi deres nasjonale karakter var imot alt som ikke var til direkte fordel etnisk, stammemessig og individuelt – som bevitnet av deres egne profeter og de forbannelser som tordnet mot deres "stivnakkede rase". Men selv kabbalaen viser tydelig den direkte forbindelsen mellom Sefhiroth, eller Elohim, og mennesket.

Når det derfor er bevist for oss at den kabbalistiske identifikasjon av Jehova med Binah, en kvinnelig Sefhirot, har en annen og dypere okkult betydning, da og bare da vil okkultistene være rede til å tildele kabbalaen perfeksjonens palmeblad. Inntil da er det konstatert at Jehova i abstrakt forstand som "den ene levende Gud" er et enkelt tall, et metafysisk påfunn, og en realitet bare når han stilles på sin rette plass som en utstrømning og en Sefhira, og vi har rett til å fastslå at *Zohar* (i alle fall i følge TALLENES BOK) opprinnelig brakte og fremdeles utgir den samme lære som vi gjør, innen den ble forvrengt av de kristne kabbalister, nemlig at mennesket ikke er en utstrømning fra et enkelt himmelsk MENNESKE, men fra en syvfoldig gruppe himmelske mennesker eller engler, akkurat som i "Pyman-der, the Thought Divine".

---

være lite behov for å frykte befolkningsvekst eller å ty til den tvilsomme litteraturen fra Malthusianere for å forhindre den. For det er Månen og hennes konjunksjoner som regulerer befruktningen, og enhver astrolog i India vet det. Gjennom forrige og i det minste i begynnelsen av denne rasen ble de som henga seg til ekteskape-
lige relasjoner ved bestemte månefaser som gjorde slike relasjoner sterile, betraktet som trolldom og synd. Men selv i dag vil denne gamle synd, basert på okkult kunnskap og dens misbruk, bli foretrukket fremfor dagens forbrytelser, som utføres som følge av en fullstendig ignorering og manglende tro på all okkult innflytelse.

3. NÅR DEN ENE BLIR TO, FREMKOMMER DEN TREFOLDIGE (a). DE TRE ER (forbundet til) EN, OG DET ER VÅR TRÅD, O LANOO, HJERTET I MENNESKEPLANTEN, SOM KALLES SAPTAPARNA (b).

(a) "Når den ene blir to, fremkommer den trefoldige", dvs. når den evige Ene kaster sin avbilde ned i manifestasjonens region, differensieres dette avbilde. "Strålen", "rommets vann", eller som det heter i *Dødeboken*: "Kaos bringes til opphør av glansen fra urlysets stråle, som sprer det fullstendige mørke ved hjelp av den store, magiske kraft i (sentral-)solens ord." Kaos blir mannlig-kvinnelig, og under innflytelse av lyset fremstår vannet og det trefoldige vesen som dets "førstefødte". "Osiris-Ptah (eller RA) skaper (likesom Brahma) sine egne lemmer ved å skape de guder, som er bestemt til å personifisere hans faser" i løpet av syklusen. (xvii, 4.) Den egyptiske Ra, som utgår fra *dypet*, er den guddommelige, universelle sjel i dennes manifesterte aspekt, og det samme er tilfellet med Narayana. purusha, som er "skjult i akasha og nærværende i eteren."

Dette er den metafysiske forklaring, og den hentyder til evolusjonens eller som vi heller burde si, teogoniens aller første begynnelse. Når verset forklares fra et annet synspunkt med henvisning til mysteriet om mennesket og dets opprinnelse, er det enda vanskeligere å forstå. For at leseren skal få et klart inntrykk av hva som menes med at den Ene blir to og deretter omformes til den trefoldige, må han sette seg grundig inn i det vi kaller "runder". Hvis han søker i "Esoteric Buddhism" – det første forsøk på å skissere et omtrentlig omriss av den eldgamle kosmogoni – vil han finne at det med en "runde" menes den periodiske evolusjon av den begynnende materielle natur av vår kjedes syv kloder¹ med deres mineral, plante- og dyrerike (hvor mennesket inngikk i sistnevnte og sto i spissen for den) gjennom hele perioden av livssykluser, som brahminene kaller en "Brahmas dag". Det er kort sagt en omdreining av "hjulet" (vår planetkjede), som består av syv kloder (eller syv atskilte "hjul" etter en annen oppfatning). Når evolusjonen har beveget seg ned i materien fra klode A til klode G, eller Z, som vestlig studerende kaller den, er det forløpt en runde. I midten av det fjerde omløpet, som er vår nåværende "runde", "har evolusjonen nådd toppen av sin fysiske utvikling og kronet sitt verk med det fullkomne fysiske menneske, og fra dette punkt begynner den å arbeide i retning av ånden." Det er ikke behov for å gjenta alt dette, da det er godt forklart i "Esoteric Buddhism". Det som nesten ikke ble omtalt, og hvor det lille som ble nevnt har ledet til misforståelser for mange, er menneskets opphav, og det er dette som nå kan belyses noe bedre for å gjøre versene mer forståelige, da temaet vil bli forklart i sin helhet på sitt rette sted, i bind 2.

Hver runde (på den synkende bue) er bare en gjentakelse i mer konkret form av foregående runde, likesom hver klode - ned til den fjerde (vår jord) – er en tettere og mer materiell kopi av den mer skyggeformede sfære som ligger før den i rekkefølgen på de tre høyere plan (se diagram I til 6. sang). På den stigende del av buen gjør evolusjonen alt mer åndelig og eterisk så og si, og bringer den dermed på linje med det plan hvor tvillingkloden på motsatt side ligger. Resultatet er at når evolusjonen i enhver runde rekker frem til syvende klode, vender alt i naturen som utvikler seg tilbake til den tilstand det hadde i utgangspunktet; med for hver gang med en ny og høyere bevissthetstilstand. Dermed er det innlysende at den såkalte "menneskets opprinnelse" i nåværende runde, eller livsyklus på denne klode må – bortsett fra detaljer på grunn av lokale betingelser og tiden – oppta samme plass i den samme orden som i foregående runde. Det må også påpekes og huskes at likesom arbeidet i hver runde sies å være tildelt forskjellige grupper av såkalte "skapere" og "byggmestere", så er det samme tilfelle

¹ Flere fiendtlig innstilte kritikere forsøker iherdig å påvise at verken menneskets syv prinsipper eller vår kjedes syvfoldige konstitusjon var med i vårt tidligere verk, "Isis Unveiled". Selv om læren i dette verket bare ble antydning, finnes det flere avsnitt hvor både menneskets og kjedens syvfoldige konstitusjon åpent ble nevnt. Under omtalen av Elohim i bind II, side 420, heter det: "De forblir over den syvende himmel (eller åndelige verden), for det er de som ifølge kabbalistene, former i rekkefølge de seks materielle verdener, eller mer korrekt, forsøker å skape de verdener som kom før vår egen, som de sier er den syvende." I diagrammet som viser "kjeden" er vår klode den syvende og laveste, men da evolusjonen via klodene er syklisk, er vår klode den fjerde på materiens synkende bue. Og igjen, på side 367 i bind II står det: "Etter den egyptiske oppfatning, som for alle andres trosformer som bygger på en filosofi, var mennesket bare . . . en forening av sjel og kropp. Det ble trefoldig når ånden ble tilføyd. I tillegg forsynte denne læren mennesket med et legeme, en astral form eller skygge, dyresjelen, den høyere sjel, den jordiske intelligens og et sjetten prinsipp, osv., osv. – og et syvende – ÅNDEN." Disse prinsipper er så tydelig nevnt at selv i innholdsfortegnelsen finnes på side 683: "Menneskets seks prinsipper" – da det syvende er en syntese av de seks, og ikke et prinsipp men en stråle av det absolutte ALT – den fulle sannhet.

for hver klode, idet de overvåkes og ledes av særlige byggmestere og voktere – ulike typer Dhyan-Chohaner.

Den gruppe i hierarkiet som får i oppdrag å "skape"¹ mennesker, er en særlig gruppe som utviklet det skyggeaktige menneske i denne syklus, likesom en høyere og enda mer åndelig gruppe utviklet det i tredje runde. Men da det er den sjette gruppe av åndelighetens synkende rekke, da den siste og syvende er de jordånder (elementaler) som gradvis former, bygger og fortetter menneskets fysiske legeme – utvikler denne sjette gruppe ikke mer enn det fremtidige menneskes skyggeaktige form, en tynn og knapt gjennomskiktig gjenpart av seg selv. Det blir en oppgave for det femte hierarki – de mystiske vesener som hersker over stjernebildet Steinbukken, Makara, eller "Krokodillen" i India og Egypt – å besjele den tomme, eteriske, dyriske form og gjøre den til et fornuftig menneske. Det er et av de tema som det ikke kan meddeles offentligheten mye om. Det er i sannhet et MYSTERIUM, men bare for de som avviser tanken om at det finnes intelligente, bevisste åndelige vesener i universet, og som begrenser menneskets fulle bevissthet og betrakter den bare som en "funksjon av hjernen". Blant disse åndelige vesener er det mange, som har inkarnert legemlig i mennesket siden dets første fremtreden, og som likevel stadig lever i rommets uendelighet like uavhengig som før...

For å uttrykke det enda tydeligere kan et slikt usynlig vesen legemlig være til stede på jorden uten derved å oppgi sin posisjon og sine funksjoner i de oversanselige verdener. Hvis dette krever en forklaring, kan vi ikke gjøre noe bedre enn å minne leseren om lignende tilfelle av spiritualisme, selv om slike tilfeller er meget sjeldne, i alle fall hva angår naturen av det vesen, som inkarnerer² eller midlertidig tar et medium i besittelse. Akkurat som bestemte personer – menn og kvinner, for å vende tilbake til parallelle tilfeller blant levende personer – enten som følge av en spesiell konstitusjon eller gjennom kraften fra tilegnet, mystisk kunnskap, kan sees som "dobbeltgjengere" på et sted, mens deres legeme befinner seg flere mil unna, så kan det samme skje for høyerestående vesener.

Filosofisk betraktet er mennesket i sin ytre form simpelthen et dyr, som ikke er særlig mye mer fullkommen enn sin orangutanglignende stamfar fra tredje runde. Det er et levende legeme, ikke et levende vesen, da erkjennelsen av å eksistere, av et "jeg er", krever selvbevissthet, og et dyr kan bare ha direkte bevissthet eller instinkt. Dette ble så godt forstått av våre forfedre at selv kabbalistene betraktet sjel og legeme som to liv, som var uavhengig av hverandre.³ Sjelen, hvis legemlige redskap er det astrale, eterisk-stofflige hylster, kunne dø, mens mennesket levet videre på jorden. - Sjelen kunne frigjøre seg fra sin bolig og forlate den av forskjellige grunner som for eksempel sinnssyke, åndelig og fysisk fordervelse, osv.⁴ Derfor, hva levende mennesker (innviede) kan gjøre, kan dhyaniene som ikke

¹ Det er ukorrekt å bruke ordet "skape", da man ikke i noen religion, ikke en gang i vishishtadvaita-sekten i India – en trosretning som til og med menneskeliggjør Parabrahman – tror på en skapelse av intet, slik som de kristne og jødene gjør, men bare på en evolusjon av allerede eksisterende materialer.

² De såkalte "ånder", som av og til kan ta mediens legemer i besittelse, er ikke diskarnerte personligheters monader eller høyere prinsipper. Slike "ånder" kan bare være enten elementarer eller – Nirmanakayaer.

³ På sidene 340-351 (Sjelens fødsel) i *New Aspects of Life* fremlegger forfatteren den kabbalistiske lære: "De hevdet at ånd og stoff av tilsvarende ugjennomsommelighet og tetthet funksjonelt hadde tilbøyelighet til å smelte sammen, og at de resulterende skapte ånder i diskarnert tilstand var dannet på en skala, hvor elementalenes eller de uskapte åndenes ulike grader av ugjennomsommelighet og gjennomskiktighet ble reproduisert, samt at disse ånder i diskarnert tilstand tiltrakk, tilegnet seg, opptok og assimilerte elementalt ånd og elementalt stoff med en tilstand som tilsvarte deres egen"... "De lærte derfor at det var stor forskjell på de skapte ånders tilstand, og at de mer ugjennomsommelige ånder i deres diskarnerte tilstand i den nære forbindelse mellom åndens og stoffets verdener, ble trukket mot de tettere deler av den materielle verden, og derfor tenderte henimot jordens sentrum, hvor de fant de betingelser som best svarte til deres tilstand, mens de mer gjennomskiktige ånder søkte inn i planetens omgivende aura, og de mest gjennomskiktige fant sitt hjem i dens satellitt.

Dette gjelder utelukkende våre elementalånder og har ingenting å gjøre med planetariske, sideriske, kosmiske eller intereteriske intelligente krefter eller "engler", som romerkirken kaller dem. De jødiske kabbalister, særlig de praktiske okkultister som drev med seremoniell magi, beskjefte seg bare med planetens ånder og de såkalte "elementaler". Sitatet dekker derfor bare en del av den esoteriske lære.

⁴ Den mulighet at "sjelen" (det vil si det evige, åndelige ego) kan oppholde seg i de usynlige verdener, mens dens legeme fortsetter sin tilværelse på jorden, er primært en okkult lære i kinesisk og buddhistisk filosofi. Se "Isis Unveiled, bind I, side 602 som en illustrasjon. Det er mange *sjelløse* mennesker blant oss. Dette fenomen forekommer så vel hos ondsinnede materialister som hos personer "som gjør fremskritt i hellighet og aldri vender tilbake." (Se *Isis Unveiled*, bind II, side 369.)

er hemmet av noe fysisk legeme, gjøre enda bedre. Det var oppfatningen før syndfloden, og den brer seg raskt i moderne, intellektuelle kretser, innenfor "spiritualismen", så vel som i den greske og romersk-katolske kirke, som lærer at englene er allestedsnærværende. Zoroasters tilhengere betraktet sine amshaspender som duale vesener (ferouer) og tilla denne dualitet – i hvert fall i esoterisk filosofi – til alle de åndelige og usynlige beboere av de utallige verdener i rommet som er synlige for oss. I en nedtegning av Damaskios (6. århundre) om de kaldeiske orakler, er det en trefoldig bevitnelse om utbredelsen av denne lære, for han sier: "I disse orakler er verdens syv kosmokratorer ('verdenspillarer'), som også nevnes av Paulus, dobbelte, hvor den ene del har til oppgave å styre de høyere verdener, de åndelige og de sideriske, og den andre å lede og vokte stoffets verdener." Det var også Jamblichos' oppfatning, som klart skjelner mellom erkeenglene og "arkontene". (Se "De Mysteriis", ii, 3.) Dette kan selvsagt anvendes som en inndeling på grader eller ordener av åndelige vesener, og det er i denne forstand romerkirken søker å anvende og forkynne forskjellen; for mens erkeenglene ifølge dens lære er guddommelige og hellige, fordømmes deres gjenparter som djevler.¹ Men ordet "ferouer" skal ikke forstås på denne måten, for det betyr simpelthen motsetningen eller den motsatte side av en eller annen egenskap. Når okkultisten derfor sier at "demonen er Guds kledning" (ondskap, medaljens bakside) mener han ikke to atskilte virkeligheter, men to aspekter eller fasetter av samme enhet. Selv det beste menneske ville synes å være en djevel sammenlignet med en erkeengel – slik teologien beskriver disse vesener. Derfor er det en bestemt grunn for å nedvurdere den lavere "gjenpart", som er langt dypere nedsenket i stoffet enn sin original. Men det er likevel ikke grunnlag for å betrakte dem som djevler, som de romersk-katolske kristne påstår mot all fornuft og logikk.

(b) Den siste setning i dette vers sier hvor eldgammel troen på og læren om menneskets syvfoldige konstitusjon er. Den livstråd som besjeler mennesket og går gjennom alle dets personligheter eller inkarnasjoner på jorden (en hentydning til sutratma), den tråd hvor alle dets "ånder" er trukket, er spunnet av essensen av de trefoldige, de firfoldige og de femfoldige, som rommer alle de foregående. *Panchashikha* er, ifølge Bhagavata Purana (V.XX. 25-28) en av de syv *kumaraer*, som drar til Sveta-Dvipa for å tilbe Vishnu. Vi skal senere se, hvilken forbindelse det er mellom Brahmas "ugifte", kyske sønner, som vegrer "å formere seg", og jordisk uødelige. Imidlertid er det klart at "menneskeplanten", saptaparna, hentyder til de syv prinsipper, og at mennesket sammenlignes med denne syvbladede plante, som er så hellig blant buddhister.²

4. DET ER ROTEN SOM ALDRI DØR, DE FIRE VEKERS TRETUNGEDE FLAMME³ (a)...VEKENE ER GNISTENE SOM TREKKER NÆRING FRA DEN TRETUNGEDE FLAMME (den høyere triade), UTSENDT AV DE SYV, DERES FLAMME, STRÅLENE OG GNISTENE FRA EN MÅNE, SOM GJENSPEILES I DE BØLGENDE VANN I ALLE JORDENS FLODER (Rhumis eller Prithivis)⁴ (b).

¹ Denne identitet mellom ånden og dens materielle "gjenpart" (i mennesket er det omvendt) forklarer enda bedre den forvirring vi allerede har hentydet til i dette verk med hensyn til Rishienes og Prajapatienes navn, individualiteter og tall, særlig de som tilhørte satya yuga og Mahabharata-perioden. Det kaster også ytterligere lys over det den hemmelige lære forklarer om rot- og sed-manuene (se bind 2, "Om menneskehetens primitive manuer"). Ikke bare disse menneskehetens stamfedre, men ethvert menneske blir vi forklart, har sin prototyp i de åndelige sfærer, og denne prototyp er den høyeste essens av dets syvende prinsipp. De syv manuer blir dermed 14, hvor rot-manuene er den første årsak og sed-manuene er virkningene. Når de siste fra satya yuga (det første stadium) rekker frem til heroenes periode blir antallet av disse manuer eller rishier 21.

² Den egyptiske allegori i *Dødeboken*, som nevnt tidligere, hymnen som handler om "sjelens belønning", er like tankevekkende for vår lære om de syv prinsipper som den er poetisk. De avdøde blir tildelt er jordstykke på Aanrus marker, hvor manes, den døde guddommeliggjorte skygge, oppnår den avling de har sådd ved deres handlinger i livet, de syv alen høye korn, som vokser på et område som er delt i 14 og 7 deler. Dette korn er den føde de lever av og lykkes med, eller som vil drepe dem, i Amenti, det rike som Aanrusmarkene er en del av. For som det sies i hymnen (kap. xxxii, 9), de avdøde blir enten tilintetgjort her, eller de blir en ren ånd i evigheten, som følge av de "syv ganger syv og sytti liv" tilbrakt eller som skal tilbringes på jorden. Tanken om at kornet høstes som "frukten av våre handlinger" er meget malende.

³ De fire vekers tretungede flame tilsvarer Sephirot-treets fire enheter og tre par (se kommentaren til 6. sang.).

⁴ Det burde være unødig å gjenta at de ordene som er anvendt her er oversettelser fra sanskrit, da de originale ordene er ukjente i Europa og ville bare forvirre leseren og ikke tjene noe nyttig formål.

(a) "Den tretungede flamme" som aldri dør er den udødelige, åndelige triade – atma-buddhi og manas - eller rettere frukten av manas, som assimileres av de to første etter hvert jordeliv. "De fire veker", som dør ut og slukkes, er de fire lavere prinsipper, inkludert legemet.

"Jeg er den trevekete flamme, og mine veker er udødelige" sier den avdøde. "Jeg trer inn i Sekhems rike (guden, hvis hånd sår handlingens sed, som den diskarnerte sjel har frembrakt), og jeg går inn i flammenes region, som har tilintetgjort deres motstandere" (dvs. kvitter seg med de fire veker, som skaper synd). (Se kap. i, vii, "Book of the Dead" og "Mysteries of the Rostan".)

(b) Likesom milliarder av strålende gnister danser på havets overflate, som en og samme Måne skinner på, så funkler og danser våre forgjengelige personligheter – det udødelige MONADE-EGOets illusoriske hylster – på mayas bølger. De kommer til syne som tusener av gnister ved Månens stråler, og varer bare så lenge som nattens dronning kaster sin stråleglans over livets bølgende vann, dvs. i en manvantara; for så å forsvinne, og bare strålene – symboler for våre evige, åndelige egoer – lever videre og smelter sammen med og blir, som de var tidligere, ett med moderkilden.

5. GNISTEN HENGER FRA FLAMMEN VED FOHATS FINESTE TRÅD. DEN REISER GJENNOM MAYAS SYV VERDENER (a). DEN STANSER I DET FØRSTE (naturrike) OG ER ET METALL OG EN STEIN; DEN OVERGÅR TIL DET ANDRE (naturrike) OG SE – EN PLANTE. PLANTEN VIRVLER GJENNOM SYV FORMER OG BLIR ET HELLIG DYR (den første skygge av det fysiske menneske) (b).

AV DISSE SAMLEDE EGENSKAPER BLIR MANU (mennesket), TENKEREN, SKAPT.

HVEM SKAPER HAM? DE SYV LIV OG DET ENE LIV (c). HVEM GJØR HAM FULLKOMMEN? DE FEMFOLDIGE LHA. OG HVEM PERFEKSJONERER DET SISTE LEGEMET? FISK, SIN OG SOMA (Månen) (d).

(a) Uttrykket "gjennom mayas syv verdener" henviser til planetkjedens syv kloder og de syv runder, eller de 49 aktivitetsperioder som "gnisten" eller monaden har foran seg ved begynnelsen av hver "stor livssyklus" eller manvantara. "Fohats tråd" er tidligere omtalte livstråd.

Dette relaterer seg til filosofiens største problem – livets fysiske og stofflige natur, hvis uavhengige natur blir benektet av den moderne vitenskap, fordi vitenskapen ikke er i stand til å fatte den. Bare de som tror på reinkarnasjon og karma oppfatter uklart at livets hemmelighet er den ubrutte rekke av dets manifestasjoner, i eller atskilt fra det fysiske legeme, for selv om –

livet som en kuppel av mangefarget glass
farger evighetens hvite stråleglans –

er det likevel en del av denne evighet, for bare livet kan forstå livet.

Hva er den "gnist" som "henger fra flammen"? Det er JIVA, MONADEN i forening med MANAS, eller rettere dens aroma – det av verdi som gjenstår etter hver personlighet, og som henger i livstråden fra atma-buddhi, flammen. Hvordan det enn fortolkes, og hvor mange prinsipper mennesket enn blir delt inn i, er det lett å påvise at denne lære understøttes av alle de gamle religionene, fra den vediske til den egyptiske, og fra den zoroastriske til den jødiske. I forhold til sistnevnte vrimler kabbalistiske verker av beviser på dette. Hele det kabbalistiske tallsystem er basert på den guddommelige syvfoldighet, som henger fra triaden (og dermed danner *dekaden*) og dens permutasjoner 7, 5, 4 og 3, som alle til sist går opp i selve ENHETEN, en uendelig og grenseløs sirkel.

"Guddommen (den alltid synlige Nærværelse)", sier Zohar, "manifesterer seg gjennom de *ti* Sephirot, som er dens utstrålende vitner. Guddommen er som havet, hvorfra det flyter en strøm kalt VISDOM, hvis vann faller ned i en sjø, som kalles intelligensen. Herifra utgår som syv kanaler de syv Sephirot ...For *ti* er *lik* syv: dekaden rommer *fire* enheter og *tre* par." De *ti* Sephirot svarer til *menneskets* lemmer. "Da jeg konstruerte Adam Kadmon", kan Elohim tenkes å si, "fór den evige ånd ut av kroppen hans i et lynglimt, som straks kastet sin stråleglans på syv millioner av himmelens bølger, og mine *ti* herligheter var hans lemmer." Men verken Adam Kadmons hode eller skuldre kan sees. Derfor leser vi i *Sephra Dzenioutha*, "Boken om det skjulte mysteriet":

"Ved tidens begynnelse, etter at Elohim ("lysets og livets sønner" eller "byggmestrene") hadde formet himmelen og jorden av den evige essens, skapte de verdenene seks og seks, hvor den syvende er *Malkuth*, som er vår jord (se *Mantuan Codex*) på sitt plan, som er det laveste av alle plan for bevisst

eksistens. Den kaldeiske *Tallenes bok* inneholder en detaljert beskrivelse av alt dette. "Den første triade av Adam Kadmons legeme (de tre høyeste av de syv plan¹) kan ikke sees, før sjelen står foran den gamle av dage." Denne høyere triades Sephirot er: "1) *Kether* (kronen), representert ved makroprosopus' panne, 2) *Chokmak* (visdom, et mannlig prinsipp), ved hans høyre skulder, og 3) *Binah* (intelligens, et kvinnelig prinsipp), representert av hans venstre skulder." Deretter kommer de syv lemmer (eller Sephirot) på manifestasjonens planer, og disse fire plan representeres i deres helhet av *mikroprosopus*, (det lille ansikt) eller Tetragrammaton, de "fire bokstavers" mysterium. "De syv manifesterte og de tre skjulte lemmer er Guddommens legeme."

Vår jord, *Malkuth*, er således både den syvende og den fjerde verden, når det henholdsvis telles fra den første klode ovenfra eller etter planene. Den er frembrakt av den sjettede klode eller den Sephira som kalles *Yesod*, "grunnvollen", eller som det sies i *Tallenes bok*: "Ved *Yesod* befrukter han (Adam Kadmon) den opprinnelige Heva (Eva eller vår jord)." Uttrykt i et mystisk språk forklarer dette hvorfor *Malkuth*, som kalles "den mindreverdige moder", matrona, dronningen, og grunnvollens rike, fremstår som *brud* for Tetragrammaton eller mikroprosopus' (den andre Logos'), det himmelske menneske. Når hun er befridd for alle urenheter, vil hun vil bli forent med den åndelige *Logos*, dvs. i den syvende rundes syvende rase – etter gjenfødselen, på "SABBATENS" dag. For også den "syvende dag" har en okkult betydning, som våre teologer ikke drømmer om.

"Når matronitha, moderen, blir skilt ut og stilt ansikt til ansikt med kongen på den opphøyde sabbaten, blir alt ett legeme", sier vers 746 i kapittel xxii i "Ha Idra Zuta Kadisha". Å bli ett legeme betyr at alt på ny blir oppsuget i det ene element, at menneskeåndene blir *nirvanier*, og at elementene av alt annet igjen blir det de var før - *protyl* eller uddifferensiert substans. "Sabbat" betyr *hvile* eller nirvana. Det er ikke den syvende dag etter seks dager, men en periode som består av syv "dager" eller enhver periode av syv deler. En *pralaya* varer således like lenge som en manvantara, og en Brahmas natt er like lang som hans "dag". Hvis de kristne skal følge jødisk skikk, burde de tilegne seg dens ånd og ikke dens døde bokstav; å arbeide i en uke med syv dager og så *hvile* i syv dager. At ordet "sabbat" har en mystisk betydning, vises ved den forakt Jesus viste for sabbatsdagen, og av det som står i *Lukas* xviii, 12. Sabbat betyr der *hele uken*. (Se gresk tekst hvor uken kalles *sabbat*. "Jeg faster to ganger under sabbaten.") Paulus som var en innviet, visste det godt, da han omtalte den evige hvile og salighet i himmelen som sabbat; "Og deres lykke vil bli evig, for de vil alltid være (*ett*) med Herren og nyte en *evig sabbat*." (Brevet til Hebreerne, iv, 2).

Forskjellen mellom de to systemer, kabbalaen slik den inngår i den kaldeiske *Tallenes bok*, og ikke de kristne mystikers forvrengte utgave - og den eldgamle, esoteriske vidya er i virkeligheten meget liten og begrenser seg til uvesentlige divergenser i form og uttrykksmåte. Den østlige okkultisme omtaler følgelig vår jord som den fjerde verden, den laveste i kjeden, og over den er det seks kloder fordelt med tre på hver side. *Zohar* betegner derimot jorden som den laveste eller den syvende, og tilføyer at alt den (mikroprosopis) inneholder beror på de andre seks. Det "lille ansikt", lille fordi det er manifestert og endelig, er dannet av seks Sephirot, står det i samme verk. "Syv konger kom og døde i denne tre ganger ødelagte verden - (*Malkuth*, vår jord, er blitt ødelagt etter hver av de tre runder den har gjennomgått.) Deres (de syv kongers) regime vil bli brakt til opphør." (*Tallenes bok*, i, viii, 3.) Dette gjelder de syv raser, hvor fem allerede har fremstått, og enda to til vil fremstå i denne runde.

Shintoismens allegoriske beretninger om verdens tilblivelse og menneskets opprinnelse i Japan peker mot samme oppfatning.

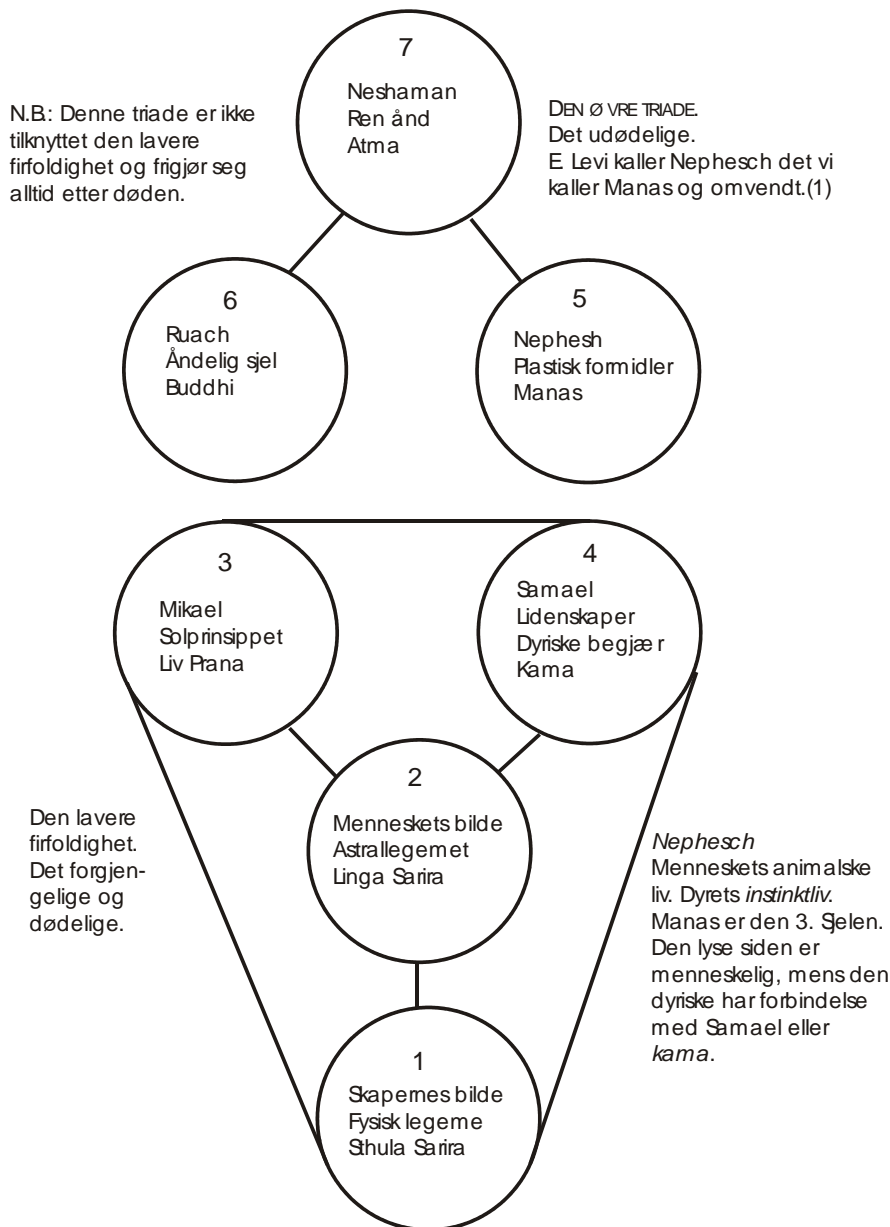
Kaptein C. Pfoundes studerte i nesten ni år i Japans klostre den religion som lå til grunn for de forskjellige sekter i landet . . . "Shintoismen forestilling om skapelsen", sier han, "er følgende: Av kaos (*Konton*) ble jorden (*in*) skilt ut som et avleiret bunnfall, og himlene (*yo*) de eteriske essenser, som steg til værs. Mennesket (*jin*) kom til syne mellom de to. Det første menneske het Kuni-to to tatchinomikoto, og han fikk fem andre navn. Dermed oppsto menneskeslekten, mann og kvinne. Isanagi og Isanami fødte *Tenshoko doijin*, den første av jordens fem guder." Disse "guder" er simpelthen våre fem raser, og Isanagi og Isanami er de to typer "forfedre", de to foregående raser som frembrakte det dyriske og det rasjonelle menneske.

Det vil bli vist (i bind 2, pkt. II) at syvtallet og læren om menneskets syvfoldige konstitusjon spilte en fremtredende rolle i alle de hemmelige systemene. Den spiller en like viktig rolle så vel i den vest-

¹ Skapelsen av den "levende sjel" eller mennesket, skulle gjøre ideen tydeligere. "En levende sjel" er et synonym for mennesket i Bibelen. De er våre syv "prinsipper".

lige *kabbala* som i den østlandske okkultisme. Eliphas Levi kaller syvtallet ”nøkkelen til den mosaiske skapelsesberetning og til symbolene i enhver religion.” Han viser hvordan kabbalaen trofast følger den syvfoldige inndeling av mennesket, da det diagram han oppstiller i sitt verk "*Chef des Grand Mysteres*" er syvfoldig. Det kan sees med et blikk på side 389, "*Une prophetie et diverses pensées de Paracelse*", uansett hvor dyktig den korrekte tanke er skjult. Man trenger også bare å titte på diagrammet om "sjelens skapelse" (tavle VII i hr. Mathers Kabala) for å finne det samme, selv om fortolkningen er annerledes.

Med både de kabbalistiske som de okkulte betegnelser tilføyd ser det slik ut¹:

(1): Nephesh er i virkeligheten den ”(dyriske) livsånd”, som blåses inn i Adam, støvets menneske; det er følgelig livsgnisten, det besjelende element. Uten *manas*, eller det som i Levis diagram feilaktig betegnes nephesh i stedet for manas, den ”tenkende sjel” eller sinnet, er atma-buddhi uten fornuft her på dette plan og kan ikke handle. Det er buddhi, som er den plastiske formidler og ikke manas, ”det intelligente bindeledd mellom den høyere triade og den lavere firfoldighet”. Det er mange slike fremmede og merkelige fremstillinger i de kabbalistiske verkene - et klart bevis på at denne litteraturen er blitt til en sørgelig røre. Vi aksepterer ikke klassifiseringen unntatt for dette tilfelle, for å vise overensstemmelsene.

Vi vil nå i tabellform vise hva den meget forsiktige Eliphas Lévi sier som forklaring til sitt diagram, og hva den esoteriske lære sier – og sammenligne de to. Lévi skiller også mellom kabbalaens og den okkulte åndelighet. (Se "*Histoire de la Magic*", sidene 388, 389.)

¹ I moderne esoterisk lære fremstilles dette slik: 1) Fysisk legeme, 2) Eterlegeme, 3) Astrallegeme, 4) Lavere mentallegeme, 5) Høyere mentallegeme, 6) Buddhisk legeme, 7) Atmisk legeme. o.a.

Eliphas Lévi, kabbalisten, sier:

KABBALISTISK ÅNDELIGHET

1. Sjelen (eller EGOet) er kledd i lys, og dette lys er trefoldig.
2. *Neschamah* – "ren ånd".
3. *Ruach* – sjelen eller ånden.
4. *Nepesch* – plastisk formidler.¹
5. Sjelens kledning er avbildets (astralsjelens) skall.
6. Avbildet er dobbelt, fordi det avspeiler både det gode og det onde.
7. Avbilde, kroppen.

OKKULT ÅNDELIGHET

ifølge Eliphas Lévi:

1. *Nepesch* er udødelig fordi den fornyer sitt liv ved å ødelegge formene. (Men *Nepesch*, "livsånden" er et feilaktig navn og en unyttig gåte for studerende.)
2. *Ruach* utvikler seg gjennom ideenes evolusjon.
3. *Neschamah* utvikler seg kontinuerlig uten å glemme å tilintetgjøre seg.
4. Sjelen har tre boliger.
5. Disse boliger er: de dødeliges plan, den høyere Eden og den lavere Eden.
6. Avbildet (mennesket) er en sfinx, som stiller oss fødselens gåte.
7. Det dødelige avbilde (det astrale) gir *Nepesch* dens tilbøyeligheter, men *Ruach* kan erstatte denne (besmittede) *Nepesch* med det avbilde, som er oppnådd etter inspirasjon fra *Neschamah*.

Teosofien sier:

ESOTERISK ÅNDELIGHET

1. Ditto, for det er atma-buddhi-*manas*.
2. Ditto.²
3. Åndelig sjel.
4. Formidler mellom ånd og menneske, fornuftens sete, menneskets tankesinn.
5. Korrekt.
6. Unødig apokalyptisk. Hvorfor ikke si at det *ast-rale* avspeiler det gode som det dårlige i mennesket; mennesket som alltid streber mot den høyere triade, eller forsvinner med firfoldigheten.
7. Ditto, det jordiske avbilde.

OKKULT ÅNDELIGHET

ifølge okkultistene:

1. *Manas* er udødelig, fordi den etter hver ny inkarnasjon tilføyer atma-buddhi noe av seg selv, og dermed assimilerer seg med monaden og deler dens udødelighet.
2. *Buddhi* blir bevisst gjennom de tilføyelser den mottar fra *manas* etter hver inkarnasjon og menneskets død.
3. *Atma* verken utvikler seg, glemmer eller erindrer. Den tilhører ikke dette plan. Den er en stråle av det evige lys som skinner på og gjennom materiens mørke – når mørket tillater det.
4. Sjelen (kollektivt som den høyere triade) lever på tre plan, i tillegg til det fjerde, den jordiske sfære, og den *eksisterer* evig på det høyeste av disse tre.
5. Disse boliger er: jorden for det fysiske menneske, eller den dyriske sjel: kama-loka (Hades, Limbo) for det diskarnerte menneske eller hans *skall*; devachan for den høyere triade.
6. Korrekt.
7. Det astrale trekker *manas* som følge av kama (begjær) ned i sfæren for materielle lidenskaper og begjær. Men hvis det *bedre* menneske eller *manas* prøver å unnsnippe denne fatale tiltrekning og vender sine aspirasjoner mot atma-ånd, vil buddhi (*Ruach*) seire og bringe *manas* med seg til den evige ånds rike.

¹ Esoterismen lærer det samme. Men *manas* er ikke *Nepesch*, og sistnevnte er heller ikke det astrale, men det 4. prinsipp og det 2. *prana*. For *Nepesch* er "livsånden" i mennesket, som den er i dyr og insekter, i det fysiske, materielle liv, som ikke inneholder åndelighet.

² Eliphas Lévi har enten med hensikt eller av andre grunner, blandet tallene. Hans nummer 2 er nummer 1 (ånd), og ved å la *Nepesch* både være plastisk formidler og livet, bruker han i realiteten bare seks prinsipper, fordi han gjentar de to første.

Det er svært tydelig at den franske kabbalist enten ikke kjente tilstrekkelig den virkelige lære, eller forvrengte den slik at den passet til eget formål. I tillegg sier han om samme emne, og vi, okkultistene, svarer den avdøde kabbalist og hans beundrere:

1. Legemet er Nephesch form, Nephesch er formen for Ruach, Ruach er formen for <i>Neschamah's kledning</i>. 2. Lyset (sjelen) personifiseres ved å ikle seg (et legeme) og personligheten varer bare så lenge kledningen er perfekt. 3. Englene lengter etter å bli menneske, et fullkomment menneske. Et gudemenneske står over englene. 4. Hvert 14 000 år fornyes sjelen og hviler i glemselens salige søvn.	1. Kroppen følger <i>manas'</i> gode og slette innfall. Manas forsøker å følge buddhi's lys, men feiler ofte. Buddhi er formen for atma's "kledning", fordi atma ikke er noe legeme, eller form, eller noenting, og fordi buddhi er dets redskap bare <i>billedlig</i>. 2. Monaden blir et personlig ego når den inkarnerer; og noe av den personligheten forblir gjennom manas, når denne er tilstrekkelig perfekt til å bli assimilert med buddhi. 3. Korrekt. 4. Innen perioden "en stor tidsalder" eller en Brahmâs' dag, regjerer 14 manuer. Deretter følger pralaya, da alle sjelene hviler i nirvana. (Sjeler = egoer).

Slik er den forvrengte fremstilling av den esoteriske lære i Kabbalaen. (Men se også i "Menneskehetens første manuer" i bind 2.) Vi vil nå vende tilbake til 5. vers av 7. sang.

(b) Den velkjente kabbalistiske aforismen lyder: "En stein blir en plante, planten et dyr, dyret til menneske, mennesket til en ånd og ånden til en gud." "Gnistene" belivet alle naturrikene i tur og orden, før den går inn og besjeler det guddommelige menneske, som er himmelvidt forskjellig fra sin forgjenger, det dyriske menneske. Mosebøkene starter med antropologien i gal ende (åpenbart for å forvirre) og lander ingen steder.¹ Hadde den startet som den burde, ville man først ha møtt den himmelske Logos, det "himmelske menneske", som utvikler seg som en sammensatt enhet av Logoi, hvorifra disse etter deres søvn i pralaya – en søvn som samler de tall som er spredt på det mayaviske plan til en enhet, likesom atskilte kvikksølvkuler på en plate blander seg til en klump – fremtrer i sin helhet som den første "mann og kvinne" eller Adam Kadmon, Bibelens "Fiat Lux", som vi allerede har sett. Men denne transformasjon fant ikke sted på vår jord, heller ikke på noe materielt plan, men i rommets dybder som det evige rotstoffs første differensiering. På vår tilblivende klode var utviklingen annerledes. Som det står i "Isis Unveiled", bind I, side 302, ble monaden eller jivaen som følge av utviklingens lov først skutt ned i stoffets laveste form – mineralet. Etter et syvfoldig omløp innesluttet i steinen (eller i det som i fjerde runde blir mineraler og stein), kryper den ut av den for eksempel som en art lav. Etter å ha passert gjennom alle planteverdenens former og inn i det som kalles dyrisk stoff, har den nå nådd et punkt hvor den så og si er blitt kimen til det dyr som vil bli det fysiske menneske. Frem til tredje runde er alt dette formløst som stoff og uten bevissthet. For monaden eller jivaen *per se* kan ikke engang kalles ånd. Den er en stråle, et pust fra det ABSOLUTTE, eller av absoluttheten og den absolutte homogenitet, som ikke har noen forbindelse med den betingede og relative endelighet og er uten bevissthet på vårt plan. Derfor, foruten det materiale som trenges til den fremtidige menneskelige form, må monaden ha (a) en åndelig modell eller prototyp, som dette materiale skal formes etter, og (b) en intelligent bevissthet som kan lede dens utvikling og fremskritt, som verken den homogene monade

¹ Hensikten med de innledende kapitler av Mosebøkene var aldri ment å gi enda en fjern allegorisk fremstilling av jordens skapelse. De omfatter en metafysisk oppfatning av en eller annen ubestemt periode av evigheten, da det i kraft av utviklingsloven ble gjort gjentatte forsøk på å skape universer. Ideen er klart fremstilt i *Zohar*: "Det fantes gamle verdener, som gikk under like raskt som de oppsto. De var formløse og ble kalt gnister. Når smeden hamret på jernet, fløy gnistene i alle retninger. Gnistene er de første verdener som ikke kunne bestå, fordi den *Hellige Gamle* (Sephira) ennå ikke hadde antatt sin form (den androgyne eller motsatt kjønn) som konge og dronning (Sephira og Kadmon), og mesteren var ennå ikke gått i gang med sitt arbeid. Se *Zohar*, "Idra Suta", bok iii, side 292, b.) Den høyeste rådfører seg med verdens arkitekt – sin Logos – om skapelsen. ("Isis Unveiled", bind ii, side 421.)

eller det ubevisste, men levende stoff disponerer. Støvets Adam trenger å få blåst *livets sjel* inn i seg, de to mellomprinsippene, som er det *sansende* liv i det fornuftsløse dyr og den menneskelige sjel, for uten dette siste er førstnevnte fornuftsløs. Først når mennesket fra å være potensielt androgynt er skilt i mann og kvinne, utrustes det med denne bevisste, fornuftige, individuelle sjel (*manas*), "Elohims prinsipp eller intelligensen". For å få den må mennesket spise av frukten fra kunnskapens tre på godt og ondt. Hvordan skal alt dette oppnås? Den okkulte lære sier at mens monaden er på vei ned i stoffet, utvikler disse Elohim - eller pitrier, de lavere Dhyam-Chohaner – seg parallelt med den på et høyere og mer åndelig plan, og på sitt eget trinn og bevissthetsplan stiger ned i stoffet, hvor de etter å ha nådd et bestemt punkt møter den inkarnerende, ubevisste monade, som er innesluttet i det laveste stoff. Når disse to krefter, ånd og stoff, blandes sammen, vil kombinasjonen fremstå i rommet som det jordiske symbol for det "himmelske menneske" – DET FULLKOMNE MENNESKE. I sankhya-filosofien sies det at purusha (ånden) er maktesløs, inntil den stiger opp på skuldrene av prakriti (stoffet), som i seg selv er ubevisst. Men i den hemmelige filosofi betraktes de som graderte. Selv om ånd og stoff etter sin opprinnelse er ett og det samme, begynner de på differensieringens plan deres evolusjonære utvikling i motsatte retninger – hvor ånden gradvis synker ned i stoffet, mens stoffet stiger opp mot sin opprinnelige tilstand, den rene, åndelige substans. Begge er uatskillelige, men likevel alltid atskilt. På det fysiske plan vil de to like poler alltid frastøte hverandre, mens det negative og det positive gjensidig alltid vil tiltrekkes. Slik er også forholdet mellom ånd og stoff – to poler av samme homogene substans, universets rot-prinsipp.

Når tiden er inne til at purusha skal stige opp på prakritis skuldre for å skape det fullkomne menneske – det rudimentære menneske fra de første 2½ raser er bare det *første*, som gradvis utvikler seg til *det meste fullkomne blant pattedyrene* – trer de himmelske "forfedre" (vesener fra tidligere verdener, som i India kalt *sishta*) inn på vårt plan og inkarnerer i det fysiske eller dyriske menneske, likesom pitriene før dem trådte inn for å skape sistnevnte. Derfor de to prosesser, fordi de to *skaperverkene*; av det dyriske og det guddommelige menneske, er svært ulike. Fra sine eteriske legemer slynger pitriene ut enda mer eteriske og skyggeaktige kopier av seg selv, eller hva vi nå vil kalle "dobbeltgjengere" eller "astrale former" av sitt opphav.¹ Dette forsyner monaden med dens første bolig, og det blinde stoff med en modell som den kan bygge videre på. Men *mennesket er fremdeles uferdig*. Fra Svayambhuva Manu (i Manu, 1. bok), som de syv første Manuer eller Prajapatier nedstammet fra, som hver ble stamfar til en opprinnelig menneskerase, og ned til *Codex Nazaræus* hvor Karabtanos eller Fetahil (blindt, sanselige stoff) sammen med sin mor, "Spiritus", avler syv skikkelser, som hver står som stamfar til en av de opprinnelige syv raser - har denne lære satt sitt preg på ethvert av oldtidens hellige skrifter.

"Hvem former manu (mennesket) og hvem former hans legeme? LIVET og LIVENE, Sin² og månen." Her representerer manu det åndelige, himmelske menneske, det virkelige og udødelige EGO i oss, som er en direkte utstrømning fra det "Ene liv" eller den absolutte Guddom. Når det gjelder vårt ytre, fysiske legeme, sjelens bolig, gir den hemmelige lære en merkverdig fremstilling, så merkverdig at uten grundig forklaring og korrekt oppfatning, vil det bare være fremtidens eksakte vitenskaper som er bestemt til å kunne rettfærdiggjøre teoriene fullstendig.

Det er blitt konstatert tidligere at okkultismen ikke anerkjenner noe uorganisk i kosmos. Uttrykket "uorganisk stoff" som vitenskapen anvender, betyr simpelthen at det latente liv som slumrer i det såkalte "livløse stoffs" molekyler, ikke kan erkjennes. ALT ER LIV, og ethvert atom av selv mineralstøv er et LIV, selv om det ligger utenfor vår sansning og oppfatning, fordi det faller utenfor rammen av de lover som kjennes av de som forkaster okkultismen. "Selve atomene", sier Tyndall, "synes å være besjelet av et begjær etter liv." Hvorifra ellers kan vi spørre, kommer tendensen "til å overgå til organisk form"? Kan det på noen måte forklares uten i samsvar med den okkulte vitenskaps lære?

"For den uopplyste er verden bygget av de kjente elementer", sier en kommentar. "Etter en arhats oppfatning, er disse elementene selv kollektivt et guddommelig liv. På manifestasjonens plan er de enkeltvis utallige myriader av liv."³ Ild er ETT på det ene virkelighets plan, mens dens partikler på det

¹ Les i Isis, bind ii, sidene 297-303 om Codex Nazaræus-doktrinen. Enhver del av vår lære finnes der i en annen form eller allegori.

² "Sin" er et merkelig ord, som kaldeisk representerer Månen, som det har en spesiell okkult forbindelse med.

³ Tar Pasteur ubevisst det første skritt mot okkult vitenskap ved å deklare, hvis han torde å uttrykke fullt ut sine tanker om temaet, og si at de organiske celler er utstyrt med en vital kraft, som ikke reduserer sin aktivitet når

manifesterte og illusoriske plan er ildaktige liv, som lever og eksisterer på bekostning av alle andre liv de konsumerer. Derfor kalles de "FORTÆRERE". . . "Alle synlige liv i universet er oppbygget av slike LIV, fra det bevisste og opprinnelig guddommelige menneske ned til de ubevisste formidlere, som oppbygger stoff." . . . Fra det ENE LIV, formløst og uskapt, utgår universet av liv. Det første, som ble manifestert fra dypet (kaos), var kald, lysende ild (gassaktig lys?), som dannet rommets melkehvite masser (uoppløselige stjernetake kanskje?) . . . " . De kjempet og ved deres møte og sammenstøt utviklet det seg sterk hete, som fremkalte rotasjon. Så oppsto den første manifesterte MATERIE, ild, de hete flammer, vandrerne på himmelen (kometene). Heten utvikler fuktig damp, som danner fast vann (?), der nest tørr taåke, så flytende, vannaktig taåke, som slukker pilegrimenes (kometenes?) lysende klarhet og danner faste, vannaktige hjul (MATERIELLE kloder). Bhumi (jorden) fremstår sammen med seks søstre.¹ De frembringer ved deres kontinuerlige bevegelser den lavere ild, hete og en vannaktig taåke, som danner det tredje verdenselement – VANN, og fra åndedraget av alt oppstår den (atmosfæriske) LUFT. Disse fire er de fire liv i manvantaraens fire første perioder (runder). De tre siste følger etter.

Dette betyr at i hver ny runde utvikles et av de sammensatte elementene, som nå er kjent av vitenskapen, som forkaster de gamle betegnelsene og foretrekker å inndele dem i bestanddeler. Hvis naturen på det manifesterte plan stadig utvikler seg, må disse elementene vurderes i det samme lys, og de må utvikle seg, gjøre fremskritt og vokse helt til manvantaraens slutt. Derfor lærer vi at bare ett element ble utviklet i første runde, og en natur og en menneskehet i hva som kan kalles et enkelt aspekt av naturen – som noen meget uvitenskapelig kaller et "en-dimensjonalt rom", selv om det faktisk kanskje er slik. Andre runde frembrakte og utviklet to elementer – ild og jord – og dens menneskehet, som var tilpasset disse naturlige betingelser, hvis vi kan bruke betegnelser menneskehet om vesener som levet under ukjente betingelser. De var – for igjen å anvende et kjent uttrykk i streng billedlig forstand (den eneste hvor det kan anvendes korrekt) – "en todimensjonal art". Disse naturlige utviklingsprosesser vi nå betrakter, vil både belyse og diskreditere spekulasjoner av egenskapene for *to, tre og fire* eller flere dimensjoners rom; men i forbifarten kan det være av verdi å fremheve den virkelige betydning av den sunne men ufullstendige intuisjon, som har fått spiritister og teosofar og flere store vitenskapsmenn² - til å bruke det moderne uttrykk "rommets fjerde dimensjon". For det første er den overfladiske absurditet å anta at selve rommet kan måles i noen som helst retning av liten betydning.

---

oksygenstrømmen mot dem opphører, og derfor ikke avbryter sin forbindelse med livet selv, som opprettholdes gjennom denne luftstrøm? "Jeg ville tilføye", fortsetter Pasteur, "at bakteriens evolusjon gjennomføres ved kompliserte fenomener, blant annet gjæringsprosesser, og livet er, ifølge Claude Bernard og Pasteur, intet annet enn en gjæringsprosess. At det i naturen finnes vesener og liv som kan leve og trives uten luft, selv på vår klode, er påvist av de samme vitenskapsmenn. Pasteur fant at mange av de lavere livsformer, som vibrisjoner og noen mikrober og bakterier, kunne eksistere uten luft, som helt motsatt drepte dem. Det oksygen de trengte til sin formening trakk de ut av de ulike stoffer som omga dem. Han kalte dem *ærober*, som lever på vårt vev, når det har opphørt å være en del av et større sammenhengende hele (og av vitenskapen meget uvitenskapelig kalles "dødt stoff") og *anærober*. Det ene slaget binder oksygen og bidrar i stor grad til nedbrytning av dyrisk liv og plantevev, og forsyner atmosfæren med stoffer som senere anvendes til å bygge opp andre organismer. Det andre slaget ødelegger og fjerner sluttelig såkalt organisk stoff, hvis nedbrytning ikke er mulig uten deres medvirkning. Visse bakterieceller som for eksempel i gjær, utvikler og formerer seg i luft, men når de berøves for den, vil de tilpasse seg til et liv uten luft og bli gjærstoffer og absorbere oksygen fra stoffer de kommer i kontakt med og dermed ødelegge dem. Når fruktceller mangler fritt oksygen, virker de som gjærstoffer og starter gjæringsprosessen. "I dette tilfelle manifesterer derfor plantecellen seg som et anærobisk vesen. Hvorfor skulle en organisk celle i dette tilfelle være et unntak"? spør professor Bogolubog. Pasteur viser at når cellen ikke finner tilstrekkelig oksygen i vårt vevs og våre organers stoff, så stimulerer den gjæringsprosesser på samme måte som en fruktcelle. Claude Bernard trodde at Pasteurs ide om dannelsen av gjæringsstoffer kunne anvendes og bekrefte det faktum at urinsyren øker i blodet ved kvelning. Det er derfor LIV overalt i universet, og okkultismen lærer oss at det også finnes i atomet.

¹ Ifølge vedisk lære "finnes det tre jordkloder som svarer til de tre himlene, og vår jord (den fjerde) kalles Bhumi". Denne forklaring gis av våre esoteriske vestlige orientalistar. Men den esoteriske betydning og henvisning til dette i vedaene gjelder vår planetkjede med tre "jordkloder" på den synkende buen, og tre "himler", som også er tre jordkloder, bare langt mer eteriske, på den stigende eller åndelige bue. Ved de første tre synker vi ned i materien, mens vi ved de andre tre stiger vi opp i åndelighet. Den laveste, *Bhumi*, vår jord, danner et vendepunkt så og si, og inneholder *potensielt* like mye ånd som materie. Vi skal ta dette opp senere.

² Professor Zöllners teori er svært velkomment mottatt av flere vitenskapsmenn – som er spiritualistar – for eksempel professorene Butlerof og Wagner i St. Petersburg.

Det kjente uttrykk kan bare være forkortelse for det mer fullstendige – ”STOFFETS *fjerde dimensjon i rommet*”.¹ Men det er et uheldig uttrykk selv om det ekspanderes, for selv om det er fullstendig riktig at evolusjonen kan introdusere oss for stoffer med nye egenskaper, så er de vi allerede er kjent med i realiteten mer tallrike enn de tre dimensjonene. Stoffets fakulteter, eller hva som kanskje er det best tilgjengelige uttrykk, dets egenskaper, må åpenbart alltid stå i direkte forhold til menneskets sanser. Stoff har utstrekning, farge, bevegelse (molekylær bevegelse), smak og lukt, som svarer til menneskets eksisterende sanser. Når tiden er moden for en ny egenskap – la oss her kalle den GJENNOMTRENDELIGHET – vil den motsvare menneskets neste sans – la oss kalle den ”NORMAL CLAIRVOYANCE”. Når derfor noen dristige tenkere har hignet etter en fjerde dimensjon for å forklare passasjen av stoff gjennom annet stoff, og fremkomsten av knuter på en endeløs snor, har de i realiteten søkt etter *stoffets sjettede egenskaper*. De tre dimensjonene tilhører egentlig en enkelt av stoffets egenskaper – utstrekning, og den alminnelige, sunne fornuft gjør med rette opprør mot forestillingen at det under noen betingelser kan være mer enn tre dimensjoner som lengde, bredde og tykkelse. Disse uttrykk og selve ordet ”dimensjon”, tilhører alle ett tankeplan, et evolusjonstrinn, og en egenskap ved stoffet. Så lenge det innen kosmos' ressurser finnes målestokker, som kan anvendes på stoffet, like lenge vil man kunne måle det på tre måter og ikke på flere. Siden tanken om oppmåling første gang dukket opp i menneskers bevissthet, har det vært mulig å måle i tre retning og ikke flere. Disse betraktninger er ikke på noen måte til hinder for vissheten om at med tidens utvikling – etter hvert som mennesket skaffer seg flere fakulteter – vil også stoffets egenskaper forøkes. I mellomtiden er uttrykket mer ukorrekt enn det kjente om at ”solen står opp og går ned”.

Vi vender nå tilbake og betrakter den materielle evolusjon gjennom rundene. Det er tidligere fastslått at stoff i *andre* runde figurlig kan betraktes som todimensjonalt, men her må det igjen tilføyes en *advarsel*. Dette uklare, billedlige uttrykk kan – på ett tankeplan som vi nettopp har sett – betraktes på samme måte som at stoffets andre egenskap svarer til menneskets andre fakultet eller sanseevne. Men disse to forbundne utviklingsrekker gjelder bare de prosesser som skjer innenfor grensene av en enkelt runde. Rekkefølgen av naturens primære aspekter, som vedrører rundenes rekkefølge, gjelder som allerede anført utviklingen av ”elementene” (i okkult forstand) – ild, luft, vann² og jord. Vi er bare i fjerde runde, og vår liste rekker foreløpig ikke lenger. Bevissthetssentrene i tredje runde (som var bestemt til å utvikle seg til mennesker som vi nå kjenner dem) ankom med evner til å oppfatte det tredje elementet, vann.³ I fjerde runde jord tilføyde de *jord* som en stoffart i tillegg til de tre andre elementene i deres nåværende tilstand. Kort sagt, ingen av de såkalte elementene var slik de er nå i de tre forutgående rundene. For alt vi vet kan ILD ha vært *ren* AKASHA, det første stoff i skapernes og byggmestrenes *magnum opus*, det astrallys som den paradoksale Eliphaz Levi i det ene åndedrag kaller ”den hellige ånds legeme” og i det neste ”Baphomet”, ”Mendes' androgyne geit”.⁴ LUFT kan helt enkelt ha

¹ ”Å tildele abstraksjoner virkelighet er en realistisk feil. Rom og tid blir ofte betraktet som atskilt fra sinnets konkrete oppfatninger, istedenfor i visse aspekter å være generaliseringer av disse.” (Bain, *Logic*, del II, side 389.)

² Den rekkefølge disse elementer her er oppstilt, er den korrekte for esoteriske formål og i den hemmelige lære. Milton hadde rett da han omtalte ”ildens, luftens, vannets og jordens makter”. Jord, slik vi nå kjenner dette elementet, eksisterte ikke før i fjerde runde, da vår geologiske jord oppsto for hundre av millioner år siden. Kommentarene sier at kloden var ”ildaktig, kjølig og strålende, likesom dens eteriske mennesker og dyr gjennom første runde” – noe som er en selvmotsigelse eller et paradoks etter vår moderne vitenskaps mening – var ”lysende, tettere og tyngre gjennom andre runde, og vannaktig i tredje!”. Elementenes rekkefølge er således snudd.

³ Hvis vi skulle fatte konklusjoner etter de data geologene gir oss, ville vi si at det ikke fantes noe egentlig vann, ikke en gang i kullperioden. Vi blir fortalt at veldige kullstoffmasser, som tidligere var spredd i atmosfæren i form av kullsyre, ble absorbert av plantene, mens en stor del av denne luften var innblandet i vannet. Hvis dette var tilfelle, og vi må tro at all den kullsyre som ble anvendt til sammensetning av planter, som dannet steinkull, brunnkull osv., og bidro til dannelsen av kalkstein, osv., at alt dette på den tid fantes i atmosfæren i luftform, så må det ha vært sjøer og hav av flytende kullsyre? Men hvordan kan da devon- og siluralderen – fiskenes og bløtdyrenes perioder – ha gått forut for kulltiden, om disse antagelser er korrekte? Lufttrykket må dessuten ha vært flere hundre ganger høyere enn i vår nåværende atmosfære. Hvordan kunne selv så enkle organismer som visse fisker og bløtdyr tåle dette? Det finnes et merkelig arbeid av Blanchard, om livets opphav, hvor han påviser noen merkelige tilfeller av motsigelser og forvirring i sine kollegers teorier, som vi henviser leseren til.

⁴ Eliphaz Levi viser det meget riktig som ”en naturkraft”, som vil gi ”et enkelt menneske som behersker den” evne til å kaste hele verden over ende og forvandle dens utseende, for den er ”den høyeste magis store hemmelighet”. Ved å sitere den store vestlige kabbalists ord i sin oversettelse (*The Mysteries of Magic*, av A.E. Waite)

vært kvelstoff, "himmelvelvingens bærende åndedrag", som muslimske mystikere kaller den, og VANN det urfluidum, som ifølge Moses trengtes for å skape en *levende sjel*. Dette kan forklare de åpenlyse uoverensstemmelser og uvitenskapelige utsagn som finnes i *1. Mosebok*. Ved å skille første og andre kapittel og lese det første som elohistenes skrift, og det andre som de langt yngre jehovisters skrift, så finner man fremdeles mellom linjene samme rekkefølge for de skapte ting – nemlig ild (lyset), luft, vann og MENNESKET (eller jorden). Setningen "I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden" er galt oversatt. Det er ikke "himmelen og jorden" som ble skapt, men den sekundære eller duale himmel, den *høyere* og den *lavere* himmel; eller atskillelsen av urstoffet, som var lyst i sin øvre og mørkt i sin nedre del – eller det manifesterte univers - i sin dualitet av *usynlighet* (for våre sanser) og *synlighet* etter vår oppfatning. Gud skilte lyset og mørket (v.4) og skapte deretter himmelvelvingen, luften (5), "en velving midt i vannene for å skille vannene" (6), dvs. "det vann som var under velvingen (vårt manifesterte, synlige univers) og det som var *over* velvingen eller det (for oss) usynlige tilværelsesplan." I andre kapittel (det jehovistiske) blir planter og urter skapt før vannet, likesom *lyset* i det første ble skapt før *solen*. "Gud skapte himmelen og jorden og hver plante på marken, *før de var på jorden* og markens urter *før de spirte frem*, for Elohim (gudene) hadde ikke latt det regne på jorden, osv." (v.5) – som er meningsløst uten den esoteriske forklaring. Plantene *ble* skapt før de var på jorden – *for da var det ingen jord slik som nå*, og markens urter eksisterte før de vokste slik de nå gjør i fjerde runde.

Når Eliphas Levi som nevnt diskuterer og forklarer de usynlige elementers og "urildens" natur, kaller han dem alltid "astrallyset". Det er det "store, magiske medium" for ham. Unektelig er det slik - men bare når det gjelder *sort magi*, og på de laveste plan av det vi kaller eteren, hvis numenon er akasha, vil selv dette bli betraktet som ukorrekt av ortodokse okkultister. "Astrallyset" er simpelthen Paracelcus' eldre "sideriske lys". Å si at "alt som eksisterer har utviklet seg av det, og at det bevarer og reproducerer alle former," som han skriver, er bare sant for siste delen av setningen. Første del er feilaktig, for hvis alt som eksisterer har utviklet seg *gjennom* (eller *via*) det, er det ikke astrallyset, som ikke rommer *alle* ting, men i beste fall avspeiler dem. Eliphas Levi skriver videre:

"Det store, magiske medium er den fjerde utstrømning av livsprinsippet (det er den første i det indre og den andre i det ytre (vårt) univers), hvor solen er den tredje form...for dagstjernen (solen) er bare avspeilingen og den materielle skygge av sannhetens sentralsol, som opplyser åndens intellektuelle (usynlige) verden, og som selv bare er et glimt lånt av det ABSOLUTTE.

Så langt har han rett, men når de vestlige kabbalistenes store autoritet tilføyer at det likevel "ikke er den udødelige ånd, som de indiske hierofanter har trodd", svarer vi at han baktaler disse hierofanter, da de aldri har sagt noe slikt, for selv Puranaenes eksoteriske skrifter benekter klart en slik påstand. Ingen hindu har noensinne forvekslet *prakriti* – og astrallyset ligger bare over prakritis laveste plan, det materielle kosmos – med den "udødelige ånd". Prakriti kalles alltid *maya*, illusjon, og er dømt til å forsvinne med alt det øvrige, gudene inkludert, når pralayaen avsluttes. Det er påvist at akasha ikke en gang er eter. Da må vi anta at det minst av alt kan være astrallyset. De som ikke makter å forsere Pu-

---

kan vi kanskje forklare dem bedre ved å tilføye et ord eller to for å vise forskjellen mellom den vestlige og den østlige fremstilling av samme emne. Forfatteren sier om det store, magiske medium: "Dette omsluttende og altgjennomtrengende fluidum, denne stråle fra (den sentrale eller åndelige) solens herlighet...festet ved atmosfærens vekt (!) og den sentrale tiltrekningskraft...astrallyset, denne elektromagnetiske eter, denne vitale og lysende varme, blir på gamle monumenter symbolisert ved Isis' belte, som slynger seg om to poler.. og i gamle teogonier ved slangen, som biter seg selv i halen, symbolet for klokskap og for Saturn - symbolet for uendeligheten, udødeligheten og Kronos – "tiden" – og ikke guden Saturn eller planeten. Det er Medeas vingede drage, Merkurstavens dobbelte slange og fristeren i *1. Mosebok*; men det er også Moses' kobberslange, som slynger seg om tau-tegnet...og endelig er det den eksoteriske dogmatikk's djevel, og i virkeligheten den blinde kraft (den er ikke blind og Levi visste det), som sjelene må beseire for å frigjøre seg fra jordens lenker. "Gjør de ikke det", vil de bli absorbert av den samme kraft, som først frembrakte dem, og vende tilbake til den sentrale, evige ild." Denne store *hemmelighet* er nå oppdaget av og bare *for et menneske* – J.W. Keely fra Philadelphia. For andre *er* den imidlertid oppdaget, men må likevel forbli nærmest ubrukelig. "Så langt skal du gå..."

Alt ovenstående er likeså praktisk som korrekt med unntak av en enkelt feiltakelse, som vil bli forklart i etterfølgende tekst. Eliphas Levi begår en stor feil ved alltid å identifisere astrallyset med det, vi kaller akasha. I bind 2 vil vi forklare, hva det i virkeligheten er.

ranaenes døde bokstav, har noen ganger forvekslet akasha med prakriti, med eteren, eller enda med den synlige himmel! Det er også sant at de som alltid har oversatt uttrykket akasha med "eter" (for eksempel Wilson) – og opplevet at den kalles "den materielle årsak til lyd" og dessuten at den hadde denne *ene egenskap* (vishnu purana), i deres uvitenhet har trodd at den var "materie" i fysisk forstand. Hvis dens egenskaper oppfattes bokstavelig, ville det også ganske riktig følge at akasha verken er uendelig eller udødelig, ettersom intet materielt eller fysisk og derfor betinget og midlertidig ifølge metafysikkens og filosofien kan være udødelig. Men alt dette er feilaktig, da både ordet *pradhana* (urstoff) og *lyd*, som egenskap er misforstått. Det første (*pradhana*) er avgjort ensbetydende med *mulaprakriti* og akasha, og det siste (lyd) med Ordet eller Logos. Dette er lett å påvise, da det fremgår av følgende setning i *Vishnu Purana*: "I begynnelsen var det verken dag eller natt, himmel, jord, mørke, lys eller noe unntatt ETT, som er ufattelig for intellektet, eller det som er Brahma og pums (ånd) og *pradhana* (urstoff)." (Bok I, kap. ii.)

Hva er da *pradhana*, hvis det ikke i et annet aspekt er *mulaprakriti*, roten til alt? For selv om det senere sies at *pradhana* som alt annet går opp i Guddommen, for å gjøre den ENE absolutt i pralaya-perioden, betraktes *pradhana* likevel som uendelig og udødelig. Kommentatoren beskriver guddommen som: "En *Pradhanika* Brahma Ånd: DET var", og fortolker det sammensatte uttrykk som et navneord og ikke som et avledet ord, som brukes attributivt, dvs. noe som er "forbundet med *pradhana*".¹ Derfor er *pradhana* selv i Puranaene et aspekt av Parabrahman, ikke en evolusjon, og må være det samme som det vedantiske *mulaprakriti*. "Prakriti er i sin *primære* tilstand akasha", sier en vedantisk forsker (se "Five Years of Theosophy", side 169.) Det er nærmest den abstrakte natur.

Akasha er dermed *pradhana* i en annen form og kan derfor ikke være eter, den alltid usynlige kraft, som selv naturvitenskapen koketterer med. Heller ikke er det astrallyset. Det er som sagt, den syvfoldig differensierte prakriti² – den alltid ubesmittede "moder" til den *faderløse* "sønn", som på de lavere, manifesterte plan blir "fader". For MAHAT er det første produkt av *pradhana* eller akasha, og Mahat – den universelle intelligens, "hvis *karakteristiske egenskap* er buddhi" – er intet annet enn *Logos*, for han kalles "Eshvara" Brahma, Bhava, osv. (Se *Linga Purana*, del lxx, 12 og følgende og *Vayu Purana*, særlig den første purana – første seksjon viii, 67-74.) Han er kort sagt "skaperen" eller den guddommelige tanke i kreativ aktivitet, "alle tings årsak". Han er den "førstefødte", som Puranaene forteller oss ved at "Mahat og stoff er universets indre og ytre grense", eller på vårt språk, den duale (abstrakte og konkrete) naturs negative og positive pol, for Purana tilføyer: "På denne måten – som de syv former (prinsipper) av prakriti var kjent fra Mahat til jorden – trer disse syv igjen suksessivt inn i hverandre ved tidspunktet for pralaya (pratyahara). Brahmas egg (sarva-mandala) oppløses sammen med dets syv søner (dvipa), syv hav, syv regioner, osv." (*Vishnu Purana*, bind vi, kap. iv.)³

Det er grunnene for at okkultistene nekter å kalle akasha for astrallyset eller eter. "I min Faders hus er det mange rom" kan stilles i kontrast til den okkulte uttalelsen "I vår moders hus er det syv rom" eller plan, hvor det laveste – astrallyset – er over og omkring oss.

Enten elementene er enkle eller sammensatte, kan de ikke forbli i samme tilstand som ved begynnelsen av vår kjedes evolusjon. Alt i universet avanserer stadig i løpet av den store perioden, mens det vedvarende stiger og synker i mindre faser. Naturen er aldri stillestående under manvantaraen; den er

¹ Leseren må dessuten legge merke til at Puranaene er et dualistisk system, ikke evolusjonært, og at man fra et esoterisk standpunkt i denne henseende vil finne langt mer i *Sankhya*, til og med i *Manava-Dharma-Shastri*, hvor forskjellig denne enn er fra førstnevnte.

² I *Sankhya*-filosofien er de syv prakritiene eller de "produktive produkter" *Mahat*, *Ahamkara* og de *fem tanmatras*. Se "*Sankhya-karika*", III og kommentaren til dette.

³ Det er unødvendig å fortelle hinduene, som kan sin Purana utenat, men svært nyttig å minne våre orientalistere og de fra Vesten som ser Wilsons oversettelser som autoritative, at han i sin engelske oversettelse av *Vishnu Purana* har gjort seg skyldig i de mest latterlige selvmotsigelser og feiltakelser. For de to identisk like emner om de syv prakritier eller Brahmas egg syv søner, er fremstillingen helt forskjellig. I bind I, side 40, sies egget eksternt å være omgitt av syv hylstre. Wilson kommenterer: "ved vann, luft, ild, eter og *ahamkara*" (det siste ordet finnes ikke i sanskritteksten). I bind V, side 198, om den samme *Vishnu Purana* står det: "på denne måten ble naturens syv former (Prakriti) kjent fra Mahat til jorden" (?). Mellom Mahat eller Maha-Buddhi og "vann, osv." er det en betydelig forskjell.

alltid tilblivende,¹ ikke bare *værende*, og mineraler, planter og mennesker tilpasser alltid sine organismer til de regjerende elementer, og derfor passet *den tids* elementer best for dem, slik nåværende gjør for vår menneskehets liv. Det er først i den neste eller femte runde at det femte element, *eter* – akashas grove legeme, om det kan kalles det – vil opphøre å være hypotetisk som nå og et ”medium” for mangt og mye - og bli et like velkjent faktum i naturen for alle mennesker som luft er for oss nå. Først i løpet av den runden vil de høyere sanser, hvis vekst akasha muliggjør, gjennomgå en fullstendig utvikling. Som allerede anført kan det forventes på et passende tidspunkt i denne runden at det vil utvikles en *delvis* fortrolighet med den egenskap ved stoffet – gjennomtrengelighet – som vil utvikles sammen med den sjette sans. Når det neste element tilføres våre ressurser i den neste runden, vil *gjennomtrengelighet* bli en så åpenbar egenskap ved stoffet at denne rundes tetteste stoffer ikke vil lage større problemer for menneskets sansning enn tett tåke.

La oss nå vende tilbake til livsperioden. Uten å gi en lengre beskrivelse av de *høyere* LIVENE, vil vi nå simpelthen rette vår oppmerksomhet mot de jordiske vesener og jorden selv. Vi er blitt fortalt at jorden i *første* runde ble bygget av ”ødeleggerne”, som bryter ned og differensierer andre livskim i elementer, omtrent på samme måte må vi anta, som *aerobere* gjør i vår nåværende verdensperiode, når de undergraver og løsner den kjemiske struktur i en organisme, og forvandler dyrisk stoff og utvikler stoffer av varierende sammensetning. Således forkaster okkultismen vitenskapens såkalte azoiske tidsalder, for den påviser at det aldri har vært en tid da det ikke var liv på jorden. Overalt hvor det finnes et stoffatom, en partikkel eller et molekyl, selv i den mest luftformige tilstand, er det liv i det, uansett om det er latent og ubevisst. *Alt som forlater laya-tilstanden blir aktivt liv; det blir trukket inn i bevegelsens VIRVEL (livets alkymistiske løsningsmiddel). Ånd og stoff er to tilstander av det ENE, som er verken ånd eller stoff, da begge er det absolutte latente liv.*” (*Dzyans Bok, kommentar III, avsnitt 18.*) . . . ”*Ånden er den første differensiering av (og i) ROMMET, og stoffet den første differensiering av ånden. Det som verken er ånd eller stoff - det er DET – den årsaksløse ÅRSÅK til ånd og stoff, som er årsak til kosmos. Og DET kaller vi det ENE LIV eller det intrakosmiske åndedrag.*”

Enda en gang sier vi - *like må frembringe like*. Det absolutte liv kan ikke frembringe et uorganisk atom, likegyldig om det er enkelt eller sammensatt, og det er liv selv i laya, akkurat som et menneske i dyp, kataleptisk tilstand – for alle tilsynelatende et lik - likevel er et levende vesen.

Når ”ødeleggerne”(som vitenskapsmennene om de vil, med en viss grad av fornuft inviteres til å betrakte som ildtåkens atomer, uten at okkultismen har noe å innvende til det) har differensiert ”ildatomene” ved en spesiell spaltningsprosess, blir de til livskim, som aggregeres i samsvar med lovene for kohesjon og affinitet. Derved frembringer livskimene liv av et annet slag, som arbeider med våre kloders struktur.

Derfor, når kloden i første runde var bygget av de primitive ildliv, dvs. formet til en sfære, hadde den ingen fasthet, ingen egenskaper, form eller farge unntatt en kald klarhet. Det er først mot slutten av første runde at den utviklet et element, som fra sin så og si uorganiske eller enkle essens i vår runde ble den ilden som vi finner overalt i systemet. Jorden var i sin første rupa, hvis essens er det akashiske prinsipp, som kalles ***, det som nå er kjent som og meget feilaktig kalles astrallyset, som Eliphas Levi kaller ”naturens innbildning”,² sannsynligvis for å unngå å gi det et korrekt navn, som andre gjør.

¹ Også i følge den store metafysiker Hegel. For ham var naturen i stadig tilblivelse. En rent esoterisk oppfatning. Skapelse eller opphav, i den kristne forståelse, er absolutt utenkelig. Som nevnte tenker sa det: "Gud (den universelle ånd) *objektiverer seg selv som natur*, og hever seg igjen over den."

² I innledningen til "History of Magic" sier Eliphas Levi om dette: "Det er ved denne kraft at alle nervesentrene på hemmelig vis kommuniserer med hverandre; og fra den - at sympati og antipati oppstår, at vi har våre drømmer, og at fenomener som synskhet og overnaturlige visjoner inntreffer. . . .Når astrallyset virker etter press fra sterke viljer, ødelegger, koagulerer, atskiller og nedbryter det alle ting. . . .Gud skapte det den dag han sa: "*Fiat Lux!*" og det styres av *egregorene*, dvs. førerne av de sjeler som er energiernes og handlingenes ånder." Eliphas Levi burde ha tilføyd at astrallyset eller urstoffet, hvis det kan kalles stoff, er det som kalles *lys*, LUX i esoterisk forklaring, *er disse ånders legeme og selve deres essens. Vårt fysiske lys er på vårt plan manifestasjonen og gjenskinnnet av det guddommelige lys*, som utgår fra den samlede masse av de som kalles "LYSENE" og "FLAMMENE". Men ingen kabbalist har hatt så stor talent som Eliphas Levi for å legge en selvmotsigelse på en annen, eller la paradoksene forfølge hverandre i samme setning i et slikt blomstrende språk. Han fører leserne gjennom skjønne og vakkert blomstrende daler for å etterlate dem på en øde og steinhard øy.

"Det er gjennom og av utstrålingen fra de syv dhyani-ordeners syv legemer at de syv særskilte kvantiteter (elementer) fødes, hvis bevegelse og harmoniske forening frembringer det manifesterte, stofflige univers" (Kommentaren).

I andre runde bringes det andre element i manifestasjon – LUFT, et element, hvis renhet vil sikre evig liv til den som vil benytte det. I Europa har det bare vært to okkultister som har oppdaget og delvis anvendt det i praksis, selv om dets sammensetning alltid har vært kjent av de høyeste, østlige innviede. Moderne kjemikeres ozon er gift sammenlignet med det virkelige, universelle løsningsmiddel, som ingen hadde tenkt på om det ikke fantes i naturen. *Fra og med andre runde begynte jorden – som hittil hadde vært et foster i rommets skjød – sin virkelige tilværelse; den hadde utviklet individuelt, sansende liv, dens andre prinsipp. Det andre (prinsippet) korresponderer med det sjette; det andre er kontinuerlig liv, det sjette det midlertidige.*"

Tredje runde utvikler det tredje prinsipp – VANN, mens den fjerde forvandlet vår klodes luftformige væsker og plastiske form til den harde, grovt materielle jordskorpe vi lever på. "Bhumi" har nådd sitt fjerde prinsipp. Til dette kan innvendes at analogiens lov, som fremholdes så sterkt, er brutt. Slett ikke. Jorden vil oppnå sin sanne, endelige form og kroppslige skall – (motsatt i forhold til mennesket) – først mot slutten av manvantaraen etter den syvende runde. Eugenius Philalethes hadde rett da han på æresord forsikret sine lesere at ingen ennå hadde sett jorden (dvs. STOFF i sin egentlige form). Vår klode er fremdeles i sin *kamarupiske* tilstand – *Ahamkaras* astrale begjærlegeme, mørk egoisme, Mahats avkom på det lavere plan. . .

Det er ikke molekylært oppbygget stoff – minst av alt det menneskelige legeme (*sthulasharira*) – som er det groveste av alle våre "prinsipper", men derimot det *midtre* prinsipp, det virkelig dyriske senter; mens vårt legeme bare er dets skall, det uansvarlige middel og redskap, som dyret i oss bruker for å utfolde sitt liv. Enhver intellektuell teosof vil forstå min egentlige mening. For den virkelige mystiker er det ikke noe frastøtende i forestillingen om at det menneskelige redskap består av talløse liv, på samme måte som vår jords steinharde skorpe. Vitenskapen kan heller ikke opponere mot den okkulte lære, for det er ikke som følge av at det aldri vil være mulig å oppdage det innerste, levende atom eller liv i mikroskopet at den kan forkaste læren.

(c) Vitenskapen lærer oss at det i menneskers og dyrs levende og døde organismer vrirler av bakterier av hundre ulike slag, og at vi utenfra trues av en mikrobeinvasjon hver gang vi trekker pusten, og at vi innenfra trues av leukomainer, aerobere, anarobere og hva de ellers heter. Men vitenskapen har ennå ikke tatt skrittet og fastslått som den okkulte lære at våre legemer så vel som dyrs, planters og steiners, tvers igjennom er bygget av slike vesener, som intet mikroskop kan avsløre unntatt for de største artene. Hva den rent dyriske og materielle del av mennesket angår, er vitenskapen på vei mot oppdagelser som i stor utstrekning bekrefter denne teorien. Kjemi og fysiologi er fremtidens to store magikere, som er forutbestemt til å åpne menneskers øyne for de store fysiske sannheter. For hver dag som går, blir identiteten mellom dyret og det fysiske menneske, mellom planten og mennesker, og til og med mellom krypdyret og dens rede, klippen, og mennesker - klarere og klarere påvist. Når de fysiske og kjemiske bestanddeler for alle finnes å være de samme, kan den kjemiske vitenskap like godt konstatere at det ikke er noen forskjell på det stoff som oxen og mennesket er bygget opp av. Men den okkulte lære er tydeligere. Den sier: Ikke bare er de kjemiske stoffer de samme, med de samme uendelige *usynlige liv* inngår i atomene for fjellet som for tusenfryden, for menneskets som for mauren, for elefanten og for treet, som beskytter den mot solen. Enhver partikkel – enten du kaller den organisk eller uorganisk – *er et liv*. Ethvert atom og molekyl i universet er både *livgivende* og *dødbringende* for slike former, når de gjennom aggregering oppbygger universer og forgjengelige legemer rede til å motta den inkarnerende sjel, og evig ødelegger og endrer *formene* og driver sjelene ut av deres midlertidige boliger. De skaper og dreper; de er selvavlende og selvødeleggende; de frembringer og tilintetgjør i hvert øyeblikk i tid og rom dette det største av alle mysterier - menneskets, dyrets og plantens *levende legeme*; de skaper både liv og død, skjønnhet og heslighet, gode og dårlige, ja enda behagelige og ubehagelige, velgjørende og skadelige fornemmelser. Det er dette mystiske LIV, kollektivt representert av talløse myriader av liv, som på sitt egen sporadiske vis følger atavismens hittil ufattelige lov, som kopierer familielikheter like så vel som det som finnes innpreget i auraen for ethvert fremtidig menneskelig vesen, kort sagt et mysterium, som vi annet sted skal gi full oppmerk-

somhet. For øyeblikket kan vi nevne et eksempel som illustrasjon. Den moderne vitenskap er ved å oppdage at ptomain (en alkaloid gift som utvikles i stoffer og lik i forråtnelse – også et *liv*) uttrukket ved hjelp av flyktig eter, sender ut en duft like sterk som de friskeste appelsinblomster; men at disse alkaloider fra oksygen avgir enten den mest kvalmende og frastøtende lukt eller den mest behagelige aroma, som minner om den fineste blomsterduft. Det antas at blomstenes behagelige duft skyldes det giftige ptomainet, og giften i enkelte sopparter (fungi) er nesten helt lik den giften som finnes i de indiske kobraene, den giftigste av alle slanger.¹ Etter således å ha oppdaget virkningene gjenstår det for vitenskapen å finne deres PRIMÆRE årsaker, og det vil den aldri være i stand til uten bistand fra de gamle vitenskaper, alkymien og den okkulte botanikk og fysikk. Vi lærer at enhver fysiologisk forandring, ikke bare patologiske tilfeller som sykdommer - men livet selv - eller livets objektive fenomener, frembringes ved bestemte tilstander og forandringer i legemets vev, som åpner for og tvinger livet til å utfolde seg i dette legeme, og at alt dette skyldes usynlige SKAPERER og ØDELEGGERE, som løselig og generelt kalles mikrober.² Eksperimentatorer som Pasteur er ødeleggerens beste venner og hjelpere og oppbyggernes verste fiender – om ikke de samtidig også var ødeleggere. Hvordan det enn er, en ting er sikkert om dette: kjennskapet til disse primære årsaker og hvert elements innerste essens, dets liv, funksjoner, egenskaper og betingelser for forandring – danner grunnlaget for MAGI. Paracelsus var kanskje i det siste århundre av den kristne æra den eneste okkultist i Europa, som hadde kjennskap til disse mysterier. Om ikke en forbryters hånd hadde avsluttet hans liv atskillige år før det tidsrom naturen hadde tiltenkt ham, ville den fysiologiske magi hatt færre hemmeligheter for den siviliserte verden enn den nå har

(d) Men hva har Månen å gjøre med alt dette, kan vi spørre. Hva har "fisk, Sin og Månen" i det apokalyptiske utsagn i sangene å gjøre med "livsmikrobene"? De har intet å gjøre med sistnevnte, bortsett fra at de anvender den stoffbolig de har forberedt for dem. Med det guddommelige, fullkomne menneske har de alt å gjøre, da "fisk, Sin og Månen" til sammen danner det udødelige vesens tre symboler.

---

¹ De franske vitenskapsmenn Arnaud, Gautier og Villiers har i levende menneskers spytt funnet det samme giftige alkaloid, som finnes iadder, salamandere, kobraer og den portugisiske trigonocephalus. Det er bevist at den mest dødelige gift, enten den er ptomain, eller leukomain, eller alkaloid, utvikles av levende mennesker, dyr og planter. Den samme Gautier oppdaget et alkaloid i det friske kjøttet og hjernen av en okse, som han kaller xanthokreatinin, som er lik det som kan trekkes ut av krypdyrenes giftige spytt. Det er muskelvevene, det mest aktive organ i dyrenes legemer, som mistenkes for å utvikle disse giftene, som er like viktige for livsfunksjonene som kullsyre og urinstoff, hvis gifter er de endelige produkter av den indre forbrenning. Selv om det ennå ikke er helt klarlagt om levende dyrelegemer kan utvikle gifter uten deltakelse og medvirkning fra mikrober, er det konstatert at dyr frembringer giftstoffer i sin fysiologiske eller levende tilstand.

² Det kan tenkes at disse "ildliv" og vitenskapens mikrober er identiske. Det er ikke tilfelle. "Ildlivene" er den syvende og høyeste underavdeling på stoffets plan, og svarer i individet til universets Ene liv, om enn bare på dette plan. Vitenskapens mikrober tilhører første og laveste underavdeling av det andre plan – planet for materiell *prana* (eller liv). Menneskets fysiske legeme gjennomgår en fullstendig strukturforandring hvert syvende år, og dets nedbrytning og vedlikehold skyldes disse ildlivs alternative funksjoner som "ødeleggere" og "oppbyggere". De er "oppbyggere" når de ofrer seg og avgir vitalitet for å begrense mikrobenes ødeleggende innflytelse. Ved å tilføre mikrobene det nødvendige, tvinger de dem innen denne begrensning til å oppbygge det fysiske legeme og dets celler. De er "ødeleggere" når denne begrensning fjernes og mikrobene, uten tilførsel av vital og konstruktiv energi, løper løpsk som destruktive *agenter*. Derfor, i den første halvdel av et menneskes liv (de første fem periodene på hver syv år) er "ildlivene" indirekte beskjeftiget med å oppbygge menneskets fysiske legeme; livet er på den stigende buen, og kraften brukes til oppbygging og vekst. Når denne periode er forbi, begynner tilbakegangens periode; ildlivens arbeid har tømt dem for krefter, og nedbrytningen og tilbakegangen begynner.

Det kan her spores en analogi med de kosmiske begivenheter ved åndens nedstigning i materien i første halvdel av en manvantara (planetarisk som menneskelig) og dens oppstigning på materiens bekostning i siste halvdel. Disse betraktninger gjelder bare stoffets plan; men ildlivens begrensende innflytelse på den laveste underavdeling av andre plan – mikrobenes - bekreftes av det forhold som Pasteur nevner i ovennevnte teori, at når organenes celler ikke får tilstrekkelig surstoff, tilpasser de seg denne tilstanden og danner *fermenter*, som ødelegger de stoffer de kommer i kontakt med ved å oppta surstoffet fra dem. Prosessen starter ved at en enkelt celle, når tilgangen er utilstrekkelig, berøver sin nabocelle kilden til dens vitalitet, og dermed innledes nedbrytningen som stabilt fortsetter.

Dette er alt som kan sies. Forfatterinnen påstår heller ikke å kjenne mer om disse merkelige symboler, enn hva man kan utlede fra eksoteriske religioner; kanskje fra det mysterium som ligger til grunn for Vishnus *matsya*(fisk)-*avatar*, den kaldeiske Oannes - menneskefisker, gjengitt i det uforgjengelige zodiaktegnet *Fiskene*, som i de to testamentene fremstilles som henholdsvis Josva, ”fiskens (Nuns) sønn”, og som Jesus, den allegoriske ”synden” eller åndens fall ned i materiens, og Månen – i den grad den relaterer seg til måneforfedrene, pitriene.

For øyeblikket kan leseren like godt minnes om at mens månegudinnene i alle mytologier, især den greske, var tilknyttet barnefødsler på grunn av Månens innflytelse på kvinner og unnfangelsen, er Månens okkulte og faktiske innvirkning på befruktningen ukjent av fysiologene den dag i dag, som betrakter enhver folkelig praksis om dette som grov overtro. Da det er meningsløst å drøfte dette i detaljer, vil vi her bare gjøre et opphold for flyktig å vurdere månesymbolikken og vise at nevnte overtro finnes i de aller eldste religioner, enda i jødedommen – kristendommens basis. For israelittene var Jehovas viktigste funksjon å gi dem barn, og kabbalistisk fortolkning av Bibelens esoterisme viser ubestridelig at det aller helligste i tempelet var et symbol på livmoren. Dette er nå ugjendrivelig bevist gjennom den *numeriske* fortolkning av Bibelen i alminnelighet, og 1. Mosebok i særdeleshet. Jødene har sikkert hentet denne ideen fra egypterne og inderne, hvis aller helligste er symbolisert henholdsvis ved kongens kammer i den store pyramide (se "*Sources of Measures*") og den eksoteriske hinduismes yoni-symboler. For å gjøre det tydeligere og samtidig vise den enorme forskjell i oppfatningen og den originale betydning av de samme symboler mellom de gamle, østlige okkultister og de jødiske kabbalister, henviser vi leseren til ”Det aller helligste” i bind 2.¹

6. FRA DEN FØRSTEFØDTE (det opprinnelige eller første menneske) BLIR TRÅDEN MELLOM DEN TAUSE VOKTER OG HANS SKYGGE STERKERE OG MER STRÅLENDE FOR HVER FORANDRING (reinkarnasjon) (a). MORGENENS SOLLYS ER FORVANDLET TIL STRÅLENE MIDT PÅ DAGEN...

(a) Setningen: ”Tråden mellom den *tause vokter* og hans *skygge* (mennesket) blir sterkere for hver forandring”, er et annet psykologisk mysterium, som vil bli forklart i bind 2. I øyeblikket er det tilstrekkelig å si at ”vokteren” og hans ”skygge” – som det er like mange av som monadens antall reinkarnasjoner – er ett. Vokteren eller den guddommelige prototyp er på det øverste trinn av tilværelsens stige og skyggen på et lavere. Dessuten er ethvert levende vesens *monade* (med mindre det ved sin moralske fordervelse bryter forbindelsen og løper løpsk og – for å bruke et okkult uttrykk – ”forviller seg inn på måneveien”) *en individuell Dhyan-Chohan, atskilt fra andre og en slags åndelig individualitet på egne vegne* gjennom en spesiell manvantara. Dens *opphav*, ånden (atman), er naturligvis ett med (den ene, universelle ånd) Paramatma; men det redskap (vahan) det er omgitt av, *buddhi*, er en del av og uløselig tilknyttet den dhyan-chohanske essens, og det er her mysteriet om *allestedsnærværelse* ligger, som ble omtalt for noen sider siden. ”Min Fader, som er i himmelen, og jeg – er ett,” sies det i den kristelige skrift, og her er den i det minste et trofast ekko av den esoteriske lære.

7. DETTE ER DITT NÅVÆRENDE HJUL - SA FLAMMEN TIL GNISTEN. DU ER MEG SELV, MITT BILDE OG MIN SKYGGE. JEG HAR KLEDD MEG I DEG, OG DU ER MIN VAHAN (redskap) TIL DAGEN ”VÆR MED OSS”, DA DU IGJEN SKAL BLI MEG SELV OG ANDRE, DEG SELV OG MEG (a). ETTER Å HA SKAPT SIN FØRSTE KLEDNING STIGER DA BYGGMESTRENE NED PÅ DEN STRÅLENDE JORD OG HERSKER OVER MENNESKENE – SOM ER DEM SELV (b).

(a) Den dag da gnisten igjen blir flammen, da menneskene smelter sammen med sin Dhyan-Chohan, ”meg selv og andre, deg selv og meg”, som det heter i verset, betyr at i *paranirvana* – når *pralaya* har redusert ikke bare materielle og psykiske legemer, men også de åndelige *egoer* til deres opprinnelige prinsipp – vil fortidens, nåtidens og enda fremtidens menneskeheter som alt annet være et og det

¹ Fallosdyrkelsen utviklet seg da man mistet nøklene til symbolenes egentlige betydning. Det var det siste og mest skjebnesvangre avvik fra sannhetens og den guddommelige kunnskaps rette vei inn på fiksjonenes sidevei, hvor de gjennom forfalskninger og ærgjerrige ambisjoner ble opphøyet til dogmer.

samme. Allting vil være gjenopptatt i det *store åndedrag*. Alt vil med andre ord være "forent i Brahma" eller den guddommelige enhet.

Er dette tilintetgjørelse som noen tror, eller *ateisme*, som andre kritikere – tilhengerne av en *personlig* guddom som tror på et ufilosofisk paradiset – er tilbøyelig til å anta? Ingen av delene. Det er nyteløst å ta opp igjen spørsmålet om en underforstått ateisme i det som på den mest forfinede måte er *åndelighet*. Å betrakte nirvana som tilintetgjørelse er det samme som å si at et menneske som befinner seg i en sunn *drømmeløs søvn* - som ikke etterlater noe inntrykk i dets fysiske erindring og hjerne, fordi den sovendes høyere selv er i sin opprinnelige, absolutte bevissthetstilstand i disse timer - også er tilintetgjort. Denne sammenligning besvarer bare den ene og mest materielle side av spørsmålet, fordi *reabsorbering* på ingen måte er en slik "drømmeløs søvn", men tvert imot *absolutt* tilværelse, en ubetinget enhet, eller en tilstand som det menneskelige språk er håpløst uegnet til å beskrive. Den eneste tilnærming til en noenlunde fullstendig oppfatning av dette kan bare søkes i sjelens panoramiske visjoner, gjennom den guddommelige monades åndelige tankevirksomhet. Heller ikke individualiteten tapes, fordi den blir reabsorbert. *Heller ikke essensen av personligheten*, om den finnes blir etterlatt, for hvor ubegrenset den paranivaniske tilstand enn er, sett fra et menneskelig synspunkt, har den likevel en grense i evigheten. Når denne nås, vil den samme monade *igjen tre frem*, som et enda høyere vesen, på et enda høyere plan, for å fortsette sin utvikling mot fullkommen aktivitet. Det menneskelige sinn kan ikke på nåværende utviklingstrinn transcendere og knapt nok nå opp på dette tankeplan. Det vakler her på grensen til det ufattelig absolutte og evige.

(b) "Vokterne" hersker over mennesket i hele *satya yuga*-perioden og i de mindre, påfølgende yu-gaer, ned til begynnelsen av tredje rotrase. Deretter var det patriarkene, heroene og manes (som *de egyptiske dynastier, som prestene oppregnet for Solon*), de inkarnerte dhyanier av en lavere orden, opp til kong Menes og de andre nasjoners menneskelige konger, som alle er omhyggelig nedtegnet. Etter symbolistenes syn ble denne *mytiske tidsalder* betraktet som et eventyr. Men når tradisjonene og enda nedtegnelser om slike dynastier av *guddommelige konger* – guder som regjerte over menneskene som ble etterfulgt av heroenes og gigantenes dynastier – finnes i alle nasjoners annaler, er det vanskelig å forstå hvordan alle folkeslag under solen, hvor noen var atskilt av store hav og tilhørte forskjellige deler av jorden, som de gamle peruvianerne og meksikanerne, eller som kaldeerne, kan ha utviklet de samme "eventyr" med samme hendelsesforløp.¹ Da den hemmelige lære beretter *historie* - som selv om den er esoterisk og tradisjonell, likevel ikke er mindre pålitelig enn profan historie - er vi like så berettiget til vår oppfatning som enhver annen, enten han er religiøs eller skeptiker. Og denne lære forteller at Dhyani-Buddhaerne fra de to høyere gruppene, nemlig "vokterne" eller "byggmestrene", forsynte mange og ulike raser med guddommelige konger og ledere. Det var disse som ga menneskene deres kunster og vitenskaper, og det var de som åpenbarte de transcendentale verdener store, åndelige sannheter for de inkarnerte monader, som nettopp hadde avkastet sine legemer fra de lavere naturrikker - og derfor hadde mistet all erindring om sitt guddommelige opphav. (Se bind 2, "Guddommelige dynastier.")

Som det står i verset, steg vokterne ned på den strålende jord og hersket over menneskene – "*som er dem selv*". De regjerende konger hadde i foregående runder fullført sin syklus på jorden og i andre verdener. I kommende manvantaraer vil de ha avansert til høyere systemer enn vår planetverden; og det er vår menneskehets utvalgte, pionerene på fremskrittets vanskelige og krevende vei, som vil innta sine forgjengers plass. I den neste store manvantara vil vi bevitne at vår egen livsperiodes mennesker blir lærere og veiledere for en menneskehet, hvis monader ennå kan være innestengt – halvt bevisst – i de mest intelligente individer av dyreriket, mens deres lavere prinsipper muligvis vil besjele de høyeste arter i planteverdenen.

Slik utvikler den syvfoldige evolusjons syklus seg i sin syvfoldige natur; den åndelige eller guddommelige, den sjelelige og halvt guddommelige, den intellektuelle, lidenskapelige, instinktueller eller *erkjennelsesaktige*, halvt legemlige og den rene materielle og fysiske natur. Alle disse utvikler seg syklisk, og passerer fra den ene til den neste, på en dobbelt, sentrifugal og sentripetal måte, *ens* i sin innerste essens, men *syv* i sine aspekter. Det laveste er naturligvis den som er avhengig av og under-

---

¹ Se "Sacred Mysteries among the Mayas and the Quiches, 11.500 years ago" av Auguste le Plongeon, som viser likheten mellom de egyptiske riter og trosformene blant de folkeslag han beskriver. Mayaenes og egypternes gamle, hieratiske alfabeter er nesten identiske.

ordnet våre fem sanser.¹ Slik er det for det individuelle, menneskelige, sansende, dyre- og plantelivet, hvor enhver er et mikrokosmos i et høyere makrokosmos. Det samme gjelder universet, som manifesterer seg periodisk, slik at de talløse *liv* utåndet av det ene *Liv*, kan utvikle seg kollektivt, slik at ethvert kosmisk atom i dette uendelige univers ved en *evig utvikling* kan passere fra det formløse og uhåndgripelige, gjennom de halvt jordiskes blandede natur, ned til det komplett materielle, og så tilbake igjen, og for hver ny periode stige høyere og nærmere det endelige mål; og *gjennom individuelle anstrengelser og fortjenester* rekke opp til det plan, hvor det igjen blir det ene, ubetingede ALT. Men mellom alfa og omega ligger den krevende vei, omgitt av torner, som "først går nedover, for så å —

sno seg oppover hele veien
ja, helt til endepunktet. . . ."

Pilegrimen starter plettfri på sin lange reise og stiger dypere og dypere ned i det syndefulle stoffet. Når han har forbundet seg med hvert eneste atom i det manifesterte *rom*, kjempet og lidd seg gjennom alle livets og tilværelsens former, og likevel bare er på bunnen av materiens dal og halvveis igjennom sin syklus, da identifiserer han seg med den kollektive menneskehet. Dette *har han skapt i sitt eget bilde*. For å stige oppover og hjemover, må "guden" nå avansere i den krevende motbakke av sitt livs Golgata. Det er den selvbevisste tilværelses martyrium. Som Visvakarman må han ofre *seg til seg selv* for å forløse alle skapninger og for å gjenoppstå fra de mange til det *ene liv*. Deretter stiger han virkelig opp til himmelen, hvor han hensunket i paranirvanaes ufattelige, absolutte væren og salighet hersker ubetinget. Herifra vil han igjen stige ned ved det neste "komme", som en del av menneskeheten bokstavelig forventer som den *andre gjenkomst*, og de andre som den siste "Kalki avatar".

---

¹ I virkelighet syv, som vil bli påvist senere på grunnlag av de eldste *upanishaders* autoritet.

OPPSUMMERING

Skapelsens og denne verdens historie fra begynnelsen inntil nå består av syv kapitler. Det syvende er ennå ikke skrevet.

(T. Subba Row (i *The Theosophist*, 1881)

Det første av disse syv kapitler er forsøkt skrevet og nå gjort ferdig. Hvor ufullstendig og uklar denne fremstillingen enn er, så er den i alle fall en tilnærming – når ordet brukes i matematisk forstand – av det eldste grunnlag for alle senere kosmogonier. Forsøket på å formidle på et europeisk språk det stor-slåtte panorama som følge av den stadig periodiske lov - som ble innpreget de mottagelige sinn i de første raser utstyrt ned bevissthet av de som reflekterte det samme fra den universelle bevissthet – er dristig, for intet menneskelige språk med unntak av sanskrit – som er *gudenes* – kan make det med noen grad av tilstrekkelighet. Av hensyn til motivet må svakhetene ved dette verk tilgis.

Som et hele kan verken det foregående eller det som følger bli funnet i helhet noen steder. Det læres ikke i noen av de seks indiske, filosofiske skoler, fordi det vedrører deres syntese - den syvende, som er den okkulte lære. Det kan ikke finnes i noe støvet, egyptisk papyruskrift, heller ikke er det risset inn i assyriske leirtavler eller granittmurer. *Vedanta*-bøkene (den menneskelige kunnskaps siste ord) gir bare det metafysiske aspekt av denne verdenskosmogoni, og deres uvurderlige skattkammer, *Upanishadene* – hvor det sammensatte ordet *Upa-ni-shad* betyr ”overvinnelse av uvitenhet gjennom åpenbaring av *hemmelig, åndelig kunnskap*” – krever tilgang til en hovednøkkel om den studerende skal forstå dem fullt ut. Forklaringen for dette tillater jeg meg å angi her slik en mester har meddelt meg det.

Ordet "*Upanishad*" blir vanligvis oversatt med ”esoterisk lære”. Disse avhandlinger er en del av *shruti* eller ”åpenbart kunnskap”, kort sagt *åpenbaring*, og er vanligvis tilknyttet vedaenes *Brahmana*-avsnitt,¹ som deres tredje inndeling. Det finnes mer en 150 *upanishader*, som er nummerert og kjent også for orientalistene, som antar at de eldste *sannsynligvis* er skrevet rundt år 600 f.Kr. Av *faktiske* tekster finnes det ikke en femdel av dette antallet. *Upanishadene* er for vedaene hva kabbalaen er for den jødiske bibel. De omhandler og fremstiller de vediske tekstens hemmelige og mystiske betydning. De beretter om universets opphav, om guddommens, åndens og sjelens natur, og om den metafysiske forbindelse mellom bevissthet og stoff. I få ord: De *INNEHOLDER hele den menneskelige kunnskaps begynnelse og slutt*, men siden Buddhas dager *har de opphørt å ÅPENBARE den*. I motsatt fall kunne ikke *Upanishadene* være *esoteriske*, fordi de nå åpent er tilknyttet de hellige *Brahmana*-bøkene, som i vår tid også er blitt tilgjengelig for *mlechchhaer* (kasteløse) og europeiske orientaler. Noe i alle *Upanishadene* peker uvegerlig og stadig på deres eldgamle opprinnelse, og viser (a) at deler av dem er skrevet *før* kastesystemet ble til den tyranniske institusjon det stadig er, og (b) at halvparten av deres innhold er fjernet, mens noe er omskrevet og forkortet. ”Lærere med høyere kunnskaper og brahmine- ne er stadig representert hos kshatriya-kongene (krigerkasten) som deres disipler.” Som professor Cowell så treffende bemerker, ”er det en helt annen ånd” i *Upanishadene* (enn i andre brahminske skrifter), ”en tankefrihet som er ukjent i alle tidligere verker med unntak av Rig-Veda-hymnene selv.” Det andre forhold forklares av en tradisjon som finnes i et av skriftene om Buddhas liv. De beretter at *Upanishadene* opprinnelig ble tilføyd *Brahmanaene* etter starten av en reform, som førte til det nåværende kastesystems eksklusivitet blant brahminene, noen få århundrer etter at de ”to ganger fødte” hadde invadert India. På den tid var de komplette og ble brukt ved undervisningen av chelaer, som forberedte seg på innvielse.

Dette varte så lenge *Vedaene* og *Brahmanaene* var i tempelbrahminenes eksklusive varetekt – da ingen utenom den *hellige* kasten hadde rett til å studere eller å lese dem. Så kom Gautama, prinsen fra Kapilavastu. Etter å ha lært hele den brahminske visdom i *Rahasya* eller *Upanishadene* og funnet at læren avvek lite, om overhodet, fra det ”livets lærere” forkynte, som bodde i Himalayas snøkledd

¹ . . . ”Vedaene har en bestemt tvetydig mening – en som uttrykkes ved ordenes litterære mening, og en annen ved versmålet og *swara* – betoningen – som gir vedaene liv. . . . Lærde forskere og filologer benekter selvsagt at *swara* har noe å gjøre med de eldste esoteriske doktriners filosofi, men den mystiske forbindelsen mellom *swara* og *lys* er en av de dypeste hemmeligheter.” (T. Subba Row, *Five Years of Theosophy*, side 154.)

fjell,¹ besluttet brahminenes disippel i indignasjon over at den hellige visdom ble holdt skjult for alle andre enn brahminene, å redde hele verden ved å popularisere den. Når brahminene så at deres hellige kunnskap og okkulte visdom falt i hendene på "mlechchaene", forkortet de teksten i Upanishadene, som opprinnelig inneholdt tre ganger så mye stoff som *Vedaene* og *Brahmanaene* til sammen, likevel uten å endre et ord av teksten. De fjernet ganske enkelt de viktigste delene, som inneholdt de siste ord om tilværelsens mysterium. Nøkkelen til brahminenes hemmelige kode forble fortsatt bare hos de innviede, og brahminene var da i en posisjon hvor de offentlig benektet riktigheten av Buddhas lære ved å henvise til deres *Upanishader*, som for alltid var brakt til taushet om de viktigste spørsmålene. Slik er den esoteriske tradisjon bak Himalaya.

Shri Shankaracharya, den største innviede som har levd i historisk tid, skrev mang en bhashya (kommentar) til *Upanishadene*. Det er grunn til å anta at hans originale avhandlinger ennå ikke er falt i filisternes hender, for de voktes nidkjært i hans *maths* (klostre, *mathamer*). Og det er enda viktigere grunner til å anta at den største fortolkeres uvurderlige bhashyer til brahminenes esoteriske lære ennå i lange tider vil forbli ukjent tekst for de fleste hinduer med unntak av *smartava*-brahminene. Denne sekten som ble grunnlagt av Shankaracharya (som fremdeles er meget mektig i Syd-India) er nå omtrent den eneste som utdanner studenter med tilstrekkelige kunnskaper til å kunne forstå bhashyenes ukjente tekst. Forklaringen, er jeg blitt fortalt, er at bare denne sekten fra tid til tid har virkelig innviede i spissen for sine *mathamer*, som for eksempel i "Shringa-giri" i de vestlige fjellene i Mysore. På den andre siden er det i brahminenes ytterst eksklusive kaste ingen sekt, som er mer eksklusiv enn *smartava*, og medlemmenes reservasjon mot å uttale seg om hva de vet om okkulte vitenskaper og den esoteriske lære, står bare i forhold til deres stolthet og kunnskaper.

Derfor må forfatterinnen av disse påstander være forberedt på å møte stor motstand og til og med benektelse av de påstander som er brakt frem i denne boken. Ikke fordi det noensinne ble fremmet krav om ufeilbarlighet, eller at alt som er skrevet i enhver detalj er fullkomment korrekt. Kjensgjerningene foreligger, og de kan neppe bestrides. På grunn av emnets iboende problemer, og de nærmest umulige begrensninger det engelske språk (som alle europeiske språk) setter for å uttrykke visse ideer, er det mer enn sannsynlig at forfatterinnen har mislykkes i å presentere forklaringene på den beste og mest klargjørende form. Likevel ble alt som kunne gjøres utført under kompliserte omstendigheter, og mer kan ikke kreves av noen forfatter.

La oss rekapitulere og vise på grunn av temaenes enorme omfang, hvor vanskelig, om ikke umulig, det er å yte dem full rettferdighet.

(1) Den hemmelige lære er tidsaldrenes akkumulerte visdom. Bare dens kosmogoni er det veldigste og mest utførlige av alle systemer, ja selv i forhold til Puranaenes eksoterisme. Men slik er den okkulte symbolikkens mystiske makt at de kjensgjerninger som faktisk har opptatt talløse generasjoner av innviede seere og profeter å ordne, stille opp og forklare, i en forvirret rekkefølge av evolusjonære fremskritt, alle er nedtegnet på noen få sider med geometriske tegn og symboler. Disse seeres raske blikk har trengt inn til selve kjernen av stoffet og registrert tingenes sjel, mens et vanlig uinnviet menneske, uansett kunnskaper, bare vil ha sett den ytre form. Den moderne vitenskap tror ikke på "tingenes sjel" og forkaster derfor hele den gamle kosmogoniens system. Det er nytteløst å påpeke at det omtalte system ikke er en eller flere isolerte individers innbildning, men at det er en uavbrutt registrering som dekker tusener av generasjoner av seere, hvis respektive erfaringer har vært å avprøve og verifiserte de tradisjoner som ble overført muntlig fra de tidligste raser til de neste, om læren fra høyere og mer avanserte vesener, som våket over menneskehetens barndom; og at de "vise menn" fra femte rase av den skare som ble reddet fra den katastrofe som etterfulgte kontinentforandringen, tilbrakte sine liv med å lære, og ikke med å undervise. Hvordan gjorde de det? Det svares: ved på alle naturens område å kontrollere, teste og verifisere de gamle tradisjoner mot de store adepters egne visjoner, dvs. mennesker som har utviklet deres fysiske, mentale, psykiske og åndelige konstitusjon til det ytterste. Ingen enkelt adepts visjoner ble akseptert før de var kontrollert og konfirmert av andre adepters visjoner, over århundrers erfaringer – oppnådd på slike måter at de representerte uavhengige bevis.

---

¹ I kinesiske beretninger kalles de også "visdommens sønner" av "ild-tåken" og "solens brødre". *Si-dzang* (Tibet) nevnes i skriftene i det hellige bibliotek i Fo-Kien-provinsen, som hovedsete for okkult lærdom siden uminnelige tider, mange tidsaldere før Buddha. Keiser Yu, den "store" (år 2.207 f.Kr.), en from mystiker og en stor adept, sies å ha fått sin kunnskap fra de "store lærere i de snøklede fjell" i Si-dzang.

(2) Den fundamentale lov i dette systemet, det sentrale punkt som alt utgår fra, dreier seg om og graviterer mot og som hele dets filosofi hviler på, er det ene, homogene, guddommelige SUBSTANS-PRINSIPP, den ene, grunnleggende årsak.

"...Noen få, hvis lamper skinte klarere, er blitt ledet fra årsak til årsak til naturens hemmelige opphav, og funnet at et første prinsipp må være...."

Det kalles "Substansprinsippet", fordi det blir "substans" på det manifesterte verdensaltets plan, en illusjon, mens det forblir et "prinsipp" i det endeløse, abstrakte, synlige og usynlige ROM, som er uten begynnelse. Det er den allestedsnærværende virkelighet: upersonlig, fordi det rommer alt og alle. *Dets upersonlighet er systemets grunnleggende egenskap.* Det er latent i ethvert atom i universet, og er selve universet. (Se kapitlene om symbolisme, "Urstoffet og den guddommelige tanke.")

(3) Universet er den periodiske manifestasjon av denne ukjente, absolutte essens. Å kalle den "essens" er imidlertid å synde mot denne filosofiens ånd. For selv om ordet i dette tilfelle er avledet fra verbet *esse*, "å være", kan DET likevel ikke identifiseres med "væren" av noe slag, som kan oppfattes av det menneskelige intellekt. DET kan ikke beskrives verken som ånd eller stoff, men begge deler. "Parabrahman og mulaprakriti" er i virkeligheten ett, likevel to i den alminnelige oppfatning av det manifesterte; selv i dannelsen av det ene Logos, dens første manifestasjon, for hvem DET fremtrer fra et objektivt standpunkt – som den kapable forfatter av "Notes of the *Bhagavad Gita*" viser – som mulaprakriti og ikke som Parabrahman, som dets *slør* og ikke som den skjulte ENE VIRKELIGHET bakenfor, som er ubetinget og absolutt.

(4) Universet og alt det rommer, kalles MAYA, fordi alt i det er midlertidig, fra ildfluens kortvarige tilværelse til solens. Sammenlignet med den ENES og dette prinsippets evige uforanderlighet, kan ikke universet med dets evig foranderlige former for en filosof synes som annet enn døgnfluer. Likevel er universet virkelig nok for de bevisste vesener i det, som er like uvirkelige som det selv er.

(5) Alt som finnes i universet, i alle naturrikker, er BEVISSTE, d.v.s. utstyrt med en bevissthet av særskilt type på sitt oppfattelsesplan. Vi mennesker må huske at selv om *vi* ikke oppfatter noe tegn – som vi kan registrere – av bevissthet i for eksempel steiner, så har vi ingen rett til å uttale at det *ikke finnes noen bevissthet der*. Det finnes ikke noe som er enten "dødt" eller "blindt" stoff, likesom det heller ikke finnes noen "blind" eller "ubevisst" lov. Slike forestillinger finnes ikke i den okkulte filosofi, som ikke stopper ved det overflatiske utseende, fordi den *numenale* essens er mer virkelig enn de objektive gjenpartner. I dette ligner den de middelalderlige *nominalister*, som mente det universelle var det virkelige, mens det særskilte bare eksisterte ved navnet og i menneskers forestillinger.

(6) Universet virker og *styres innenfra utad*. Slik det er i makro er det også i mikro, som i himmelen så og på jorden; og mennesket – mikrokosmos og miniatyrbildet av makrokosmos – er et levende vitnesbyrd av denne universelle lov og dens virkemåte. Vi ser at enhver *ytre* bevegelse, handling eller gestus, enten den er tilsiktet eller mekanisk, organisk eller mental, frembringes og startes av en *indre* følelse eller emosjon, vilje eller viljesakt, tanke eller beslutning. Da ingen ytre bevegelse eller forandring i menneskets eksterne legeme, i det normale tilfelle, kan skje uten å være frembrakt av en indre impuls, via de tre navngitte funksjonene, så er det likedan for det eksterne og manifesterte univers. Hele kosmos styres, kontrolleres og besjeles av nesten endeløse rekker av hierarkier av sansende vesener, som hver har en misjon å utføre, som – uansett hvilket navn vi gir dem og kaller dem Dhyan-Chohaner eller engler – er "budbringere" bare i den forstand at de er redskaper for karmiske og kosmiske lover. De varierer i det uendelige med hensyn til deres respektive grad av bevissthet og intelligens. Å kalle dem alle rene ånder uten noe jordisk innslag, "som tiden tærer på", er bare å hengi seg til poetiske fantasier. For hvert av disse vesener har enten *vært* eller forbereder seg på å bli menneske, om ikke i nåværende så i en fortidig eller kommende syklus (manvantara). Når de ikke er i det *innledende stadium* er de *perfekte* mennesker. I sine høyere (og mindre materielle) sfærer atskiller de seg moralsk fra det jordiske menneske bare ved at de mangler personlighetsfornemmelse og den *menneskelige* emosjonelle natur – to rent jordiske egenskaper. De "perfekte" er fri for slike følelser, fordi (a) de ikke lenger har fysiske legemer – en stadig tyngende byrde for sjelen, og (b) da det rene, åndelige element skaper færre hindringer og er friere, er de mindre påvirket av *maya* enn et menneske noensinne kan være, med mindre han er adept og holder sine to personligheter – den åndelige og den fysiske – helt atskilt. Monader på begynnerstadiet, som ennå ikke har hatt jordiske legemer, kan ikke ha noen for-

nemmelse av personlighet eller EGO-isme. Det som menes med "personlighet", som en begrensning og en relasjon, eller som Coleridge definerte det, "individualitet, som eksisterer i seg selv, men med naturen som grunnlag", kan selvsagt ikke anvendes om ikke-menneskelige vesener. Som påstått av generasjoner av seere har ingen av disse vesener, avanserte eller lavtstående, har verken individualitet eller personlighet som atskilte vesener, dvs. de har ingen individualitet i den forstand som et menneske sier: "Jeg er meg selv og ingen annen." De har med andre ord ingen bevissthet om den klare atskilthet som mennesker og ting har på jorden. Individualitet kjennetegner deres respektive hierarkier, ikke de enkelte vesener, og disse kjennetegn varierer bare med graden av det plan disse hierarkier tilhører. Jo nærmere hierarkiet er ved homogenitetens region og det ene, guddommelige plan, desto renere og mindre særpreget er hierarkiets individualitet. De er endelige i enhver henseende bortsett fra deres høyere prinsipper – de udødelige gnister som gjenspeiler den universelle, guddommelige flamme - individualisert og atskilt i illusjonenes sfærer ved en differensiering, som er likeså illusorisk som alt annet. De er "levende", fordi de er strømmer som det ABSOLUTTE LIV har projisert på illusjonens kosmiske skjerm, vesener hvor livet ikke kan slukkes, før uvitenhetens ild slukkes for dem, som fornemmer disse "liv". Brakt til liv av den uskapte stråles livgivende innflytelse, gjenskinnet fra den store sentralsolen mot breddene av livets elv, er det deres indre prinsipper som tilhører udødelighetens vann, mens dets ulike klesdrakter er like forgjengelige som menneskets legeme. Young hadde derfor rett da han sa

"Engler er mennesker av en høyere art"

. . . og intet mer. De er verken "bistående" eller "beskyttende" engler, heller ikke er de "budbringere fra det aller høyeste" og enda mindre "vredens sendebud" fra en eller annen Gud skapt av menneskers fantasi. Å be om deres beskyttelse er likeså tåpelig som å tro at deres sympati kan sikres ved å blidgjøre dem, for de er like mye som mennesket selv slaver og skapninger av uforanderlige karmiske og kosmiske lover. Grunnen for dette er innlysende. Fordi de ikke har noen personlighetselementer i sin natur, kan de ikke ha personlige egenskaper, som mennesker i sine eksoteriske religioner tillegger deres antropomorfske Gud – en sjalu og eksklusiv Gud, som fryder seg og føler vrede, som behages av sonofre og er mer despotisk i sin forfengeligheit enn noe tåpelig, dødelig menneske. Da mennesket som vist i bind II er sammensatt av alle disse himmelske hierarkiers naturer, kan det i en viss forstand lykkes det å heve seg over ethvert hierarki eller enhver klasse eller enda kombinasjon av disse. "Mennesket kan verken blidgjøre eller kommandere *devaene*", sies det. Men ved å lamme sin lavere personlighet og derved oppnå full kunnskap om *ikke-atskillelsen* mellom sitt høyere selv og det ene, absolutte SELV, kan mennesket, selv i sin jordiske tilværelse, bli som "en av oss". Derfor er det at mennesket ved å spise av kunnskapens frukt, som fjerner uvitenheten, blir som en Elohim eller Dhyan. Kommer han opp på *deres* plan, må solidaritetens og den fullkomne harmonis ånd, som hersker i ethvert hierarki, utstrekke seg over ham og beskytte ham i alle forhold.

Det største problem som hindrer vitenskapsmenn i å tro på det guddommelige som på naturånder, er deres materialisme. Hovedproblemet som hindrer spiritister i å tro på det samme, selv om de har bevart en blind tro på de avdødes "ånder", er den alminnelige uvitenhet om stoffets virkelige vesen og natur, med unntak av noen få okkultister og kabbalister. Det er ved å akseptere eller forkaste teorien om *enheten av alt i naturen i dets innerste vesen*, som avgjør tro eller ikke-tro på at det omkring oss finnes andre bevisste vesener enn de avdødes ånder. Det er ved korrekt oppfatning av ånd-stoffets opprinnelige evolusjon og dets virkelige essens at studenten skaper et grunnlag for fortsatt klarlegging av den okkulte kosmogoni, og som det eneste sikre holdepunkt for fortsatte studier.

Det rene sannhet er, som akkurat påvist, at enhver såkalt "ånd" enten er et *ulegelig eller et fremtidig menneske*. Likesom alle fra den høyeste erkeengel (Dhyan-Chohan) ned til den minst bevisste "byggmester" (den laveste klasse av åndelige vesener) er *mennesker*, som har levet æoner av år siden i andre manvantaraer, på denne eller på andre kloder, så er de lavere, halv-intelligente og ikke-intelligente elementaler, alle *fremtidige* mennesker. Alene dette faktum - at en ånd er utstyrt med intelligens - er for okkultister bevis for at dette vesenet må ha vært *et menneske*, som har oppnådd kunnskaper og intelligens i en menneskelig syklus. Det er bare en udelelig og absolutt allvitenskap og intelligens i universet, og den pulserer gjennom ethvert atom og ørlite punkt i hele det endelige kosmos, som er uten grenser, og som folk kaller ROMMET, betraktet uavhengig fra alt det inneholder. Men den første differensiering av dens *gjenspeiling* i den manifesterte verden er rent åndelig, og de vesener som fin-

nes her er ikke utstyrt med bevissthet, som likner på noe vi kjenner. De kan ikke ha noen menneskelig bevissthet eller intelligens, før de personlig og individuelt har ervervet den. Dette er kanskje et mysterium; men det er en kjensgjerning i den esoteriske filosofi, og er meget innlysende.

Hele naturens orden viser en progressiv bevegelse mot *et høyere liv*. Det er plan for selv de tilsynelatende blinde krefters virksomhet. Hele evolusjonsprosessen med dens endeløse tilpasninger er et bevis på det. De uforanderlige lover, som utrydder svake og kraftløse arter for å gi plass for de sterke, og som sikrer "overlevelse for de sterkeste", hvor grusomme de enn er i deres øyeblikkelige virkning - arbeider alle henimot det store mål. Det *faktum* at tilpasninger *skjer*, at de best egnede *virkelig* overlever i kampen for tilværelsen, viser at den såkalte "ubevisste natur" i realiteten er en samling krefter, som manipuleres av halvt intelligente vesener (elementaler), styrt av høye planetånder (Dhyanchohaner), hvis kollektive helhet danner det umanifesterte LOGOS' manifesterte *ord*, og samtidig utgjør universets TANKE og dets uforanderlige LOV.

Tre ulike representasjoner av universet i dets tre ulike aspekter blir tilført våre tanker gjennom den esoteriske filosofi; det FØR-EKSISTERENDE (utviklet fra) det EVIG-EKSISTERENDE, og det FENOMENALE – illusjonenes verden, en avspeiling og skygge av den. I løpet av det store mysterium og livsdrama, kjent som en manvantara, er det virkelige kosmos som en gjenstand som belyst av en magisk lanterne kaster skygge på en hvit skjerm. De egentlige skikkelser og ting forblir usynlige, mens usette hender trekker i evolusjonens tråder. Mennesker og ting er således bare reflekser *på* det hvite feltet av virkelighetene *bak* mahamayas eller den store illusjon. Dette ble lært i enhver filosofi og religion, både *før* og *etter* syndfloden, i India og Kaldea, av kinesiske som av greske vismenn. I førstnevnte land ble disse tre universer allegorisert i den eksoteriske lære, ved de tre treenigheter som utgikk fra den sentrale, evige kim og sammen med den skapte den høyeste enhet: den *første*, den *manifesterte* og den *skapende* triade, eller de tre i en. Den siste er bare et symbol i sitt konkrete uttrykk for de første *ideale* to. Derved går den esoteriske filosofi ut over nødvendigheten av denne rent metafysiske oppfatning og betegner bare den første som evig eksisterende. Dette synspunkt gjelder alle den indiske filosofis seks store skoler – de *seks prinsipper i den samlede VISDOM*, hvor "*gnosis*", den *skjulte* kunnskap, er den syvende.

Hvor overfladisk kommentarene til de syv sangene enn er behandlet, håper forfatterinnen at det er skrevet tilstrekkelig i denne kosmogoniske del av verket til å vise at den eldgamle lære i sin ytre form er mer *vitenskapelig* (i ordets moderne betydning) enn den man finner i noe annet gammelt skrift, som blir vurdert og bedømt etter sin eksoteriske form. Da dette verk imidlertid, som tidligere innrømmet, *tilbakeholder langt mer enn det formidler*, oppfordres leseren til å bruke sin intuisjon. Vår primære hensikt er å belyse det som allerede er formidlet, som beklageligvis til tider har vært meget ukorrekt, og – når og hvor det har vært mulig – å supplere de kunnskaper som har vært antydnet med tilleggsstoff. Dertil å forsvare vår lære mot de altfor sterke angrep fra moderne sekterikere, og i sær fra vår tids materialisme, som svært ofte feilaktig kalles vitenskap, mens ordene "vitenskapsmenn" og "halv-studerende" bør ta ansvar for de mange ulogiske teorier som fremmes for verden. I sin uvitenhet aksepterer offentligheten blindt alt som kommer fra "autoriteter" og synes det er dens plikt til å betrakte enhver uttalelse fra en vitenskapsmann som et bevist faktum, mens den belæres å bespotte alt som stammer fra "hedenske" kilder. Fordi de materialistiske vitenskapsmenn bare kan bekjempes med egne våpen – polemikk og argumenter – er det for hvert bind tilføyd et tillegg, hvor de respektive syn er stilt opp mot hverandre for å vise at selv store autoriteter ofte tar feil. Vi tror dette effektivt kan vise våre motstanderes svake punkter og vise at deres altfor hyppige sofismer - som går for å være vitenskapelige utsagn – ikke er korrekte. Vi forholder oss til Hermes og hans "visdom" - i dens universelle karakter, mens de forholder seg til Aristoteles i strid med intuisjonen og tidsaldrenes erfaringer, idet de tror at den vestlige verden har eksklusiv rett på sannheten. Derfor uenigheten. Som Hermes sier: "Kunnskap avviker mye fra sanseintrykk, for sansene befatter seg med ting som overstiger dem, mens kunnskap (*gyi*) angir slutten av sansningen" – dvs. vår fysiske hjernes og dens intellekts illusjon, for derved å understreke forskjellen mellom sansenes og tankens (manas) møysommelig ervervede kunnskap og den åndelige, guddommelige sjels (buddhis) intuitive allvitenhet.

Uansett hvilken skjebne denne fremstillingen vil få i en fjern fremtid, håper vi å ha bevist følgende fakta:

(1) Den hemmelige lære belærer ikke *ateisme*, unntatt i den hinduiske betydning av ordet *nastika*, forkasting av *avguder*, inkludert enhver antropomorfisk Gud. I denne forstand er enhver okkultist en *nastika*.

(2) Den aksepterer en Logos eller en kollektiv "skaper" av universet, en *Demi-urgos* - i samme forstand som man taler om en "arkitekt" som "skaper" av et byggverk, selv om denne arkitekt aldri har rørt en eneste stein i det, men har fremskaffet planen og overlatt alt det manuelle arbeid til bygningsarbeiderne. I vårt tilfelle ble planen fremskaffet ved universets tankevirksomhet, og byggearbeidet ble ivaretatt av de intelligente maktens og krefters herskare. Men denne *Demiurgos* er ingen *personlig* Guddom, - dvs. en ufullkommen, *ekstrakosmisk gud*, - men bare de samlede Dhyan-Chohanene og de andre kreftene.

Om sistnevnte -

(3) De er av natur duale og er sammensatt av (a) den irrasjonelle *rå energien*, som finnes i materien, og (b) den intelligente sjel eller kosmiske bevissthet, som leder og styrer denne energien som *dhyan-chohansk tenkning*, som reflekterer ideene fra den universelle bevissthet. Gjennom de manvantariske periodene resulterer dette i en uendelig rekke av fysiske manifestasjoner og *moralske virkninger* på jorden, alt ifølge karmaloven. Da denne prosessen ikke alltid virker perfekt og til tross de mange bevis den viser for en ledende intelligens bak sløret, så viser den likevel feil og mangler og resulterer til og med svært ofte i åpenbar fiasko - så er verken den kollektive herskare (*Demiurgos*) eller noen av de arbeidende krefter individuelt, passende kandidater for guddommelige aktelse eller tilbedelse. Alle har likevel krav på menneskehetens takknemlige ærbødighet, og mennesket burde alltid arbeide for å bistå *ideenes* guddommelige evolusjon ved etter beste evne å bli *naturens medhjelper* for denne sykliske oppgave. Bare den alltid ukjente og uerkjennelige *Karana*, alle årsakers *årsaksløse* årsak, bør ha sin helligdom og sitt alter i våre hjerters hellige, ubetrådte grunn - usynlig, uhåndgripelig, unevnt, unntatt gjennom vår åndelige bevissthets "ennå svake stemme". De som tilber den, bør gjøre det i sin sjels stillhet og hellige ensomhet,¹ hvor de gjør sin ånd til eneste formidler mellom seg selv og den *universelle ånd*, hvor deres gode gjerninger er de eneste prester og deres syndefulle hensikter de eneste synlige og objektive ofre for *nærværelsen*. (Se del II, "Den skjulte Guddom.")

(4) Materien er *evig*. Den er *upadhi* (det fysiske grunnlag) som den ene, uendelige, universelle tanke bruker for å utvikle sine ideer. Derfor fastholder esoterikerne at det ikke finnes noe uorganisk eller *dødt* stoff i naturen. Den forskjell vitenskapen gjør mellom de to er likeså ubegrunnet som den er vilkårlig og ufornuftig. Hva vitenskapen enn må tro - og den *eksakte* vitenskap er en lunefull kvinne som vi alle vet av erfaring - så vet og belærer okkultismen noe annet siden uminnelige tider - fra *Manu* og *Hermes* ned til Paracelcus og hans etterfølgere.

Hermes, den tre ganger store Trismegistos, sier: "O, min sønn, materien *blir til*; tidligere *var* den, for materien er grunnlaget for *tilblivelse*."² Tilblivelse er den uskapte Guddoms aktivitetsform. Utstyrt med tilblivelsens kim, blir den (objektive) materie brakt frem til fødsel, da de skapende krefter utformer den *i henhold til ideale former*. Uskapt materie har ennå ingen form. Det får den, når den aktive-res. (*The Definitions of Asclepios*, "The Virgin of the World", side 134.)

¹ "Når dere ber, skal dere ikke gjøre som hyklerne . . . men gå inn i *deres indre kammer*, lukke døren og be til din Fader i *himmelighet*." Matt. vi. Vår Fader er "i *himmelighet*" *inne i oss*, vårt syvende prinsipp, i det "indre kammer" av vår sjels fornemmelse. "Himmelens" og "Guds rike" *er innen i oss* sier Jesus, ikke utenom oss. Hvorfor er de kristne så totalt blinde for den selvsagte betydning av disse visdomsord de så mekanisk gjentar med slik fryd.

² Til dette bemerker avdøde fr. (dr.) Kingsford, den dyktige oversetter og innsamler av de hermetiske fragmentene, i en fotnote (se "*The Virgin of the World*"): "Dr. Menard har registrert at på gresk uttrykkes *å bli født* og *å bli til* med samme ord. Tanken her er at verdens materie i sin essens er evig, men at den før skapelsen eller "tilblivelsen" befinner seg i en passiv og ubevegelig tilstand. Dermed "fantas" den før den ble aktivert; nå "blir den til", dvs. den blir aktiv og utviklende." Til dette tilføyer hun en ren vedantisk læresetning fra hermetisk filosofi: "Skapelsen er således Guds aktivitetsperiode (manvantara), som ifølge hermetisk tenkning (eller *hvilken* i henhold til vedanta) har to former - aktivitet og eksistens, den utviklede Gud (*Deus explicitus*), og passiv eksistens (pralaya), den innviklede Gud (*Deus implicitus*). Begge former er fullkomne og fullstendige, likesom menneskets våkne og sovende tilstand. Den tyske filosof Fichte betegnet *væren* (Sein) som noe vi bare kjenner gjennom eksistensen (Dasein) som mangfoldighet. Dette synspunkt er helt hermetisk. De "ideale former" er arketypene eller de formskapende ideer for nyplatonikerne; de evige og subjektive ideer om tingene, som finnes i den guddommelige tanke før de "blir til" (side 134).

"Alt er et resultat av en universell, skapende innsats. . . Det er intet *dødt* i naturen. *Alt er organisk og levende*, og derfor fremstår hele verden som en levende organisme." (Paracelcus, "*Philosophia ad Athenienses*", i Franz Hartmanns oversettelse, side 44.)

(5) Universet ble utviklet etter sin ideale plan, som gjennom evigheten har vært opprettholdt i underbevisstheten til det vedantistene kaller Parabrahman. I praksis er dette identisk med den høyeste vestlige filosofi – Platons ”iboende, evige og selveksisterende ideer”, som nå gjentas av von Hartmann. Herbert Spencers ”ukjennelige” likner bare svakt den transcendent *virkelighet* som okkultistene tror på, og fremtrer ofte bare som en personifikasjon av en ”*kraft* bak fenomenene” – en uendelig og evig *energi*, hvorfra alt utgår, mens forfatteren av "Philosophy of the Unconscious" er (bare i denne henseende) kommet så nær løsningen av det store *mysterium* som det er mulig for et dødelig menneske. Både i oldtidens eller i middelalderens filosofi var det få som torde nærme seg temaet eller bare antyde det. Paracelcus nevner det som en slutning. Hans tanker er fremragende fremstilt at dr. F. Hartmann i hans "Life of Paracelcus".

Alle de *kristne* kabbalister forsto godt de østlige grunnideer: Den aktive kraft, ”det store åndedragets evige bevegelse”, vekker bare kosmos ved starten av hver ny periode, og setter det i bevegelse ved to motsatte krefter¹ og forårsaker derved at det blir objektivt på illusjonens plan. Denne dobbeltbevegelse bringer med andre ord kosmos fra det evig ideale plan til endelig manifestasjon eller fra det *numenale* til det *fenomenale* plan. Alt som *er, var* og *vil bli*, ER i all evighet, selv i utallige former, som er endelige og forgjengelige bare i deres objektive, men ikke i deres *ideale* form. De eksisterte i evigheten som ideer,² og når de forsvinner, vil de eksistere som gjenspeilinger. Verken menneskets, dyrenes, plantenes eller steinenes form er noensinne blitt *skapt*. Det er bare på vårt plan de begynte å ”bli til”, dvs. å bli objektive i sin nåværende stofflighet, eller å utvikle seg *innenfra utover*, fra den mest forfinede og oversanselige essens til den groveste form. Derfor har *vår* menneskelige skikkelse eksistert i evigheten som astrale eller eteriske prototyper, som åndelige vesener (eller guder), som hadde til oppgave å gi dem objektiv tilværelse og jordisk liv, benyttet som modeller og utviklet fremtidige egoers protoplasmiske former *av sin egen essens*. Da denne menneskelige *upadhi* eller basisform var ferdig, begynte de jordiske naturkrefter å arbeide med disse oversanselige former, *som foruten deres egne elementer også inneholdt elementene til alle fortidige planteformer og fremtidige dyreformer på denne klode*. Derfor har menneskets *ytre* skall passert gjennom alle plante- og dyrelegemer før det tok menneskelig skikkelse. Da dette vil bli utførlig beskrevet med kommentarer i bind II, er det ikke nødvendig å si noe mer om det her.

Ifølge Paracelcus’ hermetisk-kabbalistiske filosofi er det yliaster – stamfaren til det nyfødte *protyl*, som professor Crookes har innført i kjemien – eller urstoffet, *protomateria*, som har utviklet kosmos av seg selv.

"Da skapelsen (evolusjonen) skjedde, delte yliaster seg. . . smeltet og oppløste seg og utviklet innenfra seg selv *ideos* eller kaos, som respektivt kalles *mysterium mangum, ilidos, limbus major* eller urstoffet. Dette urstoff har monistisk natur og manifesterer seg ikke bare som vital aktivitet, en åndelig kraft, en usynlig, ufattelig og ubeskrivelig makt, men også som vital materie, som de levende veseners substans består av." I dette urstoffets *ideos* eller *proto-ilos* – som er opphavet til alle skapte ting – finnes det stoff som alt av formet av. Det er kaoset. . . hvorfra makrokosmos, og senere ved evolusjon og deling i *mysteria specialia*³ ethvert særskilt vesen er oppstått. Det rommet alle ting og alle elementære substanser i seg *in potentia*, men ikke *in actu* – som fører til at oversetteren, dr. F. Hartmann, ganske riktig bemerker at ”det synes som om Paracelcus forutså den moderne oppdagelse av ”materiens kraft” for tre hundre år siden”. (side 42.)

Paracelcus’ magnus limbus eller yliaster er simpelthen vår gamle bekjente ”fader-moder” i *sin indre tilstand*, før den kom til syne i rommet, se 2. sang og andre. Det er kosmos’ universelle moderskjød,

¹ Den sentripetale og den sentrifugale kraft, som er maskulin og feminin, positiv og negativ, fysisk og åndelig, hvor de to er den ene *urkraft*.

² Okkultismen forklarer at verken naturen eller mennesket kan forme noe, hvis ikke den ideale type allerede finnes på det subjektive plan. Ja mer enn det; at ingen form eller fasong kan oppstå i menneskets bevissthet, eller utvikle seg i dets fantasi, som ikke eksisterer som prototyp, i det minste tilnærmedesvis.

³ Dette ord beskrives av dr. Hartmann på grunnlag av Paracelcus’ originaltekst på følgende måte. I følge denne store rosenkreutzer: ”er alt hvorfra noe kan utvikles, som bare finnes som et frø i det, et mysterium. Frøet er plantens ”mysterium”, egget den levende fugls, osv.”

personifisert i sin duale form som makrokosmos og mikrokosmos (eller universet og vår klode)¹ av aditi-prakriti, den åndelige og fysiske natur. Vi finner det forklart i Paracelcus at "magnus limbus er utklekkingsstedet hvorifra alle skapninger har utviklet seg, på samme måte som et tre utvikler seg av et lite frø, likevel med den forskjell at den store limbus har sin opprinnelse i ordet, mens den lille limbus (det jordiske frø eller sæd) stammer fra jorden. Den store limbus er det frø, hvorav alle vesener har utviklet seg, og den lille limbus er hver endelige skapning, som reproducerer sin form, og den er selv frembrakt av den "store". Den lille har alle den stores egenskaper på samme måte som en sønn er organisert på samme måte som sin far." (*Se kommentaren i bind II, paragraf iii.*) . . . "Etter hvert som yliaster oppløste seg, begynte *Ares*, den oppsplittende, differensierende og individualiserende kraft (*Fohat*, en annen gammel bekjent) å handle. All skapelse skjedde som følge av oppsplittingen. Ut av ideos ble elementene ild, vann, luft og jord skapt, hvis fødsel ikke skjedde på materiell vis eller ved enkel oppsplitting, men ved åndelige og dynamiske - ikke en gang kompliserte -kombinasjoner, dvs. ved mekanisk *blanding* i motsetning til *kjemiske* kombinasjoner - likesom det kan komme ild ut av en stein, eller et tre ut av et frø, selv om det opprinnelig ikke er ild i steinen eller et tre i frøet. Ånd er levende, og liv er ånd, og liv og ånd (*prakriti purusha*) (?) frembringer alle ting, men essensielt er de ett og ikke to....Også elementene har hvert sitt yliaster, fordi all stofflig aktivitet i enhver form er en utstrømning fra samme kilde. Men likesom røttene med deres fibere og senere stammen med dens greiner og blader og endelig blomstene og frøene vokser ut av frøet, således er også alle vesener født av elementene og består av disses elementære substanser, hvorfra andre former kan frembringes med samme egenskaper som sine foreldre." ("Denne lære, som ble fremlagt for 300 år siden," bemerker oversetteren, "er identisk med den som har revolusjonert moderne tenkning, etter at den ble gitt form og fremstilt av Darwin. Den var enda mer utviklet av Kapila i Sankhya-filosofien.") . . .Elementene som alle skapningers mødre er av *usynlig, åndelig natur og har sjeler*.² De stammer alle fra "*Mysterium magnum*". (*Philosophia ad Athenienses.*)

Sammenlign dette med Vishnu Purana:

"Fra *pradhana* (urstoffet), som styres av *kshetrajna* (legemliggjort ånd?), utgår evolusjonen av disse egenskaper....Fra det store prinsippet *Mahat* (universelt intellekt eller bevissthet) utgår opprinnelsen til de subtile elementer og fra disse sanseorganene..." (1. bind 1, ii)

Det kan således påvises at alle naturens grunnleggende sannheter var allment kjent i oldtiden, og at de grunnleggende forestillinger om ånd, materie og universet, eller om Gud, stoff, og mennesket, var identiske. Betraktes to av de eldste religiøse filosofier på kloden på grunnlag av skrifter fra India og Egypt, hinduismen og hermetismen, er likheten lett gjenkjennelig.

Det blir åpenbart for enhver som leser den siste oversettelse og presentasjon av nylig nevnte "Hermetic Fragments" av vår beklageligvis avdøde venn dr. Anna Kingsford. Til tross for hvor skamfært og mishandlet de har blitt ved overgangen fra sekteriske greske til kristne hender, har oversetteren med stor dyktighet og intuisjon slått ned på de svake punkter og forsøkt å bøte på dem ved hjelp av forklaringer og fotnoter. Og hun sier: . . ." Skapelsen av den synlige verden ved "arbeidsguder" eller titaner, på vegne av den høyeste Gud,³ er tvers igjennom en hermetisk ide som finnes i alle religiøse systemer, som er i overensstemmelse med moderne, vitenskapelige forskning (?), som viser oss at den guddommelige kraft virker over alt gjennom naturkreftene."

"Dette universelle vesen, som rommer alt og som er alt, setter i bevegelse sjelen og verden og alt det naturen består av, sier Hermes. I det universelle livs mangfoldige enhet hvor de utallige individualiteter kjennetegnes ved deres variasjoner, er de likevel forent på en slik måte at det hele er ett, og at alt utgår fra enheten." (*Asclepios, I. del.*)

"Gud er ikke en bevissthet, men årsaken til at bevisstheten er til; ikke en ånd, men årsaken til ånden er til; ikke lys, men årsaken til at lyset er til. (*Divine Pyramander IX, side 64.*)

¹ Det er bare de middelalderlige kabbalister som i likhet med de jødiske og en eller to nyplatonikere anvendte begrepet *mikrokosmos* for mennesket. I eldre filosofi ble jorden kalt makrokosmos' mikrokosmos og mennesket et produkt av de to.

² De østlige okkultister sier – "styres og informeres av åndelige vesener" – arbeiderne i den usynlige verden og bak den okkulte naturs slør, eller naturen *in abscondito*.

³ Et hyppig anvendt uttrykk i nevnte Fragmenter, som vi gjør et unntak fra. Det *universelle sinn* er ikke et *vesen* eller "Gud".

Ovenstående viser tydelig at uansett hvor mye enkelte deler av *The Divine Pymander* er skadet ved kristen "tilpasning", er den likevel skrevet av en filosof, mens de fleste av de såkalte "hermetiske fragmenter" er resultater av sekteriske hedninger med tendens mot et antropomorfisk høyeste vesen. Likevel gjenlyder begge av den esoteriske filosofi og hinduenes Puranaer.

Sammenlignes to invokasjoner, hvor den ene er hermetikernes "Høyeste Alt" og den andre de senere ariers "Høyeste Alt", i hermetiske fragmenter sitert av Suidas (se fr. Kingsford's *"The Virgin of the World"*):

"Jeg bønnfaller deg, himmelen, den store Guds hellige verk. Jeg bønnfaller deg, Faderens røst, som lød i begynnelsen da den universelle verden ble planlagt. Jeg bønnfaller deg ved ordet, Faderens eneste sønn, som opprettholder alle ting; vær imøtekommende, vær imøtekommende."

Foran dette står det: "Det ideale lys fantes før det ideale lys, og intelligensens opplysende intelligens fantes alltid, og dens enhet var intet annet enn ånden, som omsluttet universet. Utenfor den er verken Gud eller engler, heller intet annet essensielt, for han (det?) er herre over alle ting, over makten og lyset, og alle er avhengig av ham (den) og er i ham (den). osv." (*Fragments of the writings of Hermes to Ammon.*)

Dette blir motsagt av den samme *Trismegistos*, som skal ha sagt: "Å tale om Gud er umulig, for det legemlige kan ikke uttrykke det ulegemlige . . . Det som ikke har noe legeme eller utseende, verken form eller stoff, kan ikke oppfattes av sansene. Jeg forstår, Tatios, jeg forstår, det som ikke er mulig å definere – det er Gud. (*Physical Eclogues, Florilegium av Stobæus.*)

Motsetningen mellom de to sitater er tydelig, og det viser (a) at Hermes var et felles pseudonym, som ble brukt av flere generasjoner av mystikere av enhver avskygning, og (b) at det kreves stor skarpsindighet før et fragment kan aksepteres som esoterisk lære alene fordi det unektelig er av gammel årgang. La oss nå sammenligne ovenstående med en lignende invokasjon i de hinduiske skrifter – unektelig like gammelt om ikke mye eldre. Her er det *Parasara*, den ariske "Hermes" som instruerer *Maitreya*, den indiske Asklepios, og påkaller Vishnu i hans trefoldige hypostaser:

"Løvet være den uforanderlige, hellige, evige, høyeste Vishnu, som av natur er universell, den mektigste over alle. Løvet være ham som er Hiranyagarbha, Hari og Sankara (Brahma, Vishnu og Shiva), verdens skaper, opprettholder og ødelegger. Løvet være Vasudeva, befrieren (av sine tilbedere). Løvet være han hvis vesen både er en enhet og mangfoldig, som både er subtil og legemlig, udelt og oppdelt. Løvet være Vishnu, årsak til den endelige frigjørelse, skapelsen, eksistensen og verdens ende, som er verdens rot, og som består av verden. (*Vishnu Purana, Bind L.*)

Det er en stor påkallelse, full av underliggende filosofisk betydning; men for de profane masser leder den likesom den første (hermetiske bønnen) tanken hen på et antropomorfisk vesen. Vi må respektere den følelse som dikterte begge; men vi kan ikke unnlate å finne den i fullkommen strid med den indre mening, selv med det som står i den samme hermetiske avhandling, hvor det sies:

"Virkeligheten finnes ikke på jorden, min sønn, og kan ikke være der. . . Intet på jorden er virkelig, alt er bare tilsynekomst. . . Det (mennesket) min sønn, er ikke virkelig som menneske. Det virkelige består utelukkende i seg selv og forblir hva det er. . . Mennesket er forgjengelig. Derfor er det ikke virkelig; det er bare en tilsynekomst, og en tilsynekomst er den høyeste illusjon.

Tatios: Så er ikke selv himmellegemene virkelig, min fader, ettersom også de forandres?

Trismegistos: Det som er underkastet fødsel og forandring er ikke virkelig. . . Det er noe uriktig ved dem, når vi ser at også de forandres...

Tatios: Og hva er da den opprinnelige virkelighet?

Trismegistos: Det som er ett og alene, o Tatios. Det som ikke er laget av materie, i noe legeme. Det som verken har farge eller form, som ikke forandres eller overføres, men som alltid er."

Dette er helt i overensstemmelse med den vedantiske lære. Hovedtanken er okkult, og det er mange passasjer i de hermetiske fragmenter, som helt og holdent tilhører den hemmelige lære.

Den belærer at hele universet styres av intelligente og halvintelligente krefter og makter, noe vi har fremholdt like fra begynnelsen. Den kristne teologi godtar og til og med *påtvinger* slik tro; men foretar en vilkårlig inndeling og omtaler dem som "engler" og "djevler". Vitenskapen benekter begge eksistens og latterliggjør selve forestillingen. Spiritistene tror på de dødes ånder og benekter bortsett fra disse totalt at det finnes andre typer eller klasser av usynlige vesener. Okkultistene og kabbalistene er derfor de eneste rasjonelle fortolkere av de gamle tradisjoner, som nå er kulminert i dogmatisk tro på den ene side og dogmatisk benektelse på den andre. Både tro og vantro omfatter hver for seg bare et lite hjørne av de åndelige og fysiske manifestasjoners grenseløse horisonter, og de har derfor begge

rett fra deres respektive standpunkt, selv om begge feilaktig tror at de kan omfatte det hele innen deres egne spesielle og snevre grenser, for - det vil de aldri makte. I denne henseende viser ikke vitenskapen, teologien, ja selv spiritualismen mer klokskap enn strutsen, når den gjemmer hodet i sanden ved sine føtter og føler seg sikker på at det ikke finnes noe utenfor dens eget observasjonsfelt og det begrensede område, som rommer dens eget tåpelige hode.

Da de eneste nå eksisterende verker om dette emne som her vurderes, som er innenfor de profanes rekkevidde for vestlige "siviliserte" raser, er nevnte hermetiske bøker eller rettere hermetiske fragmenter, kan vi i dette tilfelle sammenholde dem med den esoteriske filosofis lære. Å sitere fra andre verk ville i den forbindelse være unyttig, da offentligheten ikke kjenner noe til de kaldeiske bøker, som er oversatt til arabisk og oppbevares av noen innviede *sufier*. Derfor må vi ty til "Definitions of Asklepios" som nylig er samlet og kommentert av fr. A. Kingsford, F.T.S.¹, hvor noen uttalelser er bemerkelsesverdig sammenfallende med den østlige, esoteriske lære. Selv om ikke få deler bærer sterkt preg av senere å ha vært i hendene på kristne, så er beskrivelsen av geniene² og gudenes egenskaper i det store og hele lik den østlige lære, mens det er andre beskrivelser som avviker mye fra vår lære. Her er noen få:

UTDRAG FRA EN PRIVAT KOMMENTAR,³ som hittil har vært hemmelig:

(XVII) *De første som skjer ved manvantaraens demring (etter mahapralaya som etterfølger enhver Brahmas tidsaldere) er en BEVISST ÅNDELIG TILSTAND. I sin OBJEKTIVE SUBJEKTIVITET i de manifesterte VERDENER (solsystemer) er den som et slør fra et guddommelig åndedrag for den trollbundne seer. Etter hvert som den strømmer ut fra LAYA,⁴ sprer den seg gjennom uendeligheten som et fargeløst, åndelig fluidum. Den er på det SYVENDE PLAN og i sin SYVENDE TILSTAND i vår planetverden.⁵*

(XVIII) *For VÅRT åndelige syn er det substans, men mennesker i VÅKEN TILSTAND vil ikke bruke en slik betegnelse. I sin uvitenhet kaller de det derfor "Guds ånd".*

(XIX) *Det finnes overalt og er det første UPADHI (grunnlag), som vår verden (vårt solsystem) er bygget på. Utenfor denne finnes det i sin opprinnelige renhet bare mellom (solsystemer eller) universets stjerner, verdener som allerede er skapt eller er i ferd med å dannes, mens de som befinner seg i LAYA, hviler i mellomtiden i dens skjød. Da dens substans er annerledes enn den vi kjenner på jorden, ser jordens beboere IGJENNOM DEN og tror i deres illusjon og uvitenhet at rommet er tomt. Det er ikke en fingerbredd (ANGULA) tomt rom i hele det grenseløse (univers)...*

(XX) *I vår verden så vel som utenfor den er materien eller substansen syvfoldig. Hver av dens tilstander eller prinsipper er delt i syv tetthetsgrader. I sin synlige tilstand viser SURYA (solen) den første eller laveste grad av den universelle NÆRVÆRELSES syvende og høyeste tilstand av det rene, det første manifesterte åndedrag av den evig umanifesterte SAT (væren-het). Alle de fysiske eller objektive sentralsolers substans representerer den laveste tilstand av ÅNDEDRAGETS første prinsipp. Ingen av disse soler er mer enn SPEILBILDER av sitt OPPHAV, som er skjult for alles blikk med unntak av Dhyan-Chohanene, hvis legemlige substans tilhører femte del av modersubstansens syvende prinsipp og derfor er fire grader høyere det solare speilbildets substans. Likesom det er syv Dhātu (hovedsubstanser i det menneskelige legeme), er det syv krefter i mennesket og i hele naturen.*

¹ F.T.S: medlem av Teosofisk Samfunn.

² De vesener vi kaller *devaer* (guder), Dhyan-Chohaner, *Chitkala* (Kwan-Yin, som buddhistene kaller dem) og andre navn, ble av hermetiske filosofer kalt *theoi* (guder), genier og daimoner (i den originale tekst). *Daimonene* er – etter Sokrates' forståelse, og enda etter orientalsk og latinsk teologisk forståelse – skytsånder for den menneskelige rase; "de som dveler i nærheten av de udødelige og derifra våker over menneskers forhold", som Hermes sier. I esoterisk språk kalles de *Chitkala*. Noen av dem har skjenket mennesket dets fjerde og femte prinsipp av egen essens; andre kalles *pitrier*. Dette vil bli forklart når vi kommer til utviklingen av det *fullstendige menneske*. Navnet kommer fra av ordet *chiti*, "de virkninger og handlingskonsekvenser og tilhørende kunnskaper som sjelen velger å anvende", samvittigheten eller menneskets *indre stemme*. Hos yogier er *chiti* et synonym for *Mahat*, det første, guddommelige intellekt; men i den esoteriske filosofi er *Mahat* opphavet eller kimen til *chiti*, og *chiti* er en egenskap ved manas sammen med buddhi, som når den er tilstrekkelig utviklet i mennesket ved åndelig affinitet tiltrekker seg *Chitkala*. Derfor sies det at *chiti* er en stemme, som tilegner seg mystisk liv og blir Kwan-Yin.

³ Denne (lære) gjelder ikke Prakriti-Purusha utover grensene for vårt lille univers.

⁴ Den høyeste hviletilstand: det syvende prinsippets *nirvana*-tilstand.

⁵ Læren gjelder vårt bevissthetsplan.

(XXI) *Den skjulte (sols) virkelige substans er en kjerne av modersubstansen.¹ Den er hjertet og moderskjødet for alle de levende og eksisterende krefter i vårt solare univers. Det er fra denne kjerne alle de krefter utgår på sine sykliske reiser, som setter atomene i virksomhet i deres funksjonelle gjøremål, og det fokus hvor de igjen møtes i deres SYVENDE ESSENS hvert ellefte år. Hvis noen sier at han har sett solen, så le av ham², som om han hadde sagt at solen virkelig beveger seg fremad i sin daglige bane...*

(XXIII) *Det er på grunn av solens syvfoldige natur at man i oldtiden talte om at solen ble trukket av syv hester, som svarer til versemålet i Vedaene, og det er derfor at den, selv om den i sin sfære identifiseres med de syv "gaina" (klasser av væren), er like atskilt fra dem³ som den virkelig er, samt at den også har SYV STRÅLER, som den virkelig har...*

(XXV) *De syv vesener i solen er de syv hellige, som er selvfødte fra den iboende kraft i modersubstansens skjød. Det er de som utsender de syv hovedkrefter, som kalles stråler, som ved begynnelsen av pralayaen vil samle seg i syv nye soler til neste manvantara. Den energi som bringer enhver sol i bevisst tilstand, kalles av noen Vishnu (se forrige fotnote), som er det ABSOLUTTES åndedrag.*

Vi kaller den det ene, manifesterte liv – som i seg selv er et speilbilde av det Absolutte. ..

(XXVI) *Sistnevnte må aldri nevnes i ord eller tale FOR AT DET IKKE SKAL FJERNE NOE AV VÅRE ÅNDELIGE ENERGIER, SOM ASPIRERER mot DETS tilstand, da det alltid graviterer åndelig mot DET, likesom hele det fysiske univers – kosmisk – graviterer mot DETS manifesterte sentrum.*

(XXVII) *Førstnevnte – den første tilværelse – som kan kalles det ENE LIV når den befinner seg i denne værenstilstand, er som forklart et SLØR for kreative eller formdannende formål. Den manifesterer seg i syv tilstander, som med deres syv underavdelinger er de FØRTINI ildsluer,⁴ som omtales i hellegelige bøker...*

(XXIX) *Den første er ... "moderen" (prima MATERIA). Den deler seg i sine primære syv tilstander og beveger seg syklisk nedover. Når⁵ den har konsolidert seg i sitt SISTE prinsipp som GROV MATERIE, dreier den seg om seg selv og besjeler med den syvende utstrømning av den siste, det første og det laveste element (slangen biter seg selv i halen). I et hierarki eller en tilværelsesorden er den syvende utstrømning fra det siste prinsipp:*

- (a) *I mineralet den gnist, som ligger latent i det, og som fremkalles til sin kortvarige tilværelse ved at det POSITIVE vekker det NEGATIVE (og så videre)...*
- (b) *I planten er det den vitale og intelligente kraft, som besjeler frøet og utvikler det til et gressets blad eller til rot og stilk. Det er kimen som blir UPADHI for de syv prinsipper i den ting, den bor i, og lar dem spire frem etter hvert som planten vokser og utvikler seg.*
- (c) *I ethvert dyr gjør den det samme. Den er dets livsprinsipp og vitale kraft, dets instinkt og egenskaper, dets kjennetegn og spesielle eiendommeligheter...*
- (d) *Overfor mennesket gir den alt den skjenker alle andre manifesterte enheter i naturen, men utvikler i tillegg avspeilingen av alle sine FØRTINI ILDSLUER. Hvert av menneskets syv prinsipper er fullt ut arvtaker av - og del av - den "store moders" syv prinsipper. Åndedraget fra hennes første prinsipp er menneskets ånd (atma). Hennes annet prinsipp er BUDDHI (sjelen). Vi kaller det feilaktig det syvende. Det tredje forsyner det med (a) hjernestoffet på det fysiske plan og (b) med SINNET som beveger det (som er den menneskelige sjel, H.P.B.) – i samsvar med menneskets organiske evner.*
- (e) *Den er den styrende kraft i de kosmiske og jordiske elementer. Den bor i ilden, som fremkalles fra sin latente til sin aktive tilstand, da alle syv underavdelinger av det *** prinsipp bor i den jordiske ilden. Den virvler i brisen, blåser med orkanen og setter luften i bevegelse, hvis element også har del i et av dens prinsipper. Den utvikler seg syklisk og regulerer*

¹ Eller "vitenskapens drøm", den virkelige opphavelige homogene materie, som ingen dødelig i denne rasen eller runden kan gjøre objektiv.

² "Vishnu i form av solar aktiv energi, verken stiger opp eller går ned, og er på en gang den syvfoldige sol og atskilt fra den", sier Vishnu Purana (bok II, kap. ii).

³ "På samme måte som et menneske nærmer seg et speil som står på et stativ og ser sitt eget bilde, så er Vishnus (solens) energier eller speilbilde aldri atskilt men forblir i Solen som i et speil som var plassert i den", (*Vishnu Purana*).

⁴ I "Vishnu" og andre *Puranas*.

⁵ Jamfør det hermetiske "naturen", "som beveger seg syklisk ned i materien når den møter det himmelske menneske."

vannets bevegelse, og tiltrekker og frastøter bølgene¹ i overensstemmelse med faste lover, hvor det syvende prinsipp er den informerende sjel..

- (f) *Dens fire høyere prinsipper rommer den kimen, som utvikler seg til kosmiske guder, hvor de tre laveste avler elementenes liv (elementalene).*
- (g) *I vår solare verden er den Ene eksistens himmelen og jorden, roten og blomsten, handlingen og tanken. Den er i solen og er like nærværende i sankthansormen. Ikke et atom kan unngå den. Derfor kalte oldtidens vismenn den viselig for Gud manifestert i naturen...."*

Det kan det være interessant i denne sammenheng å minne leseren om det T. Subba Row sa om kreftene – mystisk definert. Se "*Five Years of Theosophy*" og "*The Twelve Signs of the Zodiac*". Han sier:

"Kanya (zodiakkens sjettede tegn eller *Jomfruen*) betyr en jomfru og representerer *shakti* eller *mahamaya*. Tegnet . . . er den sjettede *rasi* eller inndeling og indikerer at det er seks primære krefter i naturen (som den syvende bringer i syntese)" ....Disse shakti er følgende:

- (1) PARASHAKTI. Ordrett den store eller høyeste kraft eller makt. Den betyr og omfatter kreftene for *lys og varme*.
- (2) JNANASHAKTI. . . .Intellektets kraft, virkelig visdom eller kunnskap. Den har to aspekter: Dette er *noen* av dens manifestasjoner, *når den kommer under materielle forholds innflytelse eller kontroll*: (a) Sinnets evne til å fortolke våre sansefølelser. (b) Dets evne til å gjenkalle tidligere ideer (hukommelsen) eller vekke fremtidige forventninger. (c) Den evne som gjelder hva moderne psykologer kaller "assosiasjonens lover", og som setter det i stand til å skape *varige* forbindelser mellom ulike grupper av sanseintrykk og muligheter for sanseintrykk og dermed skape forestillingen eller ideen om et ytre objekt. (d) Dets evne til å forbinde våre tanker ved hjelp av hukommelsens mystiske ledd og dermed skape forestillingen om selvet eller individualiteten. *Noen* av dens manifestasjoner *når den er frigjort fra materiens lenker* er: (a) Clairvoyance. (b) Psykometri.
- (3) ITCHASHAKTI. *Viljens makt*. Dens mest alminnelige manifestasjon er frembringelsen av visse nervestrømmer, som setter i bevegelse de muskler som er nødvendig for å gjennomføre en ønsket handling.
- (4) KRIYASHAKTI. Tenkningens mystiske kraft, som setter den i stand til å frembringe ytre, registrerbare, fenomenale resultater ved sin egen iboende energi. Oldtidens mennesker hevdet at *enhver ide vil manifestere seg eksternt, hvis man konsentrerer seg dypt på den*. På lignende måte vil *en intens viljesakt resultere i det ønskede resultat*.
En yogi utfører vanligvis sine fenomener ved hjelp av itchashakti og kriyashakti.
- (5) KUNDALINI SHAKTI. Den makt eller kraft som beveger seg på en bølgende måte. Det er det universelle livsprinsipp, som manifesterer seg overalt i naturen. Den omfatter tiltrekningens og frastøtningens to krefter. Elektrisitet og magnetisme er manifestasjoner av den. Det er en kraft som frembringer en "kontinuerlig tilpasning mellom *eksterne og interne relasjoner*", som ifølge Herbert Spencer er livets essens, og den "*kontinuerlige tilpasning mellom eksterne og interne relasjoner*", som i de gamle, hinduiske filosofers lære danner grunnlag for sjelevandringene, *punar janman* (gjenfødelse). En yogi må helt underlegge seg denne kraften, før han kan oppnå moksha.
- (6) MANTRIKASHAKTI. Bokstavenes, talens eller musikkens kraft eller makt. *Mantra Shastra* handler om denne kraften i alle dens manifestasjoner...Melodiens påvirkning er en av dens alminnelige manifestasjoner. Det ubeskrivelige navns kraft er kronen for denne shakti.

Moderne vitenskap har bare delvis undersøkt den første, annen og femte av ovennevnte krefter og kjenner ikke de øvrige. De seks kreftene representeres samlet av *daiviprakriti* (det syvende, LOGOS' lys).

Ovenstående er gjengitt for å vise de virkelig hinduiske forestillinger om dette emne. Det er alt sammen esoterisk, men dekker likevel ikke en tiendedel av *det, som kunne sies*. For å nevne noe: be-

¹ Den som har skrevet dette kjente utmerket godt til bølgenes og tidevannets fysiske lover. Det er hele det kosmiske solare legemets besjelende ånd som menes her, og som det henvises til hver gang slike uttrykk blir brukt fra et mystisk synspunkt.

tegnelsene for de seks omtalte kreftene er Dhyan-Chohanenes *seks hierarkier*, sammenfattet ved deres *utgangspunkt*, det syvende, som personifiserer den kosmiske naturs femte prinsipp, eller "moderen" i mystisk forstand. Oppregningen av *yogi*-kreftene ville alene kreve ti bind. Hver av disse krefter har et *levende, bevisst vesen* som leder, som kraften strømmer ut av.

Men la oss sammenligne den nylig gjengitte kommentaren med ordene fra Hermes, den "trefoldig store":

"Skapelsen av liv *ved solen* er like kontinuerlig som dens lys; intet stanser eller begrenser den. Omkring den, som en hær av satellitter, står *genienes talløse kor*. De dveler i de udødeliges nærhet og våker derifra over menneskelige forhold. De oppfyller gudenes (karmas) vilje *ved hjelp av uvær, stormer, perioder med branner og jordskjelv*, likedan ved hungersnød og kriger, som straff for gudløshet.¹ . . . Det er solen som bevarer og nærer alle skapninger, og likesom den ideale verden som omgir den synlige, fyller denne med en mangfoldighet av former, så omslutter også solen alt med sitt lys og frembringer alle skapningers fødsel og utvikling" . . . "Under dens kommando står *genienes kor*, eller mange kor, *for de er mange og ulike, og deres antall svarer til stjernenes*. Hver stjerne har sin geni, av natur eller rettere ved sin *virksomhet god og ond, for virksomhet er genienes essens*... Alle disse geniene hersker over materielle forhold;² de ryster og omstyrter staters og individers konstitusjon, *de innpreger sitt vesen på våre sjeler*, de er til stede i våre nerver, vår marg, våre vener, våre arterier og i selve vår hjernesubstans... I det øyeblikk hver av oss mottar sitt liv og vesen tas han under kontroll av de genier (elementaler), som forestår fødselen,³ som er klassifisert under de astrale kreftene (overmenneskelige, astrale ånder). De endrer seg stadig, ikke alltid på samme måte, men beveger seg i sirkler.⁴ Gjennom kroppen gjennomsyrer de to deler av sjelen, slik at den fra hver av dem blir påvirket av deres egen energi. Men den fornuftige del av sjelen er ikke underkastet geniene. Den er utformet for å motta (den) gud,⁵ som opplyser den med en solstråle. Bare få er opplyst på denne måten, og disse fravikes av geniene, for verken genier eller guder har noen makt i nærvær en enkelt stråle av Gud.⁶ Men alle andre mennesker, både sjel og legeme, styres av genier, som de kleber seg til og hvis handlinger de påvirker... Geniene kontrollerer dermed jordiske forhold, og våre kropper er deres tjenende instrumenter. "

Med unntak av noen få sekteriske detaljer representerer ovenstående den alminnelige tro som var felles for alle nasjoner inntil for omkring et århundre siden. I hovedsak og med sitt særpreg er den fremdeles like ortodoks både blant hedninger og kristne, hvis en håndfull materialister og vitenskapsmenn unntas.

Enten man kaller Hermes' genier og hans "guder" for "mørkets makter" og "engler", som i de greske og romerske kirker, eller "de dødes ånder" som i spiritismen, eller *bhuter* og *devaer*, *shaitaner* eller *djiner*, som de stadig kalles i India og i muslimske land, *er de alle et og det samme*, nemlig ILLUSJONER. Dette må imidlertid ikke misforstås på samme måte, som vedantistenes store, filosofiske lære i senere år er blitt misforstått og forvrent av vestlige skoler.

Alt som *er*, utgår fra det ABSOLUTTE, som alene i kraft av denne egenskap er den ene og eneste virkelighet. Derfor *må* alt som er utenfor dette Absolutte, det frembringende og årsaksgivende element, unektelig være en illusjon. Men dette gjelder bare fra et rent metafysisk synspunkt. Et mennes-

¹ Jamfør sangene 3 og 4 og kommentarene til dem, særlig kommentarene til 4. sang "*Lipika* og de fire maharajaler", karmas formidlere.

² Også "guder" og dhyanis, ikke bare genier eller "styrende krefter".

³ Meningen med dette er at da mennesket er sammensatt av alle de store elementene: ild, luft, vann, jord og eter – så tiltrekkes de ELEMENTALER, som tilhører de respektive elementer, til mennesket på grunn av deres sameksistens. Det elementet som dominerer en bestemt konstitusjon vil være det herskende elementet gjennom livet. Hvis mennesket for eksempel har overvekt av det jordiske, gnomiske element, vil gnomene lede ham til å samle metaller – penger og rikdom, osv. "Det dyriske menneske er sønn av de dyriske elementer, som dets sjel (liv) er født av, og dyrene er menneskets speilbilder", sier Paracelcus (*De Fundamento Sapientiae*). Paracelcus var forsiktig og ville gjerne at det han sa stemte med Bibelen. Derfor sa han ikke alt.

⁴ Utvikling ved sykliske fremskritt.

⁵ Guden i mennesket og ofte inkarnasjonen av en gud, en meget åndelig Dhyan Chohan, ved siden av nærværet av dets eget syvende prinsipp.

⁶ Hva menes med "gud" her? Ikke gud "fader" i antropomorfisk fiksjon, for den guden er kollektivt elohim og eksisterer ikke annet enn som en hærsarkare. I tillegg er en slik gud endelig og ufullkommen. Det er de høye innviede og adepter som menes her, som er "bare få". Og det er akkurat disse mennesker som tror på "guder" og ikke kjenner noen annen "Gud" enn en universell, urelatert og ubetinget guddom.

ke, som betrakter seg selv som mentalt sunn, og betraktes på samme måte av sine naboer, kaller en *sinnssyk* brors visjoner tilsvarende for illusjoner og fantasier – selv om hallusinasjonene *gjør offeret lykkelig eller svært elendig*, alt etter tilfellet. Men hvor er den galning, hvis heslige skygger i hans forstyrrede sinn, hans *illusjoner*, ikke i øyeblikket er likeså virkelig som hva hans lege eller vokter kan se. Alt er relativt i dette univers. Alt er en illusjon. Men opplevelsene på ethvert plan er virkelighet for det innsiktsfulle vesen, som er bevisst på dette plan, selv om den omtalte opplevelse ikke har noen objektiv virkelighet, sett fra et rent metafysisk synspunkt. Men det er ikke mot metafysikere den esoteriske lære trenger å kjempe; for etter deres forestillinger har verken vital kraft, lys, lyd, elektrisitet og selv magnetismens objektiv tiltrekkende kraft ingen objektiv eksistens og sies bare å eksistere som ”bevegelsesformer” og ”fornemmelser og påvirkninger fra stoffet”.

Verken okkultistene generelt eller teosofene forkaster moderne vitenskapsmenns synspunkter og teorier, bare fordi de strir mot teosofien, slik noen feilaktig tror. Første regel i vårt samfunn er å gi keiseren det som tilhører keiseren. Teosofier er derfor de første til å anerkjenne vitenskapens iboende verdi. Men når dens yppersteprester reduserer bevisstheten til et sekret av det grå hjernestoffet, og alt annet i naturen til former for bevegelse, protesterer vi mot påstandene, som er like ufilosofiske, selv-motsigende og absurde fra et *vitenskapelig* synspunkt, som når de betraktes fra den esoteriske kunnskaps okkulte standpunkt.

De latterliggjorte kabbalisters astrallys inneholder nemlig merkelige og magiske hemmeligheter for den som er i stand til å se inn i det, og de mysterier som skjuler seg i dets alltid forstyrrede bølger *er der*, til tross samtlige materialister og bespottere.¹ Disse hemmeligheter vil på samme måte som mange andre mysterier vedvare å være ikke-eksisterende for vår tids materialister, på samme måte som Amerika var en ikke-eksisterende myte for europeerne i tidlig middelalder, selv om skandinaver og nordmenn faktisk hadde nådd frem til og bosatt seg i denne meget gamle ”nye verden” flere århundrer tidligere. På samme måte som Columbus var født for å gjenoppdage, og tvinge den gamle verden til å tro på landet på den andre siden, så vil det fødes vitenskapsmenn, som vil oppdage de undere som okkultistene nå påstår finnes i eterens regioner, med deres ulike og mangfoldige beboere og bevisste vesener. Da vil vitenskapen, enten den vil eller ikke, bli nødt til å akseptere den gamle ”overtro”, som den har måttet gjøre i forhold til mye annet. Når den så er tvunget til å akseptere den, vil dens lærde professorer med all sannsynlighet – vurdert etter tidligere erfaringer, slik tilfellet var med MESMERISME og magnetisme, som nå er omdøpt til hypnotisme - fremstå som fedre til teoriene og kassere navnet. Valget av den nye betegnelse vil da bero på ”bevegelsesformene”, den nye betegnelse for Moleschotts eldre ”automatiske, fysiske prosesser i (den vitenskapelige) hjernes nervefibre” og høyst sannsynlig også av opphavsmannens siste måltid, da hjernevirksomhet ifølge grunnleggeren av det nye hylde-idealistiske systemet ”generelt er det samme som chylusdannelse”.² Hvis man skal tro på denne vanvittige påstanden, kan man risikere at den nye betegnelse for denne eldgamle sannhet vil bli inspirert av navngiverens lever, og først da vil disse sannheter ha sjanse for å bli vitenskapelige!

Men SANNHETEN, uansett hvor usmakelig den enn er for den vanligvis blinde majoritet, har alltid hatt forkjempere som er villig til å dø for den, og det er ikke okkultistene som vil protestere mot at den

¹ Kabbalistenes astrallys blir av noen meget ukorrekt oversatt med ”eter”, som blir forvekslet med vitenskapens hypotetiske eter, og begge blir av noen teosofier omtalt som ensbetydende med akasha. Dette er en stor misforståelse.

”En beskrivelse av akasha vil vise i hvor liten grad eter dekker dette begrep”, skriver forfatteren av ”Rational Refutations” og bistår dermed ubevisst okkultismen. ”Når det gjelder dimensjon, er den uendelig, og den består ikke av deler, og den er uten farge, smak, lukt og håndgripelighet. For så vidt svarer den nøyaktig til tid, rom, *Isvara* (”Herren”, men snarere den skapende kraft og sjel – *anima mundi*). Sammenlignet med dette er dens spesialitet å være den *materielle årsak til lyd*. Var det ikke for dette, kunne man tro den var det samme som tomrom.” (side 120).

Den er utvilsomt *tomrom*, særlig for rasjonalister. Akasha vil i hvert fall skape tomrom i materialistens hjerner. Selv om akasha ikke er vitenskapens eter, og heller ikke okkultistens eter, som definerer eter bare som en av akashas prinsipper, er den visselig, sammen med sitt opphav, årsaken til lyd, fysisk og åndelige men på ingen måte den materielle årsak. Forholdet mellom eter og akasha kan defineres ved for både akasha og eter å anvende de ord som *Vedaene* sier om gud: ”Han var således i sannhet (sin egen) sønn”, hvor den ene var avkommet av den andre og likevel seg selv. Dette kan være en komplisert gåte for den profane, men meget lett å forstå for enhver hindu – selv om han ikke er mystiker.

² *National Reformer*, 9. januar 1887, artikkelen ”Phreno-Kosmo-Biology” av dr. Lewins.

antas av vitenskapen, uansett navn. Men uten at vitenskapen blir tvunget til å registrere og anerkjenne den, vil mang en okkult sannhet bli belagt med tabu, slik spiritistenes fenomener og andre psykiske manifestasjoner ble, inntil de tidligere bakvaskerne forsyner seg av dem uten den minste anerkjennelse eller takk. Kvelstoffet har økt den kjemiske kunnskap betydelig, men dets oppdager Paracelsus blir den dag i dag kalt "sjarlatan". Hvilken dyp sannhet er det ikke i H.T. Buckle's ord i hans beundringsverdige *"History of Civilization*, hvor han sier (bind I, side 256):

"På grunn av ennå ukjente omstendigheter (karmiske forhold, H.P.B.) fremstår det fra tid til tid store tenkere, som vier sine liv til et enkelt formål, som derved blir i stand til å forutse menneskehetens utvikling og skape en religion eller en filosofi, som etter hvert får betydelige virkninger. Men betrakter vi historien, vil vi tydelig se at selv om opphavet til den nye religion skyldes et enkelt menneske, så vil virkningen bestemmes av forholdene blant de mennesker hvor den nye oppfatningen utbres. Hvis en religion eller filosofi er for avansert for en nasjon, vil den ikke være til nytte da, men må avvente det tidspunkt¹ da menneskenes sinn er moden for den ... Enhver vitenskap og enhver tro har hatt sine martyrer. *Det vanlige forløp av slike tilfeller er at det tar noen få generasjoner før det kommer en tid, da de samme sannheter blir betraktet som vanlige fakta, og litt senere kommer det en annen periode hvor de deklarerer som nødvendige, og selv det sløvste intellekt forundrer seg over at de noensinne kunne benektes.*"

Det er mye mulig at nålevende generasjoner ikke er helt modne for okkulte sannheter. Dette vil kanskje bli det tilbakeblikk avanserte tenkere av den sjette rotrase kommer til, når de vurderer historien om den esoteriske filosofis fullstendige og ubetingede anerkjennelse. I mellomtiden vil vår femte rases generasjoner fortsatt bli forført av fordommer og forutinntatte meninger. Man vil peke finger til de okkulte vitenskaper fra alle gatehjørner, og alle vil forsøke å latterliggjøre og knuse dem i materialismens og den såkalte vitenskapens navn og ære. Tillegget til dette bind gir imidlertid et antatt svar på flere av manglene ved vitenskapens innvendinger og viser dermed de virkelige og gjensidige posisjoner for forsvarer og saksøker. Teosofier og okkultister er anklaget av den offentlige mening, som stadig holder de induktive vitenskapers banner høyt. Sistnevnte trenger derfor å bli undersøkt, og det må vises i hvor stor grad deres resultater og oppdagelser i forhold til naturens lover er i strid med, ikke så mye våre påstander, men med naturens fakta. Tiden er kommet for å få undersøkt om det moderne Jerikos murer er så uinntagelig at ingen okkulte trompetstøt noensinne kan få dem til å bryte sammen.

De såkalte *krefter*, i første rekke lys og elektrisitet, samt solsfærens sammensetning, må undersøkes nøye, likeså gravitasjon og nebularypotesene. Eterens og andre elementers natur bør vurderes, hvor vitenskapen kan sammenlignes med den okkulte lære, for derved å avsløre noen av de hemmelige deler av sistnevnte. (*Se tillegget.*)

For femten år siden var forfatterinnen den første etter kabbalistene til å gjenta den esoteriske katekismus' vise bud: "Lukk din munn for at du ikke skal komme til å tale om *dette* (mysteriet), og ditt hjerte for at du ikke skal komme til å tenke høyt, og hvis ditt hjerte løper løpsk med deg, bring det da tilbake på plass, for det er formålet med vårt forbund." (*Sepher Jezirah, Book of Creation.*) Og videre: "Dette er en hemmelighet som fører til døden. Lukk din munn for at du ikke skal komme til å røpe den for vanlige mennesker. Kontroller din hjerne slik at intet unnslipper den og kommer ut." (Innvielsesreglene.)

Noen få år senere måtte en flik at Isis' slør heves, og nå er det revet en ny og større flenge . . .

Men gamle og innarbeidede villfarelser – som for hver dag blir tydeligere og selvsagte – står nå som da oppstilt til kamp. Ledet av blind konservatisme, innbilskhet og fordommer, er de stadig på vakt, rede til å kvele enhver sannhet, som etter å ha våknet fra sin lange søvn, kommer og banker på for å komme inn. Slik har det vært helt siden mennesket ble et dyr. At dette i ethvert tilfelle innebærer en *moralsk død* for de som bringer disse eldgamle sannheter frem i lyset, er like sikkert som at de gir LIV og FORNYELSE til de som er i stand til å dra nytte av selv det lille, som nå er avslørt for dem.

---

¹ Dette er en syklisk lov, men denne loven blir ofte trosset av den menneskelige stahet.